

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 10915

MOUGLI

Rudyard Kipling

.

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

מאורי

יִיִּדִישׁ - 5. שׂאפֿיראָ
לידער איבערזעצט - ש. האלקינ
רעדאקטאָר פֿונ דער איבערזעצונג - מאגידאָוו

ה. ק י פ ל י נ ג

מ א ר ג ל י

פארלאג „עמעס“, מאסקווע 1936

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
National Yiddish Book Center

<http://www.archive.org/details/nybc210915>

מאוגליס ברידער

מיט טשיל דעם גייער קומט די נאכט,
 באפרעט דורך מאנג, דער פלעדרמיוו, —
 פארשליסט די פי — און היט — און וואכט —
 מיר זינען פריי — ניט לאָזט ארויס.
 דאָס איז די שאָ פונ שטאַלצ און גוואלט
 פון דעם, ווער צייג און בעגל האָט,
 אָ, הערט דעם רופ: גוט-פאנג, ווער ס'האלט
 פון דושאָנגל דעם געבאָט!

נאכטליך איג דושאָנגל.

אינ א הייסן אָונט אינ די סיגנישע בערג, האָט טאטע-וואָלפּ דערוואכט פונ זיין באטאָגיקן
 שלאָפּ, האָט זיכ א קראצ געטאָן, אָפגענענעצט און אויסגעצויגן איינע נאָכ דער צווייטער זינע לאפעס,
 וואָס זינען געווען א ביסל „פארשלאָפּן“. מאמע-וועלפּן איז געלעגן מיט איר גרויסער גרויער נאָז
 אריבערגעוואָרפּן איבער אירע פיר רירעוודיקע קוויטשענדיקע וועלפעלעכ. די לעוואָנע האָט אריינגע-
 שיינט אינ דער עפענונג פונ דער הייל, ווי זיי אלע האָבן געווינט.

— אור-ר-ר! — האָט טאטע-וואָלפּ געזאָגט. — צייט צו גיין אפ יאגד.

ער האָט שוין געוואָלט א שפרונג טאָן בארג-ארצאָפּ, נאָר פלוצלינג האָט א קליינער שאָטן מיט
 א צעשויערטן וויידך אריבערגעטראַטן די שוועל און געזאָגט מיט א ראכמאַנעס-קאַל:
 — איכ ווינטש דיר האצלאָכע, אָ, האר פונ די וועלפּ; און א ליכטיקן מאזל און שטארקע ווינטע
 צייג זאָלן דינע ווילגעבוירענע קינדער האָבן, און זאָלן זיי קיינמאָל ניט פארגעסן, אז עס זינען
 דאָ הונגעריקע אפ דער וועלט.

דאָס איז געווען דער שאקאָל — טאבאקי-טעלעראַקער. די וועלפּ פונ די אינדישע וועלדער פאראכטן
 טאבאקי, ווייל ער ווייסט ניט מער ווי ארומלויפן אומעטום, אָפּטאָן אלעמען שפיצלעכ, טרייבן
 רעכילעס און פרעסן שמאטעס און שטיקלעכ לעדער אז די מיסט-הויפּנס אינ דאָרפ. דערפאר אָבער

הָאָבֵן זײ פֿאַר אײַם מוירע אויכ, ווײַל טאַבאַקי איז מער פֿונ יעדן אנדערן איז דזש אָנְגֿל גענייגט מעשוּגע צו ווערן, דאַן פֿאַרגעסט ער אײַנגאַנצן אָן מוירע, און לױפֿט אַרומ איז וואָרד און בײַסט וועמען ער דערטאַפֿט. אפֿילע דער טיגער אנטלױפֿט און באהאַלט זיכ, ווען טאַבאַקי ווערט מעשוּגע, ווײַל מעשוּגאַס איז די ערגסטע צאָרע, וואָס קאָן באפֿאַלן א ווילד באשעפֿעניש. מיר רופֿן עס וואַסער שרעק. די כײַעס ווידער, רופֿן עס „דעוואַני“ — מעשוּגאַס, — און הָאָבֵן מוירע דערפֿאַר, ווי פֿאַר פֿייער.

-- קומ אריין און טו א קוק, -- האָס טאַטע-וואָלפֿ שטייפֿ געזאָגט. -- אָבער עסן איז דאָ נײַטץ וואָס.

-- פֿאַר א וואָלפֿ עפֿשער ניט, -- האָס טאַבאַקי געזאָגט, -- אָבער פֿאַר אַזאַ נישטיקער פֿערזאָן, ווי איכ בײַן, איז א טרוקענער בײַן אויכ א גאַנצע סודע. מיר, שאקאַלנ, זײַנען צו קנאַפע יאַכ־סאָנימ אפֿ צו זײַן גרויסע איבערקלייבער.

ער איז שמײַדיק אריין איז דער טיפֿ פֿונ דער הייל, האָס געפֿונען א בײַן מיט א ביסל פֿלייש אפֿ אײַם און האָט זיכ פֿריילעכ גענומען הריזשען און קנאַקן מיט די צײַן.

-- א דאַנק פֿאַר דעם געשמאַקן מײַכל, -- האָט ער געזאָגט, באַלעקנדיק זיכ. -- ס'אַראַ שײַנע קינדער דאָס זײַנען! ס'אַראַ גרויסע אויגן זײַ האָבֵן! און נאָך אזוי יונג! איבעריקנס, וואָלט איכ געמעגט געדענקען, אַז קינדער פֿון קײַסאַרימ זײַנען שוין פֿון געבורט אָן גאַנצע לײַט.

טאַבאַקי האָט, נישקאַשע, זײַער גוט געוואָסט, אַז עס איז נײַטץ קײַן ער גערע זאַכ, ווי לױבֿן קינדער זײַ איז די אויגן, אָבער אײַם האָט שטאַרק האַנאָע געטאָן צו זען, ווי טאַטע-מאַמע זײַנען אומצופֿרידן.

אַ שטיקל צײַט איז ער געזעסן שטיל און האָט געהאַט פֿאַר-געניגן פֿונעם שפּיצל, וואָס ער האָט אָפֿגעטאָן, דערנאָך האָט ער צולאָכעסדיק געזאָגט:

-- שײַר-כאַן האָט איבערגעביטן זײַן יאַגד-פֿלאַצ, הינטיקן כוידעש וועט ער גײַן אפֿ יאַגד איז די בערג דאָ אַרומ. אזוי האָט ער מיר געזאָגט.

שײַר-כאַן איז געזען דער טיגער, וואָס האָט זיכ אופֿגעהאַלטן לעבן טײַכ וויינגונגאַ; צוואַן-צײַק מײַל פֿונדאַנען.

-- ער האָט דערפֿ ניט קײַן רעכט! -- האָט טאַטע-וואָלפֿ מיט קאַס געזאָגט. -- לױטן געזעצ פֿונ דזשאָנגל טאָר ער ניט בײַסטן זײַן ווינאַרט אָן א געהעריקער מעלדונג. ער וועט אָפֿ-שרעקן בײַזן לעצטן שטיקל געווילד צען מײַך אַרומ, און גראָד די טעג מוז איכ האָבֵן פֿאַנג פֿאַר צווייען.

-- ניט אומזיסט האָט אײַם זײַן מוסער א נאָמען געגעבן לאַנגרי (לאַמער), -- האָט מאַמע-וואָלפֿן רויק געזאָגט. -- ער לאַמט אונטער פֿון זײַן געבוירן אָן. אָט דערפֿאַר טאַקע טײַט ער בלוזן פֿי. איצט, אַז די דאָרפֿסלײַט אַרומ דער וויינגונגאַ זײַנען אפֿ אײַם איז קאַס, קומט ער אהער צו דערצאָרענען אונדזערע דאָרפֿסלײַט אויכ. זײַ וועלן דורכנישטערן נאָך אײַם דעם דזש אָנְגֿל, ווען ער וועט שוין זײַן העט-ווייט, און מיר בײַט אונדזערע קינדער וועלן כּוונ אנטלױפֿן, אַז מע וועט אונטערצינדן דאָס גראָז. א שײַנעם דאַנק שײַר-כאַנען פֿאַר דעם גנאָד, וואָס ער טוט מיט אונדז! -- זאָל איכ אײַם איבערגעבן אײַער דאַנק? -- האָט טאַבאַקי געזאָגט.

— ארויס! — האָט טאטע-וואָלף אָפּגעהאַקט. —
וואָרפּ זיך ארויס און גיי דיר אפּ יאָגד מיט
דיין האַר. האָסט גענוג אָנגעבוּרעט פאַר איין אָונט.
— איך גיי, — האָט טאבאקי געלאָסן גע-
זאָגט. — אָט הערט מען שיר-כאַנס שטימ אין וואַלד.
איך האָב מיר געקאַמט פאַרשפּאַרן די טירכע פּונ
ברענגען דעם אָנזאָג.

טאטע-וואָלף האָט זיך איינגעהערט. פּונ טאָל
באמ טייך האָט זיך דערטראַגן דער טרוקענער
בייזער און בריינדיקער זינג-געהויל פּונ א טיגער,
וואָס האָט געמוזט ארויסלאָזן די פּאַנג פּונ זיינע לאַפעס און קימערט זיך ניט, אויב דער גאַנ-
צער דזשאַנגל וועט עס וויסן.

— אזא טיפּעש! — האָט טאטע-וואָלף געזאָגט. — אָנהייבן די נאַכט-יאָגד מיט אזא געפילדער! צי
מיינט ער, אז אונדזערע הירשן זיינען גלייך צו זיינע פעטע קעלבער פּונ דער וויינגונגא?
— ש-ש! — האָט מאמע-וועלפּן זיך אָנגערופּן. — ניט אפּ הירשן, ניט אפּ קעלבער גייט
ער היינט — ער גייט אפּ א מענטשן.

דער געהויל איז איבערגעגאַנגען אין עפעס א מינ זשומע-דיקן ברומ, וואָס האָט זיך ווי גע-
טראַגן פּונ אלע זייטן. דאָס איז געווען דער קלאַנג, וואָס צעטומלט די וואַלדהעקער און ציגיי-
נער, וועלכע געכטיקן אָפּט אונטערן פרייען הימל, און טרייבט זיי צייטנווייז גלייך צום טיגער
אין מויל אריין.

— אפּ מענטשן! — האָט טאטע-וואָלף געזאָגט, ווייזנדיק אלע זיינע ווייסע צייגן. — פּ-ע! פּאַראַן
דען ווייניק ווערעם אין פרעש אין די בלאָטעס, וואָס ער מוז פרעסן מענטשן, און נאָ-אפּ
אונדזער ערד!

דער דזשאַנגל-געוועזענער, וואָס גיט ניט ארויס קיינ איינציקן דינ אָן א סיבע דערצו,
פאַרבאָט יעדער כייע אָנצופאַלן אפּ מענטשן, סיידן מיטן צוועק צו לערנען אירע קינדער די
קונסט פּונ יאָגד, און אויך דאן טאָר זי עס ניט טאָן אין די יאָגד-גרענעצן
פּונ איר אייגענער שאַרע אָדער שטאַם. די עמעסע סיבע דערפּונ איז דאָס, וואָס
א מענטשנמאַרד מוז, פּרעזער אָדער שפעטער, ברענגען נאָך זיך דאָס קומען פּונ ווייסע
מענטשן אפּ העלפּאַנדן, מיט ביקסן, און פּונ הונדערטער ברוינע מענטשן מיט גאַנ-
גען, ראַקעטן און פּאַקעלן. און דעמאָט האָבן אַלע אין דזשאַנגל אויסצושטיין
גרויסע צאָרעס. אָבער אין די געשפרעכט זאָגן די כייעס, אז דער מענטש איז
די שוואַכסטע, אומבאהאַלפּנסטע לעבעדיקע באשעפעניש אפּ דער וועלט, און „סיפּאַסט
ניט פאַר א יענער“ אָנצופאַלן אפּ אימ. אויסער דעם, זאָגן זיי, — און דאָס איז
ריכטיק — אז מענטשנפרעסער ווערן קרעציק און פאַרלירן די צייגן.

דער ברומ איז געוואָרן שטאַרקער און האָט זיך פאַרענדיקט מיטן פּולגאַרגלדיקן „א — אַאררר!“
פּונעם טיגערס אָנפאַל-שפּרונג.

דערנאָך: א געהויל — נאָר ניט קיינ טיגערשער געהויל — פּונ שיר-כאַנס מויל.
— ער האָט ניט געטראַפּן. — האָט מאמע-וועלפּן געזאָגט. — וואָס איז געשען?
טאטע-וואָלף איז ארויסגעלאָפּן פּונ הייל און האָט דערהערט דאָס ברומען און מרוקען פּונ
שיר-כאַנען, וואָס האָט זיך ארומגעשלידערט צווישן די ווילדע גראָזן.
— דער שויטע האָט באוויזן א בעריע שאַפט אריינצושפּיינגען אין א האַלצעהערס פייער-

הויפן, אונ האָט זיך אָפגעברייט די פיס, —
האָט טאטע-וואָלפּ ארויסגעברומט. — טאבאקי
איז מיט אימ.

— עמעצער גייט בארג-ארום, — האָט
מאמע-וועלפּ געזאָגט, אומשפינדליך איינ
אויסער. — גרייט זיך צו.

ס'האָט א שאַרף געטאָן צווישן די
ביימלעך, אונ טאטע-וואָלפּ האָט זיך אראָפּ-
געלאָזט אפּ די הינטערשטע פיס, גרייט צום
שפרונג. וואָלט איר זיינ דערביי, וואָלט איר
געזען די וונדערלעכסטע זאך אינ דער וועלט —
א וואָלפּ, וואָס האָט זיך אָפגעשטעלט אינ-

מיטן שפרונג. ער האָט זיך א ריס געטאָן איידער ער האָט געזען, אפּ וועמען ער ווארפט זיך,
דערנאָך האָט ער געמאכט אן אָנשטרענגונג זיך צוריקצוהאלטן. דערפונ איז ארויסגעקומען א שפרונג
ארום אונ א דאָ אראָפּ אס דעם זעלבן אָרט.

— א מענטש! — האָט ער אויסגעשריען. — א מענטשנקינד! זע!

פונקט אנטקעגן אימ, האלטנדיק זיך מיט א הענטל פאר א צווייג, איז געשטאנען א נאקעט
ברוינ קינד, וואָס האָט נאָרוואָס אָנגעהויבן גיין — דאָס צארטסטע געפעשל, וואָס איז וועג-ניט-איז
געקומען צו א וואָלפּ אינ הייל אינמיטן דער נאכט. עס האָט א קוק געטאָן טאטע-וואָלפּן גלייך
אינ פאָנעם אריין אינ זיך זעלאכט.

— איז דאָס א מענטשנקינד? — האָט מאמע-וועלפּן געפרעגט. — נאָך קיינמאל אוינס ניט
געזען. גיב עס אהער!

געוויינט ארומצוטראָגן זיינע אייגענע קינדער, קאָן א וואָלפּ נעמען אפילע אן איי מיטן מויל
אונ עס ניט זעברעכט. אונ כאָטש טאטע-וואָלפּ האָט פעסט צונויפגעדריקט זיינע קינבאקן אפּ
קינדס רוקן, איז אפילע קיין איינציקער קראצ ניט געבליבן אפּ דער הויט, ווען ער האָט עס
אוועקגעלייגט צווישן די וועלפעלעך.

— זע, ווי קליין דאָס איז! אונ נאקעט... אונ ווי דרייט! — האָט מאמע-וועלפּן צערטלעך
געזאָגט. דאָס קינד האָט זיך דערווייל דורכגעשטופט צווישן די וועלפעלעך הארט צו איר
ווארעמער פעל.

— אהא! ער זייגט מיט כעוורע צוזאמען... איז דאָס, הייסט עס, א מענטשנס פיצעלע. ווי
מיינסטו, האָט זיך א וועלפּיכע ווען געקאָנט בארימען, או זי האָט א מענטשנקינד צווישן
אירע קליינע?

— הערן האָב איך געהערט וועגן אזעלכע פאלן, אָבער ניט אינ אונדזער שארע אונ ניט
אינ מיינ צייט, — האָט טאטע-וואָלפּ געענטפערט. — ער האָט ניט קיין איינציקע האָר אפּן לייב,
אונ הארבענע וואָלט איך אימ געקאָנט מיט איין ריר, אונ זע נאָר, איך בעט דיך, ער קוקט אפּ
מיד אונ האָט נאָר קיין מוידע ניט.

די שיינ פונ דער לעוואָנע איז פארשטעלט געוואָרן פונ דער הייל: שיר-כאנס גרויסער, פיר-
קאנטיקער קאָפּ אונ זיינע ברייטע אקסען האָבן זיך באוויזן אינ דער עפענונג. באהאלטנדיק זיך היינ-
טער אימ האָט טאבאקי געסקריפעט:

— האר! אָ האר! ס'איז ארייַן אהער!

— שיר-כאנ טוט אונדז אָן גרויס קאָוועד. — האָט טאטע-וואָלף געזאָגט, אָבער זיינע אויגן האָבן געברענט פון קאס, — וואָס דארפ שיר-כאנ?
— מיין רויב, א מענטשנינד איז אהער ארייַן. — האָט שיר-כאנ געזאָגט. — זיינע עלטערן זיינען אנטלאָפן, גיב עס אהער.

שיר-כאנ איז ווירקלעך, ווי טאטע-וואָלף האָט געזאָגט, ארופגעשפרונגען אפ א פייער, וואָס האָלצהעקער האָבן פאנאנדערגעלייגט, און איז געווען פול מיט רעציקע פונעם ווייטעק אינ זיינע פיס. טאטע-וואָלף האָט אָבער געוואוסט, אז די עפענונג פון זייַן הייך איז צו שמאָל, אז א טיגער זאָל קאָנען ארייַן. אפילע דאָרט, ווו שיר-כאנ איז געשטאנען, האָט ער ניט געקאָנט א ריר טאָן מיט אן אייווער פון ענגשאפט.

— וועלע זיינען א פרייער שטאם, — האָט טאטע-וואָלף געזאָגט. — באפעלן זיי קאָן נאָר דער הויפט פון דער שארע, און ניט א ליאדע געשטרעפטער פי-טויטער. דאָס מענטשנינד איז און-דזערס — און מיר קאָנען עס אלייַן טויטן, אויב מיר ווילן.

— יאָ וועלן, ניט וועלן! וואָס איז דאָס פאר א רייד? איך שווער באַם אָקס, וואָס איך האָב געטויט, ווי לאנג וועט איר מיך לאָזן שטיין מיט דער נאָז אינ אַייער הינטישער נאָרע און ווארטן אפ דעם, וואָס מיר קומט? דאָס רעדט צו אייַך שיר-כאנ, איר הערט?

שיר-כאנ געבריל האָט אָנגעפילט די הייל ווי מיט א דונער. מאמע-וועלפן האָט אראָפגעטרייסלט פון זיך אירע קליינע און איז אופגעשפרונגען פון אָרט. אינ דער פינצטער האָבן אירע אויגן אופ-געפינקלט, ווי צוויי גרינע לעוואָנעס, קעגן די גלענדדיקע אויגן פונעם טיגער.
— און דאָס ענטפערט דיר ראקשא (טייול) — דו הערסט! דאָס מענטשנינד איז מייַנס,

לאַנגרי – אינאנצן מינס! ער וועט ניט געטויט ווערן! ער וועט לעבן און ארומלויפן מיט דער שארע און מיט דער שארע גיין אפן יאגד, און סאָפּאָלסאָפּ, הערסטו, העלד קעגן נאָקעטע קינדער – דו פרעש-פרעסער, דו פּי-ש-טויטער – סאָפּאָלסאָפּ וועט ער גיין אפּ דיר! און איצטער טראָג זיך אָפּ פּונדאנען, אַניט שווער איך באַמ סאַמבור, וואָס איך האָב געטויט (איך עז ניט קיין געפייגערטע בעהיימעס), אז דו וועסט אוועק פּונדאנען נאָך הינקעדיקער ווי דו ביסט איצט! טאַטע-וואָרס האָט זי אָנגעקוקט דערשטוינט. ער האָט שוין קימאַט פאַרגעסן די צייט, ווע: ער האָט די מאַמע-וועלפּן געוואָנען איך אַן אַכזאָריעסדיקן שטרייט קעגן פינף אַנדערע וועלפּ, די צייט, ווען זי פּלעגט לויפן אין דער שארע מיט אלעמען צוגלייך און האָט ניט אומזיסט געטראָגן דעם נאָמען ראַקסאַ. שיר-כאַן וואָרט זיך נאָך געקאָנט סטעלן קעגן טאַטע-וואָלפּ, אָבער ניט קעגן דער מאַמע-וועלפּ, ווייל ער האָט געוואָסט, אז די פּאָזיציע איז גינסטיקער פאַר איר און אז שטרייטן וועט זי אפּ לעבן אין טויט. ער האָט זיך דעריבער ברומענדיק אַרויסגערוקט כּוון דער הייל און אַרויסגעשרייען פאַרן אוועקגיין:

— יעדער הונט בילט העכער בא זיך אין הויפּ! מירן נאָך זען, וואָס די שארע וועט זאָגן צו אַינער אופטו מיט האַדעווען מענטשןקינדער. דער קליינער איז מינער, און וועט זיך פּונ מינע ציין ניט אויסדרייען, אָ, איר גאַנצוים, מיט האַריקע וויילען!
מאַמע-וועלפּן האָט זיך פאַרסאָפּעט א וואָרס געטאָגן צוריק צווישן די קינדער, און טאַטע-וואָלפּ האָט ערנסט געיאָנט:

— דאָ איז שיר-כאַן דאַפּקע גערעכט. דאָס מענטשןקינד מוז מען וויינן דער שארע. ווילסט א-מ טאַקע לאָזן בא זיך, מאַמע?

— לאָזן?! – האָט זי אַרויסגעסאָפּעט. – ער איז געקומען א נאָקעטער, אינמיטן דער נאַכט, אליין און זייער הונגעריק און דאָך האָט ער קיין מוילע ניט געהאַט! זע נאָר, ער האָט שוין אָפּגע-

שטופט קָג א זינט מײַנס א פיצעלע. אונ יענער הינקעדיקער קאצעוו וואָלט אימ דערהארגעט אונ אליינ וואָלט ער אנטלאָפּן צו דער וויינגונגא, אונ די דאָ-פּסטייט דאָ ארומ וואָלט אױס נעקאָמע באַ-פאלנ אלע אונדזערע הייזן! צי וועל איכ אימ איבערלאָזן? געזױס ווער איכ אימ איבערלאָזן. ליג רויק, דו, פרעשל! אָ, דו מאַגלי, — יאָ, מאַגלי-פּראָש וועל איכ דיכ רופּן. — סױועט קומע א צײַט, ווען דו וועסט זיכ יאָגן נאָכ שיד-כאַנען, ווי ער האָט זיכ געיאָגט נאָכ דיר.

— וואָס וועט אָבער אונדזער שאַרע זאָגן? — האָט טאַטע-וואָלפּ באַמערקט.

דער געזעצ פונ דזשאָנגל זאָגט אויסדריקלעך, אז יעדער וואָלפּ מעג נאָכ זײַנן כאַסענע זיכ אָפּטיילן פונ דער שאַרע, צו וועלכער ער געהערט; נאָר אזוי שנעל ווי זײַנע וועלפּעלעך קאָנען זיכ שטעלן אַ זייערע פּיס, מוז ער זיי פּאַרשטעלן דעם „ראַט פּונ דער שאַרע“, וועלכער ווערט אָפּגעהאַלטן איינ מאָל אינ מאָנאַט, ביים די לעוואָנע איז גאַנצ, קעדיי די אנדערע וועלפּ זאָלן זיכ גוט אינ זיי איינקוקן אונ זײַנן אימשיטאנד זיי צו דערקענען, וווּ נאָר זיי וועלן זיי באַגעגענען. נאָכן באַקוקן מעגן די קינדער ארומפּויפּן וווּ זיי וויפּן, אינ ביז זיי האָבן ניט באַוויזן צו טויטן זייער ערשטן ווילדבאַק, וועט קיינ זאכ ניט העלפּן יענעם דערוואַקסענעם, וואָס האָט דערמאָרדעט איינס פונ זיי. ער הערט דערהארגעט, וווּ מע זאָל דעם מערדער ניט געזינען אונ אויב איר וועט א טראכט טאָג א ווילע, וועט איר איינזען, אז עס דאַרף אזוי זײַן.

טאַטע-וואָלפּ האָט אָפּגעוואַרט ביז זײַנע וועלפּעלעך האָבן זיכ אויסגעלערנט צו לויפּן א ביסל, דערנאָכ, אינ דער נאַכט פונ דער שאַרע-פּאַרואַמלונג, האָט ער גענומען די קינדער אונ מאַגלי אונ די מאַמע-וועלפּן צום „ראַט-פּעלדו“ — א באַרג-שפיץ, באַדעקט מיט שטיינער, וווּ סױז געווען אַרט פאַר א הונדע-וועלפּ.

אַפּעלאַ, דער גיזיסע, גרויער „איינזאַמער“ וואָלפּ, וואָס איז געווען הויפט באַ דער שאַרע צוליב זײַן קראַפט אונ קלוגשאַפט, איז געלעגן אויסגעצויגן אפּ זײַן אייגענע שטיינ, אונ נידערי-

קער פון אימ זיינען געזעסן פערציק אָדער מער וועלס פון אלערליי גרייסן און קאָלירן: פון טונקל־ברוינע וועטעראנען, וואָס יעדער פון זיי האָט אליין געקאָנט פארטיק ווערן מיט א ווילדבאַק, ביז יונגע, שווארצע דריי־אַריקע וועלס, וואָס האָבן נאָר געמיינט, אז זיי קאָנען עס. דער איינזאמער וואָלס איז געזען אָנפירער שוין א יאָר צײַט. אינ דער יוגנט איז ער צוויי מאָל אריינגעפאלן אין א סאנג־גרוב און איינמאָל האָט מען אימ אזוי געשלאָגן, אז מע האָט געמיינט, ער איז טויט, און אימ געלאָזן ליגן. אזויארום איז ער באהאוונט אין די גענג און מינהאַגים פון די מענטשן. גערערט האָט מען באמ פערדז זייער ווייניק. די קליינע האָבן געקלעסערט איינער איינער און גערן צווייטן אין דער מיט פון דער רינג פון זייערע פאָטערס און מוטערס. און פון צײַט צו צײַט האָט זיך א עלטערער וואָלס געלאָסן דערנענטערט צו א קליינעם, האָט אימ אופמערקזאם בא־קוקט און זיך אומגעקערט צו זײַן אָרט מיט שטילע טריט. צײַטנווייז האָט א מאמע ארויסגע־שטויסן אירע פיצעלעך אין דער סאמע מיט, וווּ די שײַן פון דער לעוואָנע איז געטאָרן אמשטארקסטן, קעדיי צו זײַן זיכער, אז מע האָט אירע ניט פארזען. אקעלא פון זײַן שטיין האָט אלעמאָל אויסגערופן: — איר ווייסט ס'געבאָט — איר ווייסט ס'געבאָט, קוקט גוט, אָ, וועלס!

און די זאָרגפולע מאמעס האָבן יעדעס מאָל אונטערגעהאלטן:

— קוקט — קוקט גוט, אָ, וועלס!

ענדלעך — און דאָ האָבן בא מאמע־וועלסן זיך אופגעשטעלט די האָר אפן נאקן — האָט טאטע־וואָלס ארויסגעשטופט מאגל־פראַש, ווי זיי האָבן אימ גערופן, אינ דער מיט פון רינג, וווּ דער קליינער האָט זיך אוועקגעזעצט און גענומען לאַכן און שפילן מיט שטיינדלעך, וואָס האָבן געשימערט קעגן דער שײַן פון דער לעוואָנע.

אקעלא האָט אפילע זײַן קאָפּ פון די לאַפּלס ניט אופגעהויבן און האָט ווייטער געפירט זײַן איינטאָניקן רוס: „קוקט גוט!“ — א פארדומפֿענער געבריל איז פלוצעם געקומען פון הינטער די פערדזן — שיר־כאַנס שטימ:

— דער קליינער איז מײַנער. גיט מיר אימ אוועק. וואָס דארף דער פרייער שטאם עפעס

א מענטשניקנד?

אקעלא האָט אפילע ניט א ריר געטאָן מיט אן אויער; ער האָט מערניט געזאָגט:

— קוקט גוט, אָ, וועלסט! וואָס פאַר אַ שניכעס האָבן צום פרייענ שטאַם עמעצנס באפעלן
אכוצ די באפעלן פון פרייענ שטאַם? קוקט גוט!

אַ טיפע ברומעריי האָט זיך אופגעהויבן פון אלע זייטן, און א יונגער פיר-יאָריקער וואָלפּ
האָט אַ שלידער געטאָן צו אַקעלאַן שיר-כאַנס פראגע: „וואָס דאַרפ דער פרייער שטאַם א
מענטשניקנד?“

דער דזשאַנגל-געזעצ פאָדערט, אז אויב ניט אלע זיינען אייניק אינ דער פראגע וועגן אָנע-
מענ א יונגס אינ א שארע, מוזן פאר אימ ריידן ווייניקסטנס צוויי שארע-מיטגלידער, אכוצ דעם
קינדס פאָטער-אונ-מוטער.

— ווער רעדט פארן קליינעם? — האָט אַקעלאַ אויסגערופן. — זוער פון פרייענ שטאַם וויל ריידן?
קייער האָט ניט געענטפערט, און מאמע-וועלפּן האָט זיך צוגעגרייט צו איר
לעצטן שטרײט (זי האָט געוויסט, אז דאָס וועט זײַן דער לעצטער), אויב ס'וועט נאָר קומען דערצו.
דעמלט האָט זיך אופגעהויבן באלו, דער שלעפעריקער ברוינער בער, וועלכער לערנט מיט
די יונגע וועלפּערלעך דעם געזעצ פון דזשאַנגל — די איינציקע כליע פון אַן אנדער מינ, וואָס האָט א
רעכט צו קומען, ווהינ זי וויל, וויל זי שפּײַז זיך נאָר מיט ניס, קרייטעכצער און האָניק; דער
אלטער באלו האָט זיך געשטעלט אפ די הינטערשטע פיס און האָט ארויסגעברומט:

— מענטשניקנד, מענטשניקנד — איך רייד פארן מענטשניקנד.
וואָס פאַר אַ בייז קאָן זײַן אינ אַ מענטשניקנד? איך האָב ניט אזא
געשליפענע צונג, אָבער איך רייד, ווי דער עמעס איז. זאָל ער
ארוםלויפן מיט דער שארע, זאָל מען אימ אָנעמען. איך אליין וועל
אימ לערנען.

— מע דאַרפ האָבן נאָך איינעם, — האָט אַקעלאַ געזאָגט. —
באלו האָט גערעדט, און ער איז לערער פון אונדזערע קליינע. ווער
נאָך וויל ריידן?

אַ שוואַרצער שאַטן איז אריינגעשפרונגען אינמיטן רינג. דאָס
איז געווען באגירא דער פאַנטער, שוואַרצ, ווי טינט, פון קאַפּ ביז
די פיס, נאָר באדעקט מיט פלעקן און צייכנס, וואָס האָבן געשימערט
קעגן דער שיין, ווי וואסער-געמעלן אפ זיך. אלע האָבן געקענט
באגיראן און קייער האָט קיין כיישעק ניט געהאַט צו באגעגענען
זיך מיט אימ, וויל ער איז געווען אזוי געשייט, ווי טאַבאַקי, אזוי
דרייסט, ווי דער ווילדער בופלאַקס, און אזוי העפטיק, ווי א פאַר-
וונדעטער העלפאַנד. אָבער א שטימ האָט ער געהאַט אזא צאַרטע,
ווי ווילדער האָניק, וואָס טריפט פון אַ בוימ, און א פוטער — ווי-
כער פון פּוּכ.

— אַ, אַקעלאַ, און איר, פרייער שטאַם, — האָט ער ארויסגעמרוקעט, — איך האָב קיין דייע
ניט אפ אייער פאַרזאַמלונג; נאָר דער געזעצ פון דזשאַנגל זאָגט: אויב ס'איז פאַראן אַ סאַפעק
וועגן אַ נייעם נעפעש און אויב עס גייט ניט אינ דעם, אז ער דאַרפ געטויט ווערן, קאָן דער
דאָזיקער נעפעש אויסגעלייזט ווערן פאַר אַ באשטימטן פרייז. און דער געזעצ זאָגט ניט, ווער
מען און ווער טאָר ניט געבן פאַר אימ דעם געצאָלט. זאָג איך ריכטיק?
— גוט, גוט! — האָבן געזאָגט די יונגע וועלפּ, וועלכע זיינען שטענדיק הונגעריק. — הערט
אויס באגיראן. דער יונג קאָן אויסגעלייזט ווערן פאַר געצאָלט. אזוי איז דער געזעצ.

— איך ווייס, אז איך האָב ניש קיין רעכט
דאָ צו ריידן; איך בעט דעריבער דערלוי-
בעניש.

— רייד, רייד! — האָבן צוואנציק שטימע:
געענטפערט.

— טויט א נאקעט קינד איז א שאנד. אוי-
סער דעם, קאָן ער אייך מער נוצן ברענגענ
ווען ער וועט אויסוואקסן. באלד האָט גערעדט
פאר אימ. צו באלוס ווערטער גיב איך צו אן אָקס,
און א פעטן דערצו, ניש לאנג געטויט, א קאפער

האָבער מיר פונדאנע, אויב איר נעמט אַן דאָס מענטשנקינד אין שארע לויטן געזעצ. איז עס שווער?
ס האָבן זיך געלאָזט הערן שטימע פון אלע זייטן:

— וואָס קאָן עס שאטן? עס וועט שטארבן ביים די ווינטער-רעגנס... די זון וועט אימ אָפ-
באקן... וואָס פאר א בייז קאָן אונדז סאָן א נאקעט פּרעשל? זאָל עז ארומלויפן מיט דער
שארע. באגרא, ווו איז דער אָקס? נעמט אימ אָן, נעמט אימ אָן!

און דאן האָט זיך אופגעהויבן אקעלאס סים געביל:

— קוקט גוט — קוקט גוט, אָ, וועלס!

מאגלי איז געווען אזוי פארטיפט אינ זיינע שטיינדעלער. אז ער האָט אפילע ניש באמערקט,
ווי די וועלס זיינען צוגעגאנגען אימ באקונן איינער נאָכן צווייטן. צום סאָס זיינען זיי אראָפּ פון
בערג און אוועקגעגאנגען נאָכן טויטן אָקס; געבליבן זיינען נאָר אקעלא, באגרא, באלו און מאוג-
ליס אייגענע וועלפישע פאמיליע, שירכאן האָט נאָך אלץ געברילט אין דער נאכט אריין, שטארק
אין קאס, וואָס מאגלי איז ניש איבערגעגעבן געוואָרן צו אימ אין די לאפעס.

— בריי, בריל שטארקער, — האָט באגרא אונטער די וואַנצעס געזאָגט, — עס וועט קומען א
צייט, ווען אַט דאָס נאקעטע נעפעשל וועט דיך מאכט צו ברילן נאָר מיט אן אנדער ניגן; סיינדן
איך בין אפ מענטשן קיין מיוון ניש.

— מיר האָבן גוט געטאָן, — האָט אקעלא געזאָגט. — מענטשן און זייערע קליינע זיינען גע-
שייט. מיט דער צייט קאָן מען פון אימ האָבן נוצן.

— נאָך וואָס פאר א נוצן — הילפ איך דער
צייט פון א נויט: ווירל קיינער קאָן ניש האָפן
אייביק צו בלייבן אָנפירער בא דער שארע, — האָט
באגרא באמערקט.

אקעלא האָט ניש געענטפערט. ער האָט
געטראכט וועגן דער צייט, וואָס קומט אָן פאר יעדן

פירער פון יעדער שארע, ווען ער פארלירט זיין קראכט, ווערט שוואכער און שוואכער, ביז די
וועלפ הארגענען אימ סאָפּאָדאָסאָפּ און קלייבן אויס אן אנדערן פירער, וואָס האָט אויך אזא סאָפּ.
— נעמט אימ צו זיך, — האָט ער געזאָגט צו טאטע-וואָפּסן, — און דערצייט אימ אזוי, ווי עס פאסט
פאר א זון פונעם פרייען שטאם.

און אזויארומ איז מאגלי אריינגענומען געוואָרן אין דער וועלפישער שארע פון די סאָגלישע
בערג פארן פרייז פון אן אָקס און באלוס א גוט וואָרט.

מיר היבן אריבער צענערעלע יאָר, און דאָס ווונדערלעכע לעבן, וואָס מאַגלי האָט די גאַנצע צייט געפירט צווישן די וועלן, מוזט איר זיך אליין פאַרשטעלן, ווייל א גענויע באשרייבונג דער-פון וואָלט פאַרנומען גאַנצע ביכער. ער איז געוואקסן צוזאַמען מיט די וועלפערעכע, נאָר זיי זיינען, נאַטירלעך, געווען שוין היפשע כעווערעלייט, ביים ער איז נאָך געווען וואָר א קינד; טאַטע-וואָרס האָט אים געלערנט די באדייטונג פון אלע אינ דזשאַנגל, ביז פאַר אים איז געוואָרן קלאָר און פאַרשטענדלעך יעדער שאַך אינ גרָז, יעדעס ווינטל אינ דער ווארעמער נאַכט-לופט, דער שטייל-סטער קלאנג פון דער סאָווע איבער זיינ קאָפּ, דער מינדסטער גראבל פון דער פלעדערמויז נעגל צווישן די צווייגן, דער לייכטסטער פלויב פון א פישל אינ וואסער. וועגן ער האָט ניט געלערנט, האָט ער זיך געווארעמט אפ דער

זון, געשלאָפּן, געגעסן און ווידער געשלאָפּן; איז אים געווען הייס אָדער זיינ לייב איז געווען שמוציק, האָט ער זיך געבאָדן און געשוו-מעג אינ די וואלד-אַזערעס; און האָט זיך אים וועגן האָניק פאַר-גלוסט (באלו האָט אים געזאָגט, אז האָניק און ניס זיינען געשמאַק ניט ווייניקער פון רוינען פלייש), האָט ער געקלעטערט נאָך דער נאַשערין אפּ ביינער — זיך אַזיקע טוירע

האָט ער געכאַפט בא באַגראַנ. ניט איין מאָל האָט זיך באַגראַ אַויסגעצויגן אפּ א צווייג און גע-רופּן אים: „קום אהער, ברודערל!“ — און מאַגלי איז געקראָכן; די ערשטע צייט האָט ער גע-פּויעט לאַנגזאַם און פאַרויכטיק; נאָר אינגיכט פלעגט ער זיך שוין אַרומשליידערן צווישן די צווייגן קימאַט אזוי פלינק און דרייסט, ווי די גרויע מאַרפּע.

אינ די פאַרזאַמלונגען פון דער שארע באַמ ראַט-פּעלדז פלעגט ער זיך אויך באטייליקן; און דאָ האָט ער אַויסגעפונען, אז וועגן ער קוקט א וואָלפּ גלייך אינ די אויגן אריין, מוז יעדער אַראָפּלאָזן זיינ בליק — פלעגט ער טאַקע אומיסטן געפאַצן אפּ זיי די אויגן, פון געלעכטער-וועגן. אַנ-דערש מאָל פלעגט ער אַויסציען דערנער פון זיינע פריינדס לאַנעס — וועלן ליידן שטענדיק פון פאַרשטעכונגען.

טיילמאָל פלעגט ער זיך אַראָפּלאָזן באַנאַכט פון באַרג אפּ די באַארבעטע פּעלדער און זייער נייגעריק קוקן אפּ די דאַרפסלייט און זייערע שטיבלעך. נאָר קיינ צוטרוי צו מענטשן האָט ער ניט געהאַט, ווייל באַגראַ האָט אים אַיינמאָל געוויזן עפעס א קאַסטן מיט א פאַל-טירל, וואָס איז אזוי קונציק געווען פאַרשטעקט צווישן די ביימער, אז ער איז שיר אהינ ניט אריינגעקראָכן — און האָט אים געזאָגט, אז דאָס איז א נעץ. אָבער מער פון אַפּצ האָט ער לייב געהאַט צו פאַרקריכן מיט באַגראַ ווייט אינ דער פינצטערער, ווארעמער טיפּעניש פון וואלד, איבערשלאָפּן דאָרט דעם טאָג און צוקוקן באַנאַכט, ווי באַגראַ גייט אפּ יאַגד. אז באַגראַ איז געווען הונגעריק, פלעגט ער טויטן וועמען ער האָט נאָר דערטאַפט; מאַגלי האָט אויך אזוי געטאָגן, — מיט איין אַויסנאַמ. אזוי שנעל ווי ער איז געוואָרן א ביסל פאַרשטענדיקער, האָט אים באַגראַ אָנגעזאָגט, אז קיינ פי זאָל ער ניט רירן, דערפאַר וואָס פאַר זיינ לעבן האָט אַן אַקס מיטן לעבן באַצאָלט.

— אלע אינ דזשאַנגל געהערט צו דיר, — האָט באַגראַ געזאָגט, — און דו מעגסט טויטן יעדן,

וועמען דו ביסט בעקויעכ צו טויטן; נאָר - צוליב דעם אָקס, וואָס האָט דיכ אויסגעקויפט - טויט ניט און עס ניט קיינמאָל קיינ פי, אלטע אָדער יונגע. אזוי פארלאנגט דער דושאַנגל-געזעצ.

און מאַגלי האָט ערלעכ געהאלטן דעם געבאָט.

און אזוי איז ער געוואקסן - און געוואקסן א שטארק, קרעפטיק יינגל. מאמע-וועפּסן האָט אימ א פאָר מאָל געזאָגט, אז ער זאָל זיך היטן פאר שיר-כאַנען און אז ער מוז זיך פלייסן ווענ-עס-איז דעם טיגער צו טויטן; א יונגער וואָלף וואָלט די אייזע ניט ארויסגעלאָזט פונעם געדאַנק אפילע אפ א מינוט, - מאַגלי, אָבער, האָט זי פארגעסן, ווייל ער איז פאָרט געווען ניט מער ווי א יינגל, האגאם ער אליין וואָלט זיך גערופּן וואָלף, ווען ער וואָלט געקאָנט ריידן אפ א מענטשלעכער שפראַך.

שיר-כאַן איז אימ אַלעמאָל געקומען אין ווען אין דושאַנגל. אויסנוצנדיק דאָס, וואָס אקעלא איז עלטער און שוואכער געוואָרן, האָט זיך דער לאַמער טיגער אלץ מער באפריינדעט מיט די יינגערע וועלפּ פון דער שאַרע, וועלכע האָבן זיך נאָך אימ נאָכגעשפּעפט, קעדיי צו פרעסן דאָס, וואָס בלייבט פון זיין רויב, א זאך, וואָס אקעלא וואָלט ניט דערלויבט, ווען ער וואָלט נאָר געקענט אויסנוצן זיין איינפלוס ביזן סאָם. דערנאָך האָט זיך שיר-כאַן גענומען כאַנפענען צו די יונגע לייט און זיך אלץ ווונדערן, וואָס אזעלכע פּינע יונגע יעגער לאָזן זיך פירן פון א גויסעס-דיקן וואָלף און פון א מענטשנינד. מע זאָגט, - פלעגט ער צוגעבן, - אז אפ א פארוואַלונג דער-

וועגט איר זיך ניט קוקן אימ גלייך אינ די אויגן. דערופ פלעגן די יונגע וועלן ברומען און אופשפיצן די האָר אפ די רוקנס.

באגירא, וואָס האָט געהאט אויגן און אויערן אומעטומ, האָט וועגן דעם געוויסט און האָט א פאָר מאָל געוואָרנט מאוגלייך אינ קורצע ווערטער, אז שיר-כאן וועט אימ סאָפּקאָלסאָפּ דערמאָרדן; מאוגלייך האָט געלאכט און געענטפערט:

— איך האָב די שארע און האָב דיך; און באַו, אָט ווי פויל ער איז, וועט נאָך אויך שענקען א קלאפ אָדער צוויי פונמיינטוועגן. וואָס זטע זאָל איך זיך שרעקן?
 איינמאָל, אינ זייער א הייסן טאָג, איז באגיראן איינגעפאלן א נייער געדאנק. גענומען האָט ער זיך פון עפעס א יעדע; עפשער האָט אימ זאָהי-נאָדלסער עפעס דערציילט, נאָר ווי די מיסע איז — זייענדיק מיט מאוגלייך טיפ אינ דושאָנגל, ביים דאָס יינגל איז געלעגן מיטן קאָפּ אפ דעם פאנטערס שיינעם שווארצן פוטער, האָט באגירא געזאָגט:

— ברודער, וויפל מאָל האָב איך דיר געזאָגט, אז שיר-כאן איז דיין פיינט?
 — אזויפיל מאָל, וויפל עס זיינען דאָ ניס אפ יענעם בוימ, — האָט מאוגלייך געזאָגט; ציילן האָט ער, נאטירלעך, ניט געקענט. — נו, איז וואָס? איך בין שלעפערדיק, באגירא, און דער גאנ-צער שיר-כאן איז ניט מער ווי א לאנגער עק און א הויכער פלוידער — ווי מאָר די פאווע.
 — אָבער איצט איז ניט די צייט צו שלאָפן. באַו ווייסט עס; איך ווייס עס; די שארע ווייסט עס; און אפילע די נארישע הירשן ווייסן עס. טאבאקי האָט דיר אויך געזאָגט.
 — כאָ-כאָ! — האָט מאוגלייך געלאכט. — טאבאקי איז צו מיר געקומען די טעג און האָט מיר גראָב געזאָגט, אז איך בין א נאקעט מענטשניקן און דארפ ניט אויסגראָבן קיין ערד-ניס, נאָר איך האָב אימ געכאפט פארן ווידל און צוויי מאָל א זעצ געטאָן אָן א פאלמע, קעדיי אימ אויס-צולערנען א ביסל דערעכערעצ.

— דאָס איז געווען א נארישקייט; ווייל, האגאמ טאבאקי איז א רעכילעס-טרייבער, וואָלט ער דאָס מאָל דיר דערציילט עפעס אזוינס, וואָס דארפ דיכ שטארק אָנגיינ. עפּן די אויגן, ברודערל, הער: שיר-כאָנ וואגט ניט צו הארגענען דיכ אין דזשאָנגל. גערענק אָבער, אז אקצלא איז זייער אלט, גאָר אינגיכט וועט ער ניט אימשטאנד זיין ביצוקומען זיין ווילדבאַק, און דאן איז ער אויס פירער פון דער שארע. פיל פון די וועלפ, וואָס האָבן דיכ באקוקט דעמאלט, ווע: מצ האָב דיכ צום ערשטן מאָל געבראכט צום ראט-פערדן, זינען איצט שוין אלט, און די יונגע וועלפ טראכטן, ווי שיר-כאָנ האָט זיי אינגערעדט, אז פאר א מענטשניק איז אין דער שארע קיין אַרט ניטאָ. אינקורצן ווערסטו א מענטש.

— און פארוואָס טאָר א מענטש ניט ארומלויפן מיט זינע ברודער?— האָט מאוגלי גע- זאָגט. — איכ בין געבוירן אין דזשאָנגל. דעם געבאָט פון דזשאָנגל האָב איכ געפאָגט; און ס'איז ניטאָ קיין איינציקער וואָלפ אין דער שארע, בא וועמען איכ האָב ניט ארויסגעצויגן א דאָרן כּוּן דער לאפע. זיי זינען דאָך אלע מיינע ברודער!

באגירא האָט זיך אויסגעצויגן אין זיין גאנצער לענג און האָט האָב געשלאָסן זינע אויגן. — ברודערל, — האָט ער געזאָגט, — טו נאָר א טאפ בא מיר אונטערן קינבאק.

מאוגלי האָט צוגעלייגט זיין ברוינע שטארקע האנט צו דעם פאנטערס גאָרף און פונקט אפ די מעכטיקע קיילעכדיקע מוסקולן, אונטער די זיידענע האָר, האָט ער אָנגעזאפט א קיינעז פליכ. — קיינער אין דזשאָנגל ווייסט ניט, אז איכ, באגירא, טראָג אפ זיך אָט דעם צייכט — דעם צייכט פון א האַרד-רינג; און דאָך, ברודערל, בין איכ געבוירן צווישן מענטשן, און צווישן מענטשן איז מיינ מוטער געשכאַרבן — אין די שטייגן פון קיניגס פאלאצ אין אודיפאָר. אָט דער- פאר האָב איכ עס באצאָלט פאר דיר דעם אויסלייז אפ דער ראט-פארזאמלונג, ווען דו ביסט גע- ווען א קליין נאקעט געפעשל. יא, איב בין אויך געבוירן געוואָרן צווישן מענטשן. דעם דזשאָנגל האָב איכ אין די אויגן ניט געזען. האָדעווען פלעגט מען מיכ דורכ א גראטע, פון אן איינערנער פאן; ביז איינמאָל באנאכט האָב איכ דערפילט, אז איכ בין באגירא — דער פאנטער און ניט דעם מענטשנס א שפילכל — און האָב צעבראַכט דעם שאָס מיט איין זעצ פון מיינ לאפע און בין מיר אוועק. און טאקע וויל איכ בין באקענט מיט די גענג פון די מענטשן, בין איכ שרעקלעכער אין דזשאָנגל אפילע פון שיר-כאָנען. ניין עפשער?

— יא, — האָט מאוגלי געענטפערט, — אלע אין דזשאָנגל האָבן מוירע פאר באגיראן. אלע כּוּצ מיר.

— א, דו ביכט דאָך א מענטשניק, — האָט דער שווארצער פאנטער זייער צערטלעכ גע- זאָגט. — און פונקט ווי איכ האָב זיך אומגעקערט צו מיינ דזשאָנגל, אזוי מוזטו סאָפאָקאָסאָס גיין צוריק צו די מענטשן — צו די מענטשן, דינע ברודער — אויב מע וועט דיכ ניט הארגענען אפ דער באראטונג.

— אָבער פארוואָס, פארוואָס זאָל מען מיכ וועלן הארגענען? — האָט מאוגלי געפרעגט. — קוק מיכ אָן. — האָט באגירא געזאָגט.

מאוגלי האָט אים א קוק געטאָגן גלייך אין די אויגן; דער גרויסער פאנטער האָט אָפגעווענדט זינע בליקן אין א האַלבער מינוט ארום.

— אָט פארוואָס, — האָט ער געזאָגט, איבערקנדיק זיין לאפע איבער די געפאלענע בלעטער. — אפילע איכ קאָן דיר גלייך אין די אויגן ניט קוקן, און געבוירן בין איכ דאָך צווישן מענטשן, און האָב דיכ ליב, קליין ברודערל. די איבעריקע — יענע האסן דיכ, דערפאר וואָס זייערע אויגן קאָנען ניט אויסהאלטן דיין בליק; דערפאר וואָס דו ביסט קלוג; דערפאר וואָס דו האָסט אויס- געצויגן דערנער פון זייערע לאפעס — דערפאר וואָס דו ביסט א מענטש.

— איך האָב דאָס אלץ נישט געוואוסט, — האָט מאַגלי פּינצטער געזאָגט און זײַנע געדיכטע ברעמען האָבן זיך אָנגעכמורעט.

— וואָס זאָגט דער דזשאַנגל־געבאַט? פּריער שלאָג, דערנאָכ לאָז הערן דיין שטימ. שוין אָן דיין זיכטזיניקייט גופע דערקענען זיי, אז דו ביסט א מענטש. זיי אָבער פּאַרזיכטיק. דאָס הארצ זאָגט מיר, אז ווי נאָך אקעלא וועט האָבן זיין ערשטן דורכפאל אפ דער יאגד — און וואָס אמאָל ווערט אימ אלץ שווערער צו טויבן זיין באַק — וועט די שארע זיך אופכוניטעווען קעגן אימ און קעגן דיר. זיי וועלן אָפהאלטן א באראטונג באמ פעלדז, און דאנ... און דאנ... — שא, כ'האָב עס געפאקט! — האָט באגירא אויסגעשריען, אופשפרינגענדיק פון אָרט. — הער: גיי געשווינד אראָפּ צו די מענטשנס הייזלעך אין טאָל אריין און ברענג פון דאָרט א ביסל פון דער רויטער בלומ, וואָס זיי ציען דאָרט אופ. אזוי, אז ווען די צייט וועט קומען, וועסטו האָבן א מעכטיקערן פריינט פון מיר אָדער פון באלון, אָדער פון יענע ווערפּ אינ דער שארע, וואָס האָבן דיך ליב. קריג, זאָג איך דיר, די רויטע בלומ.

אונטער דער „רויטער בלומ“ האָט באגירא געמיינט פּייער, נאָך קיינער אינ דזשאַנגל רופט עס נישט מיטן ריכטיקן נאָמען. יעדער כּייע האָט מוירע פאר פּייער, ווי פארן טויט, און שילדערט עס אפ הונדערט פארשיידענע אויפאנימ.

— די רויטע בלומ? — האָט מאַגלי געזאָגט. — אָט דאָס, וואָס וואקסט ארויס פארנאכט פון זייערע הייזלעך? איך וועל עס קריגן.

— אזוי רעדט דאָס מענטשנינד, — האָט באגירא שטאַרצ געזאָגט. — געדענק, עס וואקסט אין קליינע טעפּלעך. דערטאפ איינס געשווינד און האלט עס בא זיך אפן פאל פון א נויט.

— רעכט! — האָט מאַגלי געזאָגט. — איך גיי אָבער ביסטו זיכער, אָ, מײַן באגירא — ער האָט ארומגענומען מיט זיין אָרעם דעם פרעכטיקן האלדז און האָט טיפּ אריינגעקוקט אינ די גרויסע אויגן פון דעם פאנטער — ביסטו זיכער, אז דאָס אלץ איז שיר-כאנס שטיקל ארבעט? — באמ צעבראָכענעם שלאָס, וואָס האָט מיך פריי געלאָזן, שווער איך, קליין ברודערל — איך בין זיכער.

— אויב אזוי, שווער איך באמ'אָקס, וואָס האָט מיך אויסגעלייזט — כיוועל שיר-כאנען באצאָלן, ווי ער האָט פארדינט און נאָכ מער, — האָט מאַגלי געוואָנט, און מיט איינ שפרונג פארשוונדן פון באגיראס אויגן.

— אָט דאָס איז א מענטש. א מענטש מיט די ביינער. — האָט באגירא געוואָנט און האָט זיך ווידער אנדערגעלייגט. — אַ, שיר-כאנ, האָסט נאָכ קיינמאָל ניט געהאט אזא שלימאזדיקע יאגד, ווי זײַן יאגד אפּ דעם פרעשל מיט צען יאָר צוריק!
מאגלי איז געלעבן דורכן וואלד, און אינ הארץ בא אימ האָט געברענט א העליש פייער, ער איז אָנגעקומען צו דער הייל, ווען דער אָונט-נעפל האָט זיך אָנגעהויבן; דאן האָט ער אָפּגע-צויגן דעם אָטעם און געוואָרפן א בליק אראָפּ צום טאָל. די יונגע וועלפּ זײַנען ניט געווען אינ דער היים; אָן זײַן שווערן אָטעם האָט מאמע-וועלפּן פארשטאנען, אז איר פרעשל איז עפעס ניט רויק.

— וואָס איז געשען, זונעניו? — האָט זי געפרעגט.
— גאַרנישט, שיר-כאנס פלאַלערני, — האָט ער געענטפערט, — היינט גיי איך אפּ יאגד אינ די אקער-פעלדער.

און ער איז אראָפּ דורכ דעם ווילדער אָן צום שטראָם אפּן דעק פון טאָל. דאָרטן איז ער געבליבן שטיין א ווילע, וויל ער האָט דעהערט דאָס געהויל פון דער שארע אפּ דער יאגד, זאָס בלעקען פון א פארבאָלונטן הירש און זײַן שנאָרע באמ שטעלן זיך אנטקעגן כויע, ביים אנטלויפן האָט ער שוין ניט געקאָנט. דאן האָבן די יונגע וועלפּ כויעקריק געשרייען:
— אקעלא! אקעלא! זאָל דער „איינזאמער“ ווייזן זײַן קראפט. מאכט א ווארע פאר אונדזער הויפט! שפּרינג, אקעלא!

אקעלא האָט א שפרונג געטאָן און, קענטיק, ניט געטראַפּן, וויל מאגלי האָט געהערט דעם קלאפּ פון זײַנע צײַג און דערנאָך א יאָמער-געשריי, ביים דער סאמבור האָט אים דערלאנגט מיט זײַן פאָדערשטן פוס.

מאגלי האָט מער ניט געווארט און איז אוועקגעלאָפּן ווייטער; די קוילעס הונטער אים זײַ-נען געוואָרן שוואכער. ער איז ענדלעך אריין אינ די שניט-פעלדער, וווּ די דאָרפסלייט האָבן געווינט.

— באגירא האָט געטראַפּן, — האָט ער ארויסגעשאַפעט, אראָפּלאָזנדיק זיך אפּ א הויפּן אָפּגע-שניטן גראָן לעבן א פעצטער פּינ א הייל. — זאָרג איז דער אנטשירנדיקער טאָג פאר אקעלאן און פאר מיר.

דערנאָכ האָט ער זיך צוגערוקט צום פענצטער און גענומען קוקן אפּ פּייער אין אווונ. ער האָט געזען, ווי די באלעבאָסטע איז אופגעשטאנען עטלעכע מאָך דורכ דער נאכט און האָט גע- שפּיזט דאָס פּייער מיט עפעס אזעלכע שווארצע שטיקער; אז דער פּרימאָרגן איז געקומען, און דער נעפּל ארום איז געוואָרן גאַנץ ווייס און קאלט, האָט ער געזען, ווי דעם מענטשנס קינד האָט גע- נומען א געפּלאַכטענעם טאָפּ, אויסגעפּלאסטערט אינווייניק מיט ערד, האָט אים אָנגעפּילט מיט ברענענדיקע רויטע קוילען, גענומען אונטערן מאנטל און איז ארויס פון הויז צו גיין אָנקאָרמענען די קו אין שטאל.

— און דאָס איז גאָר, — האָט מאַגלי געזאָגט. — אויב א קינד קאָן עס טאָן, איז ניטאָ וואָס מוירע צו האָבן.

האָט ער א שפּאַן געטאָן ארום ווינקל פון הויז דעם יינגל אנטקעגן, האָט בא אים צוגענו- מען דעם פּייערטאָפּ און איז פארשווונדן אין נעפּל, ביים דאָס קינד האָט געפּילדערט פון שרעק. — זיי זיינען זייער ענלעך צו מיר, — האָט מאַגלי געזאָגט, בלאָזנדיק אפּ דעם פּייער, ווי די פרוי האָט עס געטאָן. — אָט די זאך וועט שטארבן, אויב כ'ווער זי ניט קאָרמענען.

און ער האָט ארופגעוואָרפּן צווייגלעך און טרוקענע קאָרע אפּן פּייער. אינמיטן ווען, בארג- ארום, האָט ער באגעגנט באגיראן. בא אים אפּן פוטער האָט נאָך דער מאָרגנטוי געפּינקלט, ווי ברילאַנטן.

— אקעלא האָט ניט געטרעפּן, — האָט דער פּאַנטער געזאָגט. — מע וואָלט אים געטויט נאָך יענע נאכט, נאָר זיי האָבן דיך אויך געוואָלט האָבן. זיי האָבן דיך ארומגעזוכט אפּן בארג. — איך בין געווען אפּ די אקער-פעלדער. איך בין גרייט, זע! — ער האָט געוויזן דעם פּייערטאָפּ.

— וויל! הער זיך איינ, כ'האָב געזען, ווי מענטשן ווארפּן טרוקענע צווייגן אין דער דאָ- זיקער מאכערני, און דאן שפּראַצט ארויס די רויטע בלום. האָסט גאָר קיינ מוירע ניט? — ניינ. וואָס איז די מוירע? איך דערמאָן זיך איצט — אויב ס'איז ניט קיינ כאַלעם — אז איידער איך בין געוואָרן א וואָלפּ, פּלעג איך ליגן לעבן דער רויטער ברום. און ס'איז געווען ווארעם און אָנגענעם.

דעם גאַנצן טאָג איז מאַגלי געזעסן אין זיינ הייל און האָט אופגעפּאַסט אפּ זיינ פּייערטאָפּ. ער האָט געפרוווט איינטונקען אין פּייער פארשיידענע צווייגן, קעדיי צו זען, ווי וועלן זיי אויס- זען. צום סאָס האָט ער געפונען א צווייג, פון וועלכע ער איז געבליבן צופרידן, און איז

אָוונט, אז טאבאקי איז געקומען און האָט אים גראָב געמעלדעט, אז מע רופט אים צום ראט-פערדן, האָט ער זיך אזוי צעלאכט, אז טאבאקי איז אנטלאָפּן. דערנאָכ איז מאַגלי אוועק אפּ דער פּאַרזאַמלונג, ניט אופהערנדיק צו לאָבן דעם גאַנצן וועג. אקעלא איז געלעגן בא דער זייט פון זיינ שטיינ, אלס א סימען, אז דער אמת פון אָנפירער איז פריי; שיר-כאַן מיט א באנדע וועלפּ, זיינע טעלערלעקער, האָט זיך ארומגעשפּאַצירט אין דער מיט, און פיל האָבן אים עפנטלעך געכאַנפעט. באגירא האָט זיך אוועקגע- לייגט הארט לעבן מאַגלין, וועלכער האָט געהאלטן דעם פּייערטאָפּ צווישן די קניי. אז אלע זיינען זיך צונויפגעקומען, האָט שיר-כאַן

אָנגעהויבן צו ריידן — א זאך, וואָס ער וואָלט זיך קיינמאָל נישט דערוועגט צו טאָן, ביים אַקעלאַ איז געווען פֿירער.

— ער האָט דערום קיינ רעכט נישט, —האָט באַגירא אַ מורמל געטאָן צו מאַגליך. — זאָג עס. ער איז אַ הינטישער זון. ער וועט זיך דערשרעקן. מאַגלי איז אַפּגעשפּרונגען פּונ אָרט.

— פּרייער שטאַם! — האָט ער אויסגערופּן. — איז דען שיר-כאַן דער פֿירער פּונ דער שאַרע? וואָס פאַר אַ שניקעס האָט אַ טיגער מיט אונדזער פֿירערשאַפט? — אויבוי די פֿירערשאַפט איז פּרייַ אין אויבוי מע האָט מיך געבעטן ריידן... — האָט שיר-כאַן אָנגעהויבן.

— ווער האָט געבעטן? — האָט מאַגלי געזאָגט. — זיינען מיר דען אלע שאַקאַלן און אונטערלעקער באַ דעם דאָזיקן פֿיקולער? די פֿירערשאַפט פּונ דער שאַרע איז נאָך באַ דער שאַרע אין די הענט. עס האָבן זיך געלאָזט הערן פאַרשיידענע קוילעס:

— האַלט ס'מויל, דו מענטשןקינד!
— לאָזט אים ריידן. ער האָט געהאַלטן אונדזער געפּאַט!
לעכאַס האָבן די עלטערע פּונ דער שאַרע ארויסגערעדט:
— זאָל דער טויטער וואָלס ריידן!
פּונ דאן אָן, ווען אַ שאַרע-פֿירער טרעסט נישט אפּ דער יאַנד, רופּט מען אים טויטער וואָלס זיינ גאַנצ לעבן, וואָס דויערט קלאַל נישט לאַנג.

אַקעלאַ האָט מיר אַפּגעהויבן זיינ אלטן קאַפּ און געזאָגט:

— פּרייער שטאַם, און איר אויך, שיר-כאַנס שאַקאַלן — צוועלפּ יאָר האָב איך אַייך געפֿירט צו יאַנד און פֿינ דער יאַנד, און די גאַנצע צייט איז קיינ איינציקער פֿינ זייך נישט געפאַקט אָדער צעקאַליעטשעס געוואָרן. איך האָב מיינ רויב נישט געקאַנט בייקומען. איר ווייסט, וויאָזוי די פאַרשווערונג איז דורכגעפֿירט געוואָרן. איר ווייסט זייער גוט, און איר האָט מיר בעקווין אונטערגעדוקט אַ נישט פאַרמאַטערטן באַך, קעדי צו באַווייזן מיינ שוואַכקייט. דאָס איז קונציק געמאַכט געוואָרן. איר האָט דאָס רעכט צו האַרגעבן מיך אַט דאָ, באַמ ראַט-פּעלדן. איך פּרעג, אַלואָ, ווער וויל מאַכן אַ סאָפּ צום איינזאַמען וואָלס? ווייל דאָס איז שוין כּיין רעכט. לויטן געזעצ פּונ דושאַנגל, און גיינ זאָלט איר קעגן מיר איינציקווייז, איינער נאָכן צווייטן.

אַ לאַנגע צייט איז געווען שאַ-שטיל, ווייל קיינער האָט זיך נישט איינגעשטעלט צו שזרייטן אליין קעגן דעם איינזאַמען וואָלס. דערנאָך האָט שיר-כאַן ארויסגעברילט:

— באַ! ווער הערט דעם אלטן טויטער, וואָס האָט פאַרלוירן זיינע ציינ! ער איז פאַרמישפּעט צום טויט, און פאַרטיק! אָבער דאָס מענטשןקינד — עס לעבט שוין צו לאַנג. פּרייער שטאַם, עס איז געווען מיינ פּאַנג פּונ אָנהייב אָן, גיט מיר עס אוועק. מיר האָט זיך שוין צוגעגעסן אַט די נאַרישע שפּיל אין מענטש-און-וואָלס. שוין גאַנצע צען יאָר, און ער דולדעט דעם דושאַנגל. גיט מיר אוועק דאָס מען-טשןקינד, אויב נישט, וועל איך דאָ שטענדיק גיינ אפּ יאַנד און איך וועל אַייך נישט געבן אפּילע אַ ביינדל אַפּצולעקן. ער איז אַ מענטש, אַ כּענטשנס קינד, און איך האַס אים מיט אלע מיינע איינורים. דעכער אַ העלפט פּונ דער שאַרע האָט גענובען פֿילדערן:

— אַ מענטש! אַ מענטש! וואָס געהערן מיר זיך אָן מיט אַ מענטשן? זאָל ער זיך גיינ צו זיינע ברידער!

— און אַנשיקן אפּ אונדז אלע מענטשן פּונ די אַרומיקע דערפער? — האָט שיר-כאַן געליאַרעמט. — ניינ! גיט מיר אים איבער. ער איז אַ מענטש, און קיינער פּונ אונדז קאָן אים אין די אויגן נישט קוקן.

אקעלא האָט ווידער אופגעהויבן דעם קאָפּ און געזאָגט:

— ער האָט געגעסן אונדזער שפּיץ. ער איז געשלאָפּן מיט אונדז צוזאמען. ער האָט געטריבן געווייך פאר אונדז. ער האָט ניט אויווער געווען אזילע אפּ א וואָרט פונעם דושאָנגל-געכאָט.

— און אַן אָקס האָב איך אויך געגעבן פאר אים, ווען מע האָט אים אָנגענומען אין דער שאַרע, אַן אָקס איז אפּילע קיין סאך ניט ווערט, אָבער באגיראס ערע איז יאָ עפעס, פארוואָס ער וועט זיך עפּטער גיין שלאָגן, — האָט באגירא געזאָגט מיט זיין מילדסטער שטימ.

— געגעבן אַן אָקס מיט צען יאָר צוריק! — האָט די שאַרע געברומט. — וואָס קימערן אונדז פאר-צעניאָריקע ביינער?

— אָדער א געגעבענע שווע, אשטייגער? — האָט באגירא אונטערגעזאָגט און באוויזן זינע ווייסע ציין. — ניטאָ וואָס צו ריידן, אייך פאסט טאקע דער נאָמען „פרייער שטאמ“.

— קיין מענטשניקונד טאָר ניט ארומלויפן מיט די איינווינער פון דושאָנגל, — האָט שיר-כאָנ גע-פילדערט. — גיט אים מיר אוועק!

— ער איז אונדזער ברודער אין אלעם, כּוּצ איז בלוט, — האָט אקעלא ווייטער גערעדט. — און איר ווילט אים דאָ דערהארגענען! ווירקלעך, איך לעב שוין צו לאנג! אייניקע פון אייך זינען געוואָרן פּי-פרעסער און אנדערע, ווי איך האָב געהערט, לערנען זיך פון שיר-כאָנען צו גאנווענען קינדער פון א דאָרפמאנס שוועל איז פינצטערע נעכט. דערפון זע איך, אז איר זייט פאכדאָנימ, און איך וועל צו אייך ריידן ווי צו פאכדאָנימ. הערט: איך מוז, נאטירלעך, שטארבן, און מיינ לעבן איז גאָרנישט ווערט, ווען ניט, וואָלט איך עס אָנגעבאָטן אָנשטאָט דעם מענטשניקונד; נאָר צוליבן קאָוועד פון דער שאַרע — א קלייניקייט, אָן וועלכער איר, זייענדיק אָן א פירער, האָט אינגאנצן פארגעסן — זאָג איך צו, אז אויב איר לאָזט דאָס מענטשניקונד אָפּ צו זינע ברידער, וועל איך ניט אנטפלעקן קיין איינציקן צאָגן קעגן אייך, ווען מיינ שאָ וועט שלאָגן, איך וועל שטארבן, ניט שטעלנדיק קיין ווידערשטאנד. דאָס וועט איינשפּאָרן דער שאַרע ווייניקסטנס דריי לעבנס. מער טאָן בין איך ניט אימשטאנד; נאָר אויב איר זייט איינשטימיק, קאָן איך אייך דערמיט פארהיטן פון דער שאַנד צו הארגענען א ברודער, וואָס האָט זיך מיט קיין זאך ניט פארוינדיקט, א ברודער, פאר וועלכן מע האָט גערעדט און אויסלייז געגעבן, לויט אלע געזעצן פון דושאָנגל.

— ער איז א מענטש — א מענטש — א מענטש! — האָט די שאַרע געכריפעט; און דער גרעסטער טייל פון די וועלפּ האָט זיך גענומען קלייבן ארומ שיר-כאָנען, וואָס האָט אָנגעהויבן צו דרייען מיטן עק. — איצט איז די זאך בא דיר אין די הענט, — האָט באגירא געזאָגט צו מאַגליך. — מיר קאָנען מער גאָרנישט טאָן, כּוּצ גיין זיך שלאָגן.

מאוגלי האָט זיך אופגעשטעלט מיטן פֿייערשאַפּ אינ די הענט. ער האָט אויסגעשטרעקט די הענט און א גענעצ געטאָן דער פֿאַרזאמלונג גלייך אינ פֿאַנעם אַרײַן. נאָר געווען איז ער ווילד פֿונ צאָרן און האַרצווייטעק, ווײַל, ווי עכטע ווערפּ, האָבן זײ אימ קײנמאַל נײַט געזאָגט, ווי שטאַרק זײ האסן אים.

— הערט נאָר, איר! — האָט ער אויסגעשרײַען, — אָט דער הײנטיקער געביל איז גאַנצ איבעריק. איר האָט ביר הײנט אזויפיל מאָל געזאָגט, אז איך בין א מענטש (און איך וואָלט געווען געבליבן א וואָלפּ צוגלייך מיט אײך מײַן גאַנצ לעבן), אז איך פיל איצט, אז דאָס איז עמעס, דעריבער וועל איך אײך מער נײַט רױפּן ברײדער, נאָר „סאַג־הײנט, ווי עס פאַסט פאַר א מענטשן, וואָס איר וועט טאָן אָדער נײַט טאָן, איז נײַט בא אײך אינ די הענט. די דײַע איז בא מיר; און קעדיי מיר זאָלן קאָנען זען דעם אײנען קלענער, האָב איך, דער מענטש, גע- בראכט אהער א ביסל פֿונ דער רױטער בלומ, פֿאַר וועלכער איר, הײנט, האָט אזוי מוירע.

ער האָט א שלײדער געטאָן דעם טאָפּ אפּ דער ערד, און עטלעכע קוילן האָבן אָנגעצונדן דאָס טרוקענע גראָז ארומ, בײַס די גאַנצע פֿאַר- זאַמלונג איז אָפּגעשפרונגען אינ טױט־שרעק פֿאַר די פֿייערדיקע צונגען.

מאוגלי האָט אַרײַנגעשטעקט זײַן טרוקענעם צווייג אינ פֿייער, און אז ער האָט זיך אָנגעכאַפּט און אָנגעהויבן קנאַקן, האָט ער גענומען דרייען מיט אים איבער זײַן קאָפּ צווישן דער באַנדע פּוּזנדיקע וועלפּ.

— איצט ביסטו דער האַר. — האָט באגירא שטײל געזאָגט. — ראטעווע אקעלאן פֿונ טױט. ער איז שטענדיק געווען דײַן פֿרײַנט.

אקעלא, דער כמורנער אלטער וואָלפּ, וואָס האָט קײנמאַל אינ זײַן לעבן קײן גנאָד נײַט גע- בעטן, האָט געוואָרפּן אײַנצײקן בעטנדיקן בליק צו מאוגלי; דאָס ייִנגל איז געשטאַנען אינגאַנצן א נאַקעטער, מיט זײַנע לאַנגע שוואַרצע האָר צעוואָרפּן איבער די אקסעלען, אינ דער שײַן פֿונ דעם פּלאַקערנדיקן צווייג, וואָס האָט געוואָרפּן טאַנצנדיקע און שפּרינגענדיקע שאַטנס.

— גוט! — האָט מאוגלי געזאָגט, קוקנדיק לאַנגזאַם ארומ. — איך זע, אז איר זײַט הײנט. איך מוז אוועק פֿונ אײך צו מײַן אײגענעם שטאַם — אויב דאָס איז ווירקלעך מײַן שטאַם. דער דושאַנגל איז פֿאַר מיר געשלאָסן, און איך מוז פֿאַרגעסן אײער דאָשן און זיך אָפּגעוויינען פֿונ אײער גע- זעלשאפט; איך וועל אָבער זײַן באַרמהערציקער פֿונ אײך, ווײַל איך בין געווען אײער ברודער אינ אלעם, כּוּצ אינ בלוט, זאָג איך צו נײַט צו פֿאַראטן אײך צו די מענטשן, ווי איר האָט מיך דאָ פֿאַראטן. ער האָט א שטױס געטאָן דאָס פֿייער מיט זײַן פֿוס, און פֿונקען האָבן ארופּגעשאָסן אינ דער לופט.

— אינ דער שאַרע גופע וועט צו קײן שלאכט נײַט קומען. נאָר אײן כּוּיוו דאַרפּ איך נאָך באצאָלן אײדער איך גײ אוועק.

ער האָט א שפּאַן געטאָן אהײן, וווּ שײר-כאַן איז געזעסן און נאַריש געפֿינטלעך מיט די אויגן קעגן פֿייער, און האָט אים אָנגעכאַפּט פֿאַר דער מאַרדע. באגירא איז אים נאָכגעגאַנגען, טאַמער מאכט זיך עפעס.

— שטײ אופּ, דו, הײנט, — האָט מאוגלי אויסגעשרײַען. — שטײ אופּ, אז א מענטש רעדט. אָדער איך צײַנד אָן דײַן פֿוטער אפּ דיר!

שײר-כאַנס אײערן האָבן זיך פֿלאַכ אוועקגעלייגט אפּן קאָפּ, און די אויגן האָט ער צוגעמאַכט, ווײַל דער ברענענדיקער צווייג איז געווען זײער נאָענט.

— אָט דער פֿרעסער האָט געזאָגט, אז אויבוי ער האָט מיכ ניט געטויט וועג איכ בין געווען א קינד, וועט ער מיכ הארגענען אפ דער פארזאמלונג. נא זשע דיר, נא, אָט — אזוי שלאָגן מיר, מענטשן, אזעלכע הינט, ווי דו... טו נאָר א ריר מיט א וואַנצ, לאַנגרי, זעצ איכ דיר אריין די רויטע בלום אין גאַרג אריין!
 ער האָט געשלאָגן שיר-כאנען מיט דעם צווינג איבערן קאָפּ, און דער טיגער האָט געהוילט פון ווייטעק און שרעק.

— נו, אָפגעסמאליעטער דזשאַנגל-קאָטער, איצט קנכטו גיין! געדענק אָבער, אז וועג איכ וועל א צווייט מאָל קומען צום ראט-פערוז, שוין אלס מענטש, וועט עס זיין מיט שיר-כאנס פעל אפן קאָפּ. אקעלא, ווידער, בלייבט פריי צו לעבן ווי אימ וועט וויל-געפעלן. אירט אימ ניט טויטן, וויל איכ וויל עס ניט! אויכ דענק איכ, אז איר האָט ניט וואָס דאָ צו זיצן מיט ארויסגע-שטעקטע צינגער, פונקט ווי איר וואָלט זיין ווער ווייסט וואָס, ניט א כאַפּטע הינט, וועלכע איכ פאריאָג פונדאנען — אָט אזוי! מאַרש!

די פלאמען האָבן געקנאקט אפן עק פון דעם צווינג, און מאוגלי האָט געהאקט מיט אימ אפ רעכטס און לינקס, ארומ און ארומ. די וועלפ זינען זיכ צעלאָפן מיט א יאָמערלעכ געהויל, בא-שאַטן מיט פונקען, וואָס האָבן געסמאליעט זייערע פוטערס. צום סאָפּ זינען פארבליבן נאָר אקעלא, באגירא און אומגעפער א צען וועלפ פון מאוגליס צאד.

דאן האָט מאוגלי דערפילט אינווייניק עפעס אזא מינ ווייטעק, וועלכע ער האָט נאָכ קיינמאָל ניט איבערגעלעבט; ער האָט קורצ געאַטעמט און געשלוכצט, און טרערן האָבן גענומען פליסן איבער זיין פאַנעם.

— וואָס איז דאָס? וואָס איז דאָס? — האָט ער געזאָגט. — איכ וויל ניט פארלאָזן דעם דזשאַנגל, און כ'ווייס ניט, וואָס אָט דאָס איז. שטארב איכ עפשער, באגירא?
 — ניין, ברודער, דאָס איז מער ניט ווי טרערן, אזעלכע ווי מענטשן געברויכן, — האָט בא-

גירא געזאָגט. — איצט ווייט איך, אז דו ביסט א מענטש און שוין אויס מענטשנקינד. דער דזשאָנגל איז ווירקלעך געשלאַסן פאר דיר פון היינט אָן. זאָלן זיי פֿריסן, מאַגליי. דאָס זיינען בלויז טרערן. מאַגליי האָט זיך אוועקגעזעצט און אזוי געוויינט, ווי דאָס האַרץ זיינס וואָלט וועלן פֿלאַצן; און פֿריער האָט ער נאָך קיינמאָל אין זיינ לעבן ניט געוויינט.

— נו, איצט גיי איך צו די מענטשן, — האָט ער ענדלעך געזאָגט. — נאָר פֿריער וועל איך זיך געזעגענען מיט מיין מוטער.

ער איז אוועק אין הייל, וווּ זי און טאטע-וואָלפֿ האָבן געוויינט, און האָט זיך אויסגעוויינט אפֿ איר מוטער. די פֿיר יונגע וועלפֿ האָבן יאָמערלעך געהיילט.

— איר'ט מיך ניט פֿארגעסן? — האָט מאַגליי געפרעגט.

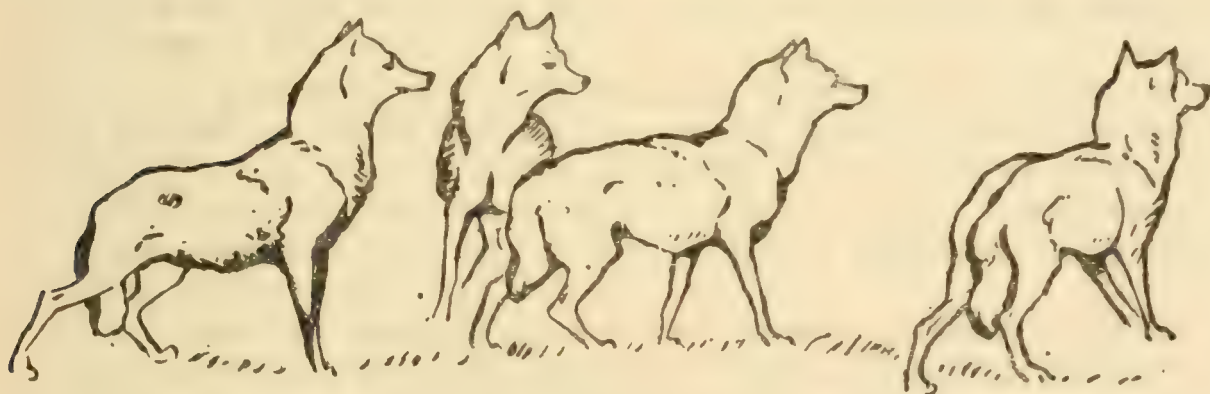
— קיינמאָל ניט, אזוי לאַנג מיר'ן אימשטאנד זיינ צו דערשמעקן א שפור, — האָבן די וועל־פעלעך געזאָגט. — קומ צום פֿוס פֿון באַרג, אז דו וועסט ווערן א מענטש, וועלן מיר זיך דורכריידן מיט דיר; און באַדערנאכט וועלן מיר קומען צו די אַקער-פעלדער זיך שפּיגן מיט דיר.

— קומ צוריק אינגיכט! — האָט טאטע-וואָלפֿ געזאָגט. — אַ, קלוג פֿרעש, קומ גיכער צוריק, ווייל אלס זיינען מיר בייִדע, דיין מוטער און איך.

— קומ צוריק, — האָט מאַמע-וועלפֿן געזאָגט. — קליין נאָקעט זונעלע מייןס; ווייל הער, דו מענטשנס קינד, איך האָב דיך געליבט שטאַרקער פֿון מייע איגענע וועלפעלעך.

— איך וועל זיכער קומען, — האָט מאַגליי געזאָגט. — און קומען וועל איך קעדיי אויסצושפּרייטן שיר־כאַנס פֿעך איבערן ראַט-פעלדן. פֿארגעסט מיך ניט! זאָגט אלעמען אין דזשאָנגל, מע זאָף מיך ניט פֿארגעסן!

די מאַרגנשיין האָט אָנגעהויבן זיך באַווייזן אפֿן הימל, ווען מאַגליי האָט אַראָפּגענידערט איינער אליין פֿון באַרג און זיך אוועקגעלאָזט צו יענע געהיימניספֿולע באַשעפֿענישן, וואָס מע רופֿט זיי מענטשן.

דאָס יאגד-ליד פון דער סיגנישער שארע

פארטאָג האָט דער סאמבור אינ וואלד זיכ צעבלעקט —
איינס, צוויי, איינס און צוויי!
א זאָרגלאָזע אינדנ אינ וועלדל שפרינגט אומ
באמ וואסער, ווו ס'פאשענ זיכ הירשנ ארומ —
איכ האָב זי אינ שפירגאנג אינ מינעמ באמערקט.
איינס, צוויי, איינס און צוויי!

פארטאָג האָט דער סאמבור אינ וואלד זיכ צעבלעקט —
איינס, צוויי, איינס און צוויי!
א וואָלפּ האָט געשלייפט שוין א צאָג נאָכ א צאָג,
דער וועלפישער שארע צו וויסנ געטאָג,
און מיר אפ די שפורנ אפ זיינע אוועק —
איינס, צוויי, איינס און צוויי!

פארטאָג האָט די וועלפישע שארע געזיילט —
איינס, צוויי, איינס און צוויי!
איר, פיס, וועלכע לאָזט קיין שפור אפ דער ערד!
איר, אויגנ, וואָס זעענ אינ נאכט אומגעשטערט!
פרייסיקער, העכער! הערט אינ זיכ נאָר!.. הערט!..
איינס, צוויי, איינס און צוויי!

ק א א ס י א ג ד

דעם בוסלאקס שטאלצ איז זינע מעכטיק שטארקע הערנער,
 דעם לעמפערטס שענסטע פרייד איז זינע געמלעקטע פעל.
 האלט ציכטיק זיי, ווייל אָן דעם בלענד און גלאנצ פונעם פוטער,
 די גרייס פונעם יעגערס קראפט דערקענט מען אפ דער שטעל.
 אויב דו האָסט ווען געכאפט א שטיק פונעם סאמבורס האָרן
 צו פונעם ווידערקאסט טלאָען צוויי — דריי פלינקע בריק —
 ניט לויט מיט א געוויינ דערציילונג, זיך באקלאָנג:
 מיר האָבן עס געהערט שוין יאָרנלאנג צוריק.
 גאלייריקן זאלסטו ניט די קינדער פונעם פערמדיג,
 נעם אום זיי ברידערלעך, באגי זיך מיט זיי פֿינ;
 זיי קלייב און גיכטיק זאלן זיי פאר דיר ניט אויסזען,
 איז מעגלעך, אז דער בער זאל זייער פאָטער זינע.
 צו מיר איז קיינער גלעב! — אזוי רופט אויס מיט גרויסקעט
 אינעם שטאלצ פונעם ערשטן רויב, דער וואָלט, וואָס איז נאָך יונג,
 דער דזשאָנגל ברייט און גרויס — און קלייב דער יונג דער שטאלצער.
 באטראכט די הערסער גוט — און לאָז ניט פֿרע דעם צונג.

באזוס א מאָשל.

אלץ, וואָס מיר וועלן דאָ דערציילן, האָט פאסירט מיט א קורצער צייט איידער מאַגלי איז
 אויסגעשלאָסן געוואָרן פונעם דער סאָנישער שאַרע און איידער ער האָט זיך אָפגערעכנט מיט שיר-כאָנענ.
 דאָס איז געווען אינעם יענע צייטן, ווען באַלו האָט מיט אימ געהערנט די געזעצן פונעם דזשאָנגל;
 דער גרויסער, ברוינער, אלטער און כמירנער בער איז געווען אנציקט פונעם זינע שילער, ווייל די
 יונגע וועלפ פלעגן זיך אויסהערנען כּוּן דעם דזשאָנגל-געזעצן בלוזן יענע דינימ, וואָס האָבן א שני-
 כעס צו זייער אייגענער שאַרע און שטאם, און פלעגן אנטלויפן פונעם אימ אזוי שנעל, ווי זיי האָבן
 געקענט אפ אויסווייניק דעם יאָגד-פערז: פֿיס, וואָס מאַכן קיינ גערויש, אויגן, וואָס זעען אינעם דער
 פינצטער, אויערן, וואָס הערן דעם ווינט אינעם זייער נאָרע, און שאַרפע ווייסע צייגן — אָס די אלע
 זאכן זינען די סימאָים כּוּן אונדזערע ברידער, אויסער טאבאקי-שאַקאל און דער היַעיע, וועלכע

מיר האסנ". מאוגלי אָבער, אלס מענטשנקינד, האָט געדארפט לערנען א היפש ביסל מער. אמאָל פלעגט באגירא, דער שווארצער פאנטער, קומען צו גיין זען, ווי ווייט זיין ליבלינג האלט אינ לער-נען, און פלעגט שטיין און מרוקען בא א בוים, ביים באלו האָט דאָס יינגל פארהערט. מאוגלי האָט געקענט קלעטערן קימאט אזוי גוט ווי שווימען, און שווימען — קימאט אזוי גוט ווי לויפן, דעריבער האָט באלו מיט אימ געלערנט די "דינימ פון האָלצ און וואסער": וויאזוי צו אונטער-שיירן א פוילן צווייג פון א געזונט; ווי צו ריירן העפלעך מיט די בינען, ווען ער טרעפט אָן אפ א בינשטאָק א סופציק פוס איבער דער ערד; וואָס ער זאָל זאָגן מאנג, דער פלעדערמוז, אויב ער האָט זי באמרויקט צווישן די צווייגן אינ האלבן טאָג, — און וויאזוי צו וואָרענען די וואסער-שלאנגען איידער ער פליוכעט אריין צווישן זיי; קיינער פון די דושאַ:גל-לייט האָט ניט ליב, מע זאָל אימ שטערן זיין רוי, און יערערער איז גרייט ארוםצופאלן אפן רוי-שטערער. דערצו נאָך האָט מאוג-לי געמוזט זיך אויסלערנען דעם פרעמדן "יאגד-רופ", וועלכע מע דארף אויסשרייען אפ א קאָל, ביז מע קריגט אן ענטפער, אויב עס קומט אויס צו זיין אפ יאגד אפ פרעמדער ערד. אז מענטשלעך-כער שפראך באטייט דער רופ: "דערלויב מיר דאָ צו גיין אפ יאגד, ווייל איך בין הונגעריק", דער ענטפער איז: "יאָג, אָבער צום עסן, ניט צום שפיל".

ווי איר זעט, האָט מאוגלי געהאט פיל צו לערנען, און דאָס איבערזאָגן הונדערט מאָל די זעלבע זאך פלעגט אימ שטארק דערעסן. ווערן; נאָר, ווי באלו האָט איינמאָל געזאָגט באגירא, נאָך דעם, ווי דאָס יינגל האָט געקראָגן קלעפ באמ לערנען און איז אוועקגעלאָפן אן אָנגעבראָזענער:

— א מענטשנקינד איז א מענטשנקינד, און מוז קענען אלע געזעצן פון דער דושאַנגל. — בארעכנ זיך אָבער, ווי קליין ער איז, — האָט געזאָגט דער שווארצער פאנטער, וועלכער וואָלט מאוגלין גאָר צעלאָזן, ווען מע וואָלט אימ דערלויבט. — וויאזוי קאָן זיין קעפעלע באנעמען און פאר-געדענקען אלץ, וואָס דו לערנסט מיט אימ?

— שאנעוועט מען עמעצנס לעבן אינ דושאַנגל, ווייל ער איז צו קליין? קיינעם ניט. דער-ריבער לערן איך אימ אָט די אלע זאכן און דעריבער שלאָג איך אימ אמאָל זייער מילד, אז ער פארגעסט. — מילד! וואָס ווייסטו פון מילדקייט, דו אלטע אינזע-נע לאפע? — האָט באגירא ארויסגע-ברומט. — דאָס גאנצע פאָנעם איז בא אימ היינט צעקלייט פון דיין מילדקייט. אופ!

— זאָל ער בעסער צעקלייט ווערן פון קאָפּ ביז די פיס דורכ מיר, וועלכער האָט אימ ליב, איידער ער זאָל געשעדיקט ווערן צוליב אומוויסנהייט. — האָט באלו ערנסט געענטפערט. — איך לערן אימ איצט דעם "שפּרוכ" פון דושאַנגל, וואָס וועט אימ באשיצן פון די פייגל און פונעם שלאנגען-שטאם, ווי פון אלע, וואָס גייען אפ פיר פיס, אויסער זיין אייגענער שארע. אויב ער וועט נאָר פארגעדען-קען די נייטיקע ווערטער, קאָן ער פאָרערן שוצ פון אלעמען אינ דושאַנגל. איז דאָס ניט ווערט עטרעכען קלעפ?

— גוט, גוט. זע, פונדעסטוועגן, זאָלסט דאָס מענטשנקינד ניט דערהארגענען. ער איז ניט קיין בוים-שטאם צו שארפן אָן אימ דייןע טעמפע נעגל, אָבער וואָס איז דאָס פאר א שפּרוכ? מיר קאָן גיכער אויסקומען צו געבן הילפ, איידער בעטן זי בא עמעצן, — האָט באגירא געזאָגט, אויסציענדיק די לאפעס און בא-קוקנדיק זייןע שטאַל-בלויע שארפע נעגל. — פונדעסטוועגן, וואָלט איך עס וועלן וויסן.

— איך וועל א רופ טאָן מאַוּגליי, זאָל ער דיר איבערזאָגן, אויב ער וועט וועלן. קומ נאָר אהער, קליינ ברודער!

— עס זשומעט מיר אין קאָפּ, ווי אינ אַ בינשטאָק, — האָט אַ באַרויגעז קעלכל געזאָגט איבער זייערע קעפּ, און מאַוּגלי האָט זיך אַרפּגעלאָזן פּונ אַ בוימ, אַ צאָרנדיקער און אופגעבראכטער. שוין אפּ דער ערד האָט ער צוגעגעבן:

— איך קומ צוליב באַגיראן, ניט צוליב דיר, פעטער, אלטער באלו!

— דאָס איז מיר אַלציינס, — האָט באלו געזאָגט, האַמא ער האָט זיך געפילט געקרענקט און באַלידיקט. — זאָג באַגיראן דעם שכּוּכ פּונ דזשאַנגל, וואָס איך האָב מיט דיר היינט געלערנט.

— דעם שפּרוּכ פאַר וואָבער שטאַמ? — האָט מאַוּגלי געזאָגט, אַ צופּרידענער פּונ דעם, וואָס ער קאָן זיך אויספּינען. — דער דזשאַנגל האָט פיל שפּרוּכ. איך קען זיי אַלע.

— אַ ביסל קענסטו, אָבער ניט פיל. זע, אָ, באַגירא, ווי אומדאַנקבאַר זיי זיינען. קיינ איינ ציקער וועלפלינג איז נאָך קיינמאָל ניט געקומען אָפּדאַנקען באלו פאַר זיינע שפּרוּכ. נו, זאָג דעם שפּרוּכ כאַר די יאַגד-שטאַמען, דו גרויכער געלערנטער.

— מיר זיינען פּונ איינ בלוט, איר און איך, — האָט מאַוּגלי געזאָגט מיטן בערס טראָפּ, מיט וועלכען עס באַנוצט זיך אַלע יאַגד-שטאַמען.

— גוט, איצט פאַר די פּייגל.

מאַוּגלי האָט ווידערהוילט די ווערטער, מיטן גייערס פּייפּ צום שלום.

— און פאַרן שלאַנגע-שטאַמ? — האָט באַגירא געזאָגט.

דער ענטפּער איז געווען אַ גאַנצ אומבאַשרייבליכע צישען. פאַרענדיקט, האָט מאַוּגלי אַ טאַנצ געכאַנג, האָט אַ פאַטש געטאַן מיט די הענט פּונ סימכע און איז אַרופגעשפּרונגען צו באַגיראן אפּן רוקן, ווו ער האָט זיך אוועקגעזעצט מיט אַ זייט, גענומען פּויקן מיט זיינע פּיס איבער דעם פאַר-טערס גלאַנצנדיקער פּעל און מאַכט באלו פאַרשיידענע גרימאַסן.

— וויל, וויל! דאָס איז, נישקאַשע, ווערט געווען אַ פאַר קראַצן, — האָט דער ברוינער בער צערטלעך געזאָגט, — וועסט מיך נאָך אַמאָל דערמאָנען דערפאַר.

דערנאָך האָט ער זיך געווענדט צו באַגיראן און גענומען דערגיילן, וואווי ער האָט אויסגע-בעטן דעם שפּרוּכ באַ האַסינ, דעם ווילדן העלפאַנד, וועלכער קען אויסגעצייכנט אָט די אַלע זאַכט, און וואווי האַסי דאָס גענומען מאַוּגלי צו אַ טייכ, קעדיי אַרויסצוקריגן דעם שפּרוּכ פאַר די שאַנגען באַ אַ וואַסער-שלאַנג, וויל באלו איינ האָט אים ניט געקאַנט נאָכמאַכט. איצט איז מאַוּגלי נישקאַשעדיק געוויכערט קעגן די געפאַרן פּונ דזשאַנגל, קיינ שלאַנג, פּייגל, אָדער כּייע וועט אים ניט אָנרינג.

— האָט ער, אַלזאָ, פאַר קיינעם ניט וואָס מוירע צו האָבן, — האָט באלו פאַרענדיקט און זיך שטאַלצ געפאַטשט אין פעטן בייכל.

— אויסער זיין אייגענעם שטאַמ, — האָט באַגירא שטיל געזאָגט. דערנאָך האָט ער זיך געווענדט צו מאַוּגלי: — דערבאַרעם זיך אפּ פּיינע ריפּן, קליינ ברודער! וואָס איז דאָס פאַר אַן אַרומ-טאַנצן אַרופ און אַרפּ?

דאָס האָט מאַוּגלי געוואָלט, מע זאָל אים אויסהערן, האָט ער געריסן באַגיראן פאַר די האָר און אים געבריקעט אין די זייטן מיט אַלע זיינע קרעפטן. אז זיי האָבן זיך גענומען צו אים צו-הערן, האָט ער אַ געשריי געטאַן אפּ אַ קאָל:

— ... וועל איך האָבן, הייסט עס, אַן אייגענעם שטאַמ, וועל איך זיין זיין הויפט און אים אַרומפירן גאַנצענע טעג צווישן די צווייגן!

— וואָס איז דאָס פאַר אַ נייער אופטו, דו קליינער טרוימער? — האָט באַגירא געפּרעגט.

— יאָ, יאָ, און ווארפן צווינג און שטיקער בלעטע אפן אלטן באלו — האָט מאַוּגלי ווייטער גערעדט. — זיי האָבן מיר דאָס צוגעזאָגט... אכ! באלום ריזיקע לאפע האָט ארעפגעשלינדערט מאַוּגלי פון באגיראס רוקן, און ליגנדיק אינגעקעמט צווישן דעם בערס פאָדערשטע לאפעס, האָט דאָס ינגל געפילט, אז באלו איז אפ אן עמעס אין קאס. — מאַוּגלי, — האָט באלו געזאָגט, — דו האָסט גערעדט מיטן מאלפן-שטאם! מאַוּגלי האָט א קוק געטאָן אפ באגיראן, צו זען, אויב ער איז אויב ביז. דעם פאנטערס בליק איז געווען הארט ווי שטיין.

— ביסט געווען באמ מאלפן-שטאם — בא די גרויע מאלפעס — א שטאם אָן א געזעצ — א כעו-רע, וואָס פרעסט אַלץ. א כארפע און א שאנד!

— אז באלו האָט מיכ געשלאָגן, — האָט מאַוּגלי געזאָגט, נאָך אַלץ ליגנדיק אפן רוקן, — און איכ בין אוועקגעלאָפן, זייענען די גרויע מאלפעס אראָפ פון די ביימער און האָבן אפ מיר אזוי ראכמאַנעס געהאט! אכזו זיי האָט מיין ווייטעק קיינעם ניט געארט...

— ער האָט דערביי צוגעכליפעט. — דאָס ראכמאַנעס פון מאלפן-שטאם! — האָט באלו מיט כויעק געזאָגט. — די שטילקייט פונעם בארג-שטראָם! די קלקייט פון דער זו-מער-זון! נו, און דערנאָך?

— דערנאָך, דערנאָך האָבן זיי מיר גע-געבן ניס און גוטע זאכן צום עסן, און האָבן מיכ ארופגעטראָגן צום שפיץ פון די ביימער און געזאָגט, אז איכ בין זייער ברודער אינ ברוט, ניטמער, וואָס איכ האָב קיין עק ניט, און אז כויעל נאָך אמאָל זיין זייער פירער.

— זיי האָבן ניט קיין פירער, — האָט באגירא געזאָגט, — דאָס איז ליגן, זיי לינגן שטענדיק. — זיי זיינען געווען צו מיר זייער פריינטלעך און געזאָגט, איכ זאָל צו זיי ווידער קומען. פאר-וואָס האָט מען מיכ קיינמאָל ניט גענומען צו די מאלפעס? זיי שטייען אפ זייערע פיס אזוי ווי איכ. זיי שלאָגן מיכ ניט מיט שווערע לאפעס. זיי שפילן זיך דעם גאנצן טאָג. לאָז מיכ אָ! בייזער באלו, לאָז מיכ אָפ! איכ וויל ווידער שפילן זיך מיט זיי.

— הער נאָר, מענטשנקינד, — האָט באלו געזאָגט, און זיין שטימ האָט געהילכט ווי א דונער אין א הייסער נאכט. — איכ האָב מיט דיר געלערנט אלע דינימ פון דזשאַנגל, פון אלע שטאמען פון דזשאַנגל — כוז פון די מאלפעס, וואָס לעבן צווישן די ביימער. זיי האָבן ניט קיין דינימ. זיי זיינען פארשאַלטן. זיי פארמאָגן ניט קיין אייגענע שפראך, זיי געברויכן גענאוועטע ווערטער, וועלכע זיי כאפן ביים זיי הערן זיך אונטער און שפירן נאָך און קוקן אויס דאָרט אויבן, צווישן די צווינגן. זייער שטייגער איז ניט אונדזער שטייגער. זיי האָבן ניט קיין פירער, זיי האָבן קיין זיקאַרן ניט. זיי בארימען זיך און פלאפלען און טיינען, אז זיי זיינען א גרויס פאָלק, און אַטאַט וועלן זיי אופטאָן ווונדער אינ דזשאַנגל, נאָר בא דער מינדסטער נארישקייט — א ניסל פאלט אראָפ פון א בוימ — ווערט צווישן זיי א געלעכטער, און אלץ אינ דער וועלט ווערט פארגעסן. מיר, די איינוווינער פון דעם דזשאַנגל, האָבן מיט זיי קיין געשעפטן ניט. מיר טרינקען ניט ווי די מאלפעס טרינקען; מיר גייען ניט ווי זיי גייען; מיר יאָגן ניט ווי זיי יאָגן; מיר שטארבן ניט ווי זיי שטארבן. האָסטו מיכ ווען געהערט ריידן פונעם מאלפן-שטאם ביז היינט?

— ניין, — האָט מאַנגלי אַרויסגעשעפטשעט, ווייל אין וואָלד איז געווען זייער שטיל ביים
באלו האָט געענדיקט.

— די דזשאַנגל־שטאַמען האָבן פאַרטריבן די מאַלפּעס פּונד זייערע מיילער און פּונד זייערע
געדאַנקען. זיי זיינען זייער צאָלרייַכ, שלעכט, שמוציק, אומפאַרשעמט און פאַרלאַנגען נאָר, אויב
זיי האָבן ביכלאל עפעס א באשטימטן פאַרלאַנג, באַמערקט צו ווערן פּונד די דזשאַנגל־שטאַמען.
מיר באַמערקן זיי אָבער ניט, אפילו ווען זיי וואַרפן ניס און מיסט אפּ אונדזערע קעפּ.
קוים האָט ער אַרויסגערעדט די ווערטער, האָט עס אפּ זיי פּונד די ביימער א רעגן געטאָן מיט
ניס און טר. קענע צווייגלעך. זיי האָבן געהערט, ווי מע הוסט און מע הוילט און מע טאַנצט
פּונד קאַס הויכ אינ דער לופט צווישן די צווייגן.

— עס איז פאַרבאָטן, — האָט באלו געזאָגט, — פאַר די דזשאַנגל־לייט האָבן צו טאָן מיט די
מאַלפּעס. געדענק עס.

— יאָ, פאַרבאָטן, — האָט באַגירא באשטעטיקט, — פּונדעסטוועגן דענק איך, אז באלו האָט דיך
געדאַרפט וואַרענען קעגן זיי.

— איך, איך? ווי האָט מיר גאָר געקאָנט איינפאַלן, אז ער וועט זיך שפּילן מיט אָט די
עקל־האַפטע באשעפענישן, מיט מאַלפּעס גאָר! פע!

עס האָט ווידער א רעגן געטאָן אפּ זייערע קעפּ, און באלו מיט באַגיראן האָבן אוועקגע-
שאַנט, מיטנעמענדיק מיט זיך מאַנגלי.

אַלץ, וואָס באלו האָט געזאָגט וועגן די מאַלפּעס, איז געווען דער ריינער עמעס. זיי וויינען
אפּ די שפּיצן ביימער, און אזויווי די כּייעס קוקן זעלסטן ווען ארום, האָבן די מאַלפּעס מיט די
דזשאַנגל־שטאַמען זייער זעלסטן די געלעגנהייט זיך צו באַגעגענען. נאָר ווען די מאַלפּעס טרעפּן
אַן א פאַרווונדעטן טיגער אָדער א בער, פּייניקן זיי אים, און האָבן האַנאָע צו וואַרפן צווייגלעך און
ניס אפּ יעדער כּייע, האָפּנדיק צוציען צו זיך אופּמערקזאַמקייט. שטענדיק פּילדערן זיי נאָר און
זינגען אומזיניקע זידלעך, און רופן די כּייעס אַרופּצוקלעטערן צו זיי און מיט זיי צו שטרײַטן,
אָדער זיי פאַרפירן צווישן זיך אליין א בלוטיקן געשדעג איבער יעדער נאַרישקייט, און די טויטע
קערפּערס לאָזן זיי איבער, וווּ אלע קאָנען זיי זען, שטענדיק האַלטן זיי פּונקט בא קריגן אַן אָנ-
פירער און שאַפן פאַר זיך אייגענע געזעצן און מינהאַגן, נאָר ענדיקן ענדיקט זיך עס יעדעס
כאָל מיט גאַרנישט, ווייל זייער זיקאַרן איז ניס אימסטאַנד אופּצוהאַלטן וואָס־ס׳ניט־איז, אפילו

פון היינט ביז מאָרגן. צו דעם אלעם האַלטן זיי זיך פאר זייער קלוגע און האָבן זיך באשאפן א שפּריכוואָרט: „וואָס די מאלפּעס דענקען איצט, וועט דער דושאַנגל דענקען שפעטער“ — און טרייסטן זיך דערמיט, וואָס קיינער פון די כּייעס קאָן צו זיי ניט צוקומען; פון דער צווייטער זייט אָבער קוקט זיך קיינער ניט אום אפּ זיי, און דעריבער זינען זיי געווען אזוי גליקלעך, וואָס מאַגלי האָט זיך מיט זיי געשפּילט און וואָס באלו האָט זיך געבייזערט צוליב זיי.

דערווייל האָבן זיי נאָך גאַרנישט אין זינען ניט געהאט צו טאָן — די מאלפּעס האָבן קיינמאָל קיינ זאך ניט אין זינען. נאָר איינער פון זיי איז איינגעלאָרן א גלענצנדיקער איינפאל, ווי איר האָט זיך געדאַכט, — אז מאַגלי וואָלט געקאָנט ברענגען נוצן זייער שטאַם, ווייל ער האָט געוויסט די קונץ, וויאזוי צונויפצופלעכטן צווייגן פאר א שוץ פון ווינט, איז דעריבער, ווען זיי זאָלן אימ פאַקט, וואָרט ער זיי אויך אויסגעלערנט די מעלאַכע. ווירקלעך, מאַגלי, א האַלצהעקערס קינד, האָט גע- יארשנט פֿין פּאַטער אלערליי אינסטינקטן, און פלעגט זיך פלעכטן שטעלכעלעך פון אראָפּגעמאַרענע צווייגן, ניט קלערנדיק אפּילע, ווי קומט ער צו אזא ארבעט, — און די מאלפּעס האָבן ניט איינמאָל די דאָזיקע שפּיל שטאַרק באַוונדערט פון צווישן זייערע צווייגן. דאָס מאָל — האָבן זיי בא- שלאַסן — האָבן זיי שוין טאַקע אפּ אן עמעס דערטאַפּט א פירער און וועלן גאָר אינגיכט ווערן דער קלינגסטער שטאַם אין דושאַנגל — אזוי קלוג, אז אלע וועלן זיי באַמערקן און זיי מעקאַנע זיין. האָבן זיי צוליב דעם שטיינדיקערהייט נאָכגעפּאָלגט באלוו, באַגיראַן און מאַגלין דורכט וואַלד, ביז עס איז געקומען די צייט פון באַטאָניקן דרעמל. מאַגלי, וועלכער האָט זיך זייער געשעכט פאר זיין אופירונג, איז איינגעשלאָפּן צווישן דעם פאַנטער און דעם בער, מיטן באַשלוס מער ניט צו האָבן צו טאָן מיט די מאלפּעס.

אָפּגעכאַפּט האָט ער זיך דערפון, וואָס ער האָט דערפילט הענט אפּ זינען פיס און אָרעמס — האַרטע, שטאַרקע, קליינע הענט — און דערנאָך א שמיץ פון ריטער אין פּאַנעם אריין, און דערנאָך האָט ער געגלאַצט מיט די אויגן דורכ די צעווייגטע צווייגן, בעשאַס באלו האָט געוועקט דעם דושאַנגל מיט זינען טיפע געשרייען און באַגיראַן האָט א שפּרונג געטאָן אפּן שטאַם פון בוים, אויסשטשירנדיק זינען ציין. מיט א ברייף פון נייצאָכן האָבן זיי מאלפּעס אָרופּגעקלעטערט אפּ די העכסטע צווייגן, ווהינ באַגיראַן האָט זיי ניט געקאָנט נאָכפּאָלגן, און פון דאָרטן האָבן זיי געפילדערט: „ער האָט אונדז באַמערקט! באַגיראַן האָט אונדז באַמערקט! דער גאַנצער דושאַנגל באַוונדערט אונדזער בעריעשאַפּט און העלדישקייט!“

דערנאָך האָבן זיי גענומען אנטלויפן. און דאָס לויפן פון מאלפּעס דורכ א וואַלד איז אומגעלעך צו באַשרייבן. זיי האָבן זייערע אייגענע הויפטוועגן און זיטנשטעגלעך, באַרג-אָרופ און באַרג-אָראָפּ, און די אלע וועגן ליגן פּופציק, זיבעציק אָדער הונדערט פוס הויך איבער דער ערד. און איבער זיי קאָנען די מאלפּעס וואַנדערן, ווען נייטיק איז, אפּילע באַנאַכט. צוויי פון די שטאַרקסטע מאלפּעס האָבן געכאַפּט מאַגלין אונטער די הענט און זינען געשפּרונגען מיט אימ איבער די שפיצן פון די ביימער, צו צוואַנציק פוס א שפּרונג, אליין וואָלטן זיי געקאָנט לויפן צוויי מאָל אזוי שנעל. נאָר דעם יינגלס וואָג האָט זיי א ביסל צוריקגעהאַלטן. ווי דול און איבלדיק מאַגלי האָט זיך ניט געפילט, האָט ער דאָך ניט געקאָנט ניט האַנאָע האָבן פונעם ווילדן פלי, כאָטש דער שימער פון דער ערד ווייט אונטער אימ האָט אימ געשראַקן, און פונעם מוירעדיקן שטויס נאָך יעדן שלידער דורכ דער לופט איז אימ שיר דאָס האַרץ ניט ארויסגעשפּרונגען. אָט האָבן זינען באַגלייטער אָרופּגעשאַסן צוואַמען מיט אימ צום סאַמע שפיץ פון א בוים, ביז ער האָט געשפּירט, ווי די דינע צווייגלעך בייגן זיך און קנאַקן אונטער זיי — און אָט האָבן זיי, מיט א הוסט און קוויטש, זיך א שלידער געטאָן אין דער לופט אָרופ און אָראָפּ-צו און געבליבן הענגען פאר די הענט אָדער פאר די פיס אז די אונטערשטע צווייגן פון א צווייטן בוים, צייטנווייז האָט זיך דער שטילער גרינער דושאַנגל אנטשלעקט פאר זיין בליק אפּ עטלע-

כע מײל ארומ־אוי־ארומ, ווי פארן בליק פון א מענטשן, וואָס שטייט אפן שפיץ פון מאסטבוימ, שפרייט זיך דער יאמ אפ כײלנווייט פאָרויס — און באלד דערנאָך האָבן צווייגן געשמיטן אימ איבערן פאָנעם, און ער און זײַן וואכ זײַנען געזונקען קימאט ביז צו דער ערד, אזוי האָט דער גאנצער מאלפן-שטאמ — מיט קנאק און מיט שפרונג, מיט קוויטש אין געהייל — זיך געטראַגן איבער די וועגן דורך ביימער, מיט דעם געפאנענעם מאגלין.

פון אָנהייב האָט ער מוירע געהאט, די מאלפעס זאָלן אימ ניט לאָזן אראָפּפאלן; דערנאָך איז ער שטארק בייז געוואָרן. ער האָט אָבער סייכל געהאט זיך ניט צו ראנגלען, דערנאָך האָט ער גע-
נומען קלערן וואָס צו טאָן. די ערשטע זאך דארפ מען לאָזן א שפּור פאר באלון און באגרא, ווייל געוויסט האָט ער, אז בא אוא געשווינדקייט וועלן זײַנע פריינט בלייבן ווייט הינטערשטעליק, אראָפּ-
קוקן איז געווען נוצלאָז, ווייל מער ווי די שפיצן פון די צווייגן האָט מען ניט געזען, האָט ער אלואַ געקוקט ארום און דערזען, ווי הויך און ווייט אין בלויען הימל, וויגט זיך און דרייט זיך שטיל דער גייער, וואכט איבערן דושאָנגל און ווארט אפ א פייער, טשיל האָט געזען, אז די מאלפעס טראָגן עפעס אזוינס, האָט ער זיך אראָפּגעלאָזן אפ עטלעכע הונדערט יארד צו זען, אויב זייער פאנג איז, גיס צום עסני. ער האָט א פיפּ געטאָן פון איבעראשוניג, דערזענדיק, ווי מע שלעפט מאגלין איבער די ביימער, און דערהערנדיק פונעם ינגלס מויל דעם גייער-רום: מיר זײַנען פון איינ בלוט — דו און אייך. די צווייגן האָבן פארדעקט מאגליס קאָפּ, נאָר טשיל האָט זיך אוועקגעוויגט צום צווייטן בוימ, פונקט אין דער צייט צו זען מאגליס ברוינ געזיכט, ווען עז איז ווידער ארום-געשווימען.

— באמערק מײַן שפור! — האָט דאָס יינגל אויסגעשרייען, — זאָן בגלוג פון דער סיאָנישער שארע און באגיראן פון ראט-טעלדן.

— פון וועמען, ברודער?

טשיל האָט נאָך קיינמאָל מאגלין ניט געזען, כאָטש הערן האָט ער וועגן אימ, נאטירלעך, געהערט. — פון מאגלי-פראָש. מענטשנקינד רופט מען מיכן מערק מײַן שפור-ו-ו!.

די לעצטע ווערטער האָט ער אויסגערופן פליענדיק דורך דער לופט, נאָר טשיל האָט א שאָקל געטאָן מיטן קאָפּ און האָט זיך אופגעהויבן אזוי הויך, אז ער האָט אויסגעזען ניט גרעסער פון א שטויב־קערנדל; דאָרט איז ער געבליבן הענגען און נאָכגעשלאָגט זײַנע מיט ווייטזיכטיקע אויגן, ווי די קרוינען פון די ביימער האָבן זיך געוויגט, ביים מאגליס וואכ איז געשלינגן דורך זיי.

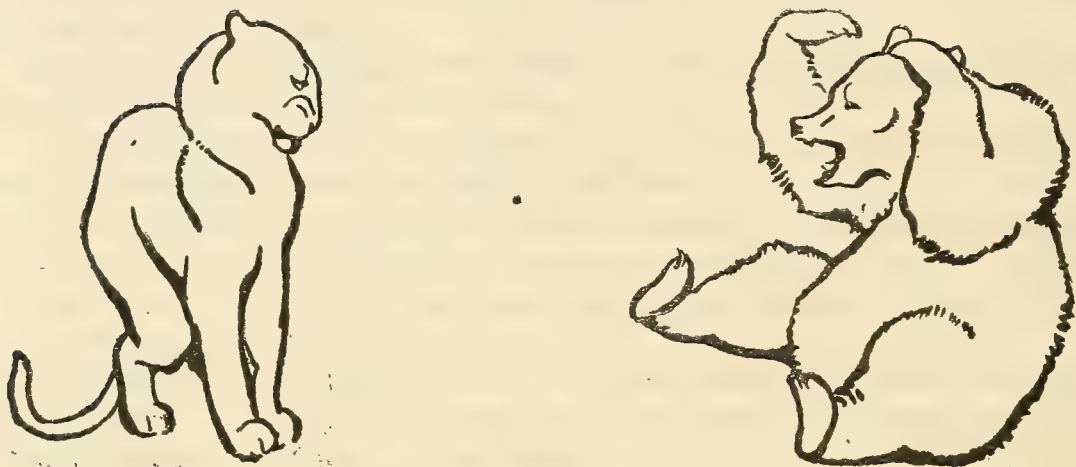
— זיי וועלן ווייט ניט פארגיין, — האָט ער געזאָגט און האָט א קירצן לאב געטאָן. — זיי פארענ-
דיקן קיינמאָל ניט, וואָס זיי האָבן אָנגעהויבן. יעדעס מאָל פיקן זיי זיך צו צו עפעס ניט, אָט די

מאלפעס. נאָר דאָס מאָל, אויב איך האָב א שטיקל כוש, האָבן זיי אויסגעפיקט צאָרעס סאר זיך: באלו איז ניט קיין אייפעלע און באגירא, אפ וויפל איך ווייס, הארגעט ניט בלויו צינג. ער האָט זיך ווידער גענומען וויגן אפ זײַנע פליגל, מיט די פיס אונטער זיך, — און געווארט. באלו און באגירא זײַנען דערווייל פון דער הויט געשפרונגען פון קאס און ווייטעק. באגירא האָט געקלעטערט אזוי, ווי ער האָט נאָך קיינמאָל אין לעבן ניט געקלעטערט, אָבער די דינע צווייגן האָבן זיך געבראַכן אונטער דער מאסע פון זײַן קערפער, אין ער האָט זיך אראָפּגע-גליטשט צוריק מיט פולע נעגל קאָרע.

— פארוואס האסטו דאס מענטשניקניד ניט געוואָרנט? — האָט ער געדונערט אפּן אָרעמעג באַלו, וועלכער איז געלאָפּן מיט אַן אומגעשיקטן פּוסטראַט, אינ דער האָפּענונג צו דעריאָגן די מאלפּעס, — צו וואָס האָבן געטויגט דינע קלעפּ, אַז וואָרענען האָסטו אימ ניט געוואָרנט? — שנעלער! אָ, שנעלער! מירן זיי עפּשער דעריאָגן? — האָט באַלו געסאָפּעט.

— מיט אזא געשווינדקייט? אפּילע א פארווונדעטע קו וועסטו אזוי ניט דעריאָגן. אכ, דו באַנק-קוועטשער, קינדער-שלעגער, קניקל זיכ אָפּ אזוי אהינ-אהער נאָכ אינ מאל וועסטו דאָכ צע-פלאצט ווערן! ועצ זיכ אוועק אונ לאַמיר א טראכט טאָג, עפּשער וועלן מיר צוקלערן עפעס א פּלאַן. איצט איז ניט די צייט צו יאָגן זיכ נאָכ זיי, זיי קאָנען נאָכ אימ אראָפּוואַרפּן, אויב מירן זיי נעמען יאָגן.

— אוררור! וורו! עפּשער האָבן זיי זיכ שוין איינגעמאטערט פּונ טראָגן אימ אונ האָבן אימ אראָפּגעוואָרפּן. אפּן מאלפּנ-שטאמ איז אלץ צו גלייבן. לייג מיר טויטע פּלעדערמיז אפּן קאָפּ, גיב מיר דארע ביינער צומ עסן! קניקל מיכ אויס אינ די בינשטאָקן פּונ די ווילדע בינען — זאָלן זיי מיכ פארשטעכן צומ טויט, אונ באַגראָב מיכ מיט דער היענע צוזאמען, איכ בין דער אומגליקלעכסטער פּונ אלע בערן! אוררר! וורו! אָ, מאַגלי, מאַגלי! פארוואָס האָב איכ דיכ בעסער ניט געוואָרנט קעגן דעם מאלפּנ-שטאמ, אָנשטאָט ברעכנ דיר די ביינער! ס'קאָן זיין, איכ האָב אימ אינגאנצן ארויסגעקלאפּט פּונ קאָפּ די היינטיקע לעקציע, אונ איצט איז ער אליין איג דושאָנגל אונ געדענקט ניט דעם שפּרוכ!

באלו האָט פארוואָרפּן די לאפּעס איבער די אויערן אונ גענומען קרעכצן אונ קניקלען זיכ הינ אונ צוריק איבער דער ערד.

— ער האָט דאָכ מיר ערשט איבערגעזאָגט אדע שפּרוכ, — האָט באַגירא אומגעדולדיק גע-זאָגט. — באַלו, דו האָסט ניט קיין זיקאָרן, ניט קיין דערעכערעצ פאר זיכ אליין. וואָס וואָלט דער דושאָנגל געזאָגט, ווען איכ, דער שוואַרצער פּאנטער, זאָל זיכ צונויפּדרייען זיי זאהי-נאָדלסעל אונ נעמען יאָמערן אפּן קאָל? —

— וואָס ארט עס מיכ, וואָס דער דושאָנגל וועט זאָגן? ווער ווייסט, צי מאַגלי לעבט נאָכ.

— אויב זיי וועלן אים ניט אראפזארגן פון די צווייגן, בלויז קעדיי אָפּשפּילן א שפּיצל צורע האַרגענען סטאַם אין דער וועלט אַרײַן, האָב איך פאַר זײַן לעבן קײַן מוירע ניט. ער איז גע- שײַט, האָט געקראָגן א גוטע לער און — דעריקער — ער האָט אויגן, פאַר וועלכע אלע דושאַנגל- לײַט שרעקן זיך. ער איז אַבער — און דאָס איז א גרויסע צאָרע — באַמ מאַלפּנישטאַם אין די הענט, און יענע, ווינענדיק אפּ די בײַמער, האָבן פאַר קײַנעם פּונ אונדזערע לײַט קײַן מוירע ניט.

באַגראַ האָט פאַרקלערט א לעק געטאָן אײַנע פּונ זײַנע פּאָדערשטע לאַפעס.
— אַך, ס'אַרא גוילעם איך בײַן! ס'אַרא פּעטער, ברוינער, נאַרשער וואָרצל-פּרעסער! — האָט באלו אויסגערופּן און איז אופּגעשפרונגען מיט אַימפּעט פּונ אָרט. — האַט, דער ווילדער העל- פּאַנד, האָט ריכטיק געזאָגט: „יעדערער האָט זיך זײַן שרעק“, און זײ, די מאַלפּעס, האָבן מוירע פאַר קאַאן, דעם פּיטאַן. ער קאָן קלעטערן אזוי גוט ווי זײ, ער גאַנוועט בא זײ די יונגע מאַל- פּעלעך אין די נעכט. אז מע דערמאָנט נאָר זײַן נאָמען, ווערט זײ קאַלט אין זײַערע מײַסע ווײַלדען. לאָמיר גײַן צו קאַאן.

— וועט ער דען טאָן עפעס פּונדזערטוועגן? ער איז ניט פּונ אונדזערע לײַט: אָן פּיס און... זײַער בײַזע אויגן, — האָט באַגראַ באַמערקט.

— ער איז זײַער אַלט און זײַער כײַטרע. און דעריקער — ער איז שטענדיק הונגעריק, — האָט באלו האָפּענונגספּול געזאָגט, — זאָג אים צו א סאַך ציגן.

— אז ער עסט זיך אָן, שלאָפט ער א גאַנצן מאָנאַט. ער מוז גאָר אַיצטער שלאָפּן, און אויב אפּילע ניט — טאָמער וויל ער גאָר אַלײַן פּאַנגען ציגן פאַר זיך?
באַגראַ האָט ווײַניק געוויסט וועגן קאַאן און האָט זיך, נאַטירלעך, באַצײגן צו אים מיט כשאד.

— נישקאַשע. מיר בײַדע, אַלטער יעגער, וועלן אים שוין אַיבערײַדן, — האָט באלו געזאָגט און זיך א רײַב געטאָן מיט זײַן אָפּגעבליאקירטן ברוינעם אַקסל אָן זײַן פּרײַנטס קערפּער. זײ האָבן זיך אוועקגעלאָזט זוכן קאַאן, דעם פּעלדזונשלאַנג.

געפּינען האָבן זײ אים אויסגעצײגן אפּ א וואַרעמען שטיין אונטער די שטראַלן פּונ דער זון, קלײַבנדיק נאַכעס פּונ זײַן נײַעם מאַלבעש — ווײַל די לעצטע צען טעג איז ער געלעגן אין באַהעלטעניש און געביטן זײַן הויט, און אַיצט איז ער געווען פּראַכטפּול; ער האָט געשטרעקט אַיבער דער ערד זײַן גרויסן קאַפּ מיט דער טעמפּער נאָז, האָט געוויקלט זײַן קערפּער — דײַטיק פּוס לאַנג — אין פּאַנאַסטישע קניפּן און שלײַפּן און זיך באַלעקט, טרוימענדיק וועגן א גוטן מאַלצײַט.

— ש-ש-ש, ער האָט נאָך ניט געגעסן, — האָט באלו געזאָגט מיט א ברומ פּונ פאַרלײַכטערונג, אזוי שנעל ווי ער האָט דערזען די שײַנע, ברוינ-און געל-געפּלעקטע הויט, — זײ פּאַרויכטיק, באַגײ- רא! נאָכן בײַטן די הויט איז ער א ביסל בלינדלעך און זײַער האַסטיק.

קאַא האָט ניט באלאנגט צום מײַן גיפטיקע שלאַנגען — אדעראַבע, ער האָט נאָך פאַראַכטעט די גיפּט-שלאַנגען אַלס פּאַכדאָנימ; זײַן קראַפּט האָט געשטעקט אין זײַנע רײַנגען, און האָט ער וועמען מיט זײ אַרומגעשלאָסן, איז יענער געווען א פאַרפאַלענער.

— גוט-יאַגד! — האָט באלו אויסגעשרײַען, אַראָפּלאָזנדיק זיך אפּ די הינטערשטע פּיס. קאַא, ווי אלע שלאַנגען פּונ זײַן מײַן, איז געווען א ביסל טויבלעך און האָט ניט באלד דערהערט באלײס רופּ, ער האָט דעריבער זיך אופּגעוויקלט און אַראָפּגעלאָזט דעם קאַפּ, גרײַט צום שטרײַט.

— גוט-יאַגד אַינדז אַלעמען, — האָט ער געענטפּערט, — אָהא, באלו, וואָס טוטסו דאָ! גוט-

יאגד, באגירא, איינער פון אונדז גייטיקט זיך זיכער איך שפּיט. וואָס הערט זיך עפעס וועגן געוויילד דאָ אַרומ? פאַראַן, עפּשער, אַ הינדן, דעמאָשל, אָדער עפּשער גאָר אַ יונג בעקל? איך בין ליידיק, ווי אַן אויסגעטריקנטער קוואַל.

— דאָס גייען מיר טאַקע אַפּ יאַגד, — האָט באלו אַ זאָג געטאָגן.
ער האָט געוויסט, אַז קאַאן טויג ניט צו אַיילן: ער איז צו גרויס.
— דערלויבט מיר צו גיין מיט אַיך, — האָט קאַא געזאָגט, — אַ קלאַפּ מער אָדער ווייניקער האָט פאַר אַיך ביינן, באלו און באַגירא, קיין שום באַדייטונג ניט, איך אָבער — איך מוז וואַרטן טעג-לאַנג ערגעץ-ווּ אַפּ אַ וואַלד-וועגל און אַרומקלעטערן אַפּ ביימער אַ האַלבע נאַכט נאַכאַנאַנד, וואָס איז — טאָמער מאַכט זיך מיר צו פאַקן אַ יונג מאַלפּעלע. נ-נאַ! ניטאָ די צווייגן פון אַמאָליקע יאָרן, ווען איך בין געווען יונג. פּויע און טרוקענע ריטלעך היינטיקע צייטן אַפּ אַלע ביימער.

— די גרייס פון דיין קערפּער האָט עפּשער אַ שטיקל שניכעס דערצו, — האָט באלו באַמערקט.
— איך בין נישקאַשעדיק לאַנג... גאָר נישקאַשעדיק לאַנג, — האָט קאַא געענטפּערט, שטאַלצ מיט זיין גרייס. — פּונדעסטוועגן איז עס די שוילד פון די היינטיקע ביימער. אַפּ מיינ לעצטער יאַגד בין איך שיר ניט אַראָפּגעפאַרן פון אַ בוימ — טאַקע שיר-שיר; מיינ עק האָט ניט אַרומ-גענומען דעם בוימ, ווי געהעריק, האָב איך זיך אַראָפּגעגליטשט; דער גערויש האָט אַפּגעוועקט די מאַלפּעס, און זיי האָבן מיך געזיךט מיט די גרעכטע ווערטער און צונעמענישן.
— געלער, אָנפּייסיקער ערד-וואַרעם, — האָט באַגירא געזאָגט אונטער די וואַנצעס, ווי ער וואָלט זיך געוואָלט עפעס דערמאָנען.

— ס'ס'ס! אויך אזוי האָבן זיי מיך גערופּן? — האָט קאַא געפּרעגט.
— עפעס אזוינס, וואָס איז ענלעך צו דעם האָבן זיי אונדז נאַכנעשריען לעצטן כוידעש, — האָט באַגירא געענטפּערט, — נאָר מיר האָבן זיך אַפּ זיי ניט אומגעקוקט, באַ זיי איז רעכט צו זאָגן אַלץ איך דער ווערט — אפּילע אַז דו האָסט פאַרלוירן אַלע צייטן און פאַלסט אָן נאָר אַפּ ציגעלעך, ווייל — אַ כּוצפּע אַ ביסל פון מאַלפּעס! — ווייל פאַר אַ צאַפּס הערנער האָסטו מוירע, — האָט זיך באַגירא זיסלעך ווייטער גערעדט.

אַ שלאַנג, באַזונדערס אַזאַ אַלטער געניטער פּיטאַגאָן, ווי קאַא, ווייזט זייער זעלטן אַרויס, אַז ער איז איך קאַס; פּונדעסטוועגן האָבן באלו און באַגירא געזען, ווי די אומגעהייערע שלינג-מוסקולן אַפּ ביידע זייטן פון קאַאס האַלדן זיינען אַפּגעלאָפּן און גענומען אַרומפאַרן הינ און צוריק.

— די מאַלפּעס האָבן זיך אַריבערגעצויגן איך אַן אַנדער געגנט, — האָט ער געלאָסן געזאָגט. — ווען איך בין היינט אַרויס זיך אָנוואַרעמען קעגן דער זון, האָב איך זיי געהערט פּילדערן אַפּ די שפּיצן פון די ביימער.

— דאָס... דאָס גייען מיר טאַקע איצט נאָך די מאַלפּעס, — האָט באלו געזאָגט, נאָר די ווער-טער זיינען געבליבן שטעקן באַ אימ איך האַלדן: צום ערשטן מאָל האָט עס פאַסירט, אַז עמעצער פון די דושאַנגל-לייט זאָל אַרויסווייזן אינטערעס צו דעם, וואָס די מאַלפּעס טוען.
— ניט קיין קלייניקייט, אָן צווייפל, האָט געקאָנט ווענדן אַזעלכע צוויי יעגער — גאַנץ זי-כער פּירער איך דושאַנגל — אַפּ די שפורן פונעם מאַלפּע-שטאַם, — האָט קאַא העללעך געענטפּערט, ער האָט אָבער געברענגט פון נייגעריקייט.

אַ, — האָט באלו אָנגעהויבן — איך בין ניט מער, ווי אַן אַלטער, און טיילמאָל נאַרישער געזעצ-לערער באַ די סיאָנישע וועלפּלינגען און באַגירא...
— איז באַגירא, — האָט דער שוואַרצער פאַנטער געזאָגט, און זיינע קינבאַקן האָבן זיך צוגעמאַכט

מיט א קנאק, ווייל ער האָט פֿינט געהאט דערנידעריקן זיך. — דאָ איז אזא מיסע, קאא. אָט די באנדע ניס-גאנאָווימ און פאלמעניבלעטער-קלייבער האָבן אוועקגעגאנוועט אונדזער מענטשנקינד, וועגן וועלכן דו האָסט עפשער געהערט.

— געהערט עפעס פונ זאהני (ר'איז אזוי שטאַלץ בא זיך מיט זינע נאָדלען), אז עפעס א מענטש איז אריינגעטראַטן אין א וועלפן-שארע, כ'האָב אָבער ניט געגלייבט. זאהי איז שטענדיק אָנגעפאקט מיט באָבע-מיסעס, וואָס ער הערט אונטער שלעכט און דערציילט נאָך ערגער.

— אָבער דאָס איז גראָד עמעס. אזא מענטשנקינד איז נאָך אפ דער וועלט ניט געווען, — האָט באלו געזאָגט, — דער בעסטער, דער קליגסטער, דער סאמע דרייסטער פונ זיי אלע — מיין אייגענער שילער, וואָס וועט מאכן באַלוס נאָמען באַרימט איבערן גאנצן דושאַנגל; און אויסער דעם, איך — מיר — האָבן איך ליב, קאא.

— ס'ס! ס'ס! — האָט קאא געזאָגט, שאַקלענדיק מיטן קאָס רעכטס און לינקס. — איך ווייס אויך, וואָס אזוינס ליבע איז; איך וואָלט אייך געקאָנט דערציילן אזעלכע מיסעס, אז...

— דאָס איז גוט איך א ליכטיקער נאכט, נאָך א זאטן מאַלצייט, קעדיי מיר זאָלן קאָנען לויבן דיך, ווי געהעריק, — האָט באַגירא אַליק איבערגעשלאָגן. — אונדזער מענטשנקינד איז איצט בא די מאַלפעס איך די הענט, און מיר ווייסן, אז פונ אלע דושאַנגל-לייט האָבן זיי מוירע נאָר פאר קאאן אליין.

— נאָר פאר מיר אליין. און ניט אומויסט! — האָט קאא געזאָגט. — פלאַלער און נאראַנימ, נאראַנימ און פלאַלער זינען די מאַלפעס. נאָר א מענטש בא זיי איך די הענט איז א צאָרע. די ניס, וואָס זיי קלייבן, עסן זיך זיי צו, און זיי וואַרפן זיי אוועק. א האַלבן טאָג נאָכאנאנד טראָגן זיי זיך ארום מיט א צווייג, מיינענדיק אפצוטאָן מיט איך ווער ווייסט וואָס, דערנאָך צע-ברעכן זיי איך אפצווייען. דאָס דאָזיקע מענטש איז ניטאָ וואָס מעקאנע צו זיין. זיי האָבן מיך גערופן... געלער פיש, דאכט זיך, א?

— וואַרעם... וואַרעם... ערד-וואַרעם, — האָט באַגירא געענטפערט, — און נאָך צונעמענישן, וואָס איך שעמ זיך גאָר זיי איבערצוזאָגן.

— מע דארף זיי אַנלערנען צו ריידן מיט דערעכערעצ וועגן זייער אויבער-האר. א-א-א-ס-פ.

מ'דארף א ביסל ארויסהעלפן זייער שוואכן זיקאָרן. נו, ווהינ זינען זיי אוועק מיטן קליינעם? — דאָס ווייסט נאָר דער דושאַנגל אליין. צום זון-אונטערגאנג, דאכט זיך, — האָט באלו געענט-

פערט. — מיר האָבן געמיינט, עפשער ווייסטו, קאא?

— איך? פונוואנען? איך שלינג זיי, ווען זיי טרעפן מיר זיך אין וועג, אָבער יאָגן יאָגן איך זיך נאָך די מאַלפעס פונקט אזוי ווייניק, ווי נאָך פרעש-אָדער, אשטייגער, ווי נאָכן גרינעם שימל אפ שטייענדיקן וואסער. ס'ס'ס!

— אופ, רופ! אופ, רופ! הע-עי! קוק ארום, באלו פונ דער סינאישער שארע! — באלו האָט פאריסן דעם קאָפּ אין דער הייך, פונוואנען די שטימ איז געקומען, און האָט דערזען ווי שיל, דער גייער, האָט זיך אראָפּ צו איך. די זון האָט געברענט אפ די אויסגעבויגענע ראנדן פונ זינע פליגל. פאר שטייגן איז שייגן באַלד צייט געווען צו שלאָפן, נאָר ער האָט דורכגענישטערט דעם גאנצן דושאַנגל זוכנדיק דעם בער, וועלכן ער האָט געהאט פארלאָרן פונ אויג איך געריכטן געבלעטער. — וואָס ווילסטו? — האָט באלו געפרעגט.

— איך האָב געזען מאַגליך צווישן די מאַלפעס. ער האָט מיר געהייסן אייך אָנזאָגן. איך האָב נאָכגעקוקט. דער מאַלפן-שטאם האָט איך אוועקגעפירט אריבערן טייך, צו דער מאַלפן-

שטאָט — צו די „קאלטע היילנ“. זיי קאָנען דאָרט בלעבן מיט אימ איבער נאכט, אָדער איבער צען נעכט, אָדער בלויז א שטונדע. איך האָב געזאָגט די פלעדערמיזן, זיי זאָלן אכטונג געבן אין דער פינצטער. — נו, אָפגעטאָגן מיין שליכעס. גוט-יאגד אייך אדעמענ!

— א פולן האַרדז און א טיפן שלאָפן דיר, טשיל! — האָט באגירא אויסגעשרייען. — איך וועל דיך געדענקען בא מיין קומענדיקער יאגד און איבערלאָזן דעם קאָפ פאר דיר אליינ, אָ, בעסטער פון אלע גייערס!

— ס'גאַרנישט מיט גאַרנישט! דאָס יינגל האָט געזאָגט דעם שפּרוכ. ווייניקער טאָג פאר אימ האָב איך ניט געקאָנט.

און טשיל האָט אופגעקרייזט צוריק ארום און איז אוועק צו זיין נעסט.
 — ער האָט ניט פארגעסן צו באנוצן זיין צונג. — האָט באלו געזאָגט מיט א לאך פון שטאַלצ. — בארעכנט זיך נאָר, אז אזא אייפּעלע זאָל זיך דערמאָנען דעם שפּרוכ — נאָך פאר די פייגל — ביים מע שלעפט אימ איבער ביימער!

— מע האָט עס אין אימ, נישקאָשע, גוט אריינגעקלאפט, — האָט באגירא געזאָגט. — פונדעסט-וועגן, שטאַלציר איך אויך מיט אימ. און איצט לאָמיר גיין צו די „קאלטע היילנ“.

זיי האָבן אלע געוויסט, ווי דאָס איז, נאָר ווייניק-ווער פון די דושאָנגל-לייט איז דאָרט ווען געווען, ווייל די אזויגערופענע „קאלטע היילנ“ זיינען געווען די רוינע פון אן אלטער פארלאָזטער שטאָט, פארלאָרן און פארגראָבן אין דושאָנגל. כייס באנוצן זעלטן א פלאצ, מיט וועלכע מענטשן האָבן זיך באנוצט. דער ווילדער כאזער יאָ, נאָר די יאגד-שטאמען ניט. אויסער דעם, האָבן דאָרט געווינט מאלכעס — אפ וויפל מע קאָן ביכלאָר וועגן זיי זאָגן, אז זיי ווינען ערגעצ-ווי — און קיין כייע מיט זעלבסטווירדע וועט ניט צוקומען צו אזא פלאצ אפ וויפל אן אויג קאָן כאפן, סיידן אין צייט פון א טריקעניש, ווען מע קאָן דאָרט נאָך געפינען א ביסל וואסער אין די האלב-צעשטערטע רעזערווארן.

דאָס איז א שפאציר אפ א האלבער נאכט... און אין פולן גאנג דערצו, — האָט באגירא געזאָגט. באלו איז געוואָרן זייער ערנסט.

— איכיל גיין אזוי שנעל, ווי איך קאָן נאָר, — האָט ער צערודערט געזאָגט.
 — מיר קאָנען ניט ווארטן אפ דיר. דו קומ אונטער, באלו, און מיר מוזן שטעלן פיס — איך און קאא.

— יאָ פּיס, נײַט פּיס, פּונ דיר וועל איך נײַט אָפּשטיינ, מיט אלע דײַנע פּיר, — האָט קאָ קורצ געזאָגט.

באלו האָט געמאכט א פרוו מיטצולויפן, נאָר באלד האָט ער געמוזט זיך צוזעצן און אָפּמאכט דעם אָטעם. זײ האָבן אים איבערגעלאָזט און אָפּגערעדט, אז ער וועט אונטערקומען שפעטער. באגירא האָט זיך געלאָזט מיט זײַנ פלינקן פּאנטער-גאלאָפּ. קאָ האָט געשוויגן, נאָר ווי באגירא האָט זיך נײַט געריסן פּאַרויס, איז דער ריזיקער פּיטאַן פּונ אים נײַט אָפּגעשטאנען אפילע אפּ א האָר. ווען זײ זײַנען געקומען צו א בארג-שטראָם, האָט באגירא געווונען א שטיקל שטרעקע, ווײַל ער איז אריבערגעשפרונגען דעם שטראָם, בעשאַס קאָ האָט געמוזט שווימען, ארויסשטעקן-דיק פּונ וואסער זײַנ קאָ און א שטיק האלדז, נאָר אפּ דער יאבאָשע האָט ער אָנגעזאָגט זײַנס.

— באַם צעבראַכענעם שלאָס, וואָס האָט מיך באפּרײַט. ביסט נײַט קײַן שלעכטער גײער! — האָט באגירא געזאָגט ביים סײַז טונקל געוואָרן.

— איך בין הונגעריק, — האָט קאָ געענטפּערט. — אויסער דעם, האָבן זײ מיך גערופּן געפּ-לעקטער פּראָש.

— וואָרעם, ערד-וואָרעם, און געל ביז די קנעכל.

— אלצײַנס. קום חײַטער.

און קאָ האָט זיך ווי געגאָסן איבער דער ערד, געפּינענדיק דעם קירצסטן וועג מיט זײַנע שארפע אויגן.

די מאלפעס אין די „קאלטע היילן“ האָבן קלאָר נײַט געטראכט וועגן מאַגלייך פּרײַנס. זײ האָבן געבראכט דאָס יינגל אין דער וויסטער שטאָט אריין — און דערווײַל זײַנען זײ געווען זײער צופּרידן מיט זיך. מאַגליי האָט נאָך קײַנמאָל נײַט געהאט געזען אן אינדישע שטאָט, און האגאם די דאָזיקע שטאָט איז געווען קימאט א הויפּן כרוועס, האָט זי זיך אים פּונדעסטוועגן אויסגע-וויזן ווינדערלעך און פּרעכטיק. עפעס א קיניג האָט זי אויסגעבויט אין די אוראַטע צײַטן אפּ א נײַט-הויכן בארג. מע האָט נאָך געזען שפורן פּונ שטיינערנע שאַטייען, וואָס האָבן געפירט צו צעבראַכענע טויערן, פּונ וועלכע עס זײַנען פּארבליבן נאָר די לעצטע ברעטלעך אפּ פּאַראָסטעטע אײַזערנע שארנירן. בײַטער זײַנען געוואקסן פּונ און אפּ די ווענט; די געצײנדלע פּאַראָסטעטע ארפּגעשאלן אין זיך צעשאַטן און ווילדע קלעטער-פּלאַנצן זײַנען ארויסגעהאנגען פּונ די טורעם-פּעצטער אין געדיכטע הענגלעך איבער די ווענט.

א גרויסער פּאַזאָל אָן א דאך האָט באקרוינט דעם בארג, דער מאַרמאָר פּונ זײַנע הויפּן און פּאַנטאנען איז געווען צעפּלאצט און באדעקט מיט רויטע און גרינע פּלעקן, און גראָזן און יונגע בײַמלעך האָבן זיך דורכגעשפּאַרט אפילע צווישן די שטיינער פּונ דער געכײַדע, וווּ דעם קיניגס העלפּאנדן האָבן זיך פּאַרצײַטן אפּגעהאלטן.

פּונ פּאַלאַז ארויס האָט מען געקאָסט זען פּאַנע רײַען פּונ היזער אָן דע-ער, פּונדערווייטנס האָבן זײ אויסגעזען ווי בינשטאַקן מיט לײַדיקע פּיצע-ע קעמ-לעך; מע האָט געקאָנט זען די פּאַ-מאָזע שטיי-נערנע מאסע, וואָס איז אמאָר געווען אן אָפּמאָט, די גריבער און גראָבנס אפּ די גאַסווינקלעך — א זײַכער פּונ די אמאָליקע געזעלשאַפּטלעכע ברונעם — און די צע-ווערעטע געוועלכטע דעכער פּונ טעמפלען, ארום וועלכע עס האָבן זיך צעוואקסן ווילדע פּינגן.

די מאלפעס האָבן דעם פּלאַז גע-רופּן זײער שטאָט און האָבן קלוימערשט פּאַראכטעט די דזשאַנגל-שטאַמען, דערפּאַר וואָס יע-לעכט אין וואלד. אין דאָך האָבן זײ נײַט אָ-גע-הויבן צו וויסן, צו וואָס די געכײַדעס זײַנען געבויט געוואָרן און וויאזוי זיך אין זײ צו באוועגן. זײ

פלעגן זיך אויסזעצן אינא א קרייז אינא קייניגס ראט-זאל, קראצן זיך און זוכן פליי בא זיך און זיך מאכן פאר מענטשן; אָדער זיי פלעגן לויפן אריין און ארויס פון די הייזער אָנקלייבן ערגעץ אינא א ווינקל שטיקלעך שטוקאטור און עפעס אלטע ציגל, און פארגעסן, ווו זיי האָבן דאָס אוועקגעלייגט, און אָנפאנגען צוליב דעם א געשלעג און א געפילדער — און גלייך אוועקלויפן זיך שפילן אפ די טעראסן פון קייניגס גאַרטן און טרייסלעך די רויזן-און אָראנזשעריי-ביימער, בלויז קעדיי צו זען, ווו די בלומען און פרוכטן פאלן. זיי האָבן אויסגעפאַרשט אלע דורכגאנגען און קאָרדאָרן פון פאלאצ, די הונדערטער פינצטערע צימערלעך, נאָר זיי האָבן קיינמאָל ניט געדענקט, וואָס זיי האָבן געזען און וואָס ניט געזען. און אזוי האָבן זיי זיך ארומגעשפּעלט איינציקווייז, דערציילנדיק איינער דעם צווייטן וועגן זייערע קלוימערשט מענטשלעכע העלדנטאטן. זיי פלעגן טרינקען כּוּן די רעזערוואַרן, פארבלאָטיקן דאָס וואסער, דערנאָך פארפירן א געשלעג צווישן זיך, דערנאָך זיך צונויפלויען און פילדערן: "קיינער אינא דושאַנגל איז ניט אזוי קלוג און גוט, געשייט און שטארק און אייר, ווי דער מאלפּנ-שטאַם". דערנאָך — די גאנצע געשיכטע ווידער פון אָנהייב, ביז די שטאַט פלעגט זיי מייעס ווערן, און דאן איז מען ווידער געפאַשן אינא וואלד אריין, איבער די שפיצן פון ביימער, מיט דער האַענונג, אז די דושאַנגל-שטאַמען וועלן זיי פאַרט סאַעקאַלסטאַ באמערקן.

מאגלייך, וואָס איז דערצווינגן געוואָרן לויטן געזעץ פון דושאַנגל, איז אזא לעכט ניט געווען פארשטענדלעך און איז אימ ניט געזעלן געוואָרן. די מאלפּעס האָבן אימ פארשעפט אינא די "קאלטע הייליג" שפעט נאָך האלבען טאָג, און אָנשטאַט גיין שלאָפן, ווי מאגלייך וואָלט געטאָן נאָך א לאנגע וועג, האָבן זיי זיך גענומען פאר די הענט און זיך אוועקגעלאָזט טאנצן און זינגען זייערע באריישע לידער. איינע פון זיי האָט געהאלטן א רעדע, אינא וועלכער זי האָט דערקלערט, אז מאגלייך געאנגענשאפט איז א וויכטיקע פאסירונג אינא דער געשיכטע פונעם מאלפּנ-שטאַם: ער וועט זיי ווייזן, וויאזוי מע פלעכט צונויפן שטעקנס און צווייגן פאר א שוצ קעגן רעגן און קעזט. מאגלייך האָט אפגעוויבן עטלעכע קלעטער-שלאנצן און גענומען זיי פלעכטן, און די מאלפּעס האָבן

זיך באמיט אימ נאָכצוטאָג; נאָך אינעם עטלעכע מינוט ארום האָבן זיי פארלאָרן דעם אינטערעס צום גאנצן אייטעק און האָבן אָנגעהויבן שלעפּן איינער די אנדערע פאר די וויידלעך אָדער טאנצן אפ אַלע פיר מיט א הוסטעריי.

— איך וויל עסן, — האָט מאַגלי געזאָגט, — איך בין א פרעמדער אינ די געגנט. גיט מיר עסן אָדער דערלויבט מיר צו גיין אפ יאָג.

צוואנציק אָדער דרייסיק מאלפּעס זיינען אוועקגעשפרונגען אימ ברענגען ניס, נאָך אינמיטן וועג האָבן זיי זיך צעשלאָגן, און זיך אומקערן מיט די ניס, וואָס זיינען פארבליבן נאָכן געשלעג, האָט זיך ניט געלויבט. מאַגלי איז געזען טרויעריק און צערייצט ניט ווייניקער ווי הונגעריק. ער האָט ארומגעוואנדערט איבער דער וויסטער שטאָט און פונ צייט צו צייט געשרייען דעם „פרעמדן יאָג-רופ“, נאָך קיינער האָט זיך ניט אָפּגערופּן, און מאַגלי האָט דערפילט, אז ער איז ארינגע-פאלן אין א צאָרעדיקער לאַגע. „אלץ, וואָס באלו האָט געזאָגט וועגן דעם מאלפּן-שטאם, איז דער ריינער עמעס, — האָט ער בא זיך געטראכט. — זיי האָבן ניט קיין געזעצ, ניט קיין יאָג-רופ, ניט קיין פירער — גאַרנישט, כּוּצ נארישע ווערטער און קליינע גנייווישע הענט. אויב מע וועט מיך דאָ האַרענענען אָדער איך וועל אויסגיין פונ הונגער, וועט עס זיין צוליב מיין אייגענער שולד. איך מוז אָכער זען זיך אומקערן צו זיך אינ דזשאַנגל אריין. באלו וועט מיך געוויס שלאָגן, נאָך דאָס איז בעסער, איידער זיך יאָגן מיטן מאלפּן-שטאם נאָך נארישע רויזן-בלעטלעך.“

נאָך אזוי שנעל ווי ער האָט זיך דערנענטערט צו דעם שטאָט-מויער, האָבן אימ די מאלפּעס צוריק אוועקגעשלעפּט, געטיינעט, אז ער ווייסט גאָר אליין ניט פונ זיין גליק, און אימ געקניפּט, קעדיי ער זאָג דערפילן דאנקבארקייט צו זיי. מאַגלי האָט צונויפגעדריקט די צייט און איז שווינגן-דיק אוועקגעגאנגען מיט זיי צו א טעראסע, וואָס האָט זיך געצויגן לעבן די רעזערוואַרן פונ רויטן זאמדשטיין, וועלכע זיינען געווען האלב-אָנגעפילט מיט רעגנוואסער. אינמיטן דער טעראסע האָבן זיך געפונען די רוינע פונ א זומער-פאלאצ פונ ווייסן מאַרמאָר, וואָס איז געווען געבויט פאר קייניגס, וועלכע זיינען געשטאָרבן מיט הונדערטער יאָרן צוריק. דער געוועלבטער דאכ איז האלב איינגעפאלן און האָט פארשאַטן דעם אונטערערדישן קאָרידאָר, דורכ וועלכן די קייניגס פלעגן גיין, ער איז געווען געבויט פונ געשניצטע מאַרמאָרנע שירעמווענטלעך — פרעכטיקע מילכווייסע רעליעף-ארבעט, באזעצט מיט אגאטן, קארנעאַלן, יאספּיס און בלווישטיין — און אז די לעוואָנע איז אופגעגאנגען פונ הינטערן באַרג, האָט זי געשיינט דורכ דער שניצערין און געוואָרפן אפ דער ערד שאַכטן ווי געשטריקטע פונ שווארצן סאמעט.

ווי בייז, שלעפּעריק און הונגעריק מאַגלי איז געווען, האָט ער דאָך זיך ניט געקאָנט איינהאלטן פונ געלעכטער, ווען די מאלפּעס האָבן גענומען, צו צוואנציק מיטאמאָל, אימ דערציילן, ווי גרויס און קלוג, און שטארק, און איידר זיי זיינען, און ווי נאריש עס איז פונ זיין זייט צו וועלן זיי פארלאָזן.

— מיר זיינען גרויס. מיר זיינען פריי. מיר זיינען ווונדערבאר. מיר זיינען דאָס ווונדערבארסטע סאָלק אינ גאנצן דזשאַנגל! — האָבן זיי געפילדערט. — און אזויווי דו ביסט א נייער צווערער און קאָנסט איבערגעבן אינדזערע ווערטער צו אַלע דזשאַנגל-שטאמען, קעדיי זיי זאָלן זיך אפ אונדז אומקוקן פונ היינט אָן און וויסטער, וועלן מיר דיר דערציילן אַלץ וועגן דעם, וואָס פארא-אויסגעצייכנטסטע ברוימ מיר זיינען.

מאַגלי האָט ניט געזאָגט ניינ, און די מאלפּעס האָבן זיך צונויפגעקליבן אפ דער טעראסע אינ די הונדערטער צו הערן, ווי זייערע רעדנער זינגען לויב-לידער צום שטאם, און ווען עמעצער פונ די רעדנער האָט אופגעהערט, קעדיי צו כאפן דעם אָטעם, האָבן אַלע צוואמען געליארעמט; עמעס! עמעס! מיר זאָגן אַלע אזוי. מאַגלי האָט צוגעשאַקלט מיטן קאָפּ און געפינטלט מיט די

אויגן, און זיי צוגעבאָמקעט אינ אלץ, כאָטש דער קאָפּ האָט זיך אימ געדרייט פונעם טומל.
ניט אנדערש, אז טאבאקי-שאקאל האָט זיי אלעמען א ביס געטאָגן, — האָט ער געזאָגט צו זיך
אליינ, — און זיי זיינען אלע אראָפּ פונ זיינען דאָס איז דאָך בעמעס מעשוגאס! לייגן זיי זיך
גאָר קיינמאָל ניט שלאָפן? שא, אָט רוקט זיך אָן א וואָלקן אפ דער לעוואָנע, וועט ער נאָר זיינ
גענוג גרויס, וועל איך פרוווג אנטלויפן. אָכ, ווי מיד איך בינ.

אפ דעם זעלבן וואָלקן האָבן געקוקט צוויי גוטע פריינט אינעם צעשטערטן גראָבן אפ יענער
זינט שטאָט מויער: באגירא און קאא. וויסנדיק ווי געפערלעך די מאלפעס זיינען אינ גרויסע מאסן,
האָבן זיי ניט געוואָלט ריזיקירן אומזיסט. די מאלפעס שטערן זיך שלאָגן נאָר דאן, ווען זיי זיינען
הונדערט קעגן איינעם, און ווייניק וועמען אינ דזשאָנגל שמעקט אזא אומגלייכער קאמפ.

— איך גיי צו דער מירער-וואנט, — האָט קאא ארויסגעשעפטשעט, — פון דאָרט, מיטן נידעריקן
שטעג-ארום וועל איך אָנקומען שנעל. אפ מיר וועלן זיי זיך ניט ווארפן, אפילע ווען זיי זיינען
אינ די הונדערטער, אָבער...

— איך ווייס עס, — האָט באגירא געזאָגט, — וואָלט נאָר באלו געווען דאָ! נאָר מיילע, מירן
טאָן וואָס מיר קאָנען. ווען יענער וואָלקן וועט פארדעקן די לעוואָנע, וועל איך אוועק צו דער
טעראסע. זיי האלטן דאָרט אָפּ עפעס א מינ באראטונג וועגן יינגל.

— גוט-יאגד, — האָט קאא געזאָגט, און אוועקגעפויזעט צו דער מירער-וואנט. זי איז געווען
גרויס און ניט אזוי צעשטערט ווי די אנדערע, און דער ריזיקער שלאנג האָט געמוזט פארלירן א
ביסל צייט, איידער ער האָט פאר זיך געפונען א וועג איבער די שטיינער.

דער וואָלקן האָט פארדעקט די לעוואָנע, און בעשאס מאגלי האָט געטראכט, וואָס
זו טאָן, האָט ער דערהערט באגיראס לייכטע טריט אפ דער טעראסע. דער שווארצער פאנטער
איז ארומגעלאָפן אפן בערגל, קימאט אָן א שום גערויש און האָט גענומען טיילן קלעפ — ניט
פארלירנדיק קיינ צייט אפ בייסן — אפ רעכטס און לינקס צווישן די מאלפעס, וואָס זיינען גע-
זעסן ארום מאגלי אינ א קרייז פון פופציק ביז זעכציק רייען אינ דער טיפ. ס'האָט זיך אופ-
געהויבן א געשריי פון שרעק און צאָרן און דערנאָך, בייס באגירא איז געשפרונגען איבער די
קערפערס, וואָס האָבן זיך געצאפלט און געוואָרפן אונטער אימ, האָט א מאלפע אויסגעשרייען: „ער
איז איינער אליינ! הארגעט אימ! הארגעט אימ!“

א געדיכטע מאסע מאלפעס, דראפנדיק, רייסנדיק און בייסנדיק, האָט ארומגערינגלט באגיראן,
בייס פינף אָדער זעקס אנדערע האָבן געכאפט מאגלין, ארופגעשלאָפן אימ אפן זומער-פאלאצ און
אימ דורכגעשטופט דורכן לאָך פונעם צעבראָכענעם דאך. א יינגל, דערצויגן צווישן מענטשן, וואָלט
געבראָכן האלדז-און-נאקן, ווייל דאָס איז געווען א פאל אפ גוטע פופצן פוס אראָפּ; מאגלי איז
אָבער געפאלן אזוי, ווי באלו האָט אימ געלערנט: ער איז געפאלן אפ זיינע פיס.

— בלייב דאָרט, — האָבן די מאלפעס אויסגעשרייען, — ביז מירן דערהארגענען דינע פריינט,
דערנאָך וועלן מיר זיך שפילן מיט דיר — אויב דער גיפטיקער שטאמ וועט דיך לאָזן א לעבעדיקן.
— מיר זיינען פון איינ בלוט — איר און איך, — האָט מאגלי האסטיק ארויסגעזאָגט דעם
שלאנגענ-רום.

ער האָט געהערט א שאַרף און צישען אינעם מיסט ארום און ארום, און האָט איבערגעכא-
זערט פון זיכערקייט וועגן דעם שפּרוך.

— אזוי, אזוי-וי! דאָ זיינען אלע פון איינ בלוט!.. — האָבן זיך אָפּגערופן א האלב
טוצ נידעריקע שטימען. יעדע כורווע אינ אינדיע פארוואנדלט זיך פריער אָדער שפעטער אינ א
שלאנגענ-נעסט, און דער אלטער זומער-פאלאצ האָט געשוויבלט און געגריבלט פון קאָבעס. — שטיי
רויך, קליין ברודער, דו קאָנסט אונדז נאָך אָנטאָן שאָרן מיט דינע פיס.

מאגלי איז געשטאנען ווי מעגלעך רויקער, האָט געקוקט דורך די לעכער און זיך צוגעהערט צום גערויש, קויטשערין און געדראנג פון די מאַפעס ארום באגיראן און צו באגיראס טיפן הייזערין געבריל, ביים ער האָט זיך געוואָרפן און געבריקעט און געדרייט און געטונקט אונטער די הויפנס פון זינע פּינט. צום ערשטן מאָל זינט ער איז געבוירן געוואָרן האָט באגירא געקעמפט ניט אפּ לעבן, נאָר אפּ טויט.

„באלו מוז זיין ניט ווייט פונדאנען: אליין וואָלט באגירא ניט געקומען“ — האָט מאגלי א טראכט געטאָן. דערנאָך האָט ער אויסגערופּן אפּן קאָל:

— צום רעזערוואַר, באגירא! לויט צו דער וואסער-גרוב! שפּרינג אהינ אריין! צום וואסער דערשלאָגן זיך!

באגירא האָט דערהערט דעם אויסרוף, וואָס האָט אים געזאָגט, אז מאגלי לעבט, און ער האָט אים צוגעגעבן ניעמ מוט. פאַריבסן און שווינגנדיק האָט ער זיך גענומען דורכשלאָגן א וועג צום רעזערוואַר, טראָט נאָך טראָט. אינ דער מינוט האָט פונ דער וואנט, וואָס איז געווען אמנאָ-ענטסטן צום דזשאַנגל, א דונער געטאָן באלום שלאכט-רוף. דער אלטער בער איז געלאָפּן מיט אלע קויכעס, נאָר פריער קומען האָט ער ניט געקאָנט.

— באגירא! — האָט ער געדונערט. — איך בין דאָ! איך קלעטער! איך פּוּיפּ! ר-ר-ר! די שטיי-

נער גליטשן זיך פון אונטער מינע פּיס! וואים נאָר, ווארט, אָ, געמיינער מאַלפּנ-שטאַמ! ער איז סאָפענדיק ארום אפּ דער טעראסע, און איז באלד פאַרשוונדן אונטער א כוואליע פון

מאלפעס; נאָר באלד האָט ער זיך פּעסט אוועקגעשטעלט אפּ זײַנע הינטערשנע לאַפּעס און, אויס-
שפּרייטנדיק די פּאָדערשטע, האָט ער מיט זיי ארומגענומען אזויפיל פּונ זײַנע קעגנער, וויפּיל ער
האָט געקאָנט, און גענומען שלאָנג מיט רעגלמעסיקע קלעפּ, ווי די פּאטשעריי פּונ א ווא-
סער-ראָד.

א פּאל און א פּלייך האָט מאַגלייך געגעבן צו וויסן, אז באגירא האָט זיך דערשלאָנג צום
רעזערוואַר מיט וואסער, ווױהיך די מאלפעס האָבן אימ ניט געקאָנט נאָכגיין. דער פּאנטער האָט קוימ
געעטעמט, ביים די מאלפעס האָבן איך דריי קרייזן ארומגערינגלט דעם רעזערוואַר און ארומגע-
שפּונגען איך ווילדן צאָרן אפּ די רויטע טרעפּ, גרייט צו באפּאלן אימ פּונ אלע זייטן, אויב ער וועט
פרוּוון גיין באלון צו הילפּ. דעמלט האָט באגירא אופּגעהויבן זײַן מאַרדע, פּונ וועלכער עס האָט
גערוּנען וואסער, און האָט איך פּאַרצווייפּלונג ארויסגעצישעט דעם שלאָנגען-רופּ נאָך הילפּ — „מיר זײַנען
פּונ איינ בלוט, איר און איך“ — עס האָט זיך אימ אויסגעוויזן, אז קאא האָט פּאַראטן איך דער לעצטער
מינוט. אפּילע בלוט, א האַרבערשטיקטער אונטער די מאלפעס, באמ ברעג טעראסע, האָט א
שמייכל געטאָן, דערהערנדיק ווי דער שווארצער פּאנטער בעט הילפּ.

קאא האָט נאָרוואָס געהאט אריבערגעקלעטערט איבער דער מיזע-וואנט, אראפּלאָזנדיק זיך
מיט א דריי, וואָס האָט אויסגעלענקט איינעם פּונ די אייבערשטע שטיינער און אימ אראפּגעשליפּ-
דערט איך גראָבן אריין. ער האָט זיך געמיטלעך געזוכט דעם באקוועמסטן וועג און א פּאַר מאָל
האָט ער זיך צונויפּגעוויקלט און פּאַנאנדערגעוויקלט, צו זען, אויב יעדער טייל פּונ זײַן לאַנגן קער-
פּער איך איך אַרדענונג. דאָס געפּעכט מיט באלון איך זיך דערווייל אַנגעגאנגען ווייטער, און די
מאלפעס ארומ באגיראן איך רעזערוואַר האָבן ניט אפּגעהערט צו הויילן. מאנג די פּלעדערמויז
איך ארומגעפּלויגן היך און צוריק און האָט פּאַנאנדערגעטרענגן איבערן דזשאַנגל די ניט וועגן דער
גרויסער שלאכט, ביז אפּילע האטי, דער ווילדער העלפּאַנד, האָט גענומען טרומייטערן, און
פּאַרשיידענע באנדעס פּונ מאלפּע-שטאַם, וואָס זײַנען געווען צעוואָרפּן איבערן דזשאַנגל, האָבן דער-
וואכט און זיך געלאָזט איבער די ביימער צו הילפּ זייערע כאוויירימ איך די „קאַלטע היילן“. דער
גערויש פּונ דער שלאכט האָט אופּגעוועקט אלע טאָג-פּייגל אפּ עטלעכע מייל ארומ.

פּלייך, האסטיק און פּול מיט רעציקע האָט זיך דאן אראפּגעלאָזן קאא. די גרעסטע שלאָנג-
קראפּט פּונעם פּיטאָן ליגט איך זײַן שטויס מיטן קאָפּ, וואָס איך געשטיצט אפּ דער קראפּט
און וואָג פּונ זײַן גאַנצן קערפּער. שטעלט זיך פּאַר א שפּיז, אַדער א מויערברעכער,¹ אַדער
א האמער פּונ אן ערעך א האלבן כּאָן איך וואָן, געטריבן פּונ א קאַטן, רויקן סיכל, וואָס
לעבט אינעם הענטל פּונעם דאָזיקן אינסטרומענט — וועט איר האָבן א שטיקל באגריפּ פּונ דעם,
וואָס קאא האָט מיט זיך פּאַרגעשטעלט איך א שלאכט. א פּיטאָן, פּיר אַדער פינפּ פּונ איך דער
לענג, קאָן אומוואַלגערן א מענטשן מיט א רעכטן קלאפּ איך ברוסט — און קאא, ווי איר ווייסט,
האָט געהאַלטן גאַנצע דרייסיק פּונ. זײַן ערשטן זעץ האָט ער דערלאַנגט איך דעם סאַמע הארצ פּונ
דער מאסע ארומ באלון, דערלאַנגט אַן לאַשן, מיט א געשלאָסן מויל — און קיינ צווייטן האָט מען
שוין ניט געדאַרפּט. די מאלפעס האָבן זיך צעשאַטן מיט א געשריי:

— קאא! — ס'איך קאא! — אנטלויפט! — אנטלויפט!

דאָר-אויס דאָר-אייך האָבן די מאלפעס געשראַקן זייערע קינדער, ווען יענע האָבן זיך ניט
גוט אופּגעפּירט, מיט מייסעס פּונ קאא דעם נאַכט-רויבער, וועלכער קאָן פּויען איבער צווייגן אזוי
שטיל, ווי מאַך וואקסט, און פּאַרשלעפּן די שטאַרקסטע מאלפעס אפּ דער וועלט; פּונעם אלטן קאאן,
וואָס קאָן זיך מאכט אזוי ענלעך צו אן אויסגעטריקטן צווייג אַדער א צעפּילטן שטאַם, אז אפּילע די

¹ א מאשינ צום ברעכן די ווענט פּונ א באלאגערטער פּעסטונג.

קליגסטע מאלפעס זאלן זיך לאָזן אָפּנארן, ביז די אויסגעטריקנטע צווייג פאקט זיי. פאר קיינעם איז דוּשאַנגל האָבן די מאלפעס אזוי ניט מוירע געהאט, ווייל קיינער פון זיי האָט ניט געוואוסט די גרענעצן פון זיי קויעכ, קיינער האָט אים ניט געקאָנט קוקן איז די אויגן אריין און קיין איינע איז נאָך קיינמאָל דעבעדיק פון אים ניט ארויס. דעריבער זינען זיי זיך צעזאָפּן, ברומענדיק פון שרעק, און ארופגעקלעטערט אפ די ווענט און דעכער פון די היזער, און באלו האָט ענדלעך אָפּ געצויגן דעם אָטעם. זיין פוטער איז געווען פיל דיקער פון באגראס, נאָר ער האָט אויך שטארק געליטן אינעם געשלעג.

דאן האָט קאא געעפנט זיין מויל צום ערשטן מאל און האָט ארויסגעלאָזט איין לאנג צישענ-דיק וואָרט — און אלע מאלפעס איז דער ווייט, וואָס האָבן געלייט צו די „קאלטע היילן“ צו הילפ, זינען געבליבן שטיין אינמיטן וועג אזוי צונויפגעדרייט פון שרעק, אז די שווער-געלאָדענע צווייגן האָבן גענומען בייגן זיך און קנאקן אונטער זיי. די מאלפעס אפ די ווענט און אפ די הייזער האָבן אופגעהערט צו שרייען, און איז דער שטילקייט, וואָס איז געזאלן אפ דער שטאָט, האָט מאגלי געהערט, ווי באגרא, וועלכער איז נאָרוואָס ארויסגעשפרונגען פון רעזערוואר, טרייסלעט אָפּ דאָס וואסער פון זיין נאסן קערפער. דערנאָך האָט דער ליארעם ווידער אויסגעבראָכן. מאלפעס זינען געקראָכן העכער אפ די ווענט, האָבן זיך געטוילעט צו די ריזיקע שטיינערנע נעצן און ארוםגעלאָפּן מיט גוואלדן איבער די פאראפעטן. מאגלי האָט בייס-מיסע ארומגעטאנעט איז זומער-פאלאצ, ארויסגעקוקט דורך די לעכער איז די ווענט און געברומט ווי אן איי, אלס א צייכן פון שפאָט און פאראכטונג.

— באפרייט דאָס מענטשנקינד פון דער פאסטקע, — האט באגרא אָן אָטעם געזאָגט. — איך האָב מער קיין קויעכ ניט; לאָמיר נעמען דאָס יינגל און גיין. זיי קאָנען אָנפאלן נאָכאמאל.
— זיי וועלן זיך ניט רירן פון אָרט, ביז איך וועל זיי ניט הייסן. בלייבט אפ אייערע ערטער, ס'ס'ס! — האָט קאא ארויסגעצישעט, און די שטאָט איז ווידער געבליבן שטומ. — איך האָב ניט גע-קאָנט קומען פריער, ברודער, נאָר, מיר דאכט, איך האָב געהערט דיין הילפרוף, — האָט ער זיך געווענדט צו באגראן.

— דאָס... דאָס האָב איך מיטטאמע אויסגעשרייען איז ברען פון שלאכט, — האָט באגרא גע-ענטפערט. — ביסט פארוואונדעט, באלו?

— איך בין ניט זיכער, אז זיי האָבן מיך ניט צעריסן אפ הונדערט בערעלעך, — האָט באלו געזאָגט, טרייסלענדיק איין לאפע נאָך דער צווייטער, — אוי, עס טוט וויי! קאא, איך מיינ, מיר האָבן דיר אונדזער לעבן צו פארדאנקען — איך און באגרא.

— עט, גארנישט, — האָט קאא געענטפערט, — ווו איז דאָס מענטש?
— אָט דאָ, איז דער פאסטקע. איך קאָן ניט ארויסקריכן! — האָט מאגלי אויסגעשרייען. דאָס געוועלע פון צעבראָכענעם דאך איז געהאנגען איבער זיין קאָפּ.
— נעמט אים צו, — האָבן די קאָברעס פון אינווייניק אויסגערופן. — ער טאנצט ארום, ווי מאָר די פאווע. ער וועט אונדז צעטרעטן די קליינע.

— הא! — האָט קאא מיט א לאך געזאָגט. — אוכעטום האָט עס פריינט, דאָס דאָזיקע מענטשל. רוק זיך אָפּ, מענטשל; און איר, אָ, גיפטיק פאָדק, באהאלט זיך דאָרט, איך צעברעך די וואנט.

קאא האָט אופמערקזאם באקוקט די וואנט, ביז ער האָט געפונען אפ דער מאַמאָר-שניצערין א: אָפגעבליאקירטן שפאלט, וואָס האָט געוויזן א שוואכן פונקט, ער האָט געגעבן א צוויי-דריי לייכטע זעצ, קעדיי אויסצומעסטן די שטרעקע, דערנאָך האָט ער אופגעהויבן פון דער ערד א פינף זעקס פוס לענג פון זיין קערפער און דעראנגט מיט זיין נאָז א האלבע טוצ קלעפ מיט דער

גאנצער קראפט. די שירעמווענטלעך האָבן זיך צעבראָכן און זײַנען אוועקגעפאלן אין אַ וואַלקן פֿון שטויב און מיסט, און מאַגליי אײַז אַרויסגעשפּרונגען דורך דער עפּענונג און זיך אַ וואַרפֿ געטאַגן צווישן באלון און באַגיראַן — אַ האַנט אַפֿ אַ האַלדז. — ביסט פֿאַרווונדעט? — האָט באלו געפֿרעגט און אײַם צערטלעך אַרומגענומען.

— איך בין צערודערט, הונגעריק און נישקאַשעדיק צערראַפּעט, אָבער אײַך האָבן זײַ שטאַרקער צעשעריקט, ברידער מינע — איר בלוטיקט!

— אנדערע אײַך, — האָט באַגיראַ געזאָגט לעקנדיק זײַנע לײַפֿן אין וואַרפֿנדיק בליקן אַז די טײַטע קערפּערס פֿון די מאַלפּעס אַפֿ דער טעראַסע און אַרומ רעווערוואַר. — דאָס אײַז גאַרנישט מיט נישט, אבי דו ביסט גאַנצ, אָ, מינע שטאַלצ, מינע האַרציק פֿרע-שעלע! — האָט באלו געפֿכיקעט.

— וועגן דעם וועלן מיר שפּעטער שמועסן, — האָט באַגיראַ געזאָגט מיט אַ טרוקענעם טאָן, וואָס האָט מאַגליי גאַר נישט געשמעקט. — אָבער אָט אײַז קאַא, וועמען מיר האָבן צו פֿאַרדאַנקען די געווינענע שלאַכט און דו — דיין לעבן. באַדאַנק אײַם לײַט אונדזערע מינהאַ-גימ, מאַגליי.

מאַגליי האָט זיך אומגעקוקט און דערזען דעם גרויסן פּיטאַנס קאַפּ, וואָס האָט זיך געוויגט אינדערלופֿטן, אַ פֿוס די הײַך אײַבער זײַנעם.

— אײַז אָט דאָס, הײַסט עס, דאָס מענטשל, — האָט קאַא געזאָגט. זײַן הײַט אײַז זײַער צאַרט,

אונ ער איז ניט אומענלעך צו די מאלפעס. היט זיך נאָר מענטשל, איך זאָל דיך אמאָל ניט
אַנעמען פאר א מאלכע אינ דער טונקל, באדן נאָך מיין בייטן די בעל.

— מיר זיינען פונ איינ בלוט, דו אונ איך, — האָט מאוילי געענטפערט. — היינטיקע נאכט

האָטו מיר געראטעוועט ס'לעבן. אלץ, וואָס
איך וועל טויטן, געהערט צו דיר, אויב
דו וועסט אמאָל הונדעריק זיין, אָ, קאא.

— א שיינעם דאנק, קליין ברוועל, —

האָט קאא געזאָגט מיט א ווינק אונ א
שמייכל. — אונ וואָס אשטייגער קאָן אזא
בראווער יעגער כויטן? איך פרעג עס אנט-
קעגן דעם, קעדיי אימ נאָכצופאָלגן, אז ער
וועט ארויסגיין אפ יאגד.

— איך טויט נאָך גאָרנישט — כ'בינ

צו קליין. איך טרעב אָבער ציגן צו יענע,
וואָס קאָנען מיט זיי פארטיק ווערן. אז דו
וועסט זיין ליידיק, קומ צו מיר, וועסטו
זען צי איך זאָג ליגן. אָט דייַאָ, — מאוילי
האָט געוויזן זיינע הענט, — זיינען בא מיר
גאנץ געשיקט. אונ טאָמער פאלסטו אמאָל

איינ איך א נעץ, קאָן איך באצאָלן דעם כויוו, וואָס איך בין שולדיק דיר, באגיראן אונ באלונ.
גוט-יאגד אייך אלעמען מינע הארן.

— גוט געזאָגט, — האָט באלו ארויסגעברומט, ווייל מאוילי האָט ווירקלעך פֿיין אויסגעדריקט
זיין דאנקבארקייט לויט אלע געזעצן.

דער פּיטאָן האָט אפ א מינוט לייכט אוועקגעלייגט זיין קאָפּ אפ מאויליס אקסל.

— א מוטיק הארץ אונ א העלעכע צונג, — האָט ער געזאָגט, — מיט זייער הילף וועסטו
ווייט פארגיין בא אונדו איך דזשאָנגל, מענטשנקינד. נו, אונ אצינד פארלאָן געשווינד דאָס אָרט
מיט דינע פריינט, גיי אונ לייג זיך שלאָפן, ווייל די לעוואָנע גייט אונטער, אונ וואָס דאָ וועט
ווייטער געשען דארפסטו ניט זען.

די לעוואָנע האָט געזונקען הינטער די בערג, אונ די געדיכטע רייען פונ ציטערנדיקע מאלפעס
אפ די ווענט אונ דעכער האָבן אויסגעזען, ווי עפעס אזעלכע צעפליקטע פלאטערנדיקע פרענדן.
באלו איז אוועק צום רעזערוואַר זיך אַנטרינקען, אונ באגירא האָט גענומען ברענגען איך אָרדע-
נונג זיין פוטער, בייס קאא האָט זיך צוגעגלייט צו דער מיט פונ דער טעראסע אונ האָט גע-
געבן אזא קלינגענדיקן קנאק מיט די קינבאקן, אז אלע מאלפעס האָבן אָנגעשטעלט זייערע אויגן
אפ אימ.

— די לעוואָנע זעצט זיך, — האָט ער געזאָגט. — איז נאָך געזיג ליכטיק צו זען?

א קרעכץ איז געקומען פונ די ווענט ווי פונ א ווינט צווישן ביימער:

— מיר זעען, אָ, קאא!

— גוט. איצט הייבט זיך אָן דער טאנץ — קאאס הונגער-טאנץ. זיצט שטיל אונ קוקט.

א צוויי-דריי מאָל האָט ער געמאכט א גרויסן קרייז, בייגנדיק דעם קאָפּ אהינ אונ אהער.
דערנאָך האָט ער אָנגעהויבן צו פלעכטן פונ זיין קערפער שלייפן, אכטן טייג-ווייכע דרייעקן,
וואָס האָבן זיך איבערגעגאָסן איך פירעקן, פינכעקן אונ גערינגטע כוואַיעס — ניט גערוט, ניט גע-

B.B.

יילט און ניט איבערגעריסן אפ קיין אויגנבליק זיין שטילן זשומעדיקן ניגון. דערווייל איז גע-
וואָרן טונקעלער און טונקעלער, ביז די רירעוודיקע בייגל און רינגען זינען פארשווינדן פון אויג,
נאָר דעם שאַרף פון די שופּן האָט מען געהערט אין דער פינצטער.

באלו און באגירא זינען געשטאנען ווי פארשטיינערטע און האָבן שטיל אונטערגעברומט,
בעשאַס די האָר אפ זייערע העלדזער האָבן זיך געשטעלט קאפּויר. מאַגלי האָט געקוקט און גע-
שטוינט.

— מאלפֿן־שטאַם, — האָט זיך ענדלעך דערהערט קאאַס שטימ, — קאָנט איר באוועגן מיט א
פּוּט אָדער א האנט אָן מיין באפעל? רעדט!

— אָן דיין באפעל קאָנען מיר ניט באוועגן ניט מיט קיין פּוּט און ניט מיט קיין האנט,
אָ, קאא!

— גוט! קומט צו נעענטער צו מיר מיט איין טראָט.
די רייען מאלפֿעס האָבן זיך אומבאהאַלפּן א בייג געטאָן פּאַרויס, און באלו מיט באגירא
האָבן געמאַכט א שטייפּן, געצווונגענעם טראָט צוזאַמען מיט זיי.

— נעענטער! — האָט קאא ארויסגעצישעט, און אלע האָבן זיך ווידער א ריר געטאָן.
מאַגלי האָט ארופגעלייגט זינע הענט אפ באלו און באגירא, קעדיי זיי אוועקצופירן פון
דאָרטן, און די צוויי כּייעס האָבן זיך א צאַפּל געטאָן, ווי אפּגעוועקטע פון שלאָפּ.
— האלט דיין האנט אפ מיין אקסל, — האָט באגירא ארויסגעשעפטשעט, — האלט זי, אניט וועל
איך מוזן גיין צוריק — מוזן גיין צו קאא. אראכ!

— ס'איז דאָך בלויז דער אלטער קאא, וועלכער שלענגלט זיך איבערן שטויב, — האָט מאַר-
גלי געזאָגט, — דאָמיר גיין.

זיי האָבן זיך ארויסגערוקט דורכ א לאַך אין וואנט אין דער דזשאַנגל אריין.
— אופֿ-פ! — האָט באלו געזאָגט, ווען ער איז שוין געווען אונטער די שטילע ביימער, — מער נעם
איך קאאן פאר קיין מיטהעלפער ניט!

און ער האָט זיך אָפּגעטרייסלט פון קאָפּ ביז די פיס.
— ער ווייסט מער פון אונדז, — האָט באגירא ציטערנדיק געזאָגט, — ווען איך בלייב דאָרט
נאָך א ביסל, גיי איך אוועק גלייך צו אימ אין גאַרל אריין.
— פיל וועלן אוועק אהיין איידער די לעוואָנע וועט ווידער אפּגיין, — האָט באלו געזאָגט. — ער וועט
האָבן א גוטע יאָגד — אפּ זיין אייגענעם שטייגער.

— אָבער וואָס באטייט דאָס אלץ? — האָט מאַגלי געפרעגט, ניט וויסנדיק פון דער צויבערקראפּט,
וואָס א פּיטאָן פארמאָגט. — איך האָב געזען ניט מער, ווי א גרויסן פּיטאָן, וואָס האָט געמאַכט
עפעס נארישע קרייזן, ביז ס'איז געוואָרן פינצטער. און די נאָז זינען איז אינגאנצן א צעהאר-
געטע, כאַכא־כא!

— מאַגלי! — האָט באגירא מיט קאס געזאָגט, — זיין נאָז איז צעהארגעט צוליב דיר, פונקט
ווי מינע אויערן און זייטן און לאפעס, ווי באלוס האלדז און אקסלען — זינען צעביסן צוליב דיר.
ניט באלו, ניט באגירא וועלן א לאנגע צייט ניט זיין אימשטאנד צו גיין אפ יאָגד מיט
פארגעניגן.

— ס'איז גאַרניט, — האָט באלו געזאָגט. — דערפאר איז דאָס מענטשניגד ווידער מיט
אונדז.

— עמעס, אָבער טייער האָט עס אונדז געקאָסט: צייט, וואָס האָט געקאָנט אוועקגיין אפ
גוטער יאָגד, ווונדן און האָר, — דער רוקן בא מיר איז האלב אָפּגעפליקט — און, ענדלעך,

ערע! פארגעס ניט מאגלי, אז איך, דער שווארצער פאנטער, בין געווען געצווונגען צו בעטן הילף בא קאאן, און באלו מיט מיר צוזאמען זיינען באצויבערט געוואָרן ווי אייפּעלעך פון זיינ "הונגער-טאנצ". דאָס אלץ, מענטשנקינד, איז ארויסגעקומען פון דער שפיץ מיט די מאלפעס.

— ריכטיק, אלץ ריכטיק, — האָט מאגלי טרויעריק געזאָגט. — איך בין א שלעכט מענטשן-קינד, און מיינ הארץ איז מיר איז זייער טרויעריק.

— המ! וואָס זאָגט דער געזעצ פון דושאַנגל, באלו?

באלו האָט זיך ניט געוואָלט שטרעפּן מאגלי, נאָר מאכט קונצן מיטן געזעצ האָט ער ניט געקאָנט; ער האָט דעריבער ארויסגעשטאַמלט:

— כאַראַטע שאַפט ניט אָפּ די שטרעפּן. געדענק אָבער באגירא, ער איז נאָך גאָר קליין.

— איך וועל געדענקען; אָבער די קאַשע האָט ער פאַרקאַכט און פעטש מוז ער כאַפּן. מאַר-

גלי, האַסטו וואָס צו זאָגן?

— גאַרנישט. איך האָב געהאַנדלט שלעכט. דו און באלו זייט פאַרווונדעט. ס'איז רעכט אזוי.

באגירא האָט אים געגעבן א האלב טוצ, ליבעס-קלעפּ" — פון א פאַנטערס שטאַנדפּונקט (זיינס

א קינד וואָלטן זיי קוים מיט צאָרעס פון שלאָפּ אופּגעוועקט), נאָר פאַר א זיבניאַריק יינגל זיינען

דאָס געווען אזעלכע פינצטערע פעטש, ווי איר קאָנט זיך נאָר פאַרשטעלן. ווען ס'איז שוין געווען

נאָך אלעמען, האָט מאגלי א ניס געטאַן און איז אופּגעשטאַנען, ניט ריידנדיק קיין וואָרט.

— און איצט, — האָט באגירא געזאָגט, — שפּרינג ארום צו מיר אפּן רוקן, קליין ברודערל, און

לאַמיר גיין אהיים.

איינע פון די שענסטע זייטן פון דושאַנגלס געזעצ איז דאָס, וואָס די שטרעפּן גלייכט אויס

אלע כעזשבוניגעס. נאָגן און פּיקן דערנאָך — דאָס איז ניטאָ.

מאגלי האָט אוועקגעלייגט זיינ קאָפּ אפּ באגיראס רוקן און איז אזוי איינגעשראַפּן, אז ער

האָט זיך ניט אופּגעכאַפּט אפּילע, ווען מע האָט אים אוועקגעלייגט אין זיינ היים אין דער היף.

דאָס וועגליד פון מאלפני-שטאמ

הויכ אינ דער קופט, אינ געפלאַכטענעם קראנצ,
טאנצן מיר אלע אַ לוסטיקן טאנצ.
און איר זינט אונדז אַרע מעקאנע געוויס!
עס ווילט זיכ אייך האַבן א צווייטע פאָר פיס
און ווידלענ ארום, ווי בא אונדז, אויסגעצויגן,
געדרייט אזוי פּינ און געקרימט ווי א בויגן?
אהא, איר זינט בייז — כא-כא-כא און האָפּ-האָפּ?
בע, ברודער, דיין ווידל, הענגט נעבעכ אראָפּ!

זיצן מיר דאָ אינ געשלאָסענער צייך
און טרוימען זיכ ריזיקע טרוימען דערווייך
פון טאטן, וואָס פאָדערן קלוגשאפט און מוט,
מיר קאָנען זיי אָפּטאָגן אינ צוויי-דרײַ מינוט.
אלץ אָפּטאָגן אינ צוויי אָדער, העכסטנס, אינ דרײַ,
אָפּטאָגן און אָנהייבן באלד פונדאָסניי.
ניט מער, ס'איז אינגאנצן ארויס פונעם קאָר.
בע, ברודער, דיין ווידל הענגט נעבעכ אראָפּ!

די הונדערטער רייד, וואָס מיר האַבן געהערט,
פון פויגלען, פון כײַעס, פון קי און פון פערד —
פון פליספּעדער, שופּן, פון סעדער און פּעל —
מיר נעמען זיי איבער אינגאנצן און שנעך.
און לײכטער פון אלץ נעמען איבער די פראכט
פון שענסטער, פון שווערסטער, אינ מענטשלעכער שפראכ.
נו, וואָס? ס'איז ניט עמעס? איז טאמ-טארא-אמ!
בע, ברודער, דיין עק הענגט אראָפּ ווי א טאמ!

אַט דאָס איז דער שטייגער פון מאלפישן שטאמ.

וויאזוי די שרעק איז געקומען

דערשעפט דער קוואל, דער שטראָם איז טרוקן, —
 מיר זײַנען פּרײַנט איצט — איכ און דו.
 די צונג פאַרשטאַכט, אינ שטויב דער רוקן,
 צום וואַסער שטופּט זיך יעדער צו.
 די שרעק פאַר דאָרשט אינ יעדער כּײַע,
 דער גײַץ נאָך מאָרד און רײַב פאַרשטיקט.
 עס זעט דער הירש ווי ס׳גײַט פאַרשטיקט
 דער דארער וואָלס אינ וואַלד דערדריקט.
 עס שרעקט אימ נײַט דער שאַרפּער גאַנגל,
 וואָס האָט זײַנ פּאַטערס האַלדז צעפּליקט.
 דער שטראָם דערשעפט, קײַן לעק צום גומען,
 מיר זײַנען פּרײַנט איצט — דו און איכ,
 ביז וואָלקן וועט מיט וואַסער קומען,
 און אונדזער שאַלעם ענדיקט זיך.

דער געזעצ פון דושאַנגל—דער סאַמע אוראַטער געזעצ אינ דער וועלט—האָט פּאַרויסגעזען קימאַט
 יעדנ איינציקן פּאַל, וואָס קאָן פּאַסירן אינ לעבן פון די דושאַנגל-שטאַמען, און איצט איז עס אזוי
 פּוּלקום, אפּ וויפּל צײַט און געווינהײַט האָבן אימ געלאָזט מאַכן.

אויב איר האָט געלעזן די אנדערע מײַסעס וועגן מאַנגלין, גערענקט איר מיסטאַמע, אז ער
 האָט פאַרבראַכט א היפּשן טײל פון זײַנ לעבן צווישן די וועלס פון דער סײַאַנישער שאַרע, און
 אז דער געזעצ האָט ער געלערנט באַ באלו דעם ברוינעם בער. ווען דאָס ייַנגל פּלעגט פּאַרלירן
 דאָס געדולד פון די אייביקע באַזעלן און קלאַלימ, פּלעגט באלו אימ זאָגן, אז דער געזעצ איז
 ווי א ריזיקע לאַנע, ווייל זי וויקלט זיך ארום יעדן איינעם, און קײַנער קאָן זיך פון אימ
 נײַט ארויסדרייען.

— ווען דו וועסט דורכמאכט אזויפיל ווי איך, קליינ ברודער, וועסטו זען, אז ווייניקסטנס איינעם פון די געזעצט פאלגט דער גאנצער דושאָנגל, און דאָס וועט זיין ניט קיינ אָנגענעמער ספעקטאָקל, — האָט באלו צוגעגעבן.

די רייד זיינען מאַגליך אין איינ אויער אריין און פון אנדערן ארויס, ווייל א יינגל, וואָס פארברענגט זיין גאנצ לעבן אין עסן און שלאָפן, קימערט זיך וועגן גאַרניט, ביז די זאַרג גיט אים ניט א גלאַץ גלייך אין די אויגן אריין.

עס איז אָבער אָנגעקומען א צייט, ווען באַ-
 פוס ווערטער זיינען מעקויעמ געוואָרן, און
 מאַגלי האָט געזען, ווי דער גאנצער
 דושאָנגל האָט נאָכגעפאלגט איינ געזעצ.
 איינמאָל, ווינטער-צייט, ווען די גע-
 וויינעכע רעגנס האָבן זיך קימאט ניט גע-
 וויזן, האָט זאהי-נאָדלפעל, באַגעגענענדיק
 מאַגלין אין א באַמבוק-וועדל, אים דער-
 צייט, אז די ווילדע יעמענ¹ דארן. ווייסט

אָבער יעדער איינער, אז זאהי איז א גרויסער איבערקלייבער און שפּיזט זיך נאָר מיטן
 שענסטן און מיטן בעסטן, — האָט זיך מאַגלי פאנאנדערגעלאכט און געזאָגט:

— וואָס האָט עס צו טאָן מיט מיר?

— דערווייל ניט פיל, — האָט זאהי געענטפערט, קנאקנדיק פריקרע מיט זיינע נאָדלען, — נאָר
 שפעטער וועלן מיר זען. וואָס הערט זיך, דו שפּרינגסט נאָך אלץ מיטן קאָפּ אראָפּ אין דעם טיפן ווא-
 סער, דאָרט אונטער די בינענ-פעדדן, קליינ ברודער?

— ניין. דאָס נאָרישע וואסער גייט אלץ אוועק און אוועק. און איך וויל ניט ברעכן דעם
 קאָפּ, — האָט מאַגלי געענטפערט. ער איז געווען גאנצ זיכער, אז ער ווייסט אזויפיל, וויפיל פּינס
 דושאָנגל-לייט צוזאמען גענומען.

— א שאָר. א קליינ שפעלטעלע וואָרט עפּשער דורכגעלאָזט אהי א ביסל פארשטאנד, —

האָט זאהי באַמערקט און האָט זיך גיך אָפּגעטראַגן, ווייל מאַגלי
 האָט זיך פארמאָסטן אפּ די הערעלעך פון זיין נאָז.

מאַגלי האָט דערציילט באלון, וואָס זאהי האָט געזאָגט. באלו
 איז געוואָרן זייער ערנסט און האָט ארויסגעמורמלט צו זיך אליין:

— ווען איך וואָרט געווען אליין, וואָרט איך געביטן מיין
 יאגד-פלאַצ באַצייטנס, נאָך איידער די אנדערע טוען א קרער וועגן
 דעם, אָבער יאנד אפּ פרעמדער ערד ענדיקט זיך אלעמאָל מיט
 א געשלעג, און מ'קאָן מיר נאָך שערקן מיין מענטשנקינד. מ'דארפ
 צווארטן א ביסל, זען, ווי די „מאָווא“ וועט בליען.

יענעם פּרילינג האָט דער מאָווא-בוימ, וועלכע באלו האָט אזוי
 ליב געהאט, אינגאנצן ניט געבליט. די גרינדלעכ-געלע, ווי וועקסע-
 נע בפיטן זיינען פארצערט געוואָרן פון דער היץ, נאָך איידער
 זיי זיינען געבוירן געוואָרן, און אז באלו האָט זיך געשטעלט אפּ די הינטערשטע פּיס און גע-
 טרייסלט דעם בוימ, זיינען געפאלן צו דער ערד בלויז עטלעכע בלומענ-בלעטלעך מיט א שלעכטן גערוך.

1 יעמ — ברויטוואָרציל, א טראַפישער קלעטער-פלאַנץ מיט אן עסבארן וואָרצל.

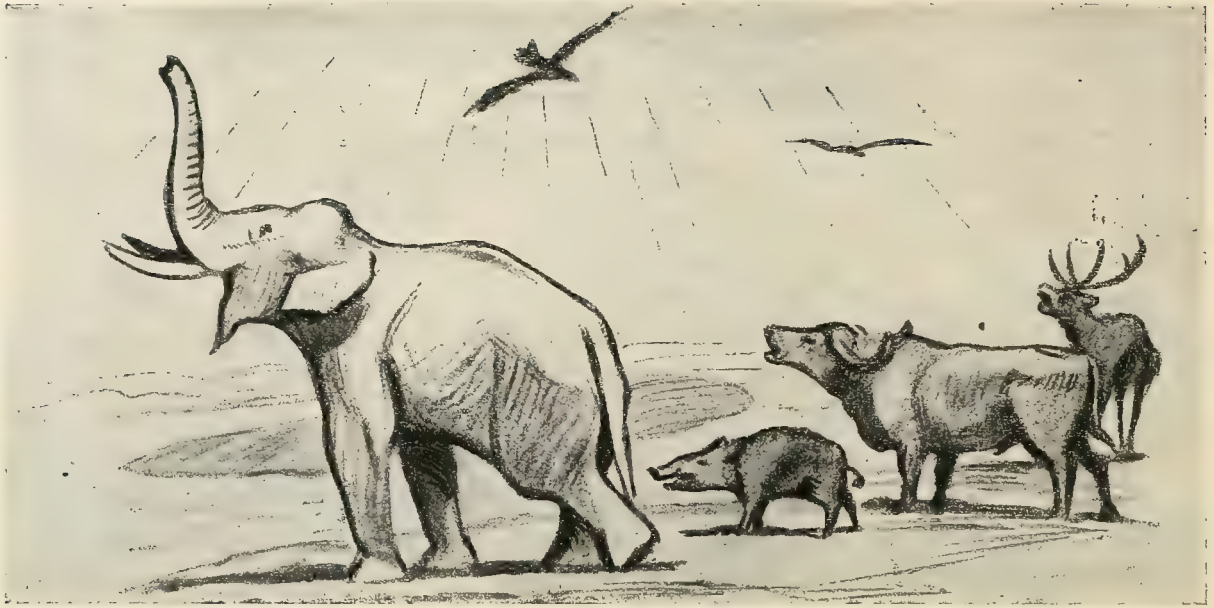
דערנאָך האָט די אומדערטרעגלעכע היצ גענומען אריינדרינגען ביסלעכווייז ביו אינ סאמע הארץ פון דזשאַנגל, מאכנדיק אים געל, ברוינ און צום סאָפּ אינגאנצ שווארץ. דאָס גרינס אפּ די זייטן פון די היילשפאלטן איז פארברענט געוואָרן און האָט זיך פארוואנדלט אין טרוקענע דראָטן. די פאר- באַרגסטע וואסערן זיינען געוואָרן איינגעשרומפן און פארגליווערט, און דער מינדסטער פוס-צייכנ אפּ זייערע ברעגן איז געבליבן שאַרף און הארט, ווי אָפּגעשטעמפלט אין אייז. די זאפטיקע שטענ- גלעך פון די לאַנעס זיינען אראָפּגעפאלן פון די ביימער, ארום וועלכע זיי האָבן זיך געוויקלט, און אוועקגעשטאָרבן באַ זייערע פיס. די פארוועלקטע באַמבוק האָבן געקלונגען, ווען דער הייסער ווינט האָט זיי באוועגט, און דער מאַך האָט זיך אָפּגעשיילט פון די פעלדזן אין דער טיפעניש פון דזשאַנגל, אזוי אז זיי זיינען געשטאנען נאָקעט און הויף און אָנגעגליט, ווי די בלויע קיזלשטיינער אפּן געלעגער פון אַ שטראָם.

נאָך אָנהייב יאָר זיינען די כייגל און די מאַלפּנ-שטאמען אוועק צום צאָפּן, ווייל זיי האָבן געפילט, וואָס עס קומט אָן. די הירשן און די ווילדע כאַזירימ פלעגן זיך אריינרייסן אין די פארוויסטע אקער-פעלדער באַ די דערפער, און פיל פון זיי זיינען געשטאָרבן אפּ די אויגן פון די מענטשן, וואָס זיינען געווען צו אָפּגעשוואַכט זיי צו טויטן. טשיף, דער גייער, איז געבליבן אפּ זיין אָרט און איז געוואָרן וואָס אַ טאָג פעטער, ווייל נעוויילעס זיינען איצט געווען איבערגענוג, און יעדן אָונט האָט ער געבראכט צו די כייס, וואָס זיינען געווען צו שוואַכ צו זוכן נייע יאגד- פלעצער, יעדעס וועגן דעם, אז די זון האָט אָפּגעטויט דעם דזשאַנגל אפּ דריי פלי-טעג ארום און ארום.

מאוגלי, וועלכער האָט נאָך קיינמאָל ניט פארוזכט קיינ עכטן הונגער, האָט זיך געמוזט נערן מיט פארדריי-אַריקן האַניק, אָן טאם און אָן רייכ, וועלכע ער האָט אויסגעקראצט פון פארלאָזטע ווילדע בינשטאַקן אפּ די פעלדזן — האַניק, שווארץ ווי פעך און באַדעקט מיט טרוקענעם צוקער- שטויב. ער פלעגט ארויסגראַבלען ווערעם פון אונטער דער קאָרע פון ביימער און באַרויבן די וועספּן פון זייערע פופּן. דאָס גאַנצע געוויילד איז דזשאַנגל איז געווען — הויט און ביינער. באַגירא פלעגט גיין אפּ יאגד דריי מאָל אין איינ נאכט און פאָרט זיך ניט אָנעסן צו זאט. נאָר ערגער פון אלץ איז געווען דער מאַנגל אין וואסער, ווייל כאַטש די דזשאַנגל-לייט טרינקען זעלטן, טרינקען זיי אָבער אַ סאך אפּאמאָל.

די היצ האָט זיך אלץ געצויגן און געצויגן און האָט אויסגעזויגן דאָס לעצטע ביסל פּייכט- קייט פון אומעסומ, ביו דער הויפט-קאנאל פון דער וויינגונגא איז פארבליבן דער איינציקער פון אלע טייכן, ווי ס'איז נאָך גערונען אַ ביסל וואסער צווישן די טויטע ברעגן. און אז האטי, דער ווילדער העפּפאנד — וועלכער לעבט געוויינלעך איבער הונדערט יאָר — האָט דערזען אַ לאַנג דינעם און בלויען פאַס פון טרוקענע שטיינער אין סאמע מיטן פון טייכ, האָט ער פארשטאנען, אז ער קוקט אפּן פעלדזן פון פרידן, — דאן האָט ער אופגעוויבן זיין שנויץ אין דער הייך און דערקלערט וואסער-פרידן, ווי זיין פאָטער האָט עס געטאָן מיט פופציק יאָר צוריק. די הינט, ווילדע כאַזירימ און בופּאָקסן האָבן אונטערגעכאַפּט דעם אויסרוף מיט הייזעריקע שטימען, און טשיף דער גייער האָט זיך אוועקגעאַזט אין גרויסע קרייזן ווייט און ברייט, אויספּייפנדיק און אויסשרייענדיק דעם רופּ איבערן גאַנצן דזשאַנגל.

לויטן געוועזן פון דזשאַנגל קומט טויטשטראָפּ פארן באַגיין אַ מאָרד באַ די טרינק-ערטער נאָך דער דערקלערונג פון וואסער-פרידן. דאָס איז דערפאר, וואָס טרינקען איז וויכטיקער פון עסן. יעדער איז דזשאַנגל קאָן נאָך ווי-ניט-איז דורכקומען מיטן עסן, אפילע, ווען עס איז פאראן ווייניק געוויילד; נאָר וואסער איז וואסער, און אז ס'איז ניטאָ מער ווי איינ אָרט צו טרינקען, דערט אפּ יעדע יאגד, איירי לאַנג ווי די דזשאַנגל-שטאמען מוזן צו דעם אָנקומען.

אינ די גוטע צייטן, ווען וואסער איז געווען גענוג, איז דער, וואָס קומט אראָפּ צו דער וויינגונג
 אָדער אנדערשוויו צו טרינקען, שפילט דערביי מיטן לעבן, און דאָס גופע גיט צו ניט ווייניק רייז די
 באנאכטיקע עקסקורסיעס. זיך אראָפּלאָזן צום טייך אזוי געשיקט, אז א בלאט זאָל זיך ניט א ריר
 טאָן; פארקריכן ביז די קני אינ דעם בריוונדיקן וואסער, וואָס פארהילכט יעדן גערויש פונ הינטן;
 שטיי און טרינקען, האלטנדיק אייג אפּ אַלץ ארום זיך, גרייט מיט יעדן איינציקן מוסקל צו א
 פארצווייפלטן שפרונג אינ פאל פונ דער מינדסטער געפאר; זיך אויסקוקלען א ביסל איבערן זאמדיקן
 ברעג און זיך אומקערן דערנאָך, מיט א נאסן פיסק און אן אָנגעכלאָזענעם בויך צו דער אנציק-
 טער סטאדע, — באווייזן אזא קונץ איז פאר יעדן יונגן באַק מיט גלאנציקע הערנער די גרעסטע
 פרייד, טאקע דערפאר, ווייל ער ווייסט, אז יעדע מינוט קאָן באגירא אָדער שיר-כאן ארופשפריי-
 גען אפּ אימ און מאכן צו אימ א סאָפּ. איצט

אָבער האָט אָט די דאָזיקע שפיל מיטן לעבן
 און טויט געמוזט אופהערן, און די דושאָנגל-
 לייט פלעגן זיך צונויפקומען, אויסגעהונגער-
 טע און פארמאטערטע, צום איינגערומפע-
 נעם טייך: טיגער, בער, הירש, בופלאָקס און
 כאזער האָבן צוזאמען געטרונקען פונ די בלאָ-
 טיקע וואסערן און געהאלטן זיך ארום
 זיי, צו אָפגעשוואכטע אפּ אָפצוטרעטן
 פון זיי.

גאנצע טעג האָבן זיך די הינט און די כאזירימ ארומגעשליפעט און געווכט עפעס בעסערס
 פון טרוקענער קאָרע און פארוועלקטע בלעטער. די בופלאָקסן האָבן ניט געפונען קיין זומפן, וווּ אָפּ-
 צוקינדן זיך, ניט קיין גאָרטנווארג צו גאָנווענען. די שלאנגען האָבן פארלאָזט דעם דושאָנגל און
 אראָפּגעפויזעט צום טייך, אינ דער האָעענונג צו פאקן א פארבלאָנדשעטן פראָש. זיי האָבן זיך

געוויקלט ארום פייכטע שטיינער און אפילע ניט געפרוויט זיך צו פארטיידיקן, ווען עפעס א כאוער האָט זיי געשטויסן מיטן שנייז, גראָבנדיק צווישן די שטיינער. די שילדקעטן פון טייך האָט שוין באגירא, דער געשטייטטער יעגער, לאנג ארופגעעסן, און די פיש האָבן זיך פארגראָבן טיפ אין דער בלאָטע. און נאָר דער „פרידנ־פעלדז“ האָט זיך געוויקלט צווישן דעם וואסער, ווי א לאנגע שלאנג, און די קליינע מידע שוימ-וועלן האָבן געצישעט און געטריקנט אפ זיינע הייסע זייטן.

אהער פלעגט עס מאוגלי קומען יעדן אָונט צוליב דער קילקייט און דער געזעלשאפט. אפילע די הונגעריקסטע פון זיינע סאָנימ וואָלטן זיך דאן קוימ אומגעקוקט אפן יינגל. צווייב זיינ נאקעטער הויט האָט ער אויסגעזען נאָך מאָגערער און אָפגעצערטער ווי זיינע כאוויירימ. זיינע האָר זיינען אָפגעקראָכן פון דער זון און זיינען געוואָרן ווייס ווי פלאַס; די ריפן האָבן באַ אימ ארויסגע-שטארצט, ווי די ריטער פון א קאָרב. נאָר פון אונטער די פארפלאַנטערטע האָר, וואָס זיינען גע-האנגען איבער זיינ שטערן, איז זיינ בליק געווען געלאסן און רויק, ווייל באגירא, וואָס האָט אפ אימ אכטונג געגעבן אין דער דאָזיקער שווערער צייט, האָט אימ געראטן צו גיין לאנגזאם, אפ דער יאנד זיך באוועגן פאמעלעך און אין קיינ פאל זיך ניט היצן.

— ס'איז א ביסערע צייט, — האָט דער שווארצער פאנטער געזאָגט אין איינעם אן אָונט, ווען אינ דושאָנגל איז געווען הייס, ווי אין א קאכ-אויונ, — נאָר ס'איז גאָרניט, אויב מירן נאָר אויסהאלטן ביז זי וועט פארבייגיין.

— איז דיין מאָגן זידיק, מענטשנקינד?

— ער איז ניט זידיק, נאָר איך פיל זיך ניט איבעריק גוט. ווי מיינסטו, באגירא, די רעגנס האָבן אונדז פארגעסן און וועלן שוין גאָר קיינמאָר אהער ניט קומען?

— דאָס ניט, מיר וועלן זען די „סאָווא“ אין בלי און די יונגע הירשלעך פעט פון פרישן גראָן. קומ צום „פרידנ־פעלדז“ הערן א ביסל ניט. ארום צו מיר אפן רוקן, קליינ ברר-דערל.

— איצט איז ניט די צייט צו שלעפן מיך אפ זיך, נישקאָשע, איך האלט זיך אפ מיינע פיס. נאָר וואָס עטעס איז עמעס, קיינ געשטאָפטע אָקסן זיינען מיר ניט, איך און דו, באגירא האָט געוואָרפן א בליק אפ זיינע צעשויערטע, פארשטויבעטע זייטן און האָט ארויסגעפליסטערט:

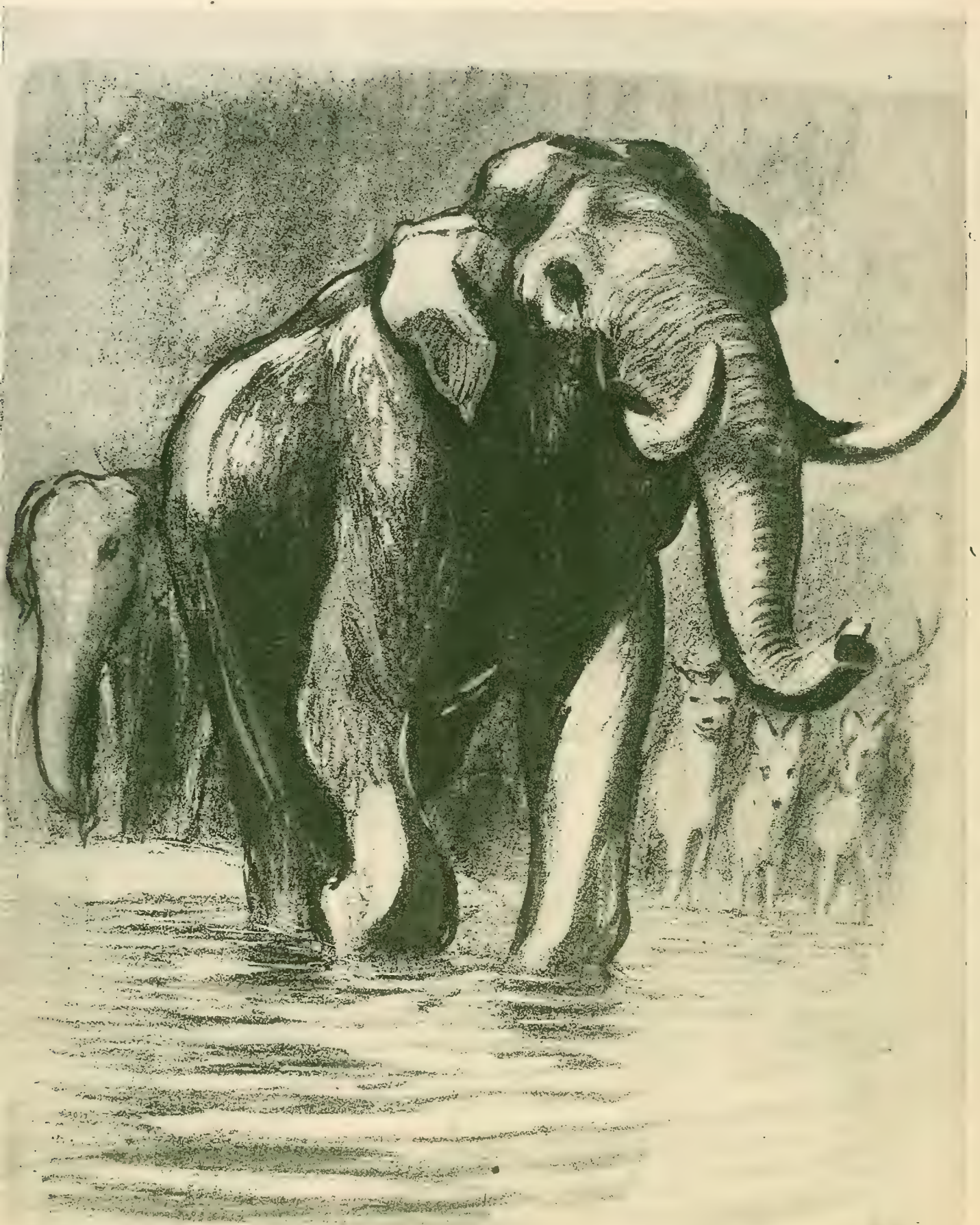
— נעכטן באנאכט האָב איך געהארגעט אן אָקס, וואָס איז געגאנגען אין יאָך. איך בין אווי נידעריק געפאלן, אז כ'לעבן, איך ווייס ניט, צי איך וואָלט זיך דערוועגט אפ אימ אָנצופאלן, ווען ער וואָלט געווען לוי. ברר-דו!
מאוגלי האָט זיך צעלאכט.

— יא, הערדישע יעגער זיינען מיר איצטער, — האָט ער געזאָגט. — איך בין אווי געוואגט, אז איך עס ווערעם.

איבערן קנאקנדיקן גראָן זיינען זיי אראָפ צום ברעג פון טייך, פונוואנען א נעצ פון זאמדבענק האָט זיך געצויגן אין אלע זייטן.

— דאָס וואסער וועט אפ לאנג ניט קלעקן, — האָט געזאָגט באלו, צוגייענדיק צו זיי. — קוקט נאָר אהיין! יענע פוס-שטענג זיינען אזוי ברייט, ווי די וועגן פון די מענטשן.

אפ דער פלאַך פון צווייטן ברעג זיינען די שטיינע גראָזן אוועקגעשטאָרבן שטייענדיק און זיינען פארטריקנט געוואָרן ווי מומיעס. די אויסגעטראָטענע שפורן פון הירשן און כאוויירימ, אלע אין דער ריכטונג צום טייך, האָבן דורכגעשטרײַפט דעם פארבלאָזן פליין מיט שטויביקע אלייען, וואָס האָבן זיך געקרייצט דורכ דעם הויכן צענפוסיקן גראָן. און כאָטש עס איז נאָך געווען פרי, זיינען שוין אָט די אלע לאנגע אלייען געווען געפאקט מיט כייסעס, וועלכע האָבן זיך געפילט צום וואסער. מ'האָט געהערט

ווי די הינט און הירשן האָבן געהוסט און געניסט פונעם שטויב, ווי פון שמעקטאבעק. העכער ארום-וואסער, באַ דער געבויגענער קני פון פארגליווערטן טייך, ארום דעם „פרידנ-פעלדז“, וואָס איז געווען דער „פרידן-וועכטער“, איז געשטאנען האטי דער ווילדער העלפאנד, מיט זיינע זינ, מאַגערע און גרויע אינ דער שיין פון דער לעוואַנע, און האָבן זיך געשאַקלט אהער און אהין — זיך געשאַקלט אָן אויפהער. א ביסל נידעריקער האָט מען געזען די ערשטע רייע פון די הירשן, און נאָך נידעריקער — די כאַזירימ און ווילדע בופֿאַקסן. אפן אנדערן ברעג, וווּ די הויכע ביימער זיינען צוגעטראַטן הארט צום וואסער, איז געווען דאָס אָרט פאר די פליישפרעסער — טיגער, וואַלף, פאנטער, בער און די איבעריקע.

— מיר לעבן בעמעס אדע אונטער איין געזעצ, — האָט באגירא געוואָגט אריינגייענדיק אינ וואסער און קוקנדיק אפ די רייע פון קנאקנדיקע הערנער און גלאנציקע אויגן, וווּ די הירשן און כאַזירימ האָבן זיך ארומגעשטויסן. — גוט-יאגד אייך, וואָס זיינען מיט מיר פון איין בלוט, — האָט ער צוגעגעבן און זיך אויסגעצויגן אינ זיין גאנצער לענג אינ וואסער. דערנאָך האָט ער פארענדיקט צווישן די ציינ, — ווען ניט דער געזעצ, וואַלט מען דאָ געקאָנט האָבן א גאָר גוטע יאגד. די אופגעשפיצטע אויערן פון די הירשן האָבן געכאפט דעם לעצטן זאצ, און א דערשראָקע-נער מורמל איז דורכגעלאָפן איבער די רייע:

— דעם פרידן! געדענק דעם פרידן!

— רויק דאָרטן, רויק! — האָט האטי, דער ווילדער העלפאנד, ארויסגעגאָרגלט. — איצט איז פרידן, באגירא. איצט איז ניט די צייט צו ריידן וועגן יאגד.

— ווער ווייסט עס נאָך אזוי גוט ווי איך? — האָט באגירא געענטפערט, קוקנדיק ארום צום שטראָם פון דעם וואסער מיט זיינע געלע אויגן. — איך בין געוואָרן א שילדקרעט-פרעסער, א פראַש-פאנגער, האיא! האלעווי וואַלט איך זיך געקאָנט באנוגענען מיט קיינע צווייגן.

— אַ, מיר ווילן עס פון גאנצן הארצן! — האָט נאָרו ארויסגעבלעקעט א יונג הירש, וואָס איז געבוירן געוואָרן ערשט לעצטן פּרילינג.

ווי דערשלאָגן די דושאָנגל-לייט זיינען ניט געווען, האָט זיך אפילע האטי ניט געקאָנט איין-האלטן פון א שמיכץ, און מאוגלי, ליגנדיק מיט די עלנבויגנס אינ דעם ווארעמען וואסער, האָט זיך הויך פאנאנדערגעכאכט און אופגעשלאָגן א שוימ מיט זיינע פיס.

-- גוט געזאָגט, מיין קליינס, -- האָט באַגראַ אַרויסגעמרוקעט. -- מירן עס דיר דערמאָנען צום
גוטן, ווען דער פרידן וועט זיך ענדיקן.

און ער האָט געוואָרפן אַ שאַרפן בליק אין דער פינצטערניש, קעדיי צו דערקענען דאָס
הירשל באַ אַ געזעגנהייט.

ביסלעכווייז זיינען די שמועסן געוואָרן לעכהאפטער און האָבן זיך פאַרשפרייט איבער אלע
טרינקערטער. מ'האַט געקאָנט הערן, ווי די כאַזירימ שניאָרע און זוכן, וווּ ס'איז געראַמען; די בור
פלאַקסן האָבן געברומט צווישן זיך, אויסציענדיק זיך אַס די זאַמדבענק, און די הינט האָבן זיך באַקלאָגט
איינער פאַרן צווייטן און דערצוילט פון זייערע פלאַנענישן באַם זוכן עפעס וואָס איז מויל צו
נעמען. פון צייט צו צייט האָבן זיי זיך געווענדט מיט פראַגן צו די פליישפרעסער אפן צווייטן
ברעג, נאָך קיין גוטע נייע האָט מען פון קיינעם ניט געהערט, און דער הייסער ווינט פון
דזשאַנגל האָט מיט אַ ברומעריי שפאַצירט צווישן די פעלדזן און סקריפענדיקע צווייגן און געשאַטן
שטיב און ריטלעך איבערן וואַסער.

-- די מענטשן זיינן אויך, זיי שטאַרבן באַ זייערע אַקערייזנס, -- האָט אַ יונגער סאַמבור
געזאָגט. -- צווישן זונדאָונטערגאַנג און נאַכט האָבן איך געזען דריי זייערע. זיי זיינען געזעגן שטיל
און זייערע אָקסן זעבן זיי. אינגיכט וועלן מיר אויך ליגן שטיל.

-- דאָס וואַסער איז אַפגעאַלן זייט דער לעצטער נאַכט, -- האָט באלו באַמערקט. -- אָ, האַטי,
האַטו שוין ווען געזען אזא טריקעניש?

-- זי וועט פאַרבייגיין, -- האָט האַטי געזאָגט, און באַשפריצט מיט וואַסער זיינן רוקן און די זייטן.
-- מיר האָבן דאָ צווישן זיך איינעם, וואָס קאָן זאָגן ניט אויסהאַלטן, -- האָט באלו געזאָגט,
וואַרפנדיק אַ בליק אפּ זיינן באַליבט יינגל.

-- איך? -- האָט מאַגלי אַפגעבראַכט געזאָגט און זיך אַפגעזעצט אין וואַסער. -- איך האָב
ניט קיין לאַנגן פוטער, וואָס זאָל פאַרדעקן מינע ביינער -- אָבער ווען מ'וואָלט פון דיר, באלו,
אַראַפגעצויגן דיין פעל --

האַטי האָט אַפגעשוידערט פונעם דאָזיקן איינפאַל און באלו האָט שטרענג געזאָגט:
-- מענטשןקינד! ניט שיינן צו זאָגן אזוינס וועגן אַ לערער פון געזעצן. קיינער האָט מיך
קיינמאַל ניט געזען אָן מיין פעל.

-- כ'האַב דאָך קיין בייזן ניט געמיינט, באלו. כ'האַב נאָר געוואָלט זאָגן, אז דו ביסט ווי אַ
קאָקאָס־נוס מיט דער שאַלעכצן, און איך ווי אַ קאָקאָס־נוס אָן דער שאַלעכצן. איז אז מ'וואָלט אָס די
ברוינע שאַלעכצן דינע --

מאַגלי איז געזעסן אַ פוס איבער אַ פוס און, ווי זיינן שטייגער איז געווען, געמאַכט מיט
אַ פינגער באַ דער דערקלערונג, ווען באַגראַ האָט אין סאַמע מיטן אויסגעשטרעקט אַ לאַפע
און אים איבערגעקערט אין וואַסער אריין.

-- וואָס אַמאָל ערגער, -- האָט דער שוואַרצער פאַנטער געזאָגט, ביים מאַגלי איז אַפגעשטאַנען
און זיך אַפגעטרייסלט. -- פריער -- מ'דאַרף באַזונדער אַזשינדן, דערנאָך -- ער איז אַ קאָקאָס־נוס, זע
נאָר, ער זאָל ניט טאָן וואָס די צייטיקע קאָקאָס־ניס טוען.

-- וואָס קאָנען זיי דען טאָן? -- האָט מאַגלי געפרעגט, ניט אַזשטויסנדיק זיך, כאָטש דאָס איז איינע
פון די עלטסטע "כאַכמעס" אין דזשאַנגל.

-- דיר זעברעכט דעם קאָפּ, -- האָט באַגראַ געלאָסן געענטפערט און ווידער אים אַ וואַלגער גע-
טאָן אין וואַסער אריין.

-- ניט שיינן פון דיר צו מאַכן כויעק פון דיין לערער. -- האָט דער בער געזאָגט, ביים
מאַגלי איז אונטערגעטוקט געוואָרן אַ דריט מאָל.

— ניט שיינ! אפ וואָס דען האָט איר זיך געריכט? אָט די נאקעטע בריִע לויפט ארום צווישן אונדז און מאכט כויעק פון אלע, וואָס זײַנען אמאָל געווען גוטע יעגער, און שלעפט פאר די וואַנצעס די בעסטע פון אונדז...

דאָס האָט געזאָגט שיר-כאָן דער לאַמער טיגער, וואָס האָט נאָרוואָס אראָפּגעהונקען צום וואסער. ער האָט אָפּגעווארט א ביסל, קלײַבנדיק נאכעס פון דער סענסאציע, וואָס זײַן דערשיינען האָט ארויסגערופן צווישן די הירשן אפּן אנדערן ברעג; דערנאָך האָט ער אראָפּגעלאָזט זײַן פיר-קאנטיקן צעשוײַערטן קאָפּ און גענומען לעקן דאָס וואסער ברומענדיק:

— דער דושאַנגל איז היינטיקע צײַטן געוואָרן עפעס א מיין שפּיל-הויפּ פאר נאקעטע קינד-דער. טו נאָר א קוק אפּ מיר, מענטשניקין!

מארגלי האָט א קוק געטאָן מיט דער גאנצער כווצפע, וואָס ער האָט פארמאָגט, און איז איינ מינוט ארום האָט שיר-כאָן אמרויך אָפּגעווענדט דעם קאָפּ.

— מענטשניקין אהינ, מענטשניקין אהער, — האָט ער געמרוקעט, טרינקענדיק ווייטער. — דער שנעק איז ניט קיינ מענטש און ניט קיינ קינד, אַניט וואָלט ער זיך געווען דערשראָקן. איבער-איאָר וועל איך נאָך עפשער דארפן בעטן באַ אימ דערלויבעניש צו נעמען א טרונק, אור-ריר! — דאָס קאָן געמאָלט זײַן, — האָט באַגראַ א געזאָגט, קוקנדיק אימ שאַרפּ אינ די אויגן, — דאָס קאָן גרייכע געמאָלט זײַן... פע, שיר-כאָן! וואָס, ווידער, פאר א שמוץ האָסטו עס אהער גע-בראכט?

דער לאַמער טיגער האָט איינגעטונקען זײַן פּיסק אינ וואסער, און טונקעלע, איילמעטע שטרייפן האָבן גענומען שווימען אראָפּ-טייך.

— מענטשנבלוט... — האָט ער קאלטבלוטיק געזאָגט. — געהארגעט מיט א שאַ צוריק. ער האָט ווייטער געטרונקען און דערביי געכרומט און געמרוקעט צו זיך אליין. די רייען פון די כײַעס האָבן אפּגעצייטערט און זיך אָנגעהויבן וויגן אהינ און אהער און עס האָט זיך אפּגעהויבן א געמורמל, וואָס האָט אויסגעבראַכן אינ א הויך געשריי:

— א מענטשן! א מענטשן! ער האָט געהארגעט א מענטשן! אלעמענס אויגן האָבן זיך געווענדט צו האַטינ, נאָר ער האָט זיך געמאכט ניט הערנדיק. האטי גיט זיך קיינמאָל ניט ארויס פאר דער צײַט, און דאָס איז איינע פון די סיבעס, פארוואָס ער לעבט אזוי לאנג.

— הארגענען א מענטשן אינ אזא צײַט! האָסט ניט געקאָנט געפינען קיינ אנדער געוילד? — האָט באַגראַ מיט פאראכטונג געזאָגט, איז ארויס פון דעם פארשמוצטן וואסער און אָפּגעטרייסלט, ווי א קאצ, יעדע לאפע באזונדער.

— כײַהאָב געהארגעט סטאמ אזוי, פאר כײַשעק... ניט צוליבן עסן. איבער די רייען איז ווידער איבערגעלאָפּן א געמורמל פון גרויף און האטיס קלײַן, שאַרפּ אייגל האָט זיך א דריי געטאָן צו שיר-כאָנען.

— פאר כײַשעק, — האָט שיר-כאָן אויסגעצויגן. — און איצט בינ איך געקומען זיך אָנטריינ-קען און זיך ארומוואשן. קאָן מיר עמעצער פארווערן?

באגראַס רוקן האָט זיך גענומען בייגן, ווי א באַמבוק אינ א שטארקן ווינט, נאָר האטי האָט אפּגעהויבן דעם שנויצ און רויך געפרעגט:

— האָסט געהארגעט פאר כײַשעק?

און אז האטי פרעגט עפעס, איז גלייכער אימ צו ענטפערן. — יא, דאָס איז געווען מײַן רעכט און מײַן נאכט. דו ווייסט עס, אָ, האטי! — האָט שיר-כאָן געענטפערט קימאט האכנאָעדיק.

— יאָ, איך ווייס. — האָט האטי גע-
זאָגט, און נאָך א קורצ שווינגן האָט ער
צוגעגעבן: — האָסטו זיך אָנגעטרונקענ?
— אפ היינט, יאָ.

— סאָ גיי פונדאנען. דער טייך איז
צומ טרינקען, ניט צום שמוצן. קיינער אוי-
סער דעם לאַמען טיגער וואָלט זיך ניט גע-
שטעלט דערצוילן וועגן זיינע רעכט אינ אזא

צייט, ווען אלע ליינדן — די מענטשן און די דזשאַנגל-לייט צוגלייך. צי דו האָסט זיך ארומגעוואשן,
צי ניט — מאַרש איך דיין הייל אריין, שיר-כאָן!

די לעצטע ווערטער האָבן אָפּגעהילכט ווי פון זיכערנע טרומייטן, און האטיס דריי זיך האָבן
זיך א קייקל געטאָן פאַרויס אפּ א האַרבן שפּאַן, כאָטש דאָס איז געווען ניט נייטיק. שיר-כאָן האָט
זיך אָפּגעטראָגן, ניט דערוועגנדיק זיך אפּילע א ברומ צו טאָן, ווייל געוויסט האָט ער — ווי אלע
האַבן עס געוויסט — אז סאָפּקאַלסאָפּ איז האטי דער האר פון דזשאַנגל.

— וועגן וואָס פאַר א רעכט האָט עס שיר-כאָן גערערט? — האָט מאַוילי געפרעגט באַגראַן
אז אַז אַיער. — האַרגענען מענטשן איז אלעמאַל א שאַנר. און דאָך זאָגט האטי —

— פּרעג באַ אימ. איך ווייס עס ניט, קליין ברודער. צי ער האָט א רעכט, צי ניט, נאָו
ווען האטי וואָלט זיך ניט אריינגעמישט, וואָלט איך אימ שוין אָנגעדערנט, אָט דעם הינקענדיקן
קאַצעוו! קומען צום „פּרידן-פעלדו“ באַר נאָך א מענטשנמאַרד און זיך נאָך באַרימען דערמיט
קאָן בלויז א שאַקאַל. דערצו האָט ער נאָך פאַרומרייקט דאָס ביסל גוטע וואסער.

מאַוילי האָט געווארט א ביסל, דערנאָך האָט ער זיך אָנגעקליבן מיט מוט — ווייל קיינער האָט
ניט געוואנט זיך ווענדן דירעקט צו האטי — און האָט אויסגעשרייען:

— וואָס איז דאָס פאַר א רעכט, וואָס שיר-כאָן האָט דערמאָנט, אָ האטי?
פון ביידע ברענג האָט מען אונטערגעכאַפט די פּראַגע, ווייל אלע דזשאַנגל-לייט זיינען בעטע-
ווע זייער נייגעריק. און דאָ האָבן זיי געזען עפעס אזוינס, וואָס אויסער באַלון, וועלכער האָט
איך דער מינוט אויסגעזען שטאַרק פאַרטראַכט — האָט עס קיינער קענטיק ניט פאַרשטאַנען.

— ס'איז אַן אַפּטע געשיכטע, — האָט האטי געזאָגט, — עלטער פון דזשאַנגל אפּילע. זייט שטיל דאָרט
אַלע אפּ די ברענג, וועל איך זי אייך דערצוילן.

א מינוט אָדער צוויי האָבן זיך די כאַזירימ און די בופּלאַקסן געשטופּט און געשטויסן, דער-
נאָך האָבן די פּירער פון די סטאַדעס אויסגערופּן איינער נאָכן אנדערן: „מיר ווארטן“, און האטי
איז ארויסגעטראָטן פאַרויס צום „פּרידן-פעלדו“, ביז דאָס וואסער האָט אימ דערגרייכט קימאַט ביז
די קני. אָט ווי מאַנער און געקנייטשט ער איז געווען און ווי פאַרגעלט זיינע האַרנצייגן זיינען
געוואָרן, האָט ער דאָך אויסגעזען צו זיין דאָס, וואָס ער איז ווירקלעך געווען — דער עמעסער האר
פון דזשאַנגל.

— איר ווייסט דאָך, קינדער, — האָט ער אָנגעהויבן, — אז מער ווי פאַר אלץ איך דער וועלט
האָט איר מוירע פאַרן מענטשן.

א מורמל פון צושטימונג איז דורכגעלאָפּן צווישן די כּייעס.

— די מיסע האָט צו טאָן מיט דיר, קליין ברודער, — האָט באַגראַן געזאָגט צו מאַוילי.
— מיט מיר? איך געהער צו דער שאַרע — כּיבין א יעגער פון „פּרייען שטאַם“ — האָט מאַוילי
געענטפּערט. — וואָס געהער איך זיך אָן מיטן מענטשן?

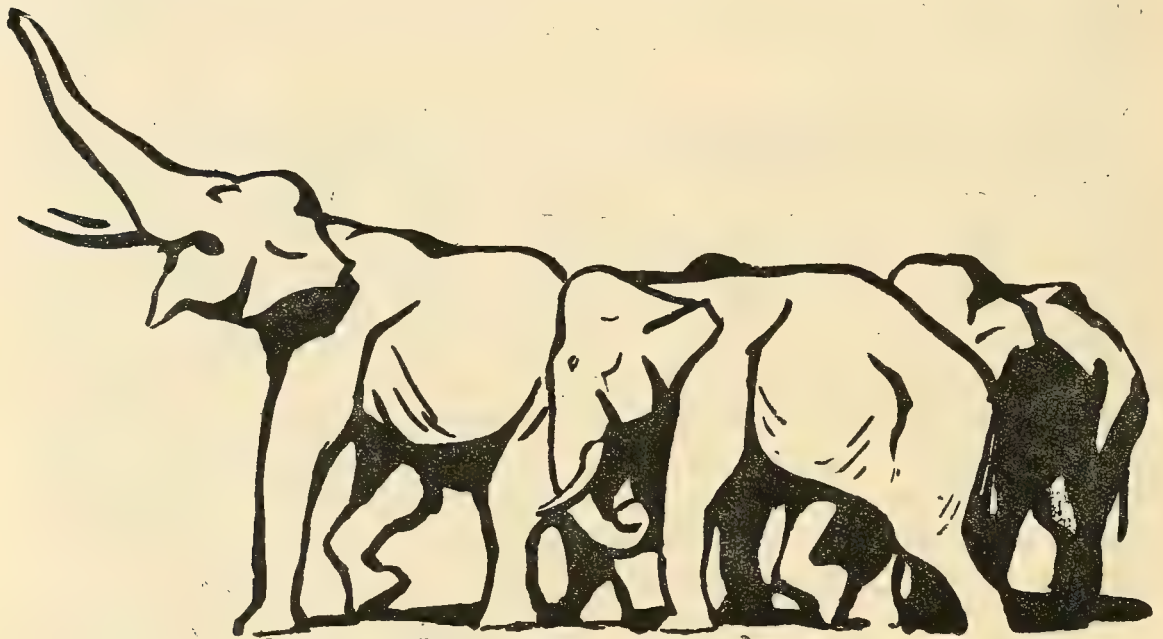
— אונ וויסט איר, פארוואס איר האָט מוירע פארנ מענטשנ? — האָט האטי ווייטער גערעדט. — אָט פארוואָס. אינ אָנהייב פונ דושאָנגל — אונ קיינער וויסט ניט, ווענ דאָס איז געווענ — האָבנ מיר אלע אינ דושאָנגל געלעבט צוזאמענ, ניט מוירע געהאט איינער פארנ צווייטנ. אינ יענע צייטנ זיינענ קיינ טריקענישנ ניט געווענ; בלעטער, בלומענ אונ פרוכטנ זיינענ געוואקסנ גלייכצייטיק, אונ מיר האָבנ גאָר ניט געגעסנ, אכוצ בלעטער, בכומענ, גראָז, פרוכטנ אונ קאָרע.

— עס פרייט מיכ, וואָס איכ בין ניט געבוירנ געוואָרנ אינ יענע יאָרנ, — האָט באגירא געזאָגט. — קאָרע. איז גוט נאָר אפ צו שארפנ נעגל.

— אונ דער הערשער פונ דושאָנגל איז געווענ טהא, דער ערשטער פונ די העלפאנדנ. ער האָט ארויסגעצויגנ דעם דושאָנגל פונ טיפע וואסערנ מיט זיינ שניצ, אונ ווו ער האָט א קריצ געטאָנ מיט זיינע האָרנציינ איבער דער ערד, האָט א טייכ גענומענ שטראָמענ, אונ ווו ער האָט א טופ געטאָנ מיטנ פוס, איז געוואָרנ אן אָזערע מיט זיס וואסער, אונ ווו ער האָט א בלאָז געטאָנ מיט זיינ שניצ — זיינענ אויסגעוואקסנ ביימער. אזוי האָט טהא באשאפנ דעם דושאָנגל. אזוי האָט מענ מיר די מייסע דערציילט.

— זי איז גאָר ניט מאָגערער געוואָרנ באַם איבערדערציילנ, — האָט באגירא ארויסגעפֿיסטערט. אונ מאגלי האָט זיכ שטיל צעפֿאכט אונ פארדעקט דאָס מויל מיט דער האנט.

— אינ יענע צייטנ איז ניט געווענ ניט קיינ טווע, ניט קיינ קירבעסנ, ניט קיינ פעפער, ניט קיינ צוקער-ראָר, ווי אויכ קיינ קליינע שטיבלעכ, וואָס יעדער פונ אייכ האָט געזענ; אונ די דושאָנגל-שטאמענ האָבנ פונעם מענטשנ ניט געוואסט, אונ האָבנ זיכ געלעבט אינ דושאָנגל אלע צוזאמענ ווי איינ פאָלק. נאָר דערנאָכ האָבנ זיי זיכ אָנגעהויבנ קריגנ איבערנ עסנ, האגאמ פאשע. האָט געקלעקט פאר אלעמענ. זיי זיינענ געווענ פויל, יעדערער האָט געוואָלט האָבנ זיינ שפייז, ווו נאָר ער לייגט זיכ אוועק, ווי מיר קאָנענ עס טיילמאָל אויספירנ אפילע היינט, אויב אינ פריילינג גייט פיל רעגנ. טהא, דער ערשטער העלפאנד, איז געווענ פארנומענ מיט שאפנ נייע

דזשאַנגלס און דורכפירן טיכט און האָט נישט געקאָנט באַזאָרגן אלצדינג איינער אליין — האָט ער גע-
מאכט דעם ערשטן פון די טיגערס פארן הויפט און ריכטער פונעם דזשאַנגל, אז צו אים זאָלן
די דזשאַנגל-לייט קומען מיט זייערע טיינעס.

די טיגערס פלעגן דעמלט עסן פרוכטן און גראָז מיט אַלעמען צוגלייכ. דער ערשטער טי-
גער איז געווען אזוי גרויס, ווי איכ, און זייער שיינ. זײַן גאַנצער קערפער איז געווען ווי די
בלום פון דער געלער ליאנע. קיינ איינציקן שטרייפ אָדער פלעק האָט ער נישט געהאט אפ זײַן
פעל איז יענע גיטע צייטן, ווען דער דזשאַנגל איז נאָך געווען יונג. די דזשאַנגל-לייט פלעגן צו-
קומען צו אים אָן מוירע, און זײַן וואָרט איז געווען אַ געזעצ פארן גאַנצן דזשאַנגל. פאָרגעסט נישט,
אז מיר אלע זײַנען דעמלט געווען איין פאָלק.

דארפ זיכ מאַכן, אז איינמאָל באַנאַכט זאָלן צוויי נעק זיכ צעקריגן, צווישן זיכ איבער אַ ביסל
פאָשע, דאָס איז געווען איינע פון די קריגערייען. וואָס איר אַנטשיידט היינטיקע צייטן, שטויסנדיק
זיכ מיט די קעפ און מיט די פאָדערשטע פיס — און מ'זאָגט, אז ביים דער ערשטער טיגער האָט, ליגנדיק
צווישן בלומען, אויסגעהערט זייערע טיינעס. האָט אים איינער פון די בעק א שטויס געטאָן מיט די
הערנער, דער ערשטער טיגער האָט פאָרגעסן, אז ער איז הויפט און ריכטער פון דזשאַנגל, ער איז
אפגעשפרונגען פון אָרט און האָט זעז באַק איבערגעבראַכט דעם נאַקן.

ביז יענער נאַכט איז נאָך קיינער פון אונדזערע נישט געשטאַרבן. פארשיקערט פונעם גערוכ פון
בלום, איז דער ערשטער טיגער אַנטלאָפן צו די זומפן פונעם צאַפן, און מיר איז דזשאַנגל, געבלי-
בענע אָן א פירער, האָבן אָנגעפאָנגען א געשעע צווישן זיכ. טהא האָט דערהערט דעם טומל און
איז געקומען צו פוישן. אפ זײַנע פראַגעס, האָט איינער געענטפערט איין זאכ, א צווייטער — אַן
אַנדערע. טהא האָט דערזען דעם געהאַרגעטן באַק צווישן די בלומען און געפרעגט, ווער האָט עס
געטאָן. מיר האָבן נישט געקאָנט אויסזאָגן, ווייל דער רייעכ פון בלוט האָט אונדז דאַן פארשיקערט,
ווי ער פארשיקערט אונדז אויך היינטיקן טאָג. מיר האָבן זיכ געדרייט אהין און אהער, געטאַנצט
און געפילדערט און געשאַקלט מיט די קעפ. דאַן האָט טהא באפוילן די ביימער, וועמעס צווייגן
הענגען נידעריק, און די קריכפלאַנצן, זיי זאָלן באַצייכענען דעם מערדער, קעדיי ער זאָל אים
דערקענען. און טהא האָט געזאָגט: ווער וועט איצטער זײַן דער הויפט פון דזשאַנגל? — איז אופ-
געשפרונגען די גרויס-מאַלפע, וואָס ווײַנט צווישן צווייגן: איכ וועל זײַן דער הויפט פון דזשאַנגל! —

טהא האָט זיך צעלאַכט און געזאָגט: „זאָל זײַן אזוי“ — און איז אוועקגעגאנגען אין גרויס גרימצאָרן. „קינדער, איר קענט דאָך די גרוי-מאלפע. זי איז דעמלט געווען דאָס, וואָס זי איז איצט. האָט זי אין אָנהייב געמאכט א קלוג פּאָנעם, נאָר אינגיכט האָט זי גענומען קראצן און שפּרינגען ארום און אראָפּ, און אז טהא איז צוריקגעקומען, האָט ער געטראָפּן די גרוי-מאלפע הענגנדיק מיטן קאָפּ אראָפּ פון א צווייג און איבערקרימענדיק אלע די, וואָס זײַנען געשטאנען אונטן, און יענע, ווי-דער, האָבן זי איבערגעקרימט. קײַן געזעצ איז אין דזשאַנגל ניט געווען — נאָר נאָרישע פּלױדערײַ און מעשוּגענע האווייעס.

„דאן האָט טהא צונויפגערופּן אונדז אלעמען און געזאָגט: „אײער ערשטער הויפט האָט גע-בראכט דעם טױט אין דזשאַנגל ארייַן, דער צווייטער — שאַנד. ס'איז געקומען די צײַט, איר זאָלט האָבן א געזעצ, און א געזעצ, וואָס מע קאָן ניט ברעכן. איצט וועט איר זיך דערוויסן פון שרעק, און איר וועט אימ דערזען, וועט איר דערפילן, אז ער איז אײער האר און הערשער, און דאָס אײ-בעריקע וועט שוין קומען פון זיך אליינ.“ — מיר האָבן געפרעגט: „וואָס איז שרעק?“ — האָט טהא געענטפערט: „זוכט, וועט איר געפינען.“

„מיר האָבן זיך אוועקגעלאָזט איבערן דזשאַנגל זוכן דעם שרעק, און אינקורצן האָבן די בופּלאַקסן —“

— אופֿ! — האָט מאַיזא, דער פירער פון די בופּלאַקסן, זיך אָפּגערופּן פון זייער זאמדבאנק. — יאָ, מאַיזא, דאָס האָט געטראָפּן מיט די בופּלאַקסן. זײ זײַנען געקומען צוריק מיט דער פסו-רע, אז אין א הייל אין דזשאַנגל זיצט די שרעק און אז זי האָט ניט קײַן האָר אפּן קערפּער און גײט אפּ די הינטערשטע פּיס. מיר אלע זײַנען אוועק נאָך דער סטאדע צו יענער הייל, און בא איר אריינגאנג האָבן מיר דערזען די שרעק: זי האָט ניט געהאט קײַן האָר, ווי די בופּלאַקסן האָבן דערציילט, און איז טאקע געגאנגען אפּ אירע הינטערשטע פּיס. אז זי האָט אונדז דערזען, האָט זי אויסגעשרייען, און זײַן שטימ האָט אפּ אונדז אָנגעוואָרפּן יענעם פּאכעד, וואָס מיר פילן נאָך איצט, און מיר זײַנען זיך צעלאָפּן, שטויסנדיק און טרעטנדיק אײנער דעם צווייטן, ווייל מיר האָבן מוירע געהאט. יענע נאכט, ווי מ'האָט מיר דערציילט, האָבן מיר אלע, די דזשאַנגל-שטאמען, זיך ניט געלייגט שלאָפּן, ווי אונדזער שטייגער איז געווען פּרײַער, אלע צוזאמען, נאָר יעדער שטאם

באוונדער: כאזער מיט כאזער, הירש מיט הירש, האָרנ צו האָרנ, קלוי צו קלוי — יעדער מיט זײַן גלייכנ, — און אזוי זײַנען מיר געלעגן אין דזשאַנגל און געציטערט.

„און נאָר דער ערשטער טיגער איז ניט געווען מיט אונדז — ער האָט זיך נאָך אלץ אויסבא- האלטן צווישן די זומפן פון צאָפן, און אז ער האָט זיך דערוויסט וועגן דער ברע, וואָס מיר האָבן געזען אין יענער הייל, האָט ער געזאָגט: „איכר גיין צו יענער ברע און וועל איר איבערברעכן דעם נאָק“.

„א גאנצע נאכט איז ער געלאָפן, ביז ער איז געקומען צו דער הייל, נאָר די ביימער און די קריכפלאַנצן, געדענקענדיק טהאס באפעל, האָבן אראָפגעלאָזן זייערע צווייגן און אים באצייכנט, פירנדיק מיט זייע- רע פינגער איבער זײַן רוקן, זײַטן, שטערן און קינבאקן. וווּ נאָר זיי האָבן אים בארירט, דאָרטן איז געוואָרן א צייכן און א שטרייפ אפ זײַן געלער פעל. און זײַנע קינדער טראָגן די דאָזיקע שטרייפן ביזן היינטיקן טאָג!“

„ווען ער איז געקומען צו דער הייל, האָט די שרעק — דער האָרלאָ- זער — אויסגעשטרעקט א האנט און אים אָנגערופן „דער געשטרייפער, דער, וואָס קומט באנאכט“, און דער ערשטער טיגער האָט זיך דערשראָקן פארן האָרלאָזן און איז מיט א געהויל אנטלאָפן צוריק אין די זומפן. דאָ האָט מאַגלי א שטילן לאכ געטאָן, ליגנדיק ביזן האַרדז און

וואסער.

— ער האָט געהוילט אזוי הויך, אז טהא האָט דערהערט און געפרעגט: „וואָס איז געשען?“ — און דער ערשטער טיגער האָט אופגעהויבן דעם קאָפּ צום נאָרוואָס באשאפענעם הימל, וואָס איז איצט אזוי אלט, אין געזאָגט: „גיב מיר צוריק מײַן מאכט, אָ, טהא! מײַ האָט מיך געמאכט צו שאנד פארן גאנצן דזשאַנגל אין די אויגן. איך בין אנטלאָפן פארן האָרלאָזן, און ער האָט מיך אָנגע- רופן מיט א שענדלעכען נאָמען“.

— „פארוואָס? האָט טהא געפרעגט. — „דערפאר וואָס איך בין אויסגעשמירט אין בלאָטע פון זומפ“. — האָט דער ערשטער טיגער געענטפערט. — „טו א שווימ אין וואסער און קײַקל זיך אפן נאסן גראָז, און אויב דאָס איז בלאָטע, וועט זי זיכער אראָפּ“, — האָט טהא געזאָגט. און דער ערשטער טיגער האָט זיך גענומען שווענקען און קײַקלען און קײַקלען, ביז דער דזשאַנגל האָט זיך אָנגע- הויבן דרייען פאר זײַנע אויגן, נאָר קיין איינציק שטרייפּעלע אפ זײַן טעל האָט זיך ניט געענדערט, — און טהא האָט דאָס אלץ צוגעקוקט און געלאכט.

„דאן האָט דער ערשטער טיגער געפרעגט: „פארוואָס קומט עס מיר?“ — „דו האָסט געהארגעט דעם באָק, — האָט טהא געענטפערט, — דו האָסט געבראכט דעם טויט אין דזשאַנגל, און מיטן טויט איז געקומען די שרעק, און איצט האָבן די דזשאַנגל-שטאמען מוירע איינער פארן צווייטן, און דו האָסט מוירע פארן האָרלאָזן“. — „פאר מיר וועלן זיי זיך ניט שרעקן, — האָט דער ערשטער טיגער געזאָגט, — איך קען זיי פון אָנהייב אָן“. — „גיין און זע“, — האָט טהא געזאָגט. דער ערשטער טיגער איז אוועקגעלאָפן אין וואַלד אריין און אָנגעהויבן רופן דעם הירש, דעם כאזער, דעם סאמבור, דעם נאָדלפּעל און אלע דזשאַנגל-שטאמען, אָבער זיי זײַנען אלע אנטלאָפן פון דעם, וועלכער איז אמאָל געווען זייער ריכטער, ווייל זיי האָבן מוירע געהאט.

„איז דאן דער ערשטער טיגער צוריק געקומען צו טהא. זײַן שטאַלץ איז געווען געבראָכן, און ער האָט זיך געשלאָגן מיטן קאָפּ אָן דער ערד, און ער האָט געזאָגט: „געדענק, אז איך בין אמאָל געווען דער הויפט פון דזשאַנגל! פארגעס מיך ניט, אָ טהא! זאָלן מײַנע קינדער וויסן. אז אמאָל

האָב איך פֿונ קיין שאַנד און שרעק ניט געוויסט! און טהא האָט געזאָגט: „איינ זאך וועל איך פֿאַר דיר טאָן, דערפֿאַר, וואָס איך און דו האָבן צוזאַמען געזען, ווי דער דזשאַנגל איז באַשאַפֿן געוואָרן: איינציניקע נאַכט אינ יעדן יאָר וועט אלץ זײַן, ווי ס'איז געווען, איידער דער באַק איז געטויט געוואָרן — פֿאַר דיר און דײַנע קינדער נאָך דיר. אינ דער איינער נאַכט, אויב דו וועסט באַגעגענען דעם האָרלאָזן — און זײַן נאָמען איז מענטש — וועסטו זיך פֿאַר אימ ניט שרעקן. ער וועט זיך שרעקן פֿאַר דיר, פֿונקט ווי דו וואָלסט נאָך אלץ געווען ריכטער פֿונעם דזשאַנגל און הערשן איבער אלע באַשעפענישן. דערבאַרעם זיך איבער אימ אינ זײַן נאַכט פֿונ שרעק, ווײַל דו ווייסט דאָך אַלײַן, וואָס שרעק איז.“

„דער ערשטער טיגער האָט געענטפֿערט: „איך בין צופֿרידן.“ נאָר ווען ער איז דאָס ערשטע מאָל נאָכדעם געקומען צום טײַך טרינקען, האָט ער דערזען די שוואַרצע שטרייפֿן אפּ זײַנע זײַטן און האָט זיך דערמאָנט דעם נאָמען, וואָס דער האָרלאָזער האָט אימ געגעבן, און רעציקע האָט זיך אָנגעצונדן אינ זײַן האַרץ.

„א גאַנץ יאָר האָט ער זיך אויסבאַהאַלטן אינ די זומפֿן, וואַרטנדיק אפּ זײַן נאַכט, און אינ אַ געוויסן אָונט, ווען דער „לעוואָנע-שאַקאַל“ (דער אָונט-שטערן) איז געשטאַנען הויך איבערן דזשאַנגל, האָט ער דערפֿילט, אז זײַן נאַכט איז געקומען, און איז אַוועק צו דער הייל, וווּ דער האָרלאָזער האָט געלעבט. און עס איז געווען אזוי, ווי טהא האָט צוגעזאָגט, און דער האָרלאָזער איז פֿאַר שרעק געפֿאַלן פֿאַר אימ מיטן פֿאַנעם צו דער ערד. דער ערשטער טיגער איז אפּ אימ אַרופֿגעפֿאַלן און האָט אימ דערהאַרגעט, דענקענדיק, אז אינ דזשאַנגל איז פֿאַראַן נאָר איינער אַזעלכער, און אז ער האָט געטויט די שרעק אַלײַן. אזוי שטײַענדיק איבער זײַן קאָרבן, האָט ער דערהערט דאָס קאָל פֿונעם ערשטן העלפֿאַנד, דאָס זעלבע קאָל, וואָס מיר הערן איצט — — —“

דער דונער האָט זיך געקלאָט אַרופֿ און אַראָפּ איבער די טרוקענע, צעראַצטע פֿעלדן, נאָר קיין רעגן איז ניט געקומען. בלויז בליצן האָבן געפֿינטלט ערגעץ הינטער די בערג, — און האַס האָט ווײַטער דערציילט:

— טהאס קאָל האָט ער דערהערט: „אָט דאָס איז דײַן ראַכמאַנעס?“ דער ערשטער טיגער האָט זיך באַלעקט און געענטפֿערט: „איז וואָס? אבי איך האָב געטויט די שרעק.“ — „אָ, דו בלינד דער נאַר! — האָט טהא אויסגערופֿן. — דו האָסט ניט מער ווי באַפֿרײַט די פֿיס פֿונ טויט, און איצט וועט ער דיר נאָכײַן פֿוסטריט, ביז דו וועסט שטאַרבן. האָסט דעם מענטשן אויסגעלערנט צו טויט.“

„דער ערשטער טיגער האָט זיך געהאַלטן באַ זײַנס: „ער איז איצט אזוי ווי יענער באַק. ניטאָ מער קיין שרעק: איצט וועל איך ווידער מישפעטן די דזשאַנגל-שטאַמען, אזוי ווי אַמאָל.“

„קייןמאָל מער וועלן די דזשאַנגל-שטאַמען צו דיר ניט קומען, — האָט טהא געזאָגט. — קייןמאָל וועלן זײַ ניט איבערטרעטן דײַן שפּור, ניט שלאָפֿן נאָענט צו דיר, ניט נאָכײַן נאָך דיר, ניט פֿיטערן זיך לעבן דײַן הייל. און נאָר די שרעק וועט דיך נאָכיאָגן און געוועלטיקן איבער דיר מיט אַזעלכע וואַפֿן, וואָס דו וועסט אפֿילען ניט זען פֿונוואַנען זײַ קומען. ער וועט מאַכן, די ערד זאָל זיך עפענען אונטער דײַנע פֿיס, די קלעטער-פֿלאַנצן זאָלן זיך וויקלען אַרומ דײַן האַרדן, די ביימער זאָלן זיך צונויפֿוואַקסן אַרומ דיר העכער פֿונ דײַנעם אַ שפּרונג, און סאָפֿקאָלסאָפּ וועט ער פֿונ דיר אַראָפֿנעמען דײַן פֿעל, צו באַשיצן מיט איר. זײַנע קינדער פֿונ קעלט. ער האָט פֿונ דיר קיין ראַכמאַנעס ניט געזען — און דו וועסט קיין ראַכמאַנעס ניט זען פֿונ אימ.“

„דער ערשטער טיגער איז געווען זייער כּוּצפֿעדיק, ווײַל די נאַכט איז געווען זײַנע. טהאס וואָרט איז טהאס וואָרט, — האָט ער געזאָגט. — מײַן נאַכט וועט ער דאָך באַ מיר ניט אַוועקנעמען?“ — „נאָר זי וועט דיך קאָסטן טײַער, האָסט אויסגעלערנט דעם מענטשן מאָרדן, און ער איז ניט קיין

שלעכטער שילדער". — האָט ליגט ער אונטער מינע פיס, — האָט דער ערשטער טיגער געזאָגט, — מיט
 אן איבערגעבראַכענעם רוקן. לאָז וויסן די דושאַנגל־שטאַמען, אז איך האָב געטויט די שרעק". טהא
 האָט זיך צעלאַכט: „האַט געטויט בלוין איינעם. וועסט אָבער שוין אליין דערצייילן — דיין נאַכט
 האָט זיך געענדיקט".

„ס'איז געוואָרן טאָג; און פון דער הייל איז ארויסגעקומען אן אנדער האָרלאָזער, און אז ער
 האָט דערוען דעם געהאַרגעטן אפּן שטעג און דעם ערשטן טיגער איבער אימ, האָט ער גענומען
 אַ פאַרשפּיצטן שטעקן" —

— איצט וואַרשן זיי עפעס א זאך, וואָס שניידט, — האָט זאָהי געזאָגט, שאַרענדיק מיט זיינע
 נאָרלעך. די גאַנצן האַלטן זאָהי פאַר זייער א געשמאַקן ביסן, און ער האָט געוויסט דעם טאַם
 פונעם קליינעם גאַנדישן העקל, וואָס טוט א שאַס איך
 בער א לאָנקע ווי א „שניידער-פליג".

— דאָס איז געווען איינער פון די פאַרשפּיצטע
 שטעקנס, מיט וועלכע זיי שטאַפּן אָן זייערע נעצ־
 גריבער, — האָט האַטי געזאָגט. — האָט ער אימ א שילדער
 געסאָגן און ארמינגעזעצט דעם ערשטן טיגער טיפּ אין
 זייט ארמי. אזוי איז מעקויעם געוואָרן, וואָס טהא האָט
 געזאָגט: דער ערשטער טיגער איז מיט א געהויל ארום-

געלאָפּן אהער און אהינ איבערן דושאַנגל, ביז אימ האָט זיך איינגעזעבן ארויסצורייסן דעם
 שטעקן פון זיינ קערפּער, און דער גאַנצער דושאַנגל האָט זיך דערוויסט, אז דער האָרלאָזער קאָן
 שלאָנג פונדערווייטן, און אלע האָבן נאָך מער מוירע געקראָגן פאַר אימ.

„אזוי האָט דער ערשטער פון די טיגערס אויסגעלערנט דעם מענטשן צו האַרגענען, און איר
 ווייסט דאָך אלע, וויפל צאַרעס דאָס האָט געבראַכט אפּ אונדזערע שטאַמען פון דעמל־ט אָן — די
 נעצ, די גרוב, דעם פליענדיקן שטעקן, די שטעכעדיקע פליג, וואָס פליט ארויס פון ווייסן
 רויך (האַטי האָט געמיינט די קויל פון ביקסן) און די רויטע ברומ, וואָס טרייבט אונדז
 ארויס פון יעדער באהעלטעניש. דאָך, איינ נאַכט איז יאָר האָט דער האָרלאָזער מוירע פאַרן טיגער,
 ווי טהא האָט צוגעזאָגט, און דער טיגער פאַרגעסט ניט זיינ נאַכט. ער האַרגעט אימ, ווי ער גע־
 פינט אימ נאָר, געדענקענדיק די שאַנד פונעם ערשטן טיגער. די איבעריקע צייט גייט די שרעק
 ארום איבערן דושאַנגל פראַנק און פריי באַטאָג און באַנאַכט.

— אַהי! אַהי! — האָבן די אינדן געזאָגט, דערמאַנענדיק זיך, וואָס דאָס מיינט פאַר זיי.
 — און נאָר ווען עס קימט איינ גרויסע שרעק אפּ אלעמען, ווי עס איז איצט, פאַרגעסן
 מיר אלע אונדזערע קליינע שרעקן און קומען זיך צונויפּ אין איינ פלאַצ אלע צוזאַמען.
 — און בלוין איינ נאַכט האָט דער מענטש מוירע פאַרן טיגער? — האָט מאַוגלי געפרעגט.
 — בלוין איינ נאַכט, — האָט האַטי געענטפּערט.
 — אָבער איך... מיר... דער גאַנצער דושאַנגל ווייסט דאָך, אז שיר־כאַן האַרגעט מענטשן
 צוויי־דריי מאָל א כוידעש.

— ריכטיק. דאָן אָבער פאַלט ער אָן פון הינטן און דערביי בייגט ער אָפּ דעם קאַפּ אָן א
 זייט, ווייל ער איז פול מיט שרעק. ווען דער מענטש וואָלט אימ א קוק געטאָגן גלייך איז די
 אויגן, וואָלט ער אנטלאָפּן. איז זיינ נאַכט אָבער גייט ער פראַנק און פריי אריין אין דאָרפ. ער
 שפאַצירט צווישן די הייזער און שטעקט דעם קאַפּ אין די טירן, און די מענטשן פאלן פאַר אימ
 אפּ די פענעמער, און ער באַגייט זיינ מאָרד. איינ מאָרד איז יענער נאַכט.

1. אן אינדישער שטאַט.

— אָ! — האָט מאַגלי צו זיך געזאָגט און זיך איבערגעקוליעט אין וואסער. — איצט פאַרשטיי איך, פאַרוואָס שיר-כאַט האָט מיר געהייסן אפּ אימ א קוק טאָן. ארויסגעקומען איז אימ דערפון גאַרנישט, מיין בליק האָט ער ניט געקאָנט אויסהאַלטן, און — און צו די פיס בני איך אימ אוואדע ניט געפאלן, נאָר איך בין דאָך ניט קיין מענטש, כיגעהער צום פרייען שטאַם.

— המ! — האָט באגירא געזאָגט. — און דער טיגער ווייסט, ווען זיין נאכט דארפ קומען?
— ניין, ניט פריער ווי דער „לעוואָנע-שאקאַל“ שטעלט זיך אוועק הויך איבערן אָוונט-נעפל. אמאָל פאלט אויס די נאכט אין טרוקענעם זומער, אן אנדערש מאָל אין רעגנצייט. ווען ניט דער ערשטער טיגער, וואָלט דאָס אלץ ניט געהען, און קיינער פון אונדו וואָלט ניט געוויסט פון שרעק. די הירשן האָבן ארויסגעלאָזט א באדויערנדיקן ברומ און באגיראס ליפן האָבן זיך פאַר-קריזלט אין א שפּאַטיש שמייכעלע.

— און מענטשן ווייסן אָט די... געשיכטע? — האָט ער געפרעגט.
— קיינער ווייסט זי ניט, אויסער דעם טיגער און אונדו, די העלפּאנדן — טהאס אוריניק-דעכ. איצט ווייסט איר אויך, און — איך האָב געענדיקט.
האטי האָט ארינגעשטעקט זיין שנויצ טיפּ אין וואסער, אלס א צייכן, אז מער וויל ער ניט ריינדן.

— אָבער... אָבער... אָבער, — האָט מאַגלי זיך געווענדט צו באָז, — פאַרוואָס האָט דער ערשטער טיגער זיך ניט געשפּייזט ווייטער מיט גראָז און בלעסער פון די ביימער? ער האָט דאָך נאָר איבערגעבראָכן דעם באַק דעם האלדז, געגעסן האָט ער דאָך אימ ניט. וואָס האָט אימ געבראַכט צום עסן ווארעם פלייש?

— די ביימער און קריכפלאַנצן האָבן אימ באצייכנט, קליין ברודערל, און אימ געמאַכט די שטרייפן, וואָס מיר זעען אפּ אימ. זייערע פרוכטן האָט ער מער אין מויל ניט געוואָלט נעמען. נאָר פון דעמלט אָן איז ער זיך נויקעם אָן די אינדן און די אנדערע כליעס, וואָס עסן גראָז, — האָט באָז געענטפערט.

— דו, הייסט עס, האָסט פון דער מיסע יאָ געוויסט, הע? פאַרוואָס האָב איך זי קיינמאָל פון דיר ניט געהערט?

— ווייל איך דושאָנגל זיינען פאַראן אָן א שיר אַזעכע מיסעס. איך זאָל דיר ווערן אלץ-דינג דערציילן, וואָלט איך קיינמאָל ניט געענדיקט. לאָז אָפּ מיין אויער, קליין ברודערל!

געזעצן פון דזשאנגל

די דשאנגל-געזעצן? — זיי לעבן פון אייביק ביז אייביק, אזוי ווי דער הימלשער גרונט, און ווייל צום געהאָרכאמען וואָלפּ, איז א טויט פאר צעשטערן דעם וועלפישן אוראלטן בונד. אזוי ווי לאַנא, וואָס קרויט ארום בוים, אזוי קרויט דער געזעצ אהין און אהער. איז איינציקן וואָלפּ ליגט די קראפט פון דער שאַרע, צוזאמען מיט אלע אלמעכטיק איז ער. דאָס לייב זאָלסט ניט פעלן צו באַדן, און טרינקענדיק וואסער צו זעט, זאָלסט ניט טרינקען פון דעם געדענק, אז די נאכט איז געגעבן אפ יאנד און אפ רויב, און אפ זעטיקן שלאָפן — די טעג. באַם טיגער אפ גרייטן עס לעבט דער שאַקאַל. יונגער וואָלפּ, מיט דיין אייגענער קראפט דו שניסט,

די רויב פונעם עלטערן וואָלפּ זאָלסט ניט גלוסטן, וואָס דו וועסט פארצוקן — איז דייןס. מיט הערשער פון דשאַנגל — דעם טיגער, דעם בער, דעם פאנטער זיך קריגן פארמייד, — די דו פונעם האטי ניט שטער, און דעם כאוער דעם ווילרן — זיין פינדרונגס-צייט. צוויי וועלפישע סטייעס, ווען ס'שטויסן צונויף זיך אפ שמאַלינקן שטעגל איז וואלד, ביז ס'וועלן די פירער צום אויסגלייך ניט קומען — שטיי רויק פונווייטן אין וואלד; געשלעגן מיט א וואָלפּ פון דער אייגענער שאַרע באהאָרט פון באַטאַניקער שניין — וואָס ווייניקער קריגן, געשלעגן — אַלץ שטארקער, אַלץ גאנצער די שאַרע וועט זיין! די וועלפישע הייל — א באַלאַנערטע פעסטונג; אריינגיין אהין אומגעשטערט אפילע די ערסטע פון ראט איז פארבאָטן, דעם פירער אליין איז פארווערט! אויב דיר איז געלונגען באַטאַן צו פארצוקן — ניט וועק אויף מיט גוואלדן דעם וואלד, דערשרעק ניט די שרעקיקע אינדן: דיין ברודער אינמיטן זיין נאָכשפירן האַלט, באַזאָרגן מיט רויב קאַנסט די מוטער און זיך און דאָס זויגלינג — דאָס הונגעריקע קינד, א זינד איז פארצוקן פאר זעט, און א מענטשן — נאָך הונדערט מאָך גרעסער די זינד, באַקומסטו דיין רויב באַ דעם שוואַכן, פאַרגעס ניט — דאָס וועלפיש געבאָט ניט פאַרפאַל! האָב מיטלייך צום שוואַכן, געדענק, אז עס קומט אים דער שאַרבן, דער עק און די פעל. איז רויב פון דער שאַרע דיין טויל איז פאַראַנען און עסן קאַנסט וויפּל דו גלוסט, נאָך טויט פאַר א ביינדל פאַרשעפּן — ביז ברעקל ביז לעצטן, אַלץ אויסעסן דאָ נאָך דו מוזט. די רויב פונעם וואָלפּ — פאַרן וואָלפּ, און נאָך ער איבער רויב־שפּיטן שאַפן זיך קאַן, און האָט נאָך דער וואָלפּ ניט באַפּוילן צו עסן, הייבט קיינער פון שאַרע ניט אָן. זיך אַנטשאַפּן זאָט קאַן דאָס יאָריקע וועלפּל באַטאַן, פון דער שאַרעשער רויב אין די נעכט.

אונ קיינער פון גרויסער, פון וועלכישער שארע אימ אַפּזאָגנ האָט נילט קיינ רעכט.
 די כוטערשע רעכט — אפּן לאַגער, בא אַלע, וואָס זיינענ איינ עלטער מיט איר,
 דאָס קליינוואַרג צו שפּייזן, באשטימט איז איר אויסטיילן איינ טייל פּונ פּיר,
 דאָס רעכט אפּ דער הייל — בא דעם פּאַטער, וווּ ס'פירט דער פּאַרשטאַנד אימ, דאָרט לאָזט
 ער זיכ גיין.

ער פּאָלגט ניט דעם רופּ פּונ דער שארע, אונ אורטיילן קאָן דער ראט נאָר אליין.
 זיינ אופטו, זיינ קלוגנ פּאַרשטאַנד אונ זיינ מעכטיק-שאַרפּצייניקנ שוונג,
 אונ וואָס דער געזעצ האָט פּאַרזענ, דאָס פּילט אויס דעם פּירערס א וונק.
 דאָס זיינענ די דזשאַנגל-געזעצנ, זיי גוט פּאַרגעדענקענ מוז יעטווידער
 וואָרפּן.
 דער וואָרצל, דער איינציקער גרונט פּונ געזעצ איז — דערווידער ניט, פּאַלג!

„א טיגער! א טיגער!“

- ווי איז גענאנגען די יאגד הינט באנאכט?
- אומזיסט האָב איך, ברודער, געשפירט און געוואכט.
- האָסט דײַן רויב דען מאַרגעסן אין פעלד?
- ברודער, זי לויפט ארום פריי אס דער וועלט.
- ווו איז דײַן גוורע, וואָס וואַרפט אָן א גרויל?
- מאַכטלאָז און שוואַך דאָס אָנצייניקע מויל.
- אײל זיך ניט, ברודער, ווער יאָגט זיך נאָך דיר?
- ברודער, כײַט שטאַרבן איב הייליג־רוב באַ מיר...

ווען מאוגלי האָט פאַרלאָזט די וועלפישע הייל נאָכן שטרייט מיט דער שאַרע באַמ ראַט־פעלדן, איז ער אַראָפּגעגאַנגען צו די אַקער־פעלדער, וווּ די דאַרפסלייט האָבן געווינט, נאָר אָפּשטעלן זיך דאָרט האָט ער ניט געוואָלט: ער איז געווען צו נאָענט צום דזשאַנגל, און געוויסט האָט ער, אז אפּ דער באַראַטונג האָט ער איבערגעלאָזט ווייניקסטנס אײַן פּינט. איז ער אוועק ווייטער אין טאָל אריין, איבערן ניט גלייכן וועג, מיט וועלכן ער איז אָפּגעלאָפּן באַ א צוואַנציק מײל, ביז ער איז אָנגעקומען אין א געגנט, וואָס איז אים ניט געווען באַקאַנט, דער־טאָל איז איבערגעגאַנגען אין א פּרייז, באַשפּרענקלט מיט פעלדזן און צעגראָבן פון היי־שפּאַלטן. אפּ אײַן זײַט איז געשטאַנען א דערפל, אפּ דער צווייטער האָט דער געדיכטער דזשאַנגל אַראָפּגעשטראָמט ביז די פיטער־פעלדער און דאָרט זיך אָפּגעהאַקט מיטאַמאָל, ווי אָפּגעשניטן מיט א גראָב אײַז. בעהיימעס און בופּלאַקסן האָבן זיך געפּיטערט איבערן גאַנצן פּרייז, און אז די קליינע ייִנגלעך — די פּאַסטעכער פון די סטאַדעס — האָבן דערוען מאַוגלי, זײַנען זיי זיך צעלאָפּן מיט א געשריי, און די געזע שלעפּער־הינט, וואָס בלאַנקען זיך שטענדיק אומ אַרום יעדן אינדישן דערפ, האָבן גענומען אפּ אים בילן. מאַוגלי האָט זיך פּונדעסטוועגן ניט אָפּגעשטעלט, ווייל ער איז געווען הונגעריק, און קומענדיק צום דאַרפס טויער, האָט ער דערוען אין א זײַט דעם הויפּט דאָרנבייִמלעך, מיט וועלכן מע פאַרלייגט אלע פאַרנאַכט דעם טויער.

— המ! — האָט מאַגלי געזאָגט, ווײַל ער האָט שוין נישט איין מאָל געזען אַזעלכע באַריקאדעס
ביים זײַן באַנאַכטיקן אַרומוואַנדלען נאָכ שפּיז. — מענטשן האָבן הייסט עס מוירע פאַר די דזשאָנגל-
לײַט דאָ אויב?

ער האָט זיך אוועקגעזעצט לעבן טויער, און ווען עפעס אַ מענטש איז אַרויסגעגאַנגען פון
דאָרפ, האָט ער זיך אַפּגעשטעלט, געעפנט דאָס מויל און אַ ווײַז געטאָן מיטן פּינגער זיך אין די
צײַן אַרײַן: ער ווײַל, הייסט עס, עסן. דער מענטש האָט אַויסגעלאָצט די אױגן און האָט זיך אַ
לאָז געטאָן אײַבער דער אײַנציקער גאַס פון דאָרפ מיט אַ געשרײ, רופנדיק דעם פּריסטער — אַ הויכן,
פעטן מאַן אין ווײַסע קלײדער, מיט אַ רויט-געלן צײַכן אפּן שטערן. דער פּריסטער איז אַרויסגע-
קומען צום טויער, און מיט אײַם אַמווײַניקסטנס אַ הונדערט מענטשן, וועלכע האָבן געגראָצט און
גערעדט און געטומלט אַזע צוזאַמען און געטייט אפּ מאַגלין מיט די פּינגער. — זײ קאָנען זיך אפּ-
לע נישט האַלטן ווי עס דאַרף צו זײַן, — האָט מאַגלי געטראַכט באַ זיך. — בלוז די גרוי-מאַלפּע וואָלט
זיך אזוי אַפּגעפירט. — און ער האָט פאַרוואָרפן אפּ צוריק זײַנע לאַנגע האָר און אומצופּירן געקוקט
אפּן אױלעם.

— וואָס איז דאָ פאַראַן מוירע צו האָבן? — האָט דער פּריסטער געזאָגט, — זעט נאָר די צײַכנס
אפּ זײַנע הענט און פּיס. ער איז צעביסן פון וועלפ, דאָס איז אַ קינד, וואָס איז אַפּגעוואַקסן
צווישן וועלפ און אײַצט איז ער אַנטלאָפּן פון דזשאָנגל.

ווירקלעך, בײַסן שפּיל האָבן די וועלפּלעך אײַם נישט איין מאָל געביסן שטאַרקער, ווי זײ
וואָלטן געדאַרפט, און זײַן גאַנצער קערפּער איז געווען באַדעקט מיט ווײַסע שראַמען, נאָר אײַם
וואָלט גאָר נישט אַינגעפּאַלן צו רופן דאָס „געביסן“: ער האָט געוואַסט, ווי עמעסדיק בײַסן קוקט אױס.
— אַו-ווא! — האָבן עטלעכע פּרויען צוזאַמען אַויסגערופן. — צעביסן נעבעך פון וועלפ, אַרעם
קינד! ער איז אַ שײַן ייִנגלעך. זײַנע אױגן גלײַכע ווי פּייער. מײַן ערן-וואָרט, מעסואַ, ער איז נישט
אַומענלעך צו דיין ייִנגל, וואָס דער טיגער האָט באַ דיר אַוועקגערויבט.

— לאָזט אַ קוק טאָן, — האָט געזאָגט אַ פּרוי מיט שווערע קופּערנע רינגען אפּ אירע הענט
און פּיס און האָט באַטראַכט מאַגלין פון אונטער איר דלאָניע. — טאַקע ענלעך. ער איז מאַגע-
רער. אָבער זײַנע אױגן זײַנען פּונקט ווי באַ מײַן ייִנגל.

דער פּריסטער איז געווען אַ כּיטער מענטש, און געוואַסט האָט ער, אַז מעסואַ איז דעם
ריכטנס דאָרפּמאַנס ווײַב. ער האָט דעריבער פאַרגלאָצט די אױגן צום הימל און פּייערלעך געזאָגט:
— וואָס דער דזשאָנגל האָט גענומען, קערט דער דזשאָנגל אױם צוריק. נעם דאָס ייִנגל צו
זיך אין הויז אַרײַן, מײַן שוועסטער, און פאַרגעס נישט אַפּצודאַנקען דעם פּריסטער, וואָס זעט טיפּ
אײַנעם לעבן פון מענטשן.

— באַם אָקס, וואָס האָט מיך אַויסגעלייזט! — האָט מאַגלי צו זיך געזאָגט. — אַט די אַלע רײ-
דערייען דערמאָנען שטאַרק דאָס אַרײַנעמען מיך אין דער וואָלפּנשאַרע! נו, אויב איך בין אַ
מענטש — איז געוואָרן אַ מענטש.

דער אױלעם איז זיך בילעכעווייז צעגאַנגען און די פּרוי האָט געגעבן מאַגלין אַ צײַכן, ער
זאָל אַרײַנגײן צו איר אין הײַז. דאָרט איז געשטאַנען אַ לאַקירט בעט, אַ גרויסער ערדענער קאַסטן
מיט מאָדנע באַפּוצונגען, אַ האַפּב טוצ קופּערנע טעפּ, אַן אײַנדיש אַפּגעטל אין אַקערל, און אפּ דער
וואַנט איז געהאַנגען אַן עמעסדיק שפּיגעלע, אַזאַ, ווי מ'פאַרקויפט אפּ די יאַרדן.

זי האָט אײַם געגעבן אַ רעכטן טרונק מילך מיט אַ שטיקל ברויט; דערנאָך האָט זי אַרופּגע-
לייגט איר האַנט אפּ זײַן קאָפּ און אײַם פאַרקוקט אין די אױגן אַרײַן, און געטראַכט, אַז עפּשער
איז עס טאַקע איר זון, צוריקגעקומען פון דזשאָנגל, ווײַל דער טיגער האָט אײַם פאַרשלאָפּט.
זי האָט געזאָגט:

— נאטו, אָ נאטו!

נאָר אָן מאַגלייך איז ניט געווען צו דערקענען, אז דער נאָמען זאָל אימ זײַן באַקאַנט.

— געדענקסטו דעם טאָג, ווען איך האָב דיר געגעבן נײַע שײַך?

זי האָט באַרירט זײַן פּוס, נאָר דער פּוס איז געווען קימאַט אזוי האַרט ווי האָרן.

— נײַן, — האָט זי טרויעריק געזאָגט, — די דאָזיקע פּיס האָבן קײַנמאַל קײַן שײַך ניט געטראָגן.

נאָר דו ביסט זײַער ענלעך צו נאטו — און וועסט זײַן מײַן זון.

מאָגלייך איז געווען אומרוק, ווײַל ער האָט זיך קײַנמאַל ניט געפונען אונטער א דאָך; נאָר

גוט באַקונדיק אימ, האָט ער אײַנגעזען, אז ער קאָן אימ לײַכט דורכרײַסן, אויב ער וועט וועלן

ארויס, און אז די פענצטער זײַנען אויך ניט פאַרפעסטיקט.

— „צו וואָס טויג א מענטש, וואָס פאַרשטייט ניט די שפּראַך פון מענטשן? — האָט ער א

טראַכט געטאָן. — איך בין דאָ אזוי נאַרײַש און שטומ, ווי א מענטש וואָלט געווען בא אונדז אינ

דזשאַנגל. איך מוו זיך אויסלערנען זײַער שפּראַך.“

ניט אומזיסט האָט ער, לעבנדיק צווישן די וועלס, זיך אויסגעלערנט נאָכצומאַכן דעם רופּ פון

בעק און דעם קוויטש פון ווילדן כאַזער. אזוי אז ווען מעסוא האָט געזאָגט עפעס א וואָרט, האָט

ער איר נאָכגעמאַכט אינגאַנצן ריכטיק, און אײַדער עס איז געוואָרן נאַכט, האָט ער שוין געוויסט

די נעמען פון א סאַך זאַכן אינ הייַלד.

באַם שלאַפּן גײַן איז אנטשטאַנען א שוועריקייַט: מאָגלייך האָט בעשומופּן ניט געוואָלט זיך

פּײַגן שלאַפּן אינ עפעס אזוינס, וואָס איז געווען אוי ענלעך צו א פאַנטער־נעצ, ווי דאָס דאָזיקע

הײַלד, — און אז מ'האַט פאַרשלאָסן די טיר, איז ער ארויס דורכן פענצטער.

— דאָ אימ טאָן, ווי ער וויל, — האָט מעסואס מאַן געזאָגט. — פאַרגעס ניט, אז בײַן איצט

איז ער נאָך עפּשער קײַנמאַל אפּ קײַן בעט ניט געטלאָפּן. אויב ער איז אונדז ווירקלעך געשיקט

אַנשטאָט אונדזער זון, וועט ער ניט אנטלויפּן.

מאָגלייך האָט זיך אויסגעצויגן אפּן הויכן רײַנעם גראָז באַם ברעג פון פעלד, נאָר אײַדער ער

האַט נאָך צײַט געהאַט צומאַכן די אײַגן, האָט זיך א ווייכע גרויע נאָז ארונטערגערוקט אונטער

זײַן קינבאַק.

— פּע! — האָט דער גרויער ברודער, מאַמע־וועלפּנס עלטסטער זון, געזאָגט, — אָט מיט

דעם צאָלסטו מיר אָפּ פאַר נאָך־

גײַן דיר גאַנצע צוואַנציק מײַל?

שמעקסט דאָך שוין מיט רויך

און פּי, ווי אַן עכטער מענטש!

וואַך־אופּ, קלײַן ברודער,

איך האָב דיר געבראַכט נײַס.

— זײַנען אלע בא

אונדז אינ דזשאַנגל געזונט?

האַט מאָגלייך געזאָגט, אַרומ־

נעמענדיק אימ.

— אלע, אויסער די

וועלס, וואָס די רײַטע בלוּם

האַט צעברענט. איצט הער:

שײַך־כאַן האָט זיך אוועק־

געלאָזט אפּ יאַגד ערגעץ ווײַט

פונדאנען ביז זיין פוטער וועט ווידער אָנוואקסן, ווייל ער איז שטארק אָפגעכמאליעט, נאָר ער האָט געשווירן, אז ווען ער וועט צוריקומען, וועט ער דינען ביינער ארייננווארפן אין דער וויינגונגא. — דער שטעקן האָט צוויי עקן. איך האב אויך עפעס געשווירן. נאָר אַזוי איז קעדני צו וויסן. איך בין היינט מיד — זייער מיד פון אלץ, וואָס האָט פאסירט מיט מיר, גרויער ברודער, — זאָלסט מיר אָבער שטענדיק ברענגען די ניס פון דזשאַנגל.

— וועסט ניט פארגעסן, אז דו ביסט א וואָלף? וועסט עס ניט פארגעסן צוליב די מענטשן? — האָט דער גרויער ברודער פארוואָרט געפרעגט.

— קיינמאָל איז דער וועלט... איך וועל שטענדיק געדענקען, אז איך האָב ליב דיך און אלעמען איז אונדזער הייל; כ'וועל אָבער אויך ניט פארגעסן, אז איך בין פארטריבן געוואָרן פון דער שארע. — און אז דו קאָנסט נאָך פארטריבן ווערן פון אן אנדער שארע אויך. מענטשן זיינען ניט מער ווי מענטשן, קליין ברודער, און זייער קאָשן איז פונקט ווי דאָס קוואַקען פון פרעש איז טיך. נו, ווען דו וועסט קומען אהער נאָכאמאָל, וועל איך דיך אָפּווארטן צווישן די באַמבוקן אפן עק פון פיטער-פעלד.

דריי מאָנאטן נאָכאנאנד נאָך דער דאָזיקער נאכט איז מאַרגלי קימאט ניט ארויסגעגאנגען אפ יענער זייט דאָרפ, אזוי אריינגעטאָן איז ער געווען אין שטודירן די געווינהייטן און מינהאָגים פון די מענטשן. קוידעמקאָל האָט ער געמוזט אָנטאָן א קלייד, און דאָס קלייד האָט אים מוירעדיק באַלעסטיקט; דערנאָך האָט ער זיך געדארפט באַקענען מיט געלט, וואָס ער האָט ניט אָנגעהויבן צו פארשטיין וואָס דאָס איז אזוינס, און זיך אויסלערנען אָבער, בעשאַס ער האָט ניט געקאָנט באַנעמען, צו וואָס מע דארף עס. כוץ דעם, האָבן אים די קינדער זייער געבייזערט. צום גליק האָט אים דער דזשאַנגל געזעצ אויסגעלערנט אַינהאלטן זיין קאס, ווייל איז דזשאַנגל הענגט אָפּ דאָס גאנצע לעבן פון אַינהאלטןקייט; נאָר אז כעוורע פּרעגן נעמען מאַכן פון אים כויעק דערפאר, וואָס ער וויל זיך מיט זיי ניט שפּילן אָדער לאָזן רופט-שלאַנגען, אָדער ווייל ער האָט ניט ריכטיק ארויסגעווערט עפעס א וואָרט — פּלעגט בלויז דער געדאנק, אז ס'איז ניט מיסע-יעגער צו האַרגענען נאקעטע קליינע קינדער, אים אָפהאלטן כוון אָנפאלן אפ זיי און זיי צערייסן אפ שטיקלעך.

ער האָט אליין ניט געוויסט, ווי שטארק ער איז. איז דזשאַנגל האָט ער געוויסט, אז ער איז שוואַכער פון די כייס, נאָר די מענטשן אין דאָרפ האָבן געזאָגט, אז ער איז שטארק ווי אן אָקס. ער האָט ניט געוויסט וואָס מוירע איז, און ווען דער פריסטער האָט אים אמאָל געזאָגט, אז דער גאָט, וואָס איז טעמפל, וועט זיין אפ אים בייז, אויב ער וועט עסן דעם פריסטערס מאַנגא-פרוכטן — האָט מאַרגלי ארויסגענומען דעם אָפּגאָט פון טעמפל, האָט אים געבראכט צום פריסטער אין הויז אריין און אים געבעטן, ער זאָל צעבייזערן דעם גאָט, וועט ער, מאַרגלי, מיטן גרעסטן פארגעניגן זיך שטעלן מיט אים שלאָגן. ס'איז ארויסגעקומען א מוירעדיקער סקאנדאל, נאָר דער פריסטער האָט די געשיכטע פארשטיקט, און מעסואס מאַן האָט געמוזט באַצאָלן א היפשע סומע, קעדיי צו שטיצן דעם גאָטס גרימצאָרן.

מאָרגלי האָט ניט געהאט דעם מינדסטן באַגריף וועגן דעם אונטערשייד, וואָס קאטע מאַכט צווישן איין מענטש און דעם צווייטן. אז דעם טעפערס אייזל האָט זיך אויסגעגלייטשט און איז אריינגעפאלן אין דער ליימ-גרוב, האָט מאַרגלי אים ארויסגעשלאַפּט פארן וויידל און געהאַפּט אָן-לאָדן די טעפ אפן וואָגן צו דער ריזע אפן מאַרק אין כאַנהוואַרא. דאָס איז געווען א כאַרפע און א שאַנד, ווייל א טעפער באַלאַנגט צו א נידעריקער קאסטע, און זיין אייזל אואדע און אווא-דע. אז דער פריסטער האָט אים דערפאר אויסגעמוסערט, האָט מאַרגלי געשראָקן, אז ער וועט אים אליין אויך ארופזעצן אפן אייזל, און דער פריסטער האָט געזאָגט מעסואס מאַן, אז די בעסטע זאך וואָרט געווען אוועקשטעלן מאַרגלין וואָס גיכער צו עפעס אן ארבעט. דאן האָט דער הויפטמאן פון

דאָרפֿ געזאָגט מאַגלייך, אז פֿון מאָרגן אָן וועט ער גיין פיטערן די בוסלאָקסן, און דאָס ייִנגל איז געווען דערפֿון העכסט צופֿרידן.

יענעם אָוונט, אזויווי ער איז שוין איצט באשטימט געוואָרן צו ארבעטן פֿארן דאָרפֿ, איז מאַגלייך געגאנגען צוגלייך מיט אלעמען צום קרייז, וואָס פֿלעגט זיך פֿארזאמלען יעדן אָוונט אַם א שטיינערנער טעראסע אונטער א גרויסן פֿינגבוימ. דאָס איז געווען דער דאָרפֿישער קלוב, ווהינ עס פֿלעגט זיך צונויפקומען רייכערנ זייערע ליוולקעס דער הויפטמאן, דער וועכטער, דער שערער, וואָס האָט געוויסט וואָס בא יעדערן איז טעפֿל קאָכט זיך, און דער אלטער בולדעאָ, דער דאָרפֿ-שער יענער, וואָס האָט געהאט א גרויסע ביקס.

אַפֿ די אייבערשטע צווייגן פֿון בוים זיינען געווען מאלפעס און האָבן געפֿלידערט; אונטער דער טעראסע איז געווען אַ לאַך אין דער ערד, וווּ עס האָט געווינט אַן אלטע קאָברא, וואָס פֿלעגט קריגן יעדן אָוונט א טעפֿעלע מילך, ווייל זי איז געווען הייליק; און ארומ בוים האָבן זיך אויסגעזעצט די זקיינים פֿון דאָרפֿ און געשמועסט, און געצויגן פֿון זייערע ליוולקעס ביז שפעט איז דער נאכט אריין. מ'האָט זיך דערציילט ווינדערלעכע מיסעס פֿון געטער, פֿון מענטשן, פֿון גייסטער; און בולדעאָ האָט דערציילט נאָך ווינדערלעכערע זאכן וועגן די גענג פֿון כּייעס אין דזשאַנגל, אזוי אז בא די קינדער, וואָס זיינען געווען ארומ דעם קרייז פֿון די עלטערע, האָבן גע-נומען קריכן די אויגן פֿון קאָפֿ. דער גרעסטער טייל פֿון די מיסעס איז געווען טאקע וועגן כּייעס, ווייל דער דזשאַנגל האָט זיך געפֿונען לעבן זייערע טירן. אין בולדעאָס מיסעס האָבן הירשן און ווילדע כאזירים זיך געגראָבן אין דער זרע אפֿ פֿעלדער, און פֿון צייט צו צייט האָט דער טיגער אויסגעכאַפֿט א מענטשן צווישן טאָג און נאכט, פֿאַר אלעמען אין די אויגן.

מאַגלייך וועלכער האָט, נאַטירלעך, געהאַט א שטיקל יעדע אינ די זאכן, וועגן וועלכע זיי האָבן געשמועסט, האָט ניט איינ מאָל געמוזט פֿאַרדעקן זיך דאָס פֿאַנעם, בעשאַס בולדעאָ, מיט זיינ ביקס אפֿ די קני, האָט דערציילט איינ באַבע-מיסע נאָך דער צווייטער — און דעם ייִנגלס אַקסלען האָבן זיך געטרייסלט פֿון געלעכטער.

בולדעץ האָט דערקלערט, אז דער טיגער, וואָס האָט אוועקגערויבט מעסואס זון, איז אינדער-
 עמעסן דער גיכט פון א בייזן אלטן וואַכערניק, וועלכער איז געשטאַרבן מיט עכלעכע יאָר צוריק.
 — איך ווייס עס אפ געוויס, — האָט ער צוגעגעבן, — ווייל פּורונדאס האָט געהונקען פון א
 קלאַפּ, וואָס ער האָט געכאַפּט בייס א בונט, ווען מ'האַט פּאַרברענט זיינע קרעדיט-ביכער, — און
 דער טיגער, וועגן וועלכן איך דערצייל, הינקט אויך, — דאָס איז צו זען פון די שפורן פון זיי-
 נע לאַפּעס.

— יאָ, יאָ. דאָס מוז זיין ריכטיק, — האָבן די גרויע בערד באשטעטיקט מיט א שאַקל.
 — זיינען אלע אייערע מייסעס אזוי ניט געשטויגן ניט געפּלויגן? — האָט מאַגלי געזאָגט.
 יענער טיגער הינקט, ווייל ער איז געבוירן געוואָרן א הינקענדיקער, ווי יעדערער ווייסט. זאָגן,
 אז אן אלטנס נעשאַמע איז אריין אין א בעסטיע, וואָס האָט ניט דעם מוט אפּילע פון א שאַקל,
 איז קינדערשע פּלוידערן.

בולדעץ איז אפּ א וויילע געבליבן געפּלעפט פון איבעראשונג, און דער הויפטמאַן האָט אויס-
 געזלאָצט די אויגן.

— אַהאָ! דאָס איז דער שנעק פון דזשאַנגל, דאכט זיך, הא? — האָט בולדעץ זיך אָפּגע-
 רופּן. — אויב דו ביסט שוין יאָ אזא כאַכעם, טאָ ברענג בעסער זיין פעץ קיין כאַנהיוואַרא: די דע-
 גירונג האָט באשטימט הונדערט רופּיעס פאַר זיין קאַפּ. און נאָך בעסער וואָלט געווען,
 זאָלסט האַלטן ס'מיל, ווען עלטערע ריידן.
 מאַגלי איז אפּגעשטאַנען אוועקצוגיין.

— דעם גאנצן זױנט בין איך דאָ געלעבן און געהערט, — האָט ער געזאָגט אריבערן אקסל, — און, אויסער איין מאל אָדער צוויי ביל, איז נישט געווען קיין וואָרט צומעס איך זיינע רייד וועגן דעם דושאַנל, וואָס ליגט באַ אימ אונטער דער נאַז. וואָזוי זשע זאָל איך גלייבן אין די מיסעס וועגן רוכעס און געטער און שיידימ, וואָס ער האָט, ווי ער זאָגט, געזען.

— שוין צייט אוועקטעלן דאָס יינגל צום פֿי, — האָט דער הויפטמאן געזאָגט, ביים בולדעאָ האָט זיך געבלאָזן און געסאַפּעט פֿון מאַגליש האָזע.

אין דעם גרעסטן טייל אינדישע דערפער איז דאָ אַ מינהעג, אַ וינגלעך פֿירן ארויס פֿארטאָגן די סטאדעס אין פֿעלד אריין און טרייבן זיי אין אָונט צוריק. און די זעלבע בעהיימעס, וואָס וואָלטן אַ ווייטן דערוואקסענע מענטש צעטראָטן אפֿ טויט — טראָגן געדולדיק איבער קלעפּ און געשרייען פֿון קינדער, וואָס גרייכן קוים צו זייערע נעזער. און קאַלומאן די קינדער האלטן זיך לעבן די סטאדעס, זיינען זיי אויסער סאַקאַנע, וואָרעם אפֿילע דער טיגער וואגט נישט אָנצופאַלן אפֿ אַ גאַנצער סטאדע בעהיימעס; לאָזן זיי זיך אָבער אוועק קלייבן בלומען אָדער פֿאַנגען עקדעשן, ווערן זיי גלייך פֿאַרשעפט פֿון כליעס.

באנינען האָט זיך מאַגלי ארויסגעלאָזט איבער דער גאַס פֿון דאָרפֿ, רייטנדיק אפֿ ראמאן, דעם גרעסטן בופֿלאָקס, דעם פֿירער פֿון דער סטאדע, — און די שווארצע בופֿלען מיט לאנגע, אהינטער פֿאַרביגענע הערנער און ווילדע אויגן זיינען איינער נאָכן צווייטן ארויס פֿון זייערע שטעללעך און זיך געלאָזט נאָך אימ. מאַגלי האָט באלד געגעבן די קינדער צו פֿאַרשטיין, אַז דאָ איז ער דער האר. ער האָט געשלאָגן די בופֿלאָקסן מיט אַ לאנגן גלאטן באַמבוק־שטעקן און אָנגעזאָגט קאַמיאן, איינעם פֿון די יינגלעך, ער זאָל אכטונג געבן אפֿ די קי און נישט אוועקבלאָנדזשען פֿון דער סטאדע, ביים ער וועט גיין מיט די בופֿלאָקסן.

בעהיימעס אין אינדיע פֿיטערן זיך געוויינלעך צווישן פֿעלדזן, אין ריטער־געוויקסן, אין ערד־שפּאַלטן, איבער וועלכע זיי צעלויפֿן זיך אין אלע זיטן. בופֿלאָקסן ווידער ציען זיך צו זומפֿן און טיכלעך, וווּ זיי וואלגערן זיך ארום שאָען־לאנג אין ווארעמע בלאָטעס.

מאַגלי האָט צוגעטריבן די בופֿלאָקסן צום ברעג פֿון פֿליין, וווּ די וויינגונגן שטרעבט ארויס פֿון דושאַנל. דאָרט איז ער אַרפֿאַגעשפּרונגען פֿון ראמאן און איז אוועק צו אַן אָרט, וואָס איז געווען פֿאַר־וואקסן מיט באַמבוקן, וווּ ער האָט געפֿונען דעם גרויען ברודער.

— אהא, — האָט דער גרויער ברודער געזאָגט, — איך ווארט דאָ אפּ דיר שוין כּווייט וויפּף טעג. וואָס באטייט אָט די פּאסטוכערין דייןע?

— א באפּעל איז א באפּעל. — האָט מאונלי געענטזערט, — איך בין דער דאָרפישער פּאסטעכ אפּ א ווילע. וואָס הערט מען וועגן שיר-כאַנענ?

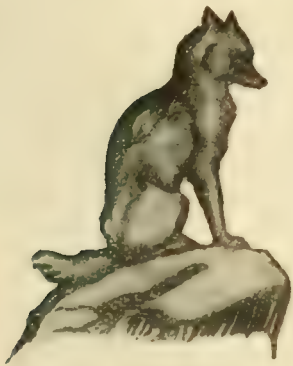
— ער איז געווען געקומען צוריק איבן אונרזערע קאַנטן איבן האָט לאנג אויסגעקוקט אפּ דיר דאָ ארום. איצט איז ער ווידער אוועק, וויל דאָ איז פּאראן ווייניק געווילד. אָבער ער איז אנטשלאָסן דיכ צו הארגענען.

— זייער גוט. — האָט מאונלי געזאָגט. — קאָלומאַן ער איז דאָ גיטאָ, זאָלסטו, אָדער עמעצער אן אנדערער פונ די פיר ברידער, זיצן אָן דאָרט אפּן שטיינ, באמ ארויסגיין פונ דאָרפ. קומט ער אָבער צוריק, זאָלסטו מיכ אָפּווארטן איבן ער-שפּאלט לעבן דעם דהאק-בוימ איבן דער מיט פונ פליין. קריכטו צו שיר-כאַנען גלייב איבן מויל איז ניט גייטיק.

דערנאָך האָט מאונלי אויסגעזוכט א באשאַטט ווינקל און זיך אוועקגעלייגט שלאָפּן, ביים די בוכלאָקסן האָבן זיך געפּיטערט ארום אימ.

פּאשען בעהיימעס איז איבן אינדיע דער פּוילסטער צייטשארטרייב איבן דער וועלט. די קי בא- וועגן זיך פּאוואָלינקע און מאדעגירען. זיי לייגן זיך אַנידער און שטייען ווידער אופּ, און דערבין מעקען זיי אפּילע ניט. זיי מרוקען ברויז אונטער א ביסל. די בופּלאָקסן רייזן נאָך זעלטענער: זיי פּארקריכן איבן א זומפּ איינער נאָכן צווייטן און פּארוקן זיך אזוי טיפּ איבן בלאָטע, אז אפּ דער אויבערפלאַכ בלייבן ניט מער ווי זייערע נעזער און די בלויע אויסגעגלאָצטע אויגן. און דאן לייגן זיי זיך אויס און לייגן ווי די קלעצער. די פּעלדזן ציטערן איבן דער היצ פונ זון, און די קינ- דער בא דער טשערעדע הערן, ווי הויב איבער זייערע קעפּ, קימאט מיטן אויג ניט צו כאפּן, פּיפּט א גייער (קיינמאָל ניט מער ווי איינער); און זיי ווייסן, אז ווען איינער פונ זיי, אָדער איינע פונ די קי זאָל שטאַרבן, וועט דער גייער נעמען זינקען ארונטער, און אן אנדער גייער מיט עטלעכע מייַל ווייטער וועט עס דערזען און זיך לאָזן נאָך אימ, און נאָך איינער, און א פּערטער, און א פינפטער, און נאָך איידער דער גויסעס איז אינגאַנצן טויט, וועלן זיך צונויפּליען א שטיק צוואנציק הונגעריקע גייערס פונ אלע זייטן. קינדער שלאָפּן אייבן און כאפּן זיך אופּ, און שלאָפּן ווידער אייבן, און פּלעכטן קערבעלעך פונ טרוקענע גרעזער און קלייבן אהיבן היישעריקן. אָדער זיי נעמען א פּאָר „דאוונער“ און צווינגען זיי צו פּאַפּירן א געשלעג צווישן זיך. אז ניט, שנידעווען זיי א האַלדזבאנד פונ דויטע און שווארצע דזשאַנגל-ניט, אָדער זיי קוקן זיך צו צו א וואָרעם, וואָס פּרעגלט זיך אפּ א שטיין אונטער דער זון, אָדער צו א שלאַנג, וואָס יאָגט זיך נאָך א פּראָש. דערנאָך זי-
 זיך אפּ א שטיין אונטער דער זון, אָדער צו א שלאַנג, וואָס יאָגט זיך נאָך א פּראָש. דערנאָך זי-

גען זיי לאנגע, לאנגע לידער מיט זייערע מעשוועדיקע טרעלן צום שלום, און דער טאָג ציט זיך אזוי לאנג — לענגער, דאכט זיך, פונעם מענטשנס גאנצן לעבן. אמאָר בויען זיי שלעסער סונ בלאָטע אָדער קלעפּן פיגורן פון מענטשן, פּערד, אַקסן, און לייגן אריין די מענטשן שטרויעלעך אין די הענט אריין — און שטעלן זיך פאַר דערבײַ, אז זיי זײנען קייניגן, און די מענטשן זײנען זייערע סאַלדאטן, אָדער אז זיי זײנען גע- טער, צו וועלכע מע דארף זיך בוקן. — ענדלעך קומט דער אָוונט. די קינדער הייבן אָן שרײַען, די בופלאַקסן הייבן זיך איינציקווייז שווער פון דער קלעפּיקער בלאָטע מיט א קנאקערײַ, ווי מ'וואָלט נאָכאנאנד געשאָסן פון ביקסן, און די גאנצע מאכנע ציט זיך אויס, ווי א שוור, איבערן גרוי-געוואָרענעם פליין, צוריק צו די שימערנדיקע פּיי- ערלעך פון דאָרפ.

טאָג נאָך טאָג האָט מאַגלי געטריבן די בופלאַקסן אפּ פּאשע; טאָג נאָך טאָג האָט ער געזען דעם גרויען ברודערס רוקן אפּן פעלדן, א מײל אָנדערהאַלבן ווייט פון אימ (אזויארומ האָט ער געוויסט,

אז שיר-כאן איז נאָך צוריק ניט געקומען), און טאָג נאָך טאָג איז ער געלעגן אפּן גראָן, זיך צו- געהערט צום פּאַרשיידנארטיקן שטילן גערויש ארום אימ און געטרוימט וועגן זײַן אַמאָליקן לעבן אין דושאַנגל. אויב שיר-כאן וואָלט זיך א גליטש געטאָן מיט זײַן הינקענדיקן פּוס, ערגעץ אין דושאַנגל לעבן דער וויינגונגא, וואָלט מאַגלי עס זיכער דערהערט אין יענע לאַנגע שטילע פּרימאַרגנס. צום סאָפּ איז געקומען א טאָג, ווען ער האָט דעם גרויען ברודער ניט געזען אפּן בא- שטימטן פּלאַץ. מאַגלי האָט זיך צעלאַכט און אוועקגעטריבן די בופלאַקסן צום ערד-שפּאַלט באַם דהאַק- בויס, וואָס איז אינגאנצן באַדעקט געווען מיט גאַלד-רויטע בלומען. דאָרט איז געזעסן דער גרוי- ער ברודער, און די האָר אפּ זײַן רוקן זײנען געווען אופגעשטעלט ביזן לעצטן.

— ער האָט זיך באהאַלטן א כוידעש נאָכאנאנד, קעדיי דיך אראָפּשלאָגן סונ וועג. די לעצטע נאכט האָט ער אריבערגעשפּאַנט די בערג מיט טאַבאַקי-שאַקאַל גלייך אפּ דײַן שפור, — האָט דער גרויער ברודער פּאַרסאַפּעט געזאָגט. מאַגלי האָט זיך פּאַרוואָלקנט.

— פּאַר שיר-כאַנען האָב איך קיינ מוירע ניט, נאָר טאַבאַקי איז זייער כּיטרע.

— זאָרג ניט, — האָט דער גרויער ברודער געזאָגט באלעקנדיק זיך. — פּאַרטאָג האָב איך זיך געטראָפּן מיט טאַבאַקי. איצט דערציילט ער אלע זײנע כּאַכמעס צו די גײערס. פּאַר דעם, אָבער, איידער איך האָב אימ איבערגעבראַכט דעם רוקן, האָט ער מיר אַלצדינג דער- ציילט. שיר-כאן האָט באשלאָסן צו לוייערן אפּ דיר באַם טויער פון דאָרפּ הײנט פּאַרנאַכט — אפּ דיר און ניט אפּ קיינ אנדערן. איצט ליגט ער אין גרויסן טרוקענעם היילוועג באַ דער וויינגונגא. — האָט ער הײנט געגעסן אָדער ער איז הונגעריק? — האָט מאַגלי געפּרעגט. דאָס איז געווען א פּראַגע פון לעבן און טוים פּאַר אימ.

— באַגינען האָט ער געהאַרגעט א ווילדן כאַזער און האָט זיך נאָך אָנגעטרונקען אויך. ווייסט דאָך, אז שיר-כאַן קאָן ניט פּאַסטן אפּילע צוליב נעקאַמע.

— אָ, טיפּעש! ער האָט דאָך ווייניקער סייכל פון א פּיצעלע קינד. געגעסן און דערצו נאָך גע- טרונקען — מײנט ער עפּשער, אז איכ'ן ווארטן, ביז ער וועט זיך נאָך אויסשלאָפּן אויך? ! נו, וווּ ליגט ער? וואָרטן מיר געווען כּאַטש א צענדליק אונדזערע, וואָרטן מיר מיט אימ גלייך פּאַרטיק געוואָרן. די בופלאַקסן וועלן ניט גיין, ביז זיי ווערן אימ ניט דערשפּירן, און זייער פּאַשן קאָן איך ניט; קאָ- גען מיר ארום אפּ זײַן שפור, אזוי אז זיי זאָלן אימ דערשמעקן?

— ער איז אוועקגעשווומען ווייט אראָפּ מיט דער וויינגונגא, קעדיי איבערצושניידן זיין שפור, —
האָט דער גרויער ברודער געזאָגט.

— או דאָס האָט אימ טאבאקי געראטן, איז קלאָר ווי דער טאָג. אליין וואָלט ער קיינמאָל אפּן
סייכל ניט געפאלן.

מאוגלי האָט צוגעזייגט א פינגער צום מויל און פארקלערט זיך א וויילע.
— דער גרויסער היילוועג בא דער וויינגונגא... ער עפנט זיך אפּן פליין ארויס א קנאפ האלב-
מייל ווייט פונדאנען. איך קאָן פירן די סטאדע ארום און ארום, דורכן דזשאָנגל, צום אייבערשטן
עק פון היילוועג, און דאן זיך א לאָז טאָן אראָפּ... וועט ער זאָבער ארויס דורכן אונטערשטן עק.
יענעם עק מוז מען אימ פארשטעלן. גרויער ברודער, קאָנסטו מיר צעטיילן די סטאדע
אפצווייען?

— איך ניט, עפּשער — נאָר כ'האָב דיר געבראכט א קלוגן מיטהעלפער.
דער גרויער ברודער איז אָפּגעלאָפּן א ביסל אינ א זייט און איז פארשווונדן אין א הייל.
דערנאָך האָט זיך פון דאָרט אופּגעהויבן א גרויסער גרויער קאָפּ, וואָס מאוגלי האָט גוט געקענט,
און אין דער הייסער לופט האָט אָפּגעהילכט דער יאָמערלעכער אויסגעשריי פון גאנצן דזשאָנגל —
דער יאגד-רופ פון א וואָלפּ אין האלבן טאָג.

— אקעלא! אקעלא! — האָט מאוגלי אויסגערופן, פאטשנדיק מיט די הענט. — כ'האָב אריין גע-
מעגט וויסן, אז דו האָסט אָן מיר ניט פארגעסן. מיר מוזן דורכפירן א גרויסע ארבעט, אקעלא. צעשפאלט
מיר די סטאדע אפצווייען, די קי מיט די קעבלעך צוזאמען אין איין העלפט און די אָקסן מיט
די אקער-בופלאָקסן — אין דער צווייטער.

ביידע וועלפּ האָבן זיך אריינגעריסן אין דער סטאדע און גענומען לויפן און דרייען זיך אהין
און צוריק צווישן די בעהיימעס, וואָס האָבן אָנגעהויבן שנאָרן און האָבן זיך צעטיילט אפּ צוויי
גרופעס. אין איינער זיינען געשטאנען די קי מיט זייערע קעבלעך אין דער מיט און גע-
גראבט די ערד און געלאָצט מיט די אויגן, גרייט אָנצופאלן אפּ א וואָלפּ, אויב ער וועט זיך נאָר
אָפּשטעלן אפּ אן אויגנבליק, און אימ צעטרעטן אפּ טויט. אין דער צווייטער גרופע האָבן געשנאָרנט
און געטופעט מיט די פיס די עלטערע און יונגע בופלאָקסן. נאָר כאָטש זייער אויסזען האָט גע-
מאכט א גרעסערן איינדרוק, זיינען זיי געווען ווייט ניט אזוי געפערלעך, ווייז זיי האָבן ניט גע-
האט לעבן זיך קיין קינדער צו פארטיידיקן. זעקס מענטשן מיטאמאָל וואָלטן ניט געקאָנט אזוי גוט
צעטיילן די סטאדע, ווי די צוויי וועלפּ האָבן עס געטאָן.

— וואָס ווייטער? — האָט אקעלא ארויסגעסאָפּעט. — זיי רייסן זיך ווידער צו פארייניקן זיך.
מאוגלי האָט זיך ארופּגעכאפט אפּ ראמאס רוקן.

— טרייב די אָקסן רעכטס, אקעלא, גרויער ברודער, אז מירן אוועק, זאָלסטו האלטן
די קי צוזאמען און זיי אריינטרייבן אין היילוועג, פון אונטערשטן אריינגאנג.

— ביזוואנען? — האָט דער גרויער ברודער געפרעגט, סאָפענדיק און שטשירענדיק
מיט די צייגן.

— ביזן אָרט, וווּ די ווענט זיינען העכער פון שיר-כאנס א שפרונג! — האָט מאוגלי אויסגע-
שריען, — האלט זיי דאָרט ביז מיר וועלן אראָפּקומען.

פון אקעלאס ביז האָבן די אָקסן זיך א ריס געטאָן פון אָרט, און דער גרויער ברוד-
ער איז געבליבן שטיין גלייך אנטקעגן די קי. זיי האָבן זיך א לאָז געטאָן אפּ אימ, און ער
האָט גענומען לויפן איין טראָט פאר זייערע הערנער צום צופוסן פון היילוועג, ביים אקעלא האָט אוועק-
געטריבן די בופלאָקסן ווייט אפּ קינקס.

— אויסגעצייכנט! — האָט מאוגלי אויסגערופן. — נאָך איין יאָג — זיינען זיי אין פולן גאנג. איצט

פארויכטיק — פארויכטיקער, אקעלא! איינ איבעריקער קנאק מיט די ציינ — רייסנ זיכ די בופלאַקסן אוועק אינגאנצן. הירדושאָ! דאָס איז א ביסל א ווילדערע ארבעט, ווי יאָגנ ציגן. וואָלסטו געגלייבט, אז אָט די ברוימ קאָנען ארבעטן אוי געשווינד?

— איכ — איכ בין געגאנגען אויכ אפ זיי אין מיין צייט, — האָט אקעלא געסאָפּעט אין שטויב. — וואָל איכ זיי איצטער סרייבן צום דושאָנגל?

— יאָ! טרייב, אָבער געשווינד! ראמא איז מעשוגע פונ קאס, אָ, ווען איכ וואָלט אימ נאָר געקאָנט דערקלערן, וואָס איכ פארלאנג היינט פונ אימ!

מ'האָט פארקערעוועט די בופלאַקסן, דאָס מאַל רעכסט, אונ זיי האָבן זיכ אריינגעבראָכן אין גע- דיכטן וואַלד. די אנדערע יונגלעך, וואָס האָבן געשאַשעט זייערע בעהיימעס א האַלבן מייל ווייטער, האָבן זיכ אוועקגעלאָזט צום דאָרפ מיט דער גרעסטער געשווינדקייט, שרייענדיק, אז די בופלאַקסן זיינען מעשוגע געוואָרן אונ אנטלויפן.

מאגליס פלאן איז געווען א גאנצ פאָשעטער. ער האָט געוואָלט מאכן א גרויסן אומוועג באַרג- אריפ, צוקומען צום קאָפ פונ היילוועג אונ זיכ אראַפלאָזן מיט די בופלאַקסן דורכ אימ — אונ אזוי- ארום פאקט שיר-כאנען ציישן די אַקסן אונ די קי. געוויסט האָט ער, אז נאָכ א שווערן מאַלצייט אונ א רעכטן טרונק וועט דער טיגער ניט אימסטאנד זיין ניט צו שטרייטן, ניט ארויסצוקלעטערן פונ היילוועג איבער די הויכע זיטנווענט.

איצט האָט ער גענומען א ביסל באַרוקן די בופלאַקסן, אונ אקעלא איז געבליבן ווייט הינטן, בלויז צוברומענדיק פונ צייט צו צייט, קעדיי אונטערצוטרעייבן די אָפגעשטאנענע. מע האָט געמוזט מאכן זייער א גרויסן קרייז, ווייל מאיגלי האָט ניט געוואָלט צוקומען צו נאָענט צום היילוועג, קע- דיי ניט וואָרענען שיר-כאנען פאר דער צייט. ענדלעכ האָט מאיגלי פארקערעוועט די צעטומלטע סטאדע באַם קאָפ פונ היילוועג, אפ א קליינער גראַז-באוואקסענער לאַנקע, וואָס האָט זיכ געברויגן אראַפ צום היילוועג גיבע. פונ אָט דער הייב האָט מען געקאָנט וען איבער די קעפ פונ די ביימער אראַפ צום פליין; נאָר מאיגלי האָט בלויז געוואָלט וואַרפן א בליק אפ די זייטן פונ היילוועג, אונ באַד האָט ער מיט גרויס צופרידנקייט דערווען, אז זיי שטייען גלייכ קימאט ווי ווענט, אונ אז די ווילדע זייטנרויבן אונ קייעטער-פלאַצן, וואָס זיינען געהאנגען איבער זיי, וועלן דעם טיגער ניט לאָזן כעסט א פוס אוועקשטעלן.

— דאָן זיי אָפציען דעם אַטעם, אקעלא, — האָט מאיגלי געזאָגט, אופהייבנדיק א האנט. — זיי האָבן אימ נאָכ ניט דערשפירט. דאָן זיי אָפגעטעמלן. איכ מוז אָנוואַגן שיר-כאנען, ווער עס קומט צו אימ. מיר האָבן אימ אין נעצ.

ער האָט צוגעלייגט די הענט צום מויל אונ ארויכגעלאָזט א הויכן, לאנגע געשריי אראַפ אין היילוועג אריין, — דאָס איז געווען קימאט ווי געשרען אין א טונעל אריין, — אונ דער ווידערקאָפ איז אוועקגעשפרונגען ווייט אונ ברייט, פונ פערדן צו פערדן.

נאָכ א לאנגן שווינג איז אָנגעקומען דער אויסגעצויגענער, שלעפּעריקער בריל פונ א זאטן טיגער, וואָס האָט זיכ נאָרוואָס אופגעכאָט פונ שלאָפ.

— ווער רופט? — האָט שיר-כאן געזאָגט, אינ א פראכטפולע פאויע האָט מיט א שאַרפן קוויטש ארופגעפלאטערט פונ היילוועג ארויס.

— איכ, מאיגלי! פי-רויבער, געקומען די צייט צו גיין צום דאט-פערדן! אקעלא, — אראַפ — יאָג זיי אראַפ, אקעלא! אראַפ, ראמא, אראַפ!

די סטאדע האָט זיכ פארהאלטן א מאַמענט באַם ראנד פונ באַרג-אראַפ, נאָר אקעלא האָט ארויסגעוויילט זיין יאגדירופ ביזן פילן מויל, אונ זיי אלע האָבן זיכ א ריס געטאָגן פאָרויס, פונקט זיי טיכן שפרינגען אראַפ א יאסערפאל, מיט א שפריצ פונ זאמר אונ שטיינער ארום זיי. קוימ האָבן זיי

זיך גערירט פון אַרט, איז שוין קיין מעגלעכקייט ניט געווען זיי אַצושטעלן, און נאָך איירער זיי האָבן דערגרייכט צום גרונט פון היילוועג, האָט ראמא דערשמעקט שיר-כאנען און ארויסגעלאָזט א ווילדן געבריר. — אהא! — האָט מאַגלי געזאָגט, זיצנדיק באַ אימ אפּן רוקן. — איצט ווייסטו שוין!

און דער שטראַם פון שוואַרצע הערנער, שווימענדיקע שניצן און גלאַצנדיקע אויגן האָט שטורמיש אַראָפּגעפלייצט איבערן היילוועג, פונקט ווי קיזלשטיינער גייען אַראָפּ ביים פאַרפליי-צונג: די שוואַכערע בופלאַקסן זיינען ארויסגעשטויסן געוואָרן צו די זייטן פון היילוועג, וווּ זיי האָבן זיך געשניטן דורך די קלעטער-פלאַנצן. איצט האָבן זיי געוויסט, וואָס זיי האָבן צו טאָן — קעגן דעם שרעקלעכען דראַנג פון אַ באַנצער סטאדע בופלאַקסן קאָן קיין שום טיגער ניט ביישטיין.

שיר-כאן האָט דערהערט דאָס דונערן פון זייערע טראַען, איז אָפּגעשפרונגען און גענומען אַרומקריכן איבערן היילוועג, זוכנדיק אַן אַרויסגאַנג. אָבער די ווענט האָבן זיך געהויבן גלייך אַרופּ, און ער איז געווען פּוּל און שווער נאָכן עסן און טרינקען, און שלאָנג זיך איצטער איז אימ קלאַל ניט געווען צום האַרצן. די סטאדע האָט אַריינגעפלאַכט אינ טיכל, וואָס ער האָט נאָרוואָס פאַר-לאָזט, מיט אזא געבריר, אַז דער שמאַלער טונעל האָט אינגאַנצן אָפּגעהילכט. מאַגלי האָט דער-הערט אַן ענטפער-געבריר פון צווייטן עק היילוועג און געזען ווי שיר-כאן האָט זיך אַ וואָרפּ געטאָן צוריק — דער טיגער האָט געוויסט, אַז אינ ערגסטן פאַר איז בעסער צו באַגעגענען די אַקסן, איידער די קי מיט זייערע קעבלעך באַ דער זייט; דערנאָך האָט ראמא זיך אַ לאַז געטאָן פאַרויס, האָט זיך אָן עפעס פאַרטשעפעט, איז אוועק ווייטער איבער עפעס אַ ווייכער זאַך און — מיט דער סטאדע בופלאַקסן הארט הינטער אימ — האָט ער זיך אַריינגעריסן אינ דער אַנדערער סטאדע מיט אזא אימפעט, אַז די שוואַכערע בופלאַקסן זיינען פונעם שטויס אָפּגעהויבן געוואָרן אינדערלופטן. דער שטויס האָט ארויסגעשווענקט ביידע סטאדעס אפּן פליין ארויס, און אַלע האָבן געליארעמט, זיך גע-שטויסן מיט די הערנער און געטופעט מיט די פיס. מאַגלי האָט אָפּגעווארט דעם פאַסדן אינג-בריק, איז אַראָפּגעשפרונגען פון ראמאס רוקן און גענומען האקן מיט זיינ שטעקן אינ אַלע זייטן. — געשווינד, אַקעלאַ! צעשייד זיי! אָדער זיי נעמען זיך שלאָנגן איינער מיטן אַנדערן! יאָג זיי אוועק, אַקעלאַ! הע, ראמא! היי, היי, היי, קינדער! רויקן איצטער, רויקן, ס'שוין נאָך אַלעמען! אַקעלאַ און דער גרויער ברודער זיינען אַרומגעלאָפּן אַהינ און צוריק בייסנדיק די בופלאַקסן אינ די פיס, און כאַטש די סטאדע האָט זיך געהאַט אומגעדרייט צו לאָזן זיך ווידעראַמאַל באַרג-אַרופּ, האָט זיך מאַגלין דאָך אַיינגעגעבן צו פאַרקערעווען ראמאן, און די איבעריקע זיינען שוין נאָכגעגאַנגען צו די זומפן.

מאַכן אַ סאָפּ צו שיר-כאנען האָט מען שוין ניט געדאַרפט. ער איז געווען טויט. און די גייערס האָבן זיך שוין אָנגעהויבן קלייבן אַרומ אימ.

— ברידער, ער איז געשטאַרבן מיט אַ הינטישן טויט, — האָט מאַגלי געזאָגט, אַרויסציענדיק זיינ מעסער, וואָס ער האָט געטראָגן אפּן האַלדז אינ אַ שיידל, זינט ער האָט אָנגעהויבן לעבן צווישן מענטשן. — נאָר ער וואָלט סייזוי ניט געוואָגט צו קעמפּן. כליעבן, זיינ פּעל וועט אויסזען גאַנץ שיינ אפּן ראַט-פּעלדז. נו, מע מוז זיך טייקעפּ נעמען צו דער אַרבעט.

אַ יינגל, אָפּגעהאָדעוועט צווישן מענטשן, וואָלט אפּילע ניט אַיינגעפאַרן זיך נעמען איינער אַליין צו שינדן די פּעל פון אַ טיגער. צען פּוס די לענג, נאָר מאַגלי האָט זייער גוט געוויסט, ווי-אזוי די פּעל איז אָנגעפאַסט אפּ אַ כּייע און וואָזוי מ'קאָן זי אַראָפּנעמען. פונדעסטוועגן איז עס געווען אַ שווער שטיקל אַרבעט, און ער האָט געשניטן און געריסן און געברומט אַ גוטע שאַ נאָכאַנאַנד, ביים די וועלפּ זיינען געשטאַנען מיט אַרויסגעשטעקטע צינגער און פון צייט צו צייט געהאַפּט רייסן, ווען דאָס יינגל האָט געהייסן. פּרוצלינג האָט אַ האַנט זיך אוועקגעלייגט אפּ זיינ אַקסל. ער האָט זיך אומגעקוקט און דערזען בולדעאַן מיט זיינ ביקס אינ האַנט.

די קינדער האבן דערציילט אין דאָרפ, אז די בופלאָקסן זיינען זיך צעלאָפּן, און בולדעאָ איז ארויסגעקומען אַ ביזער, צופרידן אין האַרצן פונ דער געלעגנהייט אויסצווידלען מאַגליך, פארוואָס ער האָט נישט אַכטונג געגעבן אפּ דער סטאדע, ווי געהעריק. די וועלט האָבן זיך באהאַלטן, גלייך ווי זיי האָבן דערזען אַן אַנקומענדיקן מענטשן.

— ביסט פון זינען אראָפּ? — האָט בולדעאָ מיט קאס געזאָגט, — דו רעדסט זיך איינ, אז דו קאָסט אַפּשינדן אַ טיגער? וווּ האָבן אים די בופלאָקסן געהאַרגעט? דאָס איז דאָס דער הינקענדיק קער דערצו. פאַר זיינ קאָפּ האָט מען צוגעזאָגט הונדערט רופיעס באַלוינונג. מיילע נון, מירן דיר שענקען דאָס מאָל, וואָס דו האָסט געלאָזט, די סטאדע אוועקלויפן, און עפּשער וועל איך דיר נאָך געבן אַ רופיע פונ דער באַלוינונג, נאָך דעז ווי איך וועל אַפּטראַגן די פעל קיינ כאַנהיוואַרא. ער האָט גענומען זוכן באַ זיך אינ גארטל זיינ שטאַל-און-שטיינ צו שלאָגן טיגער און האָט זיך אַנגעבוירן אַפּצושמאַליען דעם טיגער די וואַנצעס. אַ סאך אינדישע יעגער האַלטן, אז דאָס טריבט אַפּ דעם גייסט פונעם טיגער און ער וועט זיך צו זיי נישט באַווייזן.

— הַמ! — האָט מאַגלי געזאָגט האַלב צו זיך, אראָפּציענדיק די פעל פונ אַ פאַדערשטער לאַפע. — וועסטו, הייסט עס, נעמען די פעל קיינ כאַנהיוואַרא, קעדיי צו קריגן די באַלוינונג, און מיר וועסטו עפּשער אויך געבן אַ רופיע? די פעל אָבער, מיינ איך, דאַרס איך נייטיק פאַר זיך אַליינ. הע, אלטער, נעם נאָך אוועק דאָס טיגער דינעם!

— ווי דערוועגסטו זיך אויף צו ריידן צום עלטסטן יעגער אין דאָרפ? דיין מאַזל און די נאָריש-קייט פונ די בולדעאָקסן האָבן דיר ארויסגעהאַלטן. דער טיגער האָט זיך נאָרוואָס אַנגעגעסן, אַניט וואָלט ער שוין איצט געווען אַ צוואַנציק מיל סונדאנע. קאָסט דאָס אים אפּילע נישט אַפּשינדן ווי געזעריק, דו קליינער שנאָרער, דו שנעק איינער! און דאָס האָט נאָך, צום שוואַרציאָר, די כּוצע צו זאָגן מיר, בולדעאָן, אז איך זאָל אים די וואַנצעס נישט סמאַליען. אפּילע קיינ איינ מאַטבייע וועל איך דיר שוין אייך נישט געבן, וועסטו נאָך באַ מיר קריגן פינצטערע פעטש דערצו, אוועק פונעם טיגער, מאַגלי! — באַם אָקס, וואָס האָט מיך אויסגעלייזט! — האָט מאַגלי געזאָגט, שינדנדיק דעם טיגערס אַקסל. — דעם גאַנצן טאָג וועל איך דאָ שטיינ און פּלאַלען מיט אַט דער אלטער מאַרפע, וואָס? היי, אַקעלא, אהער! אַט דער מענטש שטערט מיר!

בולדעאָ, וואָס איז נאָך אַז געשטאַנען אַנגעבוירן איבער שיר-כאַנס קאָפּ, האָט זיך פּלוצלינג געפונען דינדנדיק אויסגעצויגן אפּ דער ערד אונטער אַ גרויען וואָלפ, ביים מאַגלי האָט זיך וויי-טער געטאָן זיינ אַרבעט, פונקט ווי ער וואָלט געווען איינער אַליינ אין גאַנצ אינדיע.

— יאָ-יאָ, — האָט דאָס יינגל געזאָגט צווישן די ציינ, — ביסט פולשטענדיק גערעכט, בולדעאָ, אפּילע אַ מאַטבייע וועסטו מיר אויך נישט געבן. די מילכאַמע צווישן מיר און דעם הינקענדיקן טיגער — איז אַן אלטע, זייער אַן אלטע מילכאַמע, און — איך האָב געוואונען.

מע דאַרפ אָבער בולדעאָן אָפּגעבן זיינס: וואָלט ער געווען מיט צען יאָר יינגער, וואָלט ער זיכער זיך געשטעלט קעגן אַקעלאן, אַנטרעפנדיק אים אין וואַלד. אָבער אַ וואָלפ, וואָס פּאַגט די באַ-פעל פונ אַ יינגל, וועלכער פירט פּערזענלעכע כּעזשבויעס מיט אַ טיגער אַ מענטשן-פּרעסער — אזא וואָלפ איז נישט קיינ געוויינלעכע כּייע. „דאָס איז קישעפ, שוואַרצקינצלעריי פונ דעם ערגסטן סאַרט“, — האָט בולדעאָ געטראכט אין זיך געפּרעגט, אויב די קאַמיע באַ אים אפּן האַרדז וועט אים ביישטיינ אין דער נויט, אָדער נישט. ער איז געלעגן שטיל, נישט געטאָן אפּילע קיינ פיפּס, און געריכט זיך יעדע מינוט, אז מאַגלי וועט זיך אויך פארוואַנדלען אין אַ טיגער.

— מאַהאַראַדזשא! מעכטיקער האַר! — האָט ער צולעצט הייזעריק ארויסגעשעפּטשעט. — נון, — האָט מאַגלי געזאָגט מיט אַ געלעכטער, נישט אומקערנדיק דעם קאָפּ. — טייגן אַן אלטער טאַן, איך האָב נישט געוויסט... כּי האָב דיך געהאַלטן פאַר אַ געוויינלעכע

פאסטעכל. מעג איך אופשטיין און אוועקגיין, אָדער דיין דינער וועט מיך צערייסן אפ שטיקלעך? — גיי בעשאַלעם. ניט מער, ווייטער זאָלסטו זיך ניט מישן אין מיניע געשעפטן. לָאָ אימ אָפּ אקעלא. בולדעאָ האָט אוועקגעהונקען צום דאָרף אזוי געשווינד, ווי ער האָט נאָר געקאָנט. פון צייט צו צייט האָט ער זיך אומגעקוקט צו זען, צי מאַגלי האָט זיך ניט פארוואַנדלט אין עפעס א פּי־פּערנאָטער. קומענדיק אין דאָרף, האָט ער אַנדערציילט אזא מייסע פון קישעפּ פון טייוול־שפּיל, או דעם פּריסטערס פּאַנעם האָט זיך שטארק פארוואַלקנט.

מאָגלי האָט זיך דערווייל ווייטער געטאָן זיין ארבעט, נאָר ערשט פארנאכט האָט זיך אימ סאָפּקאַל-סאָפּ אַינגעגעבן, מיט דער הילף פון די ווערפּ, אראָפּצוציען די גרויסע שיינע פעל פון דעם טויטן טייער. — איצט וועלן מיר אָט דאָס באַהאַלטן און אוועקפירן די בופּלאַקסן אַהיימ! העלפּ מיר זיי צו־נויפּטרייבן, אקעלא.

אין דער נעפּלדיקער טונקל־קייט האָט די סטאדע זיך געלאָזט צוריק אַהיימ, און ווען זיי האָבן זיך דערנענטערט צום דאָרף, האָט מאָגלי דערזען א סאך פּייערן און דערהערט, אז אין טעמפל קלינגט מען אין גלעקער און מ'בלאָזט אין האָרנס. קימאט א העלפט פון דאָרף האָט אימ אָפּגעווארט באַם טייער. „דאָס איז ווייל איך האָב געטויט שיד־כאַנען.“ — האָט מאָגלי געטראכט; נאָר א רעגן פון שטיינער האָט א פּיפּ געטאָן פארבליי זינען אויערן, און די דאָרפּסלייט האָבן גענומען שרייען: — קישעפּמאכער! ווערפּישער מאַמזער! דזשאַנגל־שעד! אוועק פונדאַנען! טראָג זיך אָפּ די מינוט, אָדער דער פּריסטער פארוואַנדלט דיך צוריק אין א וואַלפּ! שיס, בולדעאָ, שיס.

די אלטע ביקס האָט אויסגעשאַסן מיט א קראַך, און א יונגער בופּלאַקס האָט א בריל געטאָן פון ווייטעק. — ווידער שוואַרצע קונצן! — האָבן די דאָרפּסלייט געשרייען. — ער קאָנן אָפּווענדן קיילן.

בולדעאָ, דאָס איז דיין בופּלאַקס!

— וואָס טוט זיך עס דאָ? — האָט מאַגלי צעטומלט געזאָגט, ווען דער שטיינערנער רעגן איז געוואָרן געדיכטער.

— זיי זיינען ענלעך צו דער שאַרע, אָט די האַרציקע ברידער דײַנע, — האָט אַקעלאַ באַמערקט אונ זיך געמיטלעך אַנידערגעוועצט. — עס פאַלט מיר אײַן, אויב קוילן באַטייטן וואָס'ניט-אײַז, אז זיי וועלן דיך אוועקטרייבן.

— וואָלפּ! וועלפּלינג! גיי אוועק פּונדאָנען! — האָט דער פּריסטער געשרייען, פּאָכנדיק מיט אַ צווייגל פּונ דער הייזיקער, טולסי-פּלאַנצ.

— ווידעראַמאָד? יענצ מאָל — ווײַל איך בין אַ מענטש, אונ איצט — ווײַל איך בין אַ וואָלפּ. לאָמיר גיין, אַקעלאַ.

עפּעס אַ פּרוי — דאָס איז געווען מעזא — איז אַריבערגעלאָפּן צו דער סט זדע אונ האָט אויסגעשרייען: אַ, מײַן זונ, מײַן זונ, זיי זאָגן, ביסט אַ שוואַרצקײַנצלער אונ קאַנסט זיך פּאַרוואַנדלען אין אַ כײַע, ווען דו ווײַלסט. איך גלייב עס ניט, נאָר אַנטלויפּ, אַניט וועלן זיי דיך האַרגענען. בולדעאַ זאָגט, אז דו ביסט אַ מעכאַשעפּ, אָבער איך ווײַס, אז דו האָסט נעקאַמאַן גענומען פאַר נאַטיס טויט.

— צוריק, מעסוא, צוריק! — האָט דער האַמוינ געשרייען, — אַניט פאַרשטיינען מיר דיך. מאַגלי האָט אַרויסגעלאָזט אַ קליין בײַז געלעכטערד, ווײַל אַ שטיין האָט אים געטראָפּן אין מויל.

— לײַם צוריק, מעסוא. דאָס איז אײַנע פּונ זייערע באַבע-מײַסעס, וואָס זיי דערציילן אַרום בױם אין די פּאַרנאַכטן. ווײַניקסטנס, האָב עיך כאָטש באַצאָלט פאַר דײַן זונס טויט. זיי געוונט. אונ לױם גיכער, ווײַל איך שוילדער אַריין די סטאַדע געשווינדער, ווי זייערע שטיינער פּלענען. כײַבן ניט קיין מעכאַשעפּ, מעסוא, זיי געוונט.

— נו אַקעלאַ, נאָך אײַן מאָל! — האָט ער אויסגעשרייען. — טרייב אַריין די סטאַדע. די בופּלאָקסן האָבן אויך געאַרט אַרייַנצוקומען אין דאָרפּ. זיי האָבן זיך ניט גענייטיקט אין אַקעלאַס געהויל אונ זיינען דורכגעפּלויגן דורכן טויער, ווי אַ שטורעמווינט, צעטרייבנדיק דעם האַמוינ אפּ רעכטס אונ אפּ לינקס.

— ציילט זיי איבער! — האָט מאַגלי שפּאַטיש געשרייען. — עפּשער האָב איך באַ אײַך אוועקגעגאַנוועט אַ בײַפּלאָקס. ציילט זיי. מער בין איך באַ אײַך קיין פּאַסטעך ניט. זײַט אײַך געוונט, איר מענטשנקינדער אונ דאַנקט מעסואַן דערפאַר, וואָס איך גיי ניט אַריין מיט מײַנע וועלט אַרומצויאָגן אײַך איבער אײַער גאַס!

ער האָט זיך אומגעדרייט און אוועקגעשפּאַנט מיטן איינזאַמען וואָלפּ. ער האָט אַ קוק געטאָן ארום צו די שטערן און זיך דערפילט גליקלעך.

— אויס, אקעלא, אויס שלאָפּן איך פּאַסטקעס און נעצן. לאָמיר נעמען שיריכאַנס פּוטער און גיינן... ניין, דעם דאַרפ וועלן מיר קיינ שלאַכטס נישט טאָן — צוליב מעסואן, וואָס איז געווען אזוי גוט צו מיר.

ווען די לעוואָנע האָט זיך אופּגעהויבן איבערן פליין און אימ אינגאַנצן באַגאַסן ווי מיט מיכ, האָבן די דערשראָקענע דאַרפסלייט דערזען מאַגליך, מיט צוויי וועלפּ באַ דער זייט און עפעס אַ קלומעק אפּן קאַפּ, גייענדיק איבערן פעלד מיט יענעם פעסטן וואָלפּישן שפּאַן, וואָס פּרעסט די מיינן ווי אַ פּייער. דאַן האָבן זיי גענומען קלינגען אין גלעקער און באַזאָן אין די האָרנס נאָך שטאַרקער ווי פּריער; און מעסואַ האָט געוויינט, און בולדעץ האָט צוגעפּוצט און פּאַנאָדערגעלייגט אפּ טעלערלעך די געשיכטע, וואָס האָט פּאַסירט מיט אימ אין דושאַנגל, ביז ער האָט זיך דערעדט דערצו, אַז אַקעלאַ איז געשטאַנען אפּ די הינטערשטע פּיס און האָט גערעדט ווי אַ מענטש.

די לעוואָנע האָט שוין אָנגעהויבן פאַרגיין, ווען מאַגלי און ביידע וועלפּ האָבן דערגרייכט דעם צופּוסן פּונ ראַט-פּערזן און האָבן זיך אָפּגעשטעלט באַ מאַמע-וועלפּנס הייל.

— מ'האַט מיך אַרויסגעיאָגט פּונ דער מענטשן-שאַרע, מאַמע! — האָט מאַגלי אויסגערופּן.

אַבער איך קומ מיט שיריכאַנס פעל, ווי איך האָב געשווירן.

מאַמע-וועלפּן איז פּאַמעלעך אַרויסגעאַנגען פּונ הייל מיט די וועלפּלינגען הינטער איר, און

אירע אויגן האָבן אַ גלי געטאָן, ווען זי האָט דערזען די פעל.

— איך האָב עס אימ געזאָגט נאָכ דעמלט, ווען ער האָט אריינגעשטעקט זײַן קאָפּ און אקסלענ אהער אין הייל, יאָגנדיק זיך נאָר דיר, פרעשעלע קריינס, איך האָב אימ געזאָגט, אז דער געיאָגטער וועט זײַן דער יענער. א גוט שטיקל ארבעט אָפּגעטאָגן.

— גוט אָפּגעטאָגן, קרייני ברודערל! — האָט א טיפע שטימ אויסגערופּן פּונ וואלד ארויס. — מיר אלע אין דושאָנגל האָבן זיך פארבענקט נאָכ דיר.

און באגירא איז ארויסגעשפרונגען און זיך א וואָרפ געטאָגן צו מאוגליס באַרוועסע פּיס. זיי האָבן ארופּגעקלעטערט צום ראט־פעלדו אלע צוזאמען, און מאַיגלי האָט אויסגעשפּרייט די פעל אפּן פלאכטן שטיינ, ווי אקעלא פלעגט לייגן אַמאָל, און האָט זי פארפעסטיקט מיט פיר באמבוק־פעקלעך. אקעלא האָט זיך אויסגעצויגן אפּ דער פעל און האָט ארויסגעלאָזט דעם אלטן, אמאָליקן רוט, פונקט ווי דעמלט, ווען מ'האָט מאוגליני אהער געבראכט צום ערשטן מאָל:

— קוקט, קוקט גוט, אָ, וועלפ!

זינט מ'האָט אקעלאן אראָפּגעוואָרפן פון זײַן שטעל, איז די שארע געווען אָן א פירער, און יעדער האָט געיאָגט און געשטריטן ווי און ווען ער האָט געוואָלט. דאָך פון געווינהייט האָבן זיי געענטפערט אפּן רופ און זײַנען געקומען. א טייל האָט געהונקען פון די נעצן, פון וועלכע זיי זײַנען קוימ מיטן לעבן אנטרונען, אנדערע — פון שייס־וונדן, די דריטע זײַנען קרעציק געוואָרן פון שלעכ־טער שפּיז, און א סאך זײַנען שוין גאָר אפּ דער וועלט ניט געווען. נאָר אפּ, וואָס זײַנען פאר־בליבן, האָבן זיך צוגריפּענדיק ארום ראט־פעלדו און דערזען, ווי שיר־כאנס געשטרייפטע פעל איז אויסגעשפּרייט אפּן שטיינ, און זײַנע ריזיקע נעגל באַמבלען זיך בא די עקן פון די ליידיקע פּיס.

— קוקט גוט, אָ, וועלפ! האָב איך געהאלטן וואָרט? — האָט מאוגלי געזאָגט.

— יאָ! — האָבן די וועלפ ארויסגעהוילט, און איינער פון זיי, אינגאנצן א צעפליקטער, האָט אויס־געשרייען: — זיי ווידער אונדזער פירער, אָ, אקעלא! זיי ווידער אונדזער הויפט, אָ, מענטשניקנד, מיר זײַנען מיד פון געזעצלאָזיקייט און גארן צו ווערן צוריק דער פרייער שטאם, וואָס אמאָל!

— נ-ניינ, — האָט באגירא ארויסגעמרוקעט. — דאָס ניט. אז איר'ט זיך אָנפרעסן, וועט איר ווידער מעשוגע ווערן, ניט אומיסט רופט איר זיך. דער פרייער שטאם. איר האָט געקעמפט פאר פרייהייט — עסט זי, אָ, וועלפ!

— דער מענטשנישטאם און דער וואָלפ־שטאם — ביידע האָבן מיך פארשניטן, — האָט מאוגלי געזאָגט. — פון היינט אָן פיר איך אלייני מיין יאגד אין דושאָנגל.

— און מיר גייען מיט דיר — האָבן די פיר יונגע וועלפ אויסגעשרייען.

און מאוגלי איז אוועק מיט זײַנע פיר ברידער. און זיי האָבן צוזאמען געטריבן זייער יאגד אין דושאָנגל פון דעמלט אָן און הייטער.

נאָר ניט אפּ שטענדיק איז ער געבליבן אלייני: מיט יאָרן שפעכער איז ער געוואָרן א מענטש און האָט כאסענע געהאט.

אָבער דאָס איז א מיסע פאר עלטערע.

מאגליס ליד

וואָס ער האָט געוונגען אפּן ראט-פעלדו, טאנצנדיק אפּ שיר-כאַנס פעל

דאָס געזאַנג פּונ מאַגלי — איכ, מאַגלי, טו זינגען.
זאָר הערן דער דושאַנגל, וואָס איכ האָב געטאַן איצט —
וואָס איכ האָב געטאַן.

שיר-כאַנס האָט געזאַגט, ער וועט טויטן, וועט טויטן,
באַם טויער פאַרנאַכט וועט ער טויטן, וועט טויטן
מאַגליני, דעם פּראָש.

געגעסן, געטרונקען — יאָ, טרינק, שיר-כאַנס, טרינק,
ווייל, ווען וועסטו נאָכאַמאָל טרינקען? קאַנסט טרינקען.
און טרוימען פּונ מאָרד.

איכ בין אליינ אינ פּיטער-פעלד, גרויער ברודער, קומ צו מיר!
א רייכע רויב איז צוגעגרייט, ברודער מינער, גרויער וואָלפּ.
דו, פיר אהער די בופלאַקסן, די בופלאַקסן ווייך-אויגיקע,
אהינ און צוריק, לויט מיין באפעל, טרייב די בופלאַקסן, די בלוי-שווארצע.
דו שלאַפּסט נאָכ אלץ, שיר-כאַנס, דערוואכ, שטיי אופ!
איכ קומ צו דיר, איכ קומ צו דיר, מיט מיר — די בופלאַקסן.
די אַקסן יאָגן ווי א שטורעמווינט — ארפּ! און אַט
דער בופל-קיניג ראמא האָט געשטעלט זיין שווערסטן טראָט...

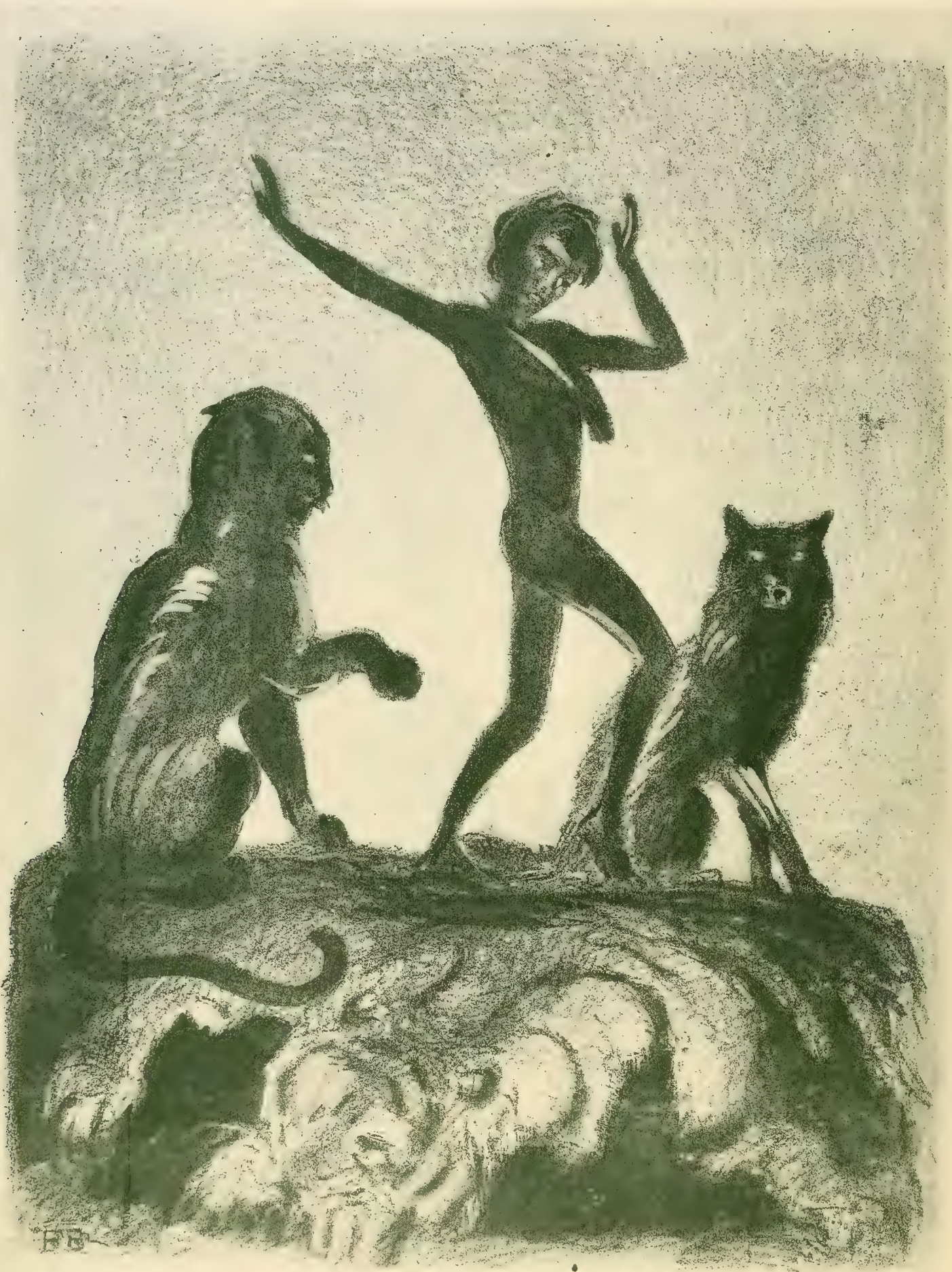
וויינגונאַס שנעלע וואסערן —
ווי איז אוועק שיר-כאַנס?
ער איז ניט זאהי-נאָדלפעל,
צו גראָבן זיכ אינ דר'ערד;

ער איז ניט מאָר די פּאָוע-קרוינ,
צו פּלֶיענ אינ דער לופט,
אונ אויכ ניט מאנג די פּלעדערמויז,
צו הענגענ אפ א צווייג.
באמבוקלעכ קליינע, קנאקיקע —
ווי איז אוועק שיר-כאנ?

אהא. ער איז דאָ! אָהאָ. ער איז דאָ! דער הינקענדיקער ליגט
דאָרט אונטער ראמאס שווערע טויט. דער הינקענדיקער ליגט.
שטיי אופ, שיר-כאנ: ס'איז רויב פאראן — די רויב איז גרויס און רייכ,
צערמיט די בוסל-נאקנס שנעל — דערוואכ, דערמאָרד און טויט.
ש-ש-שא! ער שלאַפּט... נאָר וועקט אימ ניט: זיינ קראפט איז אומגעהייער,
די גייערס קושענ זענ זיינ קראפט, און מוראשקעס — באקענענ זיכ מיט איר.
א גרויסער אוילעם זאמלט זיכ אהער דעם טיגער צו באערנ.

א-לא-לא. איכ בין נאקעט און הויל.
א-לא-לא. און איכ שעמ זיכ פאר זיי,
די גייערס, די ווערעם, די מוראשקעס —
א-לא-לא, איכ בין נאקעט און הויל.
אנטלי מיר דיין מאנטל, שיר-כאנ,
דיין מאנטל איז פרעכטיק געשטרייפט.
כ'ואָל צום ראט-פעלדז אימשטאנד זיינ גיין —
אנטלי מיר דיין מאנטל, שיר-כאנ.
כ'האָב געשוואָרן, א ניידער געטאָנ
בא דעם אָקס, וואָס האָט אויסגעלייזט מיכ,
ס'פעלט דיין פעל, איכ זאָל האלטן מיין וואָרט,
און דעם ניידער, וואָס איכ האָב געטאָנ.
מיט יעגערשנ מעסער אינ האנט,
כ'וועל זיכ אָנבייגן נאָכ מיין געשאנק,
כ'וועל נעמענ אָט דאָס, וואָס מיר קומט —
מיטנ יעגערשנ מעסער אינ האנט.
שנעלע וואסערנ! זעט, ווי שיר-כאנ
שענקט זיינ מאנטל אויס ליבשאפט צו מיר.
צי, מיין ברודער, אקעלא, אקעלא צי שטארק!
שווער דאָס מאנטל, די פעל פונ שיר-כאנ.

דער מענסטש-שטאם איז בייו. די מענטשן ווארפן שטיינער,
און פלוידערנ, ווי קינדער. ס'איז מיין מויל צעבלוטיקט. לויפן דאָמיר.
דורכ דער נאנט, דורכ דער שטיקנדיקער נאכט, לויפט מיט מיר, מינע ברודער.
מיר ווענ די פייער פונ דערפּ פארלאָזן און גיין בא דער שיינ פונ דער נידעריקער לעוואָנע.

וויינגונגאס וואסערן! דער מענטשן־שכאמ האָט מיכ פארשטויסן. קיין שלעכטס
האָב איך אים נישט געטאָן, דאָך שוועקט ער זיך פאר מיר. פארוואָס?
וואָלפֿן-שטאם, אויך דו, אויך דו האָסט מיך פארשטויסן, ס'איז דער דושאָנגל
פאר מיר געשלאָסן, און געשלאָסן אויך דאָס דאָרפ. פארוואָס?
ווי מאנג פליט ארום צווישן כניעס און פויגלען, פון פויגלען צו כניעס,
אזוי פלי איך אום צווישן דאָרפ און דעם דושאָנגל. פארוואָס?
מיינ מויף איז צעהאקט פון די שטיינער, וואָס פליען פון דאָרפ, און אפן הארץ איז מיר גרינג,
ווייל כ'בינ צוריק אין דעם דושאָנגל. פארוואָס?
צוויי ווערטן שטרייטן אין מיר, ווי שלאנגען פריילינג-צייט אין קוואל.
וואסער פליסט פון מיינע אויגן, נאָר איך זאך, ווען דאָס וואסער רינט אראָפ. פארוואָס?
צוויי מאונליס בין איך! נאָר די פעל שיר-כאנס איז אונטער מיינע פיס,
דער גאנצער דושאָנגל ווייסט, אז איך האָב אים געטויט, שיר-כאנען.
קוקט. קוקט זיך איינ, אָ, וועלפ!
אָ, וויי! מיינ הארץ איז באַעסטיקט מיט אזוינס, וואָס איך קאָן נישט פארשטיין...
ווי מאנג פליט אום צווישן כניעס און פויגלען, אזוי וועל איך פליען
צווישן דעם דאָרפ און די דושאָנגלען — פארוואָס?
ווער טאנצט אפ דער פעל אפ שיר-כאנס, נאָר א שווערקיט באַעסטיקט
מיינ הארץ.

פארפלייצט פונ דזשאַנגל

פארדעק זיי, טארהיל זיי, פארוואקס און פארצאמי,
 מיט דערנער—די הויפּט, די שטייבער,
 און לאָז קיינ געבייט נישט פונ מענטשלעכע שטאמ,
 קיינ זייכער פונ אים לאָז נישט איבער.

אראָפּ זאָל א רעגנ און אָפּוואַשן ריינ
 דעם פלאַצ, וואָס מיט אש איז באַרעקט,
 די איגד זאָל זיך קאָנען אָן שטערונג, אָן שרעק,
 אין פּעלר נישט-פארווייטן אריינ,
 און ס'זאָל אטן וויסטנ, פארגעסענעם פלייג
 מער קיינמאָל קיינ יושעו נישט זינג!

אויב איר האָט געדעונ די פּאַריקע דערצייילונגען וועגן דזשאַנגל, וועט איר זיך דערמאָנען,
 אז נאָך דעם, ווי באַווגלי האָט צוגעקלאַפּט שיר-כאָוס כּעל צום ראַט-כּעלדו, האָט ער דערקלערט די
 פארבליבענע מיטגלידער פונ דער סאָנישער וואָלפּן-שארע, אז פונ היינט אָן און ווייטער וועט ער
 איינער אליינ גיין אפּ יאגד אין דזשאַנגל, און אז די פיר קינדער פונ טאטע-וואָלפּ און מאמע-
 וועלפּן האָבן באשלאָסן צו גיין מיט אים. ס'איז אָבער פאר קיינעם נישט גרינג צו בייטן זיינ ארט
 לעבן מיט איינ קלאַפּ— באַזונדערס אין דזשאַנגל. ווען די שאַרע האָט זיך צעזויט איבער דזשאַנגל,
 איז באַווגלי די ערשטע זאך אוועק צו זיין וועלפּישער פאמיליע אין הייל און איז אָפּגעשלאָפּן
 א טאָג מיט א נאכט נאָכאנאנד. דערנאָך דאַט ער דערצייילט דעם אָלטן וועלפּישן פּאַרפּאָלק וועגן
 זיינ לעבן צווייטן מענשטן אזויפיל, וויפּל זיי זינען איכטאנד געווען צו פארשטיין, און ווען ער
 האָט צום סאָפּ א פינקל געטאָן מיט דער קלינג פונ זיינ שינד-מעסער— דעם זעלבן, מיט וועלכע ער

הָאָט אָפּגעשוּנדן שיר-כאַנען — קעגן די שטראַלן פון דער מאָרגן-זון, הָאָבן זיי באַשלאָסן, אז ער הָאָט זיך בעעמעס עפעס אויסגעלערנט פאר דער צייט. דערנאָך הָאָבן אַקעלא און דער גרויער ברו-דער געמוזט דערציילן וועגן זייער ראָליע אין דעם גרויסן בופֿל-טרייב דורכ דעם היילוועג. באלו הָאָט שווער ארופגעקלעטערט אפן בערגל, קעדיי צו הערן די גאַנצע געשיכטע, און באגירא הָאָט זיך געקראצט זיין גאַנצן קערפער פון אַנציקונג פאר מאַגליס אויפן פון כירג מילכאַמע קעגן דעם סוינע.

ס'איז שוין געווען לאנג נאָך זונ-אופגאנג, נאָך וועגן גיין שלאָפן הָאָט קיינער ניט גע-טראכט, און פון צייט צו צייט, ווען דער ווינט הָאָט א בלאָז געטאַגן, הָאָט די מאמע-וועלפן פאר-וואָרפן איר קאָפּ און איינגעזאפט אין זיך מיט טיפסטער צופרידנקייט דעם גערוכ פון דער טיגע-רישער פעל אפן ראט-פעפֿז.

— ווען ניט אַקעלא און דער גרויער ברודער, — הָאָט מאַיגרי פארענדיקט, — וואָלט איך גאָר-נישט געקאָנט מאַכן. אָ, מאמע, מאמע! דו וואָלסט געדארפט זען, ווי די בלויע בופֿלאָקסן הָאָבן גע-שטראָמט איבערן היילוועג, אָדער ווי זיי הָאָבן דורכגעשטורעמט דורכן טויער, ביים דער מענטשן-שטאַם הָאָט מיך באוואָרפן מיט שטיינער!

— עס פרייט מיך, וואָס איך הָאָב דאָס לעצטע ניט געזען, — הָאָט מאמע-וועלפן שטאַרצ גע-זאָגט, — ס'איז ניט מיין שטייגער צו דערלאָזן ארומיאַנגן מינע קינדער אהיין און צוריק, אזוי ווי שאַקאַל! די מענטשן וואָלטן דערפאר טייער באַצאָלט; בלויז די פרוי, וואָס הָאָט דיר געגעבן מילך, וואָלט איך געשווינט, יאָ, נאָך זי איינע וואָלט איך געשווינט.

— נו, שא-שא, ראַקשא, — הָאָט טאטע-וואָלפּ געזאָגט. — אונדזער פראָש איז צוריקגעקומען — געקומען אזא געשניטער, אז זיין אייגענער פאָטער דארף באַ אימ לעקן די פיס; און וואָס פאר אַ מאַמאַשעס הָאָט אַ קראַצ מער אָדער ווייניקער אפן קאָפּ? לאָז די מענטשן צו רו. — לאָז די מענטשן צו רו, — הָאָבן באלו און באגירא אימ אונטערגעהאלטן.

מאגלי, ליגנדיק מיטן קאָפּ אפּ מאמע-וועלפנס זייט, הָאָט צופרידן געשמייכלט און געזאָגט, אז ער, פון זיין זייט, הָאָט ניט דעם מינדסטן כיישעק צו זען, הערן אָדער שמעקן דעם מענטשן ווען-עס-איז נאָכאַמאָל.

— וואָס וועט אָבער זיין, — הָאָט אַקעלא געזאָגט, אופשפיצנדיק איינ אויער, — אויב די מענ-טשן וועלן דיך ניט לאָזן צו רו, קליין ברודער?

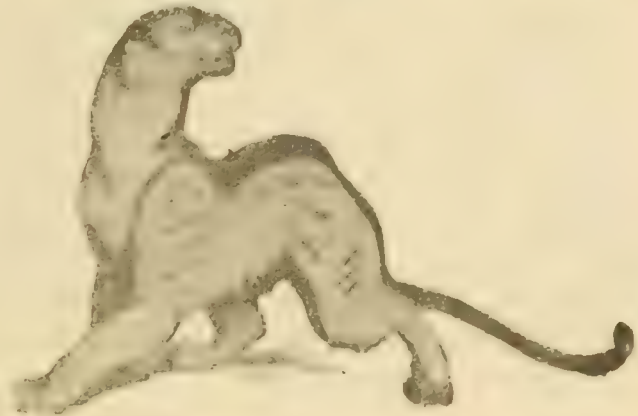
— מיר זיינען זאלבעפינפט, — הָאָט דער גרויער ברודער געזאָגט ארומקוקנדיק יעדן איינעם און הָאָט אַ קנאַק געטאַגן מיט די ציינ.

— מיר וואָלטן אויך צוגעלייגט אַ האַנט אין אזא יאָגד, — הָאָט באגירא געזאָגט, און אַ דריי געטאַגן מיט זיין וויידל און אַ קוק געטאַגן אפּ באַלונ. — צו וואָס אָבער זאָלן מיר איצט קלערן וועגן מענטשן, אַקעלא?

— אָט צו ליב וואָס, — הָאָט דער „איינזאַמער“ וואָלפּ געענטפערט, — נאָך דעם, ווי יענעם געלדן גאַנעווס פעל איז אופגעהאַנגען געוואָרן אפּן ראט-פעלדז, בין איך אוועק מיט אונדזער שפור צוריק צום דאָרף, הָאָב איך געטראָטן אפּ אונדזערע פּרעדריקע טריט, זיך אלעמאָל גענומען אָן אַ זייט, זיך געלייגט און אופגעשטאַנען, קעדיי צו פארפלאָנטערן אונדזער שפור, מע זאָל אונדז ניט קאָנען נאָכיאַנגן. ווען איך הָאָב אזוי פארפלאָנטערט די שפורן, אז איך אליין הָאָב זיי שוין ניט גע-קאָנט דערקענען, איז מאַנגן די פּלעדערמויז געקומען צו פליען, פון צווישן די ביימער, און איז גע-בליבן הענגען אין דער הייך איבער מיר. מאַכט זי אזוי צו מיר:

— דאָס דאָרף פון דער מענטשן-שאַרע, פּונוואַנען מע הָאָט ארויסגעטריבן מאַגלין, זשומעט ווי אַ וועספּנינעסט.

— כ'האָב זיי טאקע אהינ אריינגעוואָרפֿן א היפשנ שטייג, — האָט מאוגלי א לאכ געטײַג. ער
האָט זיכ ניט אייג מײַל אמוזירט אפ אזא אויפֿן: געוואָרפֿן א צײַטיקן טאנענצאפֿן אינ א וועספֿ-
נעסט און זיכ אָפֿעכרײַג באצײַטנס אינ טײַכ אריינ, איידער די וועספֿן זײַנען אימ באפֿאלט.
— איכ פרעג בא מאנגן, וואָס האָט זי געזען אזוינס. זאָגט זי מיר: „די רויטע בלומ“ בײַט
באז טויער פֿונ דאָרפֿ, און די מענטשן זיצן זרומ איר מיט ביקסנ“. נו, און דאָס ווייס איכ זייער
און זייער גוט, — און זאָ דאָס אקעלא געוואָרפֿן א בליק אפֿ די אלטע, פֿארצויגענע שראמען אפֿ
זײַנע זײַטן, — אז מענטשן טראָגן
ביקסן ניט סטאמ אזוי, פֿאר פֿאר-
געניגן. און איצט, קליינ ברודערל,
זוכט א מענטש מיט א ביקס אינ האנט
אינדזער שפור — אויב ער האָט אימ
שוין ניט געזעהן.

— אָבער פֿארוואָס זאָל ער עס
טאָן? די מענטשן האָבן מיכ פֿאר-
שטויסן — וואָס נאָכ ווילן זיי? — האָט
מאוגלי מיט קאס געזאָגט.
— דו ביסט א מענטש, קליינ
ברודערל, — האָט אקעלא אָפֿגעענט-

פֿערט. ניט מיר, די פֿרײַע יעגער, קאָנען דיר דערקלערן, וואָס דײַנע ברידער טוען און פֿארוואָס.
ער האָט קײַם באוויזן אוועקצוכאפֿן זײַן לאפֿע, בײַס דאָס שינד-מעסער האָט זיכ אריינגע-
שטאָכט אינ דער ערד אפֿן אָרט, וווּ די לאפֿע איז געלעגן. מאוגלי האָט א שליידער געטאָן דאָס
מעסער געשוידר, ווי א געוויינלעכ מענטשלעכ אויג קאָן כאפֿן, נאָר אקעלא איז געווען א
וואָלפֿ; און אפֿיוע א הונט, וואָס איז זייער ווייט אָפֿגעשטאנען פֿונ זײַן עלטערזיידן, דעם ווילדן
וואָלפֿ, קאָן זיכ אופֿכאפֿן פֿונ שלאָפֿ אינ דעם זעלבן אויגנבליק, ווען א וואָגנרײַד בארירט אימ,
און באווייזן אָפֿצושפֿרינגען אָן א זײַט אומבאשעדיקט, איידער די ראָד פֿאַרט אָן אפֿ אימ.
— א צווייט מײַל, — האָט מאוגלי רויק געזאָגט, אריינשטעקנדיק דאָס מעסער צוריק אינ שיידל, —
זאָלסטו ניט ריידן פֿונעם מענטשנ־שטאמ און מאוגלייני אינ איינ אָטעם.

— פֿפֿ! אָט דאָס הייסט א שארפֿער צאָן! — האָט אקעלא געזאָגט, באשמעקנדיק דעם שניט, וואָס
דאָס מעסער האָט געמאכט אפֿ דער ערד. — נאָר דאָס לעבן צווישן די מענטשן האָט איבערגעפֿירט
דײַן שארפֿ אויג, קליינ ברודערל. איכ וואָלט געקאָנט דערהארגענען א אינדן אינ דער צײַט, וואָס
דו האָסט געוואָרפֿן דאָס מעסער.

מיטאמאָל איז באגרא אופֿגעשפרונגען פֿונ אָרט און האָט פֿאריסן דעם קאָפֿ. ער האָט א שמעק
געטאָן די לופֿט און זײַן גאנצער קערפֿער איז פֿארשטיינערט געוואָרן. דער גרויער ברודער האָט אימ
נאָכגעטאָן אינ זעלבן אויגנבליק, האלטנדיק זיכ א ביכף אָן א זײַט צו כאפֿן דעם ווינט, בײַס
אקעלא איז אוועקגעשפרונגען א פופציק יארד קעגן ווינט, האָט זיכ אינגעהויקערט און איז
אויכ פֿארגליווערט געוואָרן. מאוגלי האָט דאָס אלץ צוגעקיקט מיט קינע. ווייניק ווער צווישן
מענטשן האָט געהאט אזא כוש ווי ער, נאָר צום פֿארפֿינערטן כוש פֿונ א דושאָנגל-נאָז איז אימ
געווען זייער ווייט; און די דריי כאדאָשים לעבן אינ רויכיקן דאָרפֿ האָבן אימ נאָכ באדײַטנדיק
צוריקגערוקט. פֿונגעסטוועגן האָט ער באנעצט א פינגער מיט דער צונג, האָט א רײַב געטאָן
מיט אימ די נאָז און זיכ אופֿגעשטעלט צו כאפֿן דעם אייבערשטן לופֿט־צוג, וועלכער איז, עמעס,
דער שוואכסטער, אָבער דער זיכערסטער.

— א מענטש! — האָט אַקעלאַ אַרויסגעברומט און זיך אַראָפּגעלאָזט אַפּ די הינטערשטע לאַפּעס.
 — בולדעאַ! — האָט מאַגלי געזאָגט און זיך אוועקגעזעצט. — ער גייט אַפּ אונדזער שווער און
 אַן דאַרטן פּינקעט די זונ אַפּ זײַג ביקס. זעט!
 דאָס איז געווען ניט מער ווי אַ קורצער — אַפּ אַ ברוכטייל פּונ אַ סעקונדע — גלי פּונ זונ-
 שײַן אַפּ די מעשענע קלאַמערן פּונ דער אַטער ביקס; נאָר קיינ זאך אינ דזשאַנגל פּינקעט ניט
 אזוי, סײַדנ בייס די וואַלקנס יאָגן זיך שנעל איבערן הימל. דאן קאָנ אַ שטיקל גלימערשטיין,
 אַ וואַסער-גריבל אָדער אַפּילע אַ גלאַטער בלאַט אַ בליצ טאָנ ווי אַ העליאָגראַפּ. דער טאָג איז
 אָבער געווען אַ שטילער, און דער הימל ניט פאַרוואַקנט.
 — איך האָב געוווּסט, אַז מענטשן וועלן אונדז נאָכגיין, — האָט אַקעלאַ מיט ניצאָכן געזאָגט. —
 ניט אומזיסט בינ איך געווען אַנפּירער באַ דער שאַרע!
 מאַגליס פיר וועלפּ האָבן זיך אָן ווערטער אַראָפּגעקיקלט אַפּ די בייכער פּונ באַרג און זײַנען
 פאַרשוונדן צווישן די דערנער און ווילדגראָז.
 — וווּהינ גייט איר, ניט זאָגנדיק קיינ וואָרט? — האָט מאַגלי אויסגערופּן.
 — ש-ש! מיר וועלן דאָ אַרומקיקלען זײַג שאַרבן נאָך פאַר האַרבן טאָג! — האָט דער גרויער ברו-
 דער געענטפּערט.
 — צוריק! צוריק און וואַרט! אַ מענטש עסט ניט קיינ מענטשן! — האָט מאַגלי אויסגעשרייען.
 — און ווער האָט נאָרוואָס געזאָגט, אַז ער איז אַ וואַלפּ? ווער האָט אַפּ מיר אַ שפּידער גע-
 טאָן אַ מעסער, דערפאַר וואָס איך האָב אימ פאַרעכנט פאַר אַ מענטשן? — האָט אַקעלאַ זיך אָפּגע-
 רופּן, בייס די פיר וועלפּ האָבן זיך אומצופּרידן אומגעקערט און זיך אוועקגעזעצט.
 — דארפּ איך אײַך אָפּגעבן כעזשבן פאַר אַלץ, וואָס איך טו? — האָט מאַגלי דערצאָרט גע-
 זאָגט.
 — אָט איז ער, דער מענטש! דאָס רעדט דער מענטש אינ אימ! — האָט באַגירא אַרויסגעמוקעט
 אונטער די וואַנצעס. — אָט אזוי פּלעגן ריידן די מענטשן אַרומ דעם קייניגס שטייגן אינ אַודיפּאַר-
 מיר, דזשאַנגללייט, ווייסן, אַז דער מאַנטש איז קליגער פּונ אַלעמען. וואַלטן מיר אָבער געגלייבט

אונדזערע אויערן, וואָלטן מיר געדארפט פארשטיין, אז ער איז די נארישסטע באשעפעניש אין דער וועלט.
אין העכער האָט ער צוגעגעבן:

-- אין איין פראט איז דאָס מענטשנקינד גערעכט, די מענטשן גייען אפ יאגד שארעסווייז.
הארגענען איינעם פון זיי, ניט וויסנדיק וואָס די אנדערע קלערן צו טאָן, וואָלט געהייסן אָנ-
הייבן א שלעכטע יאגד. קומט, לאָמיר פריער זען, וואָס דער מענטש האָט פארטראכט קעגן אונדו.
-- מיר וועלן ניט גיין! -- האָט דער גרויער ברודער ארויסגעברילט. -- גיי אליין אפ יאגד, קליין
ברודער! מיר ווייסן וואָס מיר ווילן! דער שארכן וואָלט שוין איצטער געלעגן אָט דאָ.
מאגלי האָט געקוקט פון איינעם צום צווייטן, זיין ברוסט האָט זיך געהויבן, און די אויגן
זינען פול געווען מיט טרערן. ער איז ארויסגעטראָטן פאָרויס, האָט זיך אראָפגעלאָזט אפ די קני-
אין געזאָגט:

-- און איך, הייסט עס, ווייס ניט, וואָס איך וויל? קוקט אפ מיר!
זיי האָבן אים אומרוק אָנגעקוקט, און ווען נאָר זייערע אויגן האָבן אוועקגעוואנדערט פון זינען,
האָט ער זיי ווידער און ווידער באפוילן צו קוקן, ביז זייערע האָר האָבן זיך געשטעלט קאפויר אפ
זייערע קערפערס, און זיי האָבן גענומען ציטערן מיט אַזע גלידער, אָבער מאגלי האָט נאָך אלץ גע-
קוקט און געקוקט.

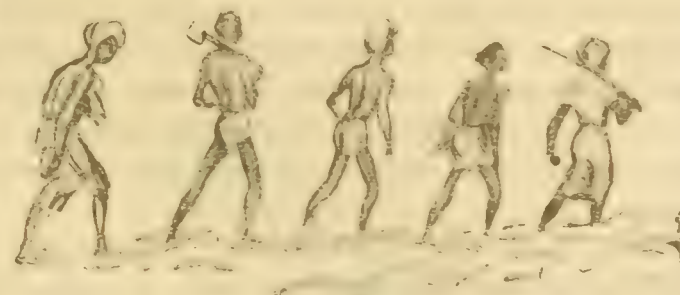
-- איצט, -- האָט ער געזאָגט, -- ווער פון אונדו פינף איז פירער?
-- דו ביסט פירער, קליין ברודער, -- האָט דער גרויער ברודער געענטפערט און באלעקט מאו-
גליס פיס.

-- גייט זשע מיר נאָך, -- האָט מאגלי געזאָגט.
און די מיר ווערן זינען אוועק פוסטריס נאָך אים מיט אראָפגעלאָזטע ווידלעך.
-- אָט וואָס הייסט לעבן צווישן מענטשן-שטאם, -- האָט באגירא באמערקט, אראָפגליטשנדיק זיך
נאָך זיי. -- איבער דעם דושאָנגל הערשט איצטער ניט בזיוו דער דושאָנגל-געזעצ, בארו.
דער אלטער בער האָט גאָרישט געזאָגט, נאָר א סאך געדאנקען האָבן זיך דורכגעטראָגן בא-
אים אין קאָפ.

מאגלי האָט אָן גערויש דורכגעשניטן דעם דושאָנגל, גלייך צו בודעאָס שטעג און פאנאנ-
דערנעמענדיק די ריטער-ביימלעך, האָט ער דערזען דעם אלטן יעגער, וואָס איז געלאָפן מיט א הינ-
טישן טראָט איבער די אייערנעכטיקע שפורן.

איר גע'ענקס, ביסטאמע. אז מאגלי האָט פארלאָזט דאָס דאָרפ מיט שיר-כאנס שווערער רויער
פעל אפן קאָפ, ביים אקעלא און דער גרויער ברודער זינען נאָכגעלאָפן אזוי, אז דער שפור האָט זיך
אָפגעשטעמפלט זייער די'טלעך. איצט איז בולדעאָ געקומען צום אָרט, ווהינ אקעלא האָט זיך אומ-
געקערט און האָט פארפלאָנטערט דעם שפור. דאָרט האָט זיך דער אלטער אוועקגעזעצט, האָט געהוסט און
געטורמלט און אָפגעטראָטן עטלעכע

מאָל אין די זיטן, קעדיי ווידער צו
געפינען דעם זעלבן שפור, און די
גאנצע צייט איז ער געווען אזוי
נאָענט צו די, וואָס ער האָט זיי
געזוכט, אז ער וואָלט געקאָנט ארי-
בערווארפן א שטיין איבער זייערע
קעפ. קיינער איז ניט פייניק צו האלטן
זיך אזוי שטיל, ווי א וואָלפ, ביים
ער וויל ניט, מע זאָל אים הערן.

און מארגלי — כאָטש לויט דער מיינונג פון די וועלפּ האָט ער זיך באוועגט זייער אומגעשיקט — האָט געקאָנט ארומשוועבן ווי א שפּאַט. זיי האָבן ארומגערינגלט דעם אלטן מאַן, ווי א שאַרע דעלפּינען רינגלט ארומ א דאמפער אין פּוּלנ גאַנג, און ביים-מיטע האָבן זיי זיך געמיטלעך געשמועסט אײ-נער מיטן צווייטן, ווייל זייער לאָשן הייבט זיך אָן אונטער די נידעריקסטע טענער, וואָס דער ניט אנטוויקלטער מענטשלעכער אויער איז ניט אימשטאַנד צו הערן. (די העכערע טענער הייבן זיך אָן פונעם פיפּס פון דער פּלעדערמיו, אָבער אפילע דעם פיפּס קאָנען זייער א סאַכ מענטש: ניט כאפּן. פון אָט דער נאָטע הייבט זיך אָן דאָס לאָשן פון פיגל, פּלעדערמיז און אינועקטנ.)

— דאָס איז, כ׳לעבן, בעסער פון יעדער יאגד, — האָט דער גרויער ברודער געזאָגט, קוקנדיק ווי בולדעאָ בייגט זיך, און נישטערט, און סאָפעט. — ער זעט אויס ווי א כאוער, וואָס איז פארבלאָנדזשעט געוואָרן אין געדריכטן דושאָנגל לעבן טייך.

— וואָס זאָגט ער? — האָט ער צוגעגעבן, הערנדיק, ווי בולדעאָ מורמלט עפעס. מארגלי האָט איבערזעצט:

— ער זאָגט, אז גאַנצע שאַרעס וועלפּ האָבן דאָ געמוזט ארומטאַנצן ארומ מיר. ער זאָגט, ער האָט נאָך קיינמאַל אין זיינ לעבן אזא שפור ניט געזען. ער זאָגט, אז ער איז מיר. — ער וועט זיך, נישטקאָשע, נאָך אַפּרוען, איידער ער וועט ווידער געפּינען דעם שפור, — האָט באגרא קאלטבלטיק געזאָגט און איז פארלאָפּן הינטער א בוים שפּילנדיק די שפּיל פון באהעלטעניש, וואָס זיי האָבן דאָ געפירט. — שא, וואָס טוט דאָרט איצט די מאָנערע באשעפעניש?

— ער עסט אָדער ער בלאָזט רויך פון מויל. מענטשן ארבעטן שטענדיק מיט זייערע מילער, — האָט מארגלי געענטפערט.

און די שוויגנדיקע יענער האָבן צוגעקוקט, ווי בולדעאָ האָט אָנגעפילט זיינ ליולקע. פאַרייביצט און גענומען ציען פון איר. און דערביי האָבן זיי גוט פארגעדענקט דעם רייעכ פון זיינ טאבעק קעדיי צו קאָנען דערקענען בולדעאָ, אויב עס וועט נייטיק זיינ, אפילע אין דער סאַמע פינצטערער נאַכט. דערווייז האָט זיך אפּן שטעג באוויזן א קליינע גרופע קוילנברענער, און זיי האָבן זיך גאַטירלעך אָפגעשטעלט א פּלוידער טאָן מיט בולדעאָ, וועלכער איז געווען בארימט אלס יענער אמווייניקסטנס אפ צוואנציק מיל ארומ. זיי האָבן זיך אלע אוועקגעזעצט און גענומען רייכערן. באגרא און די וועלפּ האָבן זיך צוגעקוקט און צוגעהערט, ביים בולדעאָ האָט דערציילט די געשיכטע פון מארגלי, דעם קליינעם

שעדל, פונעם אָנהייב ביזן סאָפּ, צוגעשפּערט מיט אָן א שיר באַבע-מיי-סעס: אז אינדערעמעסן האָט ער, בולדעאָ, אליינ געהאַרגעט שיר-כאַנען; אז מארגלי האָט זיך פארוואנדלט אין א וואָלפּ און האָט מיט אימ געזירט א קאַמפּ דעם גאַנצן נאָכמיטיק; דערנאָך האָט ער זיך ווידער אומגע-וואנדלט אין א יינגל און האָט פאַרקישעפט בולדעאָס ביקס, אזוי אז ווען ער האָט אריסגעשאָסן אין מארגלי, האָט זיך די קויל פאַרקערע-וועט און געהאַרגעט איינעם פון בולדעאָס אָקס; און אז דאָס דאָרפּ, קענענדיק אימ פאַרן מוטיקסטן יענער אין סיאָני, האָט אימ געשיקט טויטן דאָס שעדל. דערווייז, האָט ער דערציילט, האָבן די דאָרפּסלייט געפאַקט בעסוואן מיט איר מאַן, ווייל זיי זיינען, אָן סאָפּעק, דעם שערס עלטערן, און האָבן זיי פאַרשפּאַרט אין זייער אייגענעם הייל; שפע-טער וועט מען זיי פּיניקן, ביז זיי וועלן זיך מוירע זיינ, אז זיי זיי-נען קישעפּמאַכער, און דערנאָך וועט מען זיי פאַרברענען.

— ווען? — האָבן די קוילנברענער געפרעגט. זיי האָט זיך זייער געוואָלט זיינ בא דער צערעמאָניע.

אם דעם האָט בולדעאָ געענטפערט, אז בע וועט קיין זאך נישט טאָן, ביז ער וועט זיך נישט אומקערן, ווייל דאָס דאָרפ וויל, ער זאָל פריער הארגענען דאָס יינגל פונ דושאָנגל, דערנאָך וועט מען זיך אַפּאַרטקען מיט מעסואַן און איר מאַן, און זייער ערד און בופלאַקסן וועט דאָס דאָרפ צעטיילן צווישן זיך. מעסואַס מאַן האָט גאָר פּינע בופלאַקסן.

— טויטן קישעפּמאַכערס איו, לויט מיין מיינונג, א גרויסע מיצווע; און מענטשן, וואָס האלטן באַ זיך וועלפישע קינדער גלייך פונ דושאָנגל ארויס, זינען — קלאָר, ווי דער טאָג! — געפערלעכסטע קישעפּמאַכער.

— ווי וועט אָבער זיין, — האָבן די קוילנברענער זיך נאָכגעפרעגט, — אויב די ענגלענדער וועלן זיך דערווייטן? די ענגלענדער, זאָגט מען, זינען עמעסע מצווגאַפּ, וואָס דערלאָזן נישט, און אָרנטלעכע דאָרפס-לייט זאָלן קאָנען רויק הארגענען מאכשייפּעס.

אז דעם האָט בולדעאָ געענטפערט, אז דער היפטמאַן פונ דאָרפ וועט מעלדן, אז מעסואַ און איר מאַן זינען געשטאָרבן דערפונ, וואָס א שלאַנג האָט זיי צעביסן. דאָס אלץ איז שוין באַ-וואָרנט, מע דארפ גאָר פריער טויטן דאָס וואָלפּנקינד. האָבן זיי עפּשער ערגעצווו בעגענט אזא מינ געמעש?

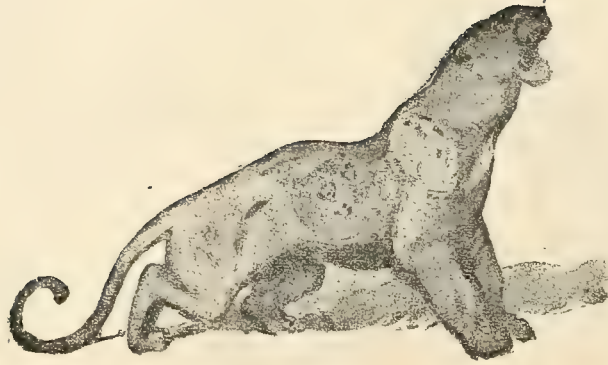
די קוילנברענער האָבן זיך פאַרויכטיק ארומגעקוקט און באדאנקט זייערע שטערנס דערפאר, וואָס זיי האָבן אים נישט געזען; אָבער זיי צווייפלען נישט, אפילו אפ א האָר, אז אזא בראווער יעגער, ווי בולדעאָ, וועט אים שוין אופזוכן, אויב גאָר עמעצער איז דאָס אימשיטאנד צו באווייזן. די זון שטייט שוין גאנץ נידעריק, און זיי האָבן בעדייע צו גיין אין דאָרפ אריין זען די בייזע מאכשייפּע. בולדעאָ האָט געזאָגט, אז האגאם זיין כויוו איז פריער פונ אלץ צו הארגענען דאָס שעדל, וועט ער פונדעסטוועגן נישט לאָזן אומבאוואָפנטע מענטשן גיין אליין דורכן וואלד, ווי דער וועלפישער שעד קאָן ארויספרינגען יעדן אויגנבליק, און וועט זיי באַלדייטן; און סאָמער באווייזט זיך אפן וועג דער מאכשייפּעס קינד — גורו, וועט ער זיי שוין ווייזן וויאזוי דער בעסטער יעגער איז סאָגני באַגייט זיך מיט אועלכע ברוימ. דער בראַמינ, האָט בולדעאָ צוגעגעבן, האָט אים געגעבן אזא קאמייע, וואָס באשיצט פונ אלץ איז דער וועלט.

— וואָס זאָגט ער? וואָס זאָגט ער? וואָס זאָגט ער? — האָבן די וועלפ יעדע מינוט איבערגע-פרעגט, און מאַגלי האָט אלץ איבערגעזעצט. ווען ער האָט גענומען ריידן וועגן מאכשייפּעס, און איינען, וואָס איז פאר אים אליין געווען ווייניק פארשטענדלעך, האָט ער געזאָגט אינקורצן, אז די פרוי און דער מאַן, וואָס זינען געווען פריינטלעך צו אים, זינען אריינגעפאלן אין א נעץ.

— שפרייטן דען מענטשן נעצן איינער פארן צווייטן? — האָט דער גרויער ברודער געפרעגט. — אזוי זאָגט ער. איך פארשטיי נישט בענוי דעם שמועס. נישט אנדערש, אז זיי זינען אלע פונ זינען אראָפּ. וואָס פאר א שייכעס האָבן מעסואַ און איר מאַן מיט מיר, וואָס מע האָט זיי גע-נוכען אין נעץ? און וואָס האָבן זיי דאָ געזאָגט וועגן דער רויטער בלום? איך מוז עס דערגיין. וואָס זיי זאָלן דאָרט נישט וועלן מעכואַן טאָן, וועלן זיי זי נישט טשעפען, איידער בולדעאָ וועט קומען. אלזאָ —

מאגלי האָט זיך טיפ פארטראכט, שפילנדיק זיך מיטן הענטל פונ זיין מעסער, ביים בולדעאָ און די קוילנברענער האָבן זיך העלדיש געלאָזט גיין צום דאָרפ אין א ריי, איינער נאָכן צווייטן.

— איך לויפ גלייך צום מענטשן-שטאם, — האָט מאַגלי ענדלעך געזאָגט.

— און יענע דאָרט? — האָט
דער גרויער ברודער געפרעגט,
וואָרפנדיק אַ הונגעריקן בליק אַפּ
די ברוינע רוקנס פּונ די קוילן-
ברענער.

— שרעק זיי אפּ צוריק אהיים
צו זיך מיט דיין געזאַנג, — האָט
מאָגלי געזאָגט מיט אַ שמייכל. —
איך וויל ניט, זיי זאָלן צוקו-
מען צום טויער פּונ דאָרפּ איידער
ס'ווערט פינצטער. קאָנט איר זיי פאַר-
האַלטן?

דער גרויער ברודער האָט מיט פאַראַכטונג אויסגעשטירעט זיינע ווייסע ציינ.
— מיר קאָנען זיי אַרומדרייען אַרומ און אַרומ, ווי געפּענטעטע ציגן — אויב איך פאַרשטיי
כאָטש אַ ביסל די מענטשלעכע נאַטור.

— דאָס דאַרפּ איך ניט. זינגט זיי נאָר צו אַ ביסל, עס זאָל זיי ניט זיינ אומעטיק אפּן
וועג, און ס'איז ניט קיינ מוז, גרויער ברודער, אַז דאָס לידעלע זאָל זיינ זייער צערטלעכע. גיי
מיט זיי, באַגראַ, און העלפּ זיי זינגען. ווען די נאַכט וועט צופאַלן, וועלן מיר זיך טרעפּן באַם
דאָרפּ — דער גרויער ברודער ווייסט שוין וווּ.

— ס'איז ניט קיינ גרינגע יאַגד דורכלייגן אַ שפּור דעם מענטשנינד. ווען וועל איך
שלאַפּן? — האָט באַגראַ מיט אַ גענעצ געזאָגט, נאָר זיינע אויגן האָבן געפּינקלט מיט אַן-
ציקונג פאַר דער שפּיל. — איך מוז עס זינגען פאַר נאַקעטע מענטשן? נאָר, מיינע, מירן אַ
פרוץ טאַג.

ער האָט אַראָפּגעלאָזט דעם קאָפּ, קעדיי דער קלאַנג זאָל גיין ווייט, און אַרויסגעשיקט אַ
לאַנגן, אַ לאַנגן „גוט-יאַגד!“ — אַ נאַכט-רופּ אינמיטן העלן טאַג, וואָס דאָס אליין איז שוין געווען
אַ מוירעדיקער אָנפאַנג. מאָגלי האָט געהערט, ווי דאָס קאָל האָט אַ דונער געטאָן — אַרופּ — אַראָפּ —
און איז אויסגעגאַנגען הינטער אימ אַ מינ יאַמערלעכען געוויינ, — און דאָס יינגל האָט געלאַכט,
לויפנדיק דורכן דושאַנגל. ער האָט געזען, ווי די קוילןברענער האָבן זיך צונויפגעשלאָגן אינ אַינ
קנויל און ווי די טרויב פּונעם אלטן בולדעאָס ביקס האָט זיך צעוויגט, ווי אַ באַנאַנענ-בלאַט, גלייכ-
צייטיק אינ אלע זייטן. דערנאָך האָט דער גרויער ברודער אַרויסגעלאָזט דעם רופּ: „יאַ-לאַ-הי!
יאַ-לאַ-הא!“ מיט וועלכן די שאַרע יאַגט זיך נאָך דער נילגאַיא, דער גרויסער, בלויער אינדן —
און געדאַכט האָט זיך, אַז דער אויסגעשריי קומט פּונ עק ווערט אלץ געענטער, געענטער, געענ-
טער, ביז ער האָט זיך פאַרענדיקט מיט אַן אָפּגעהאַקטן קוויטש. די אַנדערע האָבן געענטפּערט אזוי, אַז אפּיע
מאָגלי וואָלט געשווירן, אַז די גאַנצע שאַרע האַלט אינ פּונ געהויל — און דאַן האָבן זיי אלע אויסגע-
בראַכן אינעם הערלעכן מאָרגנליד פּונ דושאַנגל, מיט יעדן קלאַנג און דריי און סרעל, וואָס אַ סיפּער
וועלפּישער גאַרגל פאַרמאַגט.

אַט האָט איר אַ פּרייע איבערזעצונג פּונ דעם ליד, נאָר וויאָווי עס האָט געקלונגען אינ דעם
שטיקן נאָכמיטיק אינ דושאַנגל — דאָס מוזט איר זיך שוין אליין פאַרשטעלן:

אינמיטן טאָג, אינ שטויב פונ פליין,
 דער שאַטן ווייזט זיך קוימ —
 איצט — שווארץ אונ גרויס ער שפאנט מאַרויס,
 עס טאָגט שוינ באלד אינ רוימ.
 דער פעלדן איז בלוי אינ מאַרגנטוי,
 פונ וואַלד פארשווינדט די נאכט:
 — אינ הייל ארײַנ! שלאָסט דוּק אײַנ,
 דעם דזשאַנגל-רום ווער ט'אכט.

דאָס בלוי פארשווינדט. דער וואַלד זיך צינדט,
 דער וואַלד ווערט דורכגעשטראַלט;
 עס יאָגנ גיך אינ הייל צו זיך
 די דזשאַנגל-שטאמען באלד.
 פונ מענטשנס האנט אינ יאָך געשפאנט
 טרעט שווער דער אָקס אינ פעלד;
 אונ ווי די ערד, דער הימל ווערט
 צעאקערט אונ באהעלט.

אַ, דזשאַנגל-שטאם! די זונ אינ פלאם
 באמ זוימ פונ הימל שטייט.
 פונ בוימ צו בוימ — מע הערט אים קוימ, —
 א וואַרנונג-פליסטער גייט.

דער קאָפּ זיך נייגט מיט שלאָס אינ אויג,
 עס רייכערט זיך די ערד;
 אונ הויכ אונ ווייט דאָס ענטל שרײַט:
 דער טאָג דעם מענטש געהערט.
 עס טריקנט שנעך פונ אונדזער פעל
 דער טוי, אונ ווי געווען

א וואסער-אָרט; איז איצטער דאָרט
 קיין טראָפּן ניט צו זען.

און יעדער קריצ פון נאָגל-שפיצ,
 ווי שפורן נאָכ א שאַכט;
 — אינ הייל אריינ! שאַפּט דוּק איינ,
 דעם דושאָנגל-רופ ווער ס'אכט.

עס איז אומגעלעכ איבערצוגעבן דעם רוישעם פון דעם דאָזיקן ליד און דעם קוויטשיקן כויעק, וואָס די וועלפּ האָבן אריינגעלייגט אין יעדן וואָרט, הערנדיק, ווי די צווייגן קנאקן אונטער די מענטשן, וועלכע האָבן גענומען האסטיק קלעטערן אפּ די ביימער, ביים בולדעאָ האָט איבערגע- כאזערט זיינע „שפרוכן און פסוקים“. דערנאָכ האָבן זיך די וועלפּ אוועקגעלייגט און זיינען איינ- געשאַפּן, וואָרעם, ווי יעדער איינער, וואָס לעבט פון זיינן אייגענער מי, האָבן זיי געהאלטן פון א רעגלמעסיקן ארט פּעבן; און קיינער איז ניט אימשטאנד צו ארבעטן, ווען ער איז ניט אויסגעשאַפּן. מאַגלי האָט דערווייל געשלאָנגען די מיילן צו ניינ מייל א שאַ, און זיך גערוקס אלץ ווייטער און ווייטער, שעפנדיק גרויס נאכעס דערפון, וואָס ער קאָן נאָכ אזוי גיך לויפן, נאָכ די עטלעכע כאַדאָשימ פארגליווערטן לעבן צווישן די מענטשן. זיינן איינציקער געדאנק איז געווען צו באַפריי- ען מעסואן און איר מאן פון דער נעץ, ווייל ער האָט בעטעווע ניט געטרויט קיין נעצן. און ערשט שפעטער, האָט ער געטראכט, וועט ער זיך אַפּרעכענען מיטן גאנצן דאָרפ.

עס איז שוין געוואָרן טונקל, ווען ער האָט דערזען די גוט-באקאנטע מיטער-פעלדער און דעם דהאק-בוימ, וווּ דער גרויער ברודער האָט אים אָפּגעווארט אין יענעם פרימאָרגן, ווען ער האָט געטויט שיר-כאנען. כאָטש ער איז געווען שטארק אופגעבראכט אפּ דעם גאנצן מענטשן-שטאם, האָט אים פונדעסטוועגן עפעס פארדריקט אין האלדז און אים פארכאפט דעם אָטעם, בעשאס ער האָט געקוקט אפּ די דעכער פון דאָרפ. ער האָט באַמערקט, אז אלע זיינען היינט צוריקגעקומען פון פּעלד אויסערגעוויינלעך פרי און אז, אָנשטאַט נעמען קאָכן וועטשערע, האָבן זיך אלע צונויפ- געקליבן אונטערן דאָרפישן בוימ, געשמעסט וועגן עפעס און געטומלט.

— מענטשן מוזן שטענדיק שפרייטן נעצן איינע פאר די אנדערע, אַניט זיינען זיי ניט צופרידן, — האָט מאַגלי געזאָגט צו זיך. — מיט צוויי נעכט צוריק — עס דאכט זיך מיר, ווי עס וואָלט געווען מיט סיף רעגנס צוריק — האָט מען פארפאָלגט מאַגלי, איצט — מעסואן מיט איר מאן, מאָרגן און שפעטער וועט מען זיך ווידער נעמען צו מאַגלי.

ער האָט אוועקגעפויזעט מיט דער וואנט פון דאָרפ, ביז ער איז צוגעקומען צו מעסואס הייל און האָט אריינגעקוקט אינווייניק דורכ'ן פענצטער. מעסוא איז געלעבן א געבונדענע מיט א

פארשטאפט מויל, האָט שווער געאַטעמט און געקרעכצט; איר מאַן איז געשטאנען א צוגעבונדע-
 נער צום העל-געפארבטן בעט. די טיר, וואָס האָט געפירט צו דער גאס, איז געווען מעסט
 פארהאקט, און א דריי-פיר מענטשן זיינען געווען און זיך אָנגעשפארט אפ איר מיט די רוקנס.
 מאַגלי האָט גוט געוואסט די מינהאַגים און געווינהייטן פון די דאָרפסלייט. אזוי לאנג, האָט
 ער געטראכט, ווי זיי עסן, פלוידערן און רייכערן, וועלן זיי קיין אנדער זאך ניט טאָן; האָבן
 זיי זיך אָבער אָנגעגעסן, ווערן זיי געפערלעך. אינגיכען וועט בולדעאָ צוריקומען, און אויב די
 וועלפ האָבן געטאָן זייער פליכט, וועט ער האָבן א זייער אינטערעסאנטע מיסע צו דערציילן.
 מאַגלי איז אריינגעקראָכן דורכן פענצטער אין שטיבל אריין, האָט איבערגעשניטן די שטריק
 אפ די געבונדענע, האָט ארויסגעשליעפּט די שמאטעס פון זייערע מיילער און גענומען זוכן א ביסל מילך.
 מעסוא איז שיר ניט אראָפּ פון זינען פון שרעק און ווייטעק — דעם גאנצן פרימאָרגן האָט
 מען זי געשלאָגן און באוואָרפן מיט שטיינער. מאַגלי האָט איר פארשטעלט דאָס מויל מיט זיין
 האנט פונקט אין דער צייט, צו פארשטיקן איר אויסגעשריי. איר מאַן איז געווען אופגערגעט און
 בייז; ער האָט זיך אוועקגעזעצט און גענומען רייניקן זיין צעפליקטע באַרד פון שטויב און מיסט.
 איך האָב געוואסט, געוואסט, אז ער וועט קומען. — האָט מעסוא צולעצט ארויסגע-
 שלוכצט. — איצט ווייס איך, אז ער איז מיין זון.

און זי האָט צוגעדריקט מאַגלי צום הארצן. ביז איצט איז מאַגלי געווען גאנצ רויק, נאָר
 דאָ האָט ער אָנגעהויבן צו ציטערן מיט אלע זיינע גלידער און דאָס האָט אים שטארק פארווונדערט.
 — צו וואָס זיינען עס אָט די שטריק? פארוואָס האָבן זיי דיך געבונדן? — האָט ער געפרעגט
 אין א ווילע ארום.

קעדיי צו טויטן אונדז, דערפאר וואָס מיר האָבן דיך צוגענומען פאר א זון, פארוואָס
 דען האָסטו געמיינט? — האָט מעסואס מאַן גראָב געענטפערט, — זע, ווי צעבלוטקט איך בין.
 מעסוא האָט געשוויגן, און מאַגלי האָט געקוקט אפ אירע ווונדן, און האָט א קריצ גע-
 טאָן מיט די צייג, ווען ער האָט דערזען בלוט.

— וועמעס ארבעט איז עס? — האָט ער דערנאָך געפרעגט. — זיי וועלן דערפאר באצאָלן.
 — ס'איז די ארבעט פון גאנצן דאָרף. איך בין צו רייך. איך פארמאָג צופיל בעהיימעס,
 דעריבער זיינען מיר ביידע קישעפמאכער, א סוף — מיר האָבן דיך גענומען צו זיך.
 — כ'פארשטיי ניט, זאָל מעסוא דערציילן די מיסע.

— איך האָב דיר מילך געגעבן, נאטו, געדענקסט? — האָט מעסוא אומדרייט געזאָגט, — וויל
 דו ביסט מיין זון, וועלכע דער טיגער האָט צוגענומען, און וויל איך האָב דיך הארציק ליב געהאט.
 זיי האָבן געזאָגט, אז איך בין דיין מוסער, די מוסער פון א שער, און דעריבער דארף מען מיך טויטן.
 — און וואָס איז א שער? — האָט מאַגלי געפרעגט, — דעם טויט האָב איך שוין געזען.
 דער מאַן האָט אפ אים געוואָרפן א פינצטערן בליק פון אונטער די ברעמען, נאָר מעסוא האָט זיך
 צעלאכט.

— זעסט! — האָט זי געזאָגט צו איר מאַן. — איך האָב געוואסט, איך האָב געזאָגט, אז ער
 איז ניט קיין מעכאשעם! ער איז מיין זון — מיין זון!
 — א מעכאשעם צי א זון — וואָס קומט אונדז ארויס דערפון איצטער? — האָט דער מאַן
 געענטפערט. — מיר זיינען סייחויסי פארפאלענע מענטשן.

— אַן דאָרט איז דער וועג דורכן דזשאַנגל, — האָט מאַגלי אָנגעוויזן דורכן פענצטער, —
 אייערע הענט און פיס זיינען מרין, גייט אוועק.
 — מיר קענען ניט אזוי דעם דזשאַנגל, מיין זון, ווייל דו קענסט אים. — האָט מעסוא
 אָנגעהויבן. — איך גלייב ניט, מיר זאָלן אימשיטאנד זיין ווייס צו פארגיין.

— און די מענער און פרויען וועלן אונדז אָנפֿאַנג און ברענגען צו שלעפּן צוריק אהער, —
האַט דער מאַן צוגעגעבן.

— הַמ! — האָט מאַרגלי געזאָגט קיצלענדיק זיין דלאַניע מיטן שפיץ פון זיין מעסער, — איך וויל
קיינעם פון דאָרפֿ ניט שעדיקן—דערוויל. איך מיינ אָבער, אז זיי וועלן אייך ניט פֿאַרהאַלטן. אינגיכט וועלן
זיי האָבן גענוג וועגן וואָס צו קלערן. אָ! — ער האָט אופֿגעהויבן דעם קאַפּ און זיך צוגעהערט צום טוֹ-
פען פֿון פֿיס און צו די געשרייען פֿון דרויסן. — הייסט עס, האָבן זיי סאָפּקאַלסאַפּ בולדעאַן אָפּגעלאָזט אהיים?
— מע האָט אים אַרויסגעשיקט היינט אינדערפֿרי צו דערהאַרגענען דיך! — האָט מעסואַ אויס-
געשרייען. — האָסט אים באַגעגנט?

— יאָ, מיר... איך האָב אים באַגעגנט. ער האָט וואָס צו דערציילן, און ביז ער וועט
ענדיקן, קאָן מען פֿיל אופּטאָן. נאָר פֿריער וועל איך דערגיין, וואָס זיי קלערן צו טאָן. באַקלערט,
וויזשן איר ווילט גיין, און דערצייעט מיר, ווען איך וועל צוריקומען.

ער איז אַרויסגעשפּרונגען דורכן פענצטער און איז ווידער אוועקגעלאָפּן מיט דער וואנט, אפּ
דער צווייטער זייט, ביז צום אָרט, פֿונדאנען מע האָט געקאָנט הערן וואָס די מענטשן אַרום
בוים ריינדן. בולדעאַן איז געלעבן אפּ דער ערד און האָט געהוסט און געקרעכט, און אלע האָבן
אים באַשאָטן מיט פֿראַגן. די האָר האָבן זיך אים אַראָפּגעלאָזט אפּ די אַקסלען, די הויט אפּ זיינע
הנט און פֿיס איז געווען צעריסן פֿונעם קלעטערן אפּ ביימער, און אליין האָט ער קוימ געקאָנט אויסריינדן
א וואָרט. נאָר ער האָט גוט געפֿילט די וויכטיקייט פֿון זיין ראָל, פֿון צייט צו צייט האָט ער געלאָזט
פֿאַלן א וואָרט וועגן שיידימ, שיידימ-געזאַנג און שוואַרצקיינצלעריי, ניט מער ווי צו געבן דעם
אוילעם א לעק פֿון דעם, וואָס ווייטער דארפֿ קומען. דערנאָך האָט ער פֿאַראַנגט א ביסל וואסער.

— בא! — האָט מאַרגלי געזאָגט, — פֿלוידער — פֿלאַפּל, פֿלאַפּל, — פֿלוידער! מענטשן זיינען לייבלעכע
ברידער פֿון די מאַלפּעס. איצט דארפֿ ער זיך אויסשווענקען ס'מויל, דערנאָך מוז ער בלאָזן רויך, און
אז ער וועט פֿאַרטיק ווערן מיט אַלץ, וועט ער ערשט דאַן אָנהייבן דערצייען זיין געשיכטע. זייער א
קלוג פֿאַלק אָט די מענטשן! קיינער פֿון זיי וועט מעסואַן ניט היטן, ביז בולדעאַן וועט זיי
ניט אָפּגרייצן אין די אויערן די גאַנצע מייסע זיינע. און — איך ווער, דוכט זיך, אזוי פֿויל ווי זיי.
ער האָט זיך א ריס געטאָן פֿון אָרט און זיך צוריק צוגעגאַנוועט צום הייז. אין דער מינוט,
ווען ער איז צו צום פענצטער, האָט ער דערפֿילט, ווי עמעצער
האַט א לעק געטאָן זיין פֿוס.

— מאמע, וואָס טוסטו דאָ? — האָט מאַרגלי געפרעגט. ער
האַט גוט געקענט די דאָזיקע צונג.

— איך האָב געהערט, ווי מיינע קינדער האָבן געזונגען אין
וואַלד, בין איך אוועק נאָך דעם, וועמען איך זיב מער פֿון אלע.
פֿרעשעלע, איך וויל א קוק טאָן אפּ דער פֿרוי, וואָס האָט דיר געגעבן
מילך, — האָט מאמע-וועלפֿן געזאָגט, אינגאַנצן א נאַסע פֿונעם טוי.
— זיי האָבן זי געבונדן און ווילן זי האַרגענען. איך האָב
איבערגעשניטן די שטריק און זי מיט איר מאַן וועלן אוועק
דורכן דזשאַנגל.

— איך וועל גיין מיט זיי. איך בין אַלט, נאָר כ'האַב נאָך
מיינע צייטן.

מאמע-וועלפֿן האָט זיך אופּגעשטעקט אפּ די הינטערשטע
פֿיס און אַריינגעקוקט אינעם פינצטערן כיידער אַריין. אין א מינוט
אַרום האָט זי זיך צוריק אַראָפּגעלאָזט און שטיף געזאָגט:

— איך האָב דיר די ערשטע געגעבן מילך; נאָר באגירא זאָגט ריכטיק: א מענטש גייט צום מענטשן מאַפּקאַלסאַפּ.

— קאָן זײַן, — האָט מאַוּגלי געזאָגט, מיט א זייער אומאַנגענעמען אויסדרוק אפּן פּאַנעם. — נאָר היינטיקע נאכט בין איך גאַנץ ווייט דערפּון, ווארט דאָ צו אונ זע, זי זאָל דיכ ניט באַמערקן. — דו האָסט פאַר מיר קיינמאָל קיין מוירע ניט געהאַט, פּרעשעלע קליינס, — האָט מאַמע וועלפּן געזאָגט אונ איז אוועק אינ גראָז אונ האָט זיכ פאַרבאַרגן, ווי בלוז זי אליין האָט געקאָנט.

— נו, — האָט מאַוּגלי פּריילעך געזאָגט, אריינשפּרינגענדיק אינ הייז אריין, — זיי זיצן אלע ארום בולדעאַן, אונ ער דערציילט זיי דאָרט מיטעס — ניט געשטויגן, ניט געפּלויגן. אז מע וועט אָפּשמועסן, זאָגן זיי, וועלן זיי קומען אהער מיט דער רויטער... מיט פּייער, אונ וועלן אייך ביידע פאַרברענען. וואָס דענקט איר צו טאָן?

— איך האָב זיך דורכגעשמועסט מיט מיין מאַן, — האָט מעכוא געזאָגט. — האנהיווארא איז גאַנצע דרייסיק מייל פּונדאנען, מיר קאָנען אָבער דאָרט געפינען די ענגלענדער... צו וועלכן שטאם באלאנגען זיי? — האָט מאַוּגלי געפּרעגט.

— איך ווייס ניט, זיי זינען ווייסע, אונ מע זאָגט, אז זיי רעגירן איבערן גאַנצן לאַנד אונ דערפּויבן ניט מענטשן צו ברענען אָדער שלאָגן איינע די אנדערע אָן איידעס. אויב מיר קאָנען זיך דערשלאָגן אהינ היינט באַנאַכט, בלייבן מיר לעבן, אויב ניט, וועלן מיר שטאַרבן.

— לעבט אַרזאָ. קיינער פּונ די מענטשן וועט היינטיקע נאַכט פּונעם טויער ניט ארויס! וואָס טוט ער עס דאָרטן?

מעכואס מאַן איז אַרומגעקראַכט אינ א ווינקל אפּ אלע פיר אונ האָט דאָרטן אופּגעגראָבן די ערד.

— זײַן ביסל געלט ליגט דאָרט, — האָט מעכוא געזאָגט. — מער קאָנען מיר גאַרנישט מיטנעמען.

— אכ, יאָ, דאָס זײַנען יענע צאַצקעס, וואָס גייען איבער פּונ האַנט צו האַנט אונ ווערן קיינמאָל ניט וואַרעמער. דאַרפּ מען זיי דען האָבן אינ אנדערע ערטער אויך? — האָט מאַוּגלי געפּרעגט.

דער מאַן האָט אפּ אים געוואָרפּן א בייזן בליק.

— א נאַר איז ער, ניט קיין שעד, — האָט ער ארויסגעמורמלט. — מיט געלט קאָן איך קויפּן א פּערד. אזוי צעקילט ווי מיר זײַנען, קאָנען מיר ווייט ניט גיין, אונ דאָס דאַרפּ וועט זיך א לאַז טאָן נאָך אינדז אינ א שאַ אַרומ.

— איך זאָג דאָך אײַך, זיי וועלן ניט נאָכלויפּן, נאָר א פּערד וועט פּונדעסטוועגן צוניצ-קומען — מעכוא איז מיר.

דער מאַן איז אופּגעשטאַנען אונ האָט פאַרבוּנדן די לעצטע רופּיע אינ זײַן גאַרטל. מאַוּגלי האָט געהאַלפּן מעכואן ארויסקריכן פּונ סענצטער, אונ די קילע נאַכט-לופּט האָט זי א ביסל דערשריטט, נאָר דער דזשאָנגל, אונטער דער שיין סונ די שטערן, האָט אויסגעזען זייער פינצטער אונ שרעקלעך.

— איר ווייסט דעם וועג קיין האנהיווארא? — האָט מאַוּגלי ארויסגעפּליסטערט.

זיי האָבן צוגעשאַקלט מיט די קעפּ.

— גוט, געדענקט זשע, איר זאָלט זיך פאַר קיין זאַך ניט שרעקן אונ ניטאָ זיך וואָס צו אײַלן. איר וועט עפּשער הערן א ביסל געזאַנג אינ דזשאָנגל פאַר אײַך אונ הינטער אײַך.

— מאל דיר, מיר וואָלטן ניט ריזיקירט צו לאָזן זיך באַנאַכט דורכן דזשאָנגל, ווען ניט די

מ'וירע פארברענט צו ווערן. בעסער געהארגעט ווערן פון כײַעס, אײדער פון מענטשן, — האָט מעסואַס
 מאַן געזאָגט, נאָר מעסואַס האָט אַ קוק געטאָן אַפּ מאַגליך און אַ שמיכל געטאָן.

— אײַך זאָג אײַך, — האָט מאַגלי אײבערגעכאַוערט, פּונקט ווי באלו זאָגט אײבער אַן אלטן
 דזשאַנגל־דין צום הונדערטסטן מאָל פאַר אַ ניט־אופּגעקראַמענ וועלפּלינג. — אײַך זאָג אײַך, אַז קײַן
 אײַנציקער צאָן אײַן דזשאַנגל וועט ניט אױסגעשטשירעט ווערן קעגן אײַך; קײַן אײַנציקע לאַפע אײַן
 דזשאַנגל וועט זיך קעגן אײַך ניט אױנהײבן, ניט קײַן מענטש,
 ניט קײַן כײַע וועט אײַך ניט פאַרהאַלטן, ביז אײַר וועט ניט
 דערזען האַנהױואַראַ. עס וועט זײַן אַ חאַכ אַרומ אײַך.

ער האָט זיך האַסטיק אומגעווענדט צו מעסואַס:

— ער גלײַבט ניט, אָבער דו וועסט דאָך גלײַבן?

— אַ, געוויס, מײַן זון, ווער דו זאָלסט ניט זײַן — אַ

מענטש, אַ גײַסט אָדער אַ וואָלפּ פּונדזשאַנגל — אײַך גלײַב.

— ער וועט זיך שרעקן, אַז ער וועט דערהערן מײַנע לײַט

זײַגען. דו אָבער וועסט וויסן און פאַרשטיין. אײַצט גײַט, און

פאַמעלעך. ניטאָ זיך וואָס צו אײַלן, די טויערן זײַנען געשלאַסן.

מעסואַס האָט זיך שלוכצנדיק אַ וואָרפּ געטאָן צו מאַגליס

פּיס, נאָר ער האָט זי האַסטיק אופּגעהויבן, ציטערנדיק פּונד קאָפּ

ביז די פּיס. דאַן איז זי אײַם געפאַלן אפּן האַלדז און האָט אײַם

אַנגערופּן מיט די צערטלעכסטע נעמען, וואָס זײַנען אײַר נאָר

געקומען אפּן געדאַנק. דער מאַן אײַרער האָט געוואָרפּן אַ געקווענקטן בליק אפּ זײַנע פעלדער און געזאָגט:

— אײַב מיר וועלן זיך נאָר דערשלאַנגן קײַן האַנהױואַראַ און מיר וועט זיך אײַנגעבן צוצוקומען צום

אױער פּונד די ענגלענדער, וועל אײַך אַזױפּיל אופּמאַנען פּונעם בראַמינ, פּונעם אלטן בולדעאָן און

פּונד די אײַבעריקע, אַז דאָס גאַנצע דאָרפּ וועט פאַרדערסט ווערן. זײַ וועלן מיר באַצאָלן מיט

פּראַצענט פאַר דער ניט־אַפּגעשניטענער טווע און ניט געפּיטערטע בופּלאַקסן. אײַך סאַרלאַנגען שטרענגע

גערעכטיקײַט.

מאַגלי האָט זיך צעלאַכט.

— אײַך ווייס ניט וואָס גערעכטיקײַט איז, נאָר — קער זיך אומ אהער צו דער צײַט פּונד די

קומענדיקע רעגנס, וועסטו זען, וואָס דאָ וועט בלײַבן.

זײַ זײַנען אַוועק צום דזשאַנגל, און מאַמע־וועלפּן איז אַרױסגעשפּרונגען פּונד אײַר באַ-

העלטעניש.

— גײַ זײַ נאָך! — האָט מאַגלי געזאָגט, — און זע, אַז דער גאַנצער דזשאַנגל זאָל וויסן, אַז זײַ

זײַנען אונטער שוצ, גיב אַ ביסל לאָשן. טו אַ רופּ באַגיראַן.

אַ לאַנגער, נידעריקער געהויל האָט זיך אופּגעהויבן און איז צוריק אַראָפּגעפּאַלן, און מאַגלי האָט

דערזען, ווי מעסואַס מאַן האָט געמאַכט אַ טראַט צוריק און זיך אױסגעקערעוועט, קימאַט גרײַט צוריק

לױפּן צום הײַזל.

— גײַט מיט אײַער וועג! — האָט מאַגלי פּריילעך אױסגערופּן, — אײַך האָב דאָך אײַך געזאָגט,

אַז אײַר וועט הערן אַ ביסל געזאַנג, עס וועט אײַך באַגלײַטן ביז האַנהױואַראַ. אָט דאָס געזאַנג איז פאַר

אײַך דער גנאָד פּונד דזשאַנגל.

מעסואַס האָט צוגעײַלט אײַר מאַן, און די פּינצערניש האָט זײַ אײַנגעשלונגען צוזאַמען מיט דער

מאַמע־וועלפּן. דאַן איז באַגיראַ אױסגעוואַקסן קימאַט ווי אונטער מאַגליס פּיס. דער פאַנטער האָט גע-

ציטערט פּונד פּרייד, וואָס פאַרשיקערט די דזשאַנגל־לײַט יעדע נאַכט.

— מענטש זיך שעמען מיט דינע סיר ברידער! — האָט ער ארויסגעמרוקעט.
 — וואָס? האָבן זיי דען שלעכט געזונגען פון בולדעס וועגן? — האָט כאַוגלי געזאָגט.
 — צו גוט! צו גוט! זיי האָבן אפּידע מיך געצוהונגען צו פארגעסן מײַן שטאַלץ, און — איך שווער
 באַר צעבראַכענעם שלאָס, וואָס האָט מיך באַפּרײַט! — איך בין אוועק איבערן דושאַנגל מיט אַ זינגערײַ
 אַקוראַט ווי עס וואָלט פאַר מיר געווען עפעס אַ פּרילינג-שפּיל אינ ליבע! האָט אונדז דען ניט
 געהערט?
 — איך בין געווען פאַרנומען מיט עפעס אנדערש. פּרעג באַ בולדעאַן, ווי געפּעלט אימ דאָס
 לידל. גאָר וווּ זײַנען עס די פיר ברידער? קיינער פון דער מענטשן-שאַרע טאָר ניט אריבערטרעטן
 די שוועל פון טויער היינטיקע נאַכט.
 — איז האָס דאַרסטו די פיר? — האָט באַגיראַ געזאָגט, טאַנצנדיק פון איינ פּוס אפּן צווייטן, מיט
 גליַענדיקע אויגן און מרוקענדיק נאָך העכער ווי פּרײַער. -- איך קאָן זיי פאַרהאַלטן, קליינ ברודערל!
 וועט מען שוין אַמאָל מאַרדן עמעצן, צי גיין? אונדזער זינגערײַ און די מענטשן, וואָס זײַנען געקראַכט
 אפּ די ביימער, האָבן מיך אַפּגערייַצט, און וואָס איז דען דער מענטש, אז מיר זאָלן זיך זאָרגן וועגן
 אים — אָט דער נעפעש אָן האָר און אָן צייַן, אָט דער גאַקעטער ברוינער ערד-גרעבער און ערד-
 פּרעסער? דעם גאַנצן טאָג בין איך אים נאַכגעגאַנגען — אינמיטן העלן טאָג — אונטער דער ווייַסער
 שײַן פון דער זון. איך האָב אים געטריבן, ווי וועלפּ טרייבן בוסלאָקסן. איך בין באַגיראַ! באַגיראַ!
 באַגיראַ! אָט אזוי ווי איך טאַנצ מיט מײַן שאָטן, אזוי האָב איך געטאַנצט מיט יענע מענטשן, זע!
 דער גרויסער פּאַנטער איז אונטערגעשפּרונגען, ווי אַקעצל שפּרינגט אונטער נאָך אַ פאַרטריקנטן
 בלאַט, וואָס דרייט זיך איבער זײַן קאָפּ, האָט אַ פּאַך געטאַן רעכטס און לינקס אינ דער לופּט,
 וואָס האָט זיך אַזש צעקלונגען אונטער זײַנע קלעפּ, האָט זיך אָן גערויש אַראָפּגעלאָזט צו דער ערד
 און איז אונטערגעשפּרונגען ווידער און ווידער, ביים זײַן האַלב-מרוקען, האַלב-בילן איז געוואָרן אַלץ
 געשפּאַנטער און שטאַרקער, ווי דאָס הורקען פון דאַמפּ אינ אַ געהייַצטן קעסל.
 — איך בין באַגיראַ — אינ דושאַנגל! איצט איז נאַכט — און מײַן גאַנצע קראַפּט — אינ
 מײַנע לענדן! ווער וועט אָנהאַלטן מײַן קלאַפּ? מענטשןקינד, מיט איינ זעצ פון מײַן לאַפע קאָן איך
 דיר צעפּלעטן דיין קאָפּ, ווי אַ פּראָש אינ הייסן זומער!
 — איז שטאַן! — האָט מאַוגלי געזאָגט מיטן לאָשן פון דאָרס, ניט פון דושאַנגל.

דער קלאנג פונ מענטשלעכע ווערטער האָט באגיראן אָפגעשטעלט אין איינ אויגנבליק; ער האָט זיך אראָפגעלאָזט אפ די הינטערשטע פיס, וואָס האָבן געציטערט אונטער אים, און זײַן קאָפּ איז אויסגעקומען אפ איינ הייך מיט מאַגליש קאָפּ, און ווידעראמאָל האָט מאַגלי געקוקט אזוי, ווי ער האָט געקוקט באַטאָג אפ די צעבונטעוועטע וועלפלינגען — גלייך איז די גרינע אויגן ארייַן, אזוי לאַנג, ביז דער רויטער גלי הינטערן גרינעם גלאַנצ האָט זיך אויסגעלאָשן, ווי עס לעשט זיך אויס דער שטראַל פון א לייכטורעם ווייט אפן יאָמ, — ביז באגיראס אויגן האָבן זיך אראָפגעלאָזט, און צוזאַמען מיט זיי זײַן גרויסער קאָפּ — אלץ נידעריקער און נידעריקער, נידעריקער און נידעריקער — ביז די רויטע האַרטע צונג האָט ווי א פּייל א קראַצ געטאָגן מאַגליש פּוס.

— ברודער, ברודער, ברודער! — האָט דאָס ייִנגל געפליסטערט און לייכט געגלעט מיט זײַן האַנט דעם נאַקן און רוקן פון דעם פּאַנטער. — רויק, רויק; די נאַכט איז שולדיק, ניט דו... — די רייכעס פון דער נאַכט... — האָט באגירא געזאָגט מיט כאַראַטע. — די לופט מאַכט מיך ווילר,

אַבער ווי ווייסטו דערפּון?

די לופט ארום אן אינדישן דאָרפּ איז פול מיט אלערליי רייכעס, און א באַשעפּעניש, באַ וועלכער דער גערוכ-כּוש איז דער וויכטיקסטער פון אלע כּושיש, ווערט פון רייכעס פּונקט אזוי פאַרשיקערט, ווי א מענטש פון מוזיק און שאַרפּע געטראַנקען. מאַגלי האָט געגלעט און באַרויקט דעם פּאַנטער נאָך עטלעכע מינוט, און באגירא האָט זיך אוועקגעלייגט, ווי א קאַצ לעבן א פּייער — זײַנע לאַפּעס אונטער דער ברוסט און די אויגן האַלב געשלאָסן.

— דו ביסט פון דזשאַנגל און ניט פון דזשאַנגל, — האָט ער ענדלעך געזאָגט, — און איך בין ניט מער ווי א שוואַרצער פּאַנטער. נאָר איך האָב דיך ליב, קליין ברודער.

— א לאַנגער שמועס דאָרט באַ זיי אונטערן בוים, — האָט מאַגלי געזאָגט, ניט שענקענדיק קיינ ארפּמערקזאַמקייט באגיראס לעצטן זאַץ. — בולדעץ האָט זיך עס געמוזט אַנדערציילן אַ ביסל מײַסעס! זיי וועלן באלד קומען ארויסלעפּן די פרוי און איר מאַן פון נעץ און זיי ארייַנוואַרפּן אין דער רויטער בלום. אָבער די נעץ וועלן זיי געפינען א צעריסענע, כּאָ-כּאָ!

— נײַן, הער אויס, — האָט באגירא געזאָגט. — דער פיבער איז ארויס פון מיין בלוט, זאָגן זיי מיך דאָרט געפינען! ווייניק ווער פון זיי וועט היינט פאַרלאָזן זײַן הויז נאָך א באַגעגעניש מיט מיר. פאַר מיר וועט דאָס זײַן ניט צום ערשטן מאָל זיך צו געפינען אין א שטייג; און עס גלייבט זיך מיר ניט, אז זיי זאָלן מיך נעמען בינדן מיט שטריק.

— נו, רעכט, זײַ אָבער פּאַרזיכטיק, — האָט מאַגלי לאַכנדיק געענטפּערט. ער האָט זיך אָנגעהויבן צו פּילן אזוי פאַרשייט, ווי דער פּאַנטער, וועלכער האָט זיך ארייַנגעגליטשט אין הייז ארייַן. — פּא! — האָט באגירא ארויסגעבלאָזן פון זיך. — שמעקט עס דאָ אַ ביסל מיט מענטשן! דערפאַר איז אָבער דאָ פאַראַן פּונקט אזא געלענער, ווי מע האָט מיר געגעבן אין דעם קייניגס שטייגן אין אודיפּאַר. נו, לייגן מיר זיך, הייסט עס.

מאַגלי האָט געהערט, ווי דאָס בעט האָט א קרעכּצ געטאָגן אונטער דער לאַסט פון דער ריזיקער כּניע. — איך שווער באַם צעבראַכענעם שלאָס, וואָס האָט מיך באַפּרייט, זיי וועלן מיינען, אז זיי האָבן געפאַקט א היפּשן פּאַנג! קומ, זעצ זיך לעבן מיר, קליין ברודער; מיר בייַדע וועלן זיי אָפּגעבן א ברייטן, גוט-יאָד.

— נײַן. איך האָב עס אנדערש אין זינען. די מענטשן-שאַרע דאַרפּ ניט וויסן, אז איך געמאָגל אַנטײל איך דער שפּיץ. גיי ארייַן אפּ דיין יאָד, איך וויל זיי ניט אָנקוקן. — זאָל זײַן אזוי, — האָט באגירא געזאָגט, — שא, זיי גייען שוין! — די באַרזאָנוג אונטערן בוים איז עק דאָרפּ איז געוואָרן אלץ רוישיקער. צולעצט-האַט זי אויסגעבראַכט אין א ווילדן ליאַרעם און אין א שטורמישן שטראַמען איבער דער גאַס פון מענער

און סרויען, מיט דרענגלעך און באמבוק־שטעקנס, מיט שניטמעכערס און העק. בולדעץ און דער
 בראמין זינען געלאָפֿן פֿאַרויס, דער האַמוינ האַרט הינטער זיי, און אלע האָבן געפילדערט: „אהער
 די מאַכשייפֿע און דעם מעכאַשעפֿ! מיר וועלן זען, צי פֿייער וועט זיי צווינגען זיך מוידע זיין! סאַר-
 ברענט דאָס הויז איבער זייערע קעפֿ! מירן זיי ווייזן, ווי צו האַלטן באַ זיך וועלפֿישע שיידימ!
 ניין, שפּאַגן; פֿרייער שלאָגן! פֿאַקעלן! ברענגט נאָך פֿאַקעלן! בולדעץ, גלי אָן דאָס טרייבל פֿון ביקס!
 די טיר האָט זיי פֿאַרהאַלטן אַ וויילע, זי איז געווען פֿעכט פֿאַרשלאָסן. נאָר דער האַמוינ
 האָט זי אינגאַנצן אַרויסגעריסן, און די שנייג סונ די פֿאַקעלן האָט פֿאַרפֿלייצט דאָס צימער. אפֿן גע-
 לענער, אויסגעצויגן איז זיין גאַנצער לענג, איינ לאַפֿע פֿאַרזייגט איבער דער צווייטער, שוואַרצ ווי
 דער אָפֿגרונט און שרעקלעך ווי אַ טייל, איז געלעגן באַגירא.

איינ אוינגבליק האָט געהערשט אַ מוירעדיקע שטילקייט. דערנאָך האָבן די פֿאַדערשטע רייען
 גענומען זיך שטופֿן צוריק פֿון דער שוועל, און איז דער מינוט האָט באַגירא אַפֿגעהויבן דעם קאַפֿ
 און אַ גענעצ געטאָגן, — זאַנג, דורכגעטראַכט און מיט אַן אַרויסרום, — ווי ער וואָלט וועלן באַליידיקן
 זינס אַ גלייכנ. די האַריקע ליפֿן האָבן זיך געוויגט אַרום און אַרפֿ; די רויטע צונג האָט זיך אויס-
 געצויגן; דער קינבאַק האָט זיך אַרפֿגעלאָזט נידעריקער און נידעריקער, ביז עס האָט זיך אַרויסגע-
 זען אַ העלפֿט פֿון הייסן שלונג, און די ריזיקע צייגן האָבן זיך אַנטפֿלעקט ביזן לעצטן צוואַמען
 מיט די יאַסלעס; דערנאָך האָבן ביידע רייען צייגן זיך פֿאַרהאַקט מיט אַ קנאַק, ווי דער שטאַלע-
 נער שלאָס פֿון אַ ספּיערקאַסע.

איז אַ מינוט אַרום איז די גאַס געווען ליידיק. באַגירא איז אַרויסגעשפּרונגען צוריק דורכ
 פֿענצטער צו מאַגליי. און דער מענטשן־שטראַם האָט זיך געטראַגן איבערן דאָרם מיט אַ געהויל
 און קוויטשערן, און איז דער פֿאַניק איז איינער געשפּרונגען איבערן אַנדערן, קעדיי וואָס גיכער
 צו דערשלאָגן זיך צו דעם אייגענעם הויז.

— איצט וועלן זיי זיך ניט רירן פֿון אַרט ביז סאַג, — האָט באַגירא רויק געזאָגט. —
 וואָס ווייטער?

דאָס דאָרפּ האָט אויסגעזען ווי פארוונקען איז א נאָכמיטיק-שלאָפּ, נאָר ווען זיי האָבן זיך צו-
געהערט האָבן זיי פארנומען דעם קלאנג פון שווערע קאסטנס מיט זוימען, וואָס מע האָט געשלעפט
איבער דער ערד, קעדיי מיט זיי צו פארשטעלן טירן. באגירא איז געווען גערעכט: דאָס דאָרפּ
וועט זיך ניט רירן ביז טאָג. מאַגלי איז געזעסן און האָט געטראכט, און זיינ פּאַנעם איז גע-
וואָרן פינצטערער און פינצטערער.

— וואָס האָב איך דען געטאָן? — האָט באגירא געזאָגט, זיך טוישענדיק צום יינגל.

— בלוין גוטס. נו, גיב אפ זיי אכטונג ביז טאָג. איך לייג זיך שלאָפן.

מאָגלי איז אוועקגעלאָפן אין דזשאַנגל, האָט זיך אוועקגעלייגט אפ א שטיין און איז אָפּגע-

שלאָפן די נאכט און דעם גאנצן טאָג, ביז עס איז ווידער געוואָרן נאכט.

ווען ער האָט זיך אופגעכאַפט, איז באגירא געווען לעבן אימ, און א פריש-געטויטער באַק

איז געלעגן בא זינע פיס. באגירא האָט זיך נייגעריק צוגעקוקט ווי מאָגלי האָט געשניטן דעם

באַק מיטן מעסער. ער האָט אָפּגעגעסן, אָפּגעטרונקען און זיך צוגעלייגט, אָנשפארנדיק זיינ קינ-

באַק אין האנט.

— דער מאן און די פרוי זיינע זינען בעשאַלעם אָנגעקומען קייג האנהיווארא, — האָט בא-

גירא געזאָגט, — זיינ מוטער האָט צוגעשיקט די דאָזיקע יעדע דורכ טשילד. זיי האָבן געקראָגן א

פערד נאָך פאר האַלבער נאכט, אין דער זעלבער נאכט, ווען מע האָט זיי באפרייט, און זיינען

געפאָרן זייער גיכ. נו, איז עס ניט ווילד?

— זייער ווילד, — האָט מאָגלי געענטפערט.

— און זיינ מענטשן-שארע האָט זיך ניט גערירט פון אַרט, ביז די זון איז ניט געווען הויב

אפן הימל. דאן האָבן זיי עפעס אָפּגעגעסן און זיינען זיך ווידער צעלאָפן איבער די הייזער.

— האָבן זיי דיכ עפּשער געזען?

— זייער מעגלעך. באַגינען האָב איך זיך אַ ביסל געוואַלגערט אין שטויב לעבן טויער און עפּשער האָב איך נאָך אַ טראַפּעצע אונטערגעוונגען. איצט, קליינ ברודערל, איז דאָ מער נישט וואָס צו טאָן. קום אפּ יאָג מיט מיר און באַלויב. ער האָט דערטאפּט ערגעץ נייע בינשטאָקן און וויל זיי אונדז ווייזן. מיר אלע וואָלטן וועלן דיכ האָבן צוריק לעבן אונדז, ווי אמאָל. טו אויס אָס דעם בליק דײַנעם, וואָס וואַרפט אָן אַ שרעק אפּירע אפּ מיר. דעם מאַן און די פּרוי וועט מען אין דער רויטער בלום נישט וואַרפּן, און אלץ איך דושאַנגל גייט ווי געוונטשן. נישט אזוי? לאָמיר פּאַר-געסן די מענטשן-שאַרע.

— זי וועט פאַרגעסן ווערן — גאָר אינגיכט. וווּ פּיטערט זיך האַטי היינט באַנאכט?

— וווּ עס גלוקט זיך אימ. ווער קאָגן ענטפּערן פאַרן שוויגנדיקן? אָבער צו וואָס פּרעגסטו עס?

וואָס קאָגן האַטי טאָג אזוינס, וואָס מיר קאָנען שוין נישט?

— הייס אימ און זייע דרײַ זיך קומען אהער צו מיר.

— הע... אָבער... כ׳לעבן, קליינ ברודערל, ס׳עפעס אַ ביסל... נישט באַקומען זיך שאַפּן מיט

האַטינ: „קום“ און „גי“. באַרעכט זיך נאָר, ער איז דאָך עפעס דער האַר פּונד דושאַנגל, און איי-דער די מענטשן-שאַרע האָט אזוי געענדערט דײַן קוק, האָט ער דיכ געלערנט דעם דושאַנגל-שפּרוך.

— אלציינס. איפּ האָב אַ שפּרוך צו אימ אויך. זאָג אימ: מאַגלי-פּראַש האָט אימ געבעטן

קומען. און טאָמער פּאָלגט ער דיכ נישט, זאָג, ער זאָל קומען צוליבן כּורבן פּונד די פּעלדער באַ בוירטפּאַר.

— דער כּורבן פּונד די פּעלדער באַ בוירטפּאַר, — האָט באַגיראַ איבערגעכאַזערט אַ צוויי-דרײַ

מאָל, קעדיי נישט צו פאַרגעסן. — איכ׳ל גיין. איך ערגסטן פאַל וועט האַטי ווערן בייז, און איך

בייז גרייט אוועקשענקען דעם פּאַנג פּונד אַ גאַנצן כּוידעש צו הערן אַ שפּרוך, וואָס האָט אַ מאַכט איבערן שוויגנדיקן.

ער איז אוועקגעגאַנגען, איבערלאָזנדיק מאַגליינ, וועלכער האָט מיט ווילדן צאָרן גענומען

שטעכטן די ערד מיט זײַן מעסער. ער האָט קיינמאָל אין זײַן לעבן נישט געזען קיינ מענטשלעך

בלוט ביז ער האָט דערזען מעסואס בלוט אפּ די שטריק, מיט וועלכע זי איז געווען געבונדן, און —

וואָס פאַר אימ איז דאָס געווען אַ סאַך וויכטיקער — דערשמעקט דאָס בלוט. מעסוא האָט אימ גע-

וויזן צערטעקייטן, און אפּ וויפּל ער האָט ביכלאַל געוואוסט פּונד זײַנע — האָט ער זי ליב געהאַט אזוי

שטאַרק, ווי ער האָט פּיינט געהאַט דעם גאַנצן מענטשן-שטאַם. נאָר ווי טיפּ אימ האָט געעקלט פּונד די

מענטשן, פּונד זייער פּלאַפּלעריי, אַכזאַריעס און פּאַכדאַנעס, וואָלט ער פאַר קיינע אויזערעס פּונד

דושאַנגל נישט געקאָנט באַ זיך פּויעלן טויטן אַ מענטשן און נאַכאַמאַל דערשפּירן דעם

שרעקלעכען רייכ פּונד זײַן בלוט. זײַן פּלאַן איז געווען פּאַשעטער, דערפאַר אָבער פּיל גרינטלעכער;

און ער האָט געלאַכט צו זיך אַזוי באַם געדאַנק, און דער גאַנצער אופטו איז אימ געקומען אין

קאַפּ אַרײַן צוליב בולדעאַס אַ מינסע, וואָס ער האָט דערצײט אין אַן אָונט אונטערן בוימ.

— דער שפּרוך איז אַ שפּרוך, — האָט באַגיראַ אימ אײַנגערוימט אין אויער. — זיי האָבן זיך

געפּיטערט באַם טײַך, און — זיי האָבן געפּאָלגט, ווי די לעמעלעך! זע, אָן גייען זיי!

האַטי און זײַנע דרײַ זיך זײַנען דערשינען אפּ זייער שטייגער — אָן אַ שאַרף אפּילע. די בלאָך

טע פּונד טײַך איז נאָך געלעגן אַ פּרישע אפּ זייערע זײַטן, און האַטי האָט פאַרטראַכטערהייט גע-

קײט דעם גרינעם שטאַם פּונד אַ יונגער פּלאַטאַנע, וואָס ער האָט פאַרבייגייענדיק ארויסגעדרײט מיט

זײַנע האַרנצײן. נאָר יעדע זײַנע איז זײַן רײזיקן קערפּער האָט געוויזן באַגיראַן, וועלכער האָט גוט

געפּילט אזעלכע זאַכן, און איצט שטייט נישט דער האַר פּונד דושאַנגל פאַרן מענטשןקינד, נאָר עמע-

צער, וואָס האָט פּוירע פאַר עמעצן, וועלכער ווייסט נישט פּונד קיינ מוירע. זײַנע דרײַ זיך זײַנען גע-

גאַנגען זײַט באַ זײַט הינטער זייער פּאַטער.

מאוגלי האָט קוים דעם קאַפּ ארפּגעהויבן, ווען האטי האָט אימ באגריסט: „גוט-יאגד“. א היפּ-שע צייט איז דער העלפּאנד געשטאנען פאַרבן יינגל, זיך געוויגט און געשאַקלט און געטראָטן פון איינ פּוס אפּן צווייטן, איידער מאוגלי האָט געעפּנט דאָס מויל, און אויך דאן האָט ער זיך געווענדט צו באגיראן, ניט צו די העלפּאנדן:

— איך וועל דערציילן א געשיכטע, וואָס איך האָב געהערט פונעם יעגער, נאָך וועלכען דו האָסט זיך נעכטן געיאָגט. זי האָט צו טאָן מיט א העלפּאנד, אן אפּטן און א קלוגן, וואָס איז אריין-געפאלן אינ א נעצגרוב, וווּ א פאַרשפיצטער דראַנג האָט אימ געמאַכט א שניט פונעם טראָט ביז צום אקסל, איבערלאָזנדיק א ווייסן צייכען.

מאוגלי האָט א מאַך געטאָן מיט דער האנט, און ווען האטי האָט זיך אומגעדרייט, האָט די שניי פון דער לעוואָנע געוויזן א לאנגן שראַם אפּ ווייני שיפער-בלויער זייט, ווי פון א שמיץ פון א פייערדיקער ביטש.

— מענטשן זיינען געקומען אימ ארויסנעמען פון גרוב, — האָט מאוגלי ווייטער גערעדט, — נאָר ער האָט צעריסן זייערע שטריק און איז פאַרשווינדן ביז ווייני ווינד האָט זיך פאַרהייט. דאן איז ער געקומען באנאַכט אינ גרויס צאָרן צו די פעלדער פון יענע יעגער. איך דערמאַן זיך איצט, אז ער האָט געהאַט דריי זינ. דאָס האָט פאַסירט מיט פיל, פיל רעגנס צוריק און זייער ווייט פון-דאנען — צווישן די פעלדער בא בוירטפאַר. וואָס איז געשען מיט יענע פעלדער, האטי?

— אָפּגעשניטן זיי האָב איך מיט מינע דריי זינ, — האָט האטי געענטפערט.

— און מיטן אקערן, וואָס קומט נאָכן שניי?

— מע האָט ניט געאַקערט.

— און מיט די מענטשן, וואָס האָבן געלעבט פון די גרינע גראָזן פון דער ערד?

— זיי זיינען אוועקגעגאַנגען.

— און מיט די היילעך, ווו די מענטשן פלעגן שלאָפן?

— מיר האָבן צעפליקט די דעכער אפ שטיקלעך און די ווענט האָט דער דושאָנגל פאר-
שלונגען.

— נו, און וואָס איז געווען דערנאָך?

— דער דושאָנגל האָט פארדעקט א שטעטלעך, וואָס איך קאָן אים איבערגיין אין צוויי
טעג פון מירעך צו מירעך, און אין דריי טעג פון צאָפן צו דאָרעם. מיר האָבן אָנגעשיקט דעם
דושאָנגל אפ פֿינף דערפער. אין די דאָזיקע דערפער, ווי אויך אפ זייערע פֿיטער־און ברויט־פעלדער,
איז ניטאָ איצט קיין איינציקער מענטש, וואָס זאָל זיך שפּיגן מיט ערדארבעט. אָט דאָס איז גע-
ווען דער כורבן פון די פעלדער באַ בוירטפאָר, וואָס איך און מײַנע דריי זיין האָבן געמאכט. און
איצט, מענטשן קינד, פרעג איך: פֿונדאנען האָסטו זיך וועגן דעם דערוואָס?

— א מענטש האָט עס מיר דערציילט, און איך זע איצט, אז אפֿילע בולדעאָ קאָן אמאָל אויך
דערציילן אַן עמעס. די ארבעט איז געווען גוט געמאכט, האטי מיטן ווייסן שראַם; נאָר דאָס צווייטע
מאָל וועט זי געמאכט ווערן בעסער, ווייל א מענטש וועט מיט איר אָנפירן. דו קענסט דאָס מענטשן-
דאָרפ, וואָס האָט מיך פֿארשטויסן? זיי זײַנען פֿייל, נאָריש און הארט־הארציק; זיי ארבעטן נאָר מיט
די מײַלדער, און די שוואַכערע צווישן זיי טויטן זיי — ניט צו־ריבן עסן, נאָר צו־ליבן שפּיל. ווען זיי
פרעסן זיך אָן, קאָנען זיי וואַרפן אין דער רויטער בלום זייער אייגענעם מיט. דאָס האָב איך אַלײַן
געזען. עס טויג ניט, זיי זאָלן דאָ ווייטער בלײַבן וויינען. איך האָב זיי שפּיגט.

— טאָ דערהאָרע זיי, — האָט האטיס ינגסטער זון געזאָגט; דערביי האָט ער אָפּגעפליקט א
בינטל גראָז, האָט מיט אים א קלאַפ געטאָן אָן זײַנע פאָדערשטע פיס און אוועקגעוואָרפן, און
זײַנע קליינע רויטע אייגעלעך זײַנען גניוויש געלאָפן פון זײַט צו זײַט.

— צו וואָס טויגן מיר ווייסע ביינער? — האָט מאַגלי מיט קאס געזאָגט. — וואָס בין איך אייך-
א וועלפֿלינג, וואָס איך זאָל זיך שפּילן אפ דער זון מיט א צעבלוטיקטן קאָפּ? איך האָב געהאָרעט
שיר־כאַנען, און זײַן פעל פֿיילט דאָ אפן ראַט־פעלדן; אָבער... אָבער איך ווייס ניט, ווהיין
שיר־כאַן איז פֿארשוונדן, און מײַן האַרץ איז נאָך שווער. נײַן, איך וויל האָבן עפעס, וואָס איך
קאָן זען און אָנטאָפן מיט די הענט. שיק אָן דעם דושאָנגל אפן דאָרפ, האטי!

באגירא האָט אפּגעצײטערט און זיך אַינגעהויקערט אפ זײַן אָרט. ער האָט געקאָנט באַנעמען —
אין ערגסטן פאל — א לויפ אראָפּ טאָן איבער דער גאַס, זיך אַרײַנרייסן אין א מאַסע מענטשן, טיילן-
דיק קלעפּ רעכטס און לינקס אָדער א פֿארנאכטיקן איבערפאל אפ אַן אַקערער; נאָר דער דאָזיקער
פלאַן אויסצומעקן א גאַנצ דאָרפ, עס זאָל אינגאַנצן פֿארשווינדן פון די אויגן פון מענטש און כײַע —
דאָס האָט אפֿילע אפ אים אָנגעוואָרפן א שרעק. איצט האָט ער פֿארשטאַנען פֿארוואָס מאַגלי האָט גע-
שיקט נאָך האטי. קיינער — אויסער דעם העלפֿאַנד, וואָס האָט אוי זיך לאַנג געלעבט און אזוימיל גע-
זען — איז ניט איבשטאַנד דורכצופירן אזא מיט מילכאַמע.

— זאָלן זיי אנטלויפן פֿונדאנען, אָט אוי ווי די מענטשן זײַנען אנטלאָפן פון די פעלדער באַ
בוירטפאָר. זאָל בלויז רעגנוואַסער באַאקערן די פעלדער און דער גערויש פון רעגן אפן געבלעטער
זאָל פֿאַרבייטן דאָס גרילצן און זשומען פון זייערע שפּינדלען. איך און באגירא וועלן זיך מאַכן א
הייל אינעם היין פונעם בראַמי, און די אינדן וועלן טרינקען פֿונעם רעזערוואַר הינטערן טעמפל!
לאַז ארום דעם דושאָנגל, האטי!

— אָבער איך... מיר האָבן זיך מיט זיי ניט געקריגט, און בלויז אין ווילדן צאָרן קאָנען מיר זיך
אַרײַנרייסן און פֿארוויסטן ערטער, ווו מענטשן זײַנען געשלאָפן. — האָט האטי געזאָגט און זיך אַומאַנט-
שלאָסן געשאַקלט.

— זײַט איר דען די איינציקע גראָז־עסער אין דושאָנגל? טרייבן ארום אהער דײַנע שטאַמען.

זאָל דער הירש, דער ווילד-כאוער און די נילגאיא דורכפירן די ארבעט. איר מענט אהער אפילע א פוס
 ניט אריינשטעקן, ביז די פעלדער וועלן ניט בלייבן נאקעט און הויל. לאָז ארום דעם דושאָנגל, האטי!
 — און מאָרדן וועט מען ניט? מינע האָרנציינ זיינען געווען רויט באַם כורבן פון די פעלדער

בא בוירטפאָר, און איך וואָלט ניט וועלן נאָכאמאָל דערשפירן יענעם דייַעכ.
 — איך אויך ניט. איך וויל ניט אפילע, אז זייערע ביינער זאָלן ליגן אפ אונדזער ריינער

ערד. זאָלן זיי זיך זוכן אן אנדער הייל. דאָ טאָרן זיי ניט בלייבן.
 איך האָב געווען און געשמעקט דאָס בלוט פון דער פרוי, וואָס האָט
 מיר געגעבן עסן — פון דער פרוי, וועלכע זיי וואָלטן דערהארגעט, ווען
 ניט איך. בלויז דער רייַעכ פון פריש גראָז באַ זייערע שוועלן קאָן
 פארטרייבן דעם רייַעכ פון איר בלוט. ער ברענט באַ מיר אין כויל.
 שיק אָן דעם דושאָנגל, האטי!

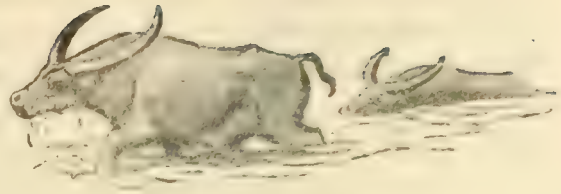
— אכ! — האָט האטי געוואָנט. — אָט פונקט אזוי האָט דער שניט
 געברענט אפ מיין פעל, ביז מיר האָבן ניט געווען ווי די דערפער
 זיינען פארוואקסן געוואָרן מיטן פרילינג-שפראַץ; איצט פארשטיי איך דיך. דיין קריג איז אונדזער קריג.
 מיר וועלן אָנשיקן דעם דושאָנגל.

מאגלי האָט קיימ צייט געהאט אָפצוציען דעם אָטעם, ווייל ער האָט זיך געטרייסלט פון צאָרן
 און סינע, ווען די העלפאנדן זיינען פארשווינדן. באגירא האָט אים אָנגעקוקט א פארציטערטער.
 — איך שווער באַם צעבראָכענעם שלאָס, וואָס האָט מיך באַפרייט! — האָט דער שווארצער פאנ-
 טער ענדלעך אויסגערופן. — ביסטו עס דער נאקעטער נעפעש, פאר וועלכן איך האָב גערעדט אין דער
 שארע. ווען אלע זיינען נאָך יונג געווען? הערשער פון דושאָנגל, ווען מיין קראפט וועט מיך פאר-
 לאָזן, באשיצ מיך, באשיצ באלון, באשיצ אונדז אלעמען! מיר זיינען הינטלעך קעגן דיר! אָפגעפליק-
 טע צווייגלעך אונטערן פוס! זייגעלעך, וואָס האָבן זייער מוטער פארלאָרן!

דאָס צוגלייכן באגיראן צו א פארבלאָנדשעט ציגעלע האָט מאגלין גאָר אינגאנצן צעטומלט
 און ער האָט זיך אזוי פאנאנדערגעלאכט, אז ער האָט דעם אָטעם ניט געקאָנט כאַפן, דערנאָך האָט
 ער זיך צעוויינט, דערנאָך ווידער זיך צעלאכט, און צולעצט איז ער אריינגעשפרונגען אין טייך
 אריין, קעדיי זיך צו באַרויַקן. דאָרט איז ער לאַנג ארומגעשווומען און זיך געטונקט אין דער
 אָפּשפיגלונג פון לעוואָנע-שיין אפן וואסער, ניט ערגער פונעם פראַש, זיינן נאָמענברודער.
 דערווייַל האָבן זיך האטי און זיינע זיין אָפּגעטיילט איינער פון צווייטן, און יעדער פון זיי
 האָט שווייגנדיק אוועקגעשפאנט איבערן דושאָנגל: ווער קיינ מיזרעך, ווער קיינ מיירעוון, ווער קיינ
 דאָרעם, ווער קיינ צאָפּן. צוויי טעג נאָכאנאנד — דאָס הייסט, א שטרעקע פון זעכציק מיין — זיינען
 זיי אזוי געגאנגען דורכן דושאָנגל, און יעדער טראָט זייערער, יעדע באוועגונג פון זייערע שניצן
 איז באַמערקט און באַרעדט געוואָרן פון מאַנג און טשילן, פון די מאַפעס און אלע פייגל. דער-
 נאָך האָבן די העלפאנדן גענומען זיך פּיטערן און האָבן זיך אזוי רויק געפירט אן ערעך א וואָך
 צייט. האטי און זיינע זיין זיינען ענדלעך צו קאאן, דעם פעלדז-פּיטאַן: זיי אַיילן זיך קיינמאָל ניט
 איידער ס'איז נייטיק.

אינ א שטיקל צייט ארום האָט זיך פארשפרייט א קלאנג — קיינער האָט ניט געוויסט פּונווא-
 נען — איבערן דושאָנגל, אז אינ דעם און דעם טאָל קאָן מען געפינען בעסערע שפּיין און ווא-
 סער. די ווילדע כאַזירימ, וואָס זיינען גרייט צו גיין אין עק וועלט נאָך א זאטן מאַלצייט, האָבן
 זיך די ערשטע געריט פון אָרט גרופעסוויין, קרעטערנדיק איבער די פעלדן. נאָך זיי האָבן זיך
 געלאָזט די אינדן, צוזאמען מיט די קליינע ווילדע פּיסקעלעך, וואָס לעבן פון נעוויילע. גלייכצייטיק
 מיט די אינדן זיינען ארויסגעטראָטן די שווערע נילגאיאס, און נאָך זיי — די בופלאָקסן פון די זומפּן.

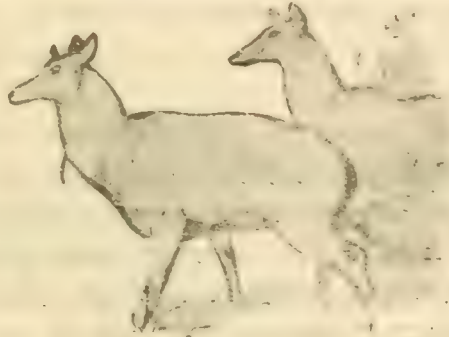
די קלענסטע קלייניקייט וואָלט געקאָנט פארקע-
רעווען צוריק אָט די צעוואָרפענע, בלאַנקענדיקע
סטאדעס, וואָס האָבן געקייט, געשפרונגען, גע-
טרונקען און ווידער געקייט; נאָר באַ מינדסטן
טומל האָט זיך עמעצער ארויסגערוקט פאָרויס
און זיי באַרוקט. איינמאָל איז עס געווען

זאהי-נאָדלפּעל מיט מיסעס וועגן אויסגעצייכנטער פאשע אָט דאָ ניט ווייט, אינגאנצן עטלעכע טריט פונ-
דאנען; א צווייט מאל האָט כאנג מיט א פריילעכע געשריי זיך א טראָג געטאָגן איבער א לאַנקע און
געוויזן, אז זי איז פוסט - ניטאָ, הייסט עס, פאר וועמען מוירע צו האָבן; אן אנדערש מאל האָט
באלו מיט א פול מויר וואָרצלען געשפאנט מיט זיין וואלגער-טראָט לעבן א צערודערטער שע-
רענגע און א ביסל מיט גוטן, א ביסל מיט בייזן זי געטריבן אפן רעכטן וועג. א סאך כייס האָבן פאר-
לויבן דעם אינטערעס און זינגען זיך צעלאָפּן, נאָר זייער פיל זינגען געבליבן און געגאנגען וויי-
טער. אינ א טאָג צען ארום איז די זאך געווען אין פאָלגנדיקן צושטאנד: די אינדן, כאַזירימ און
נילגאיאס האָבן זיך געדרייט אין א קרייז פון אכט אָדער צען מיל אין ראָדוס, ביים די פלייש-פרעסער
האָבן ארומגענומען דעם גאנצן פלאץ ווי א רינג און זיך געשטויסן באַ די ברעגן. אין דער טיפ
פון דעם קרייז איז געלעגן דאָס דאָרפ: די טוועט ארום דאָרפ האָבן אָנגעהויבן ווערן צייטיק, און
צווישן די פעלדער אפ די אויגערופענע „מאטשאנען“ הויכע פלאטפארמעס פון שטעקנס אפ
פיר דרענגלעך, ענלעך צו א טויבנשלאק זינגען געזעסן מענטשן אפ אָפצושרעקן פייגל און
אנדערע גאנאָוים פון ברויט. די אינדן האָט מען שוין איצט ניט געבעטן מיט גוטן. די פלייש-
פרעסער זינגען געגאנגען הארט הינטער זיי און זיי געטריבן פאָרויס טיפער אין קרייז.

עס איז געווען א פינצטערע נאכט, ווען האטי און זינגע זיין זינגען אראָפגעקומען פון דושאָנגל
און האָבן אראָפגעכראָכט די דרענגלעך פון די „מאטשאנען“, און זיי זינגען אומגעפאלן, ווי עס
פאלן איבערגעשניטענע שטענגלעך פון וואסערניפט-קרויט אין בלי. און די מענטשן אראָפפאלנדיק האָבן
געהערט דאָס טיפע גאָרגלען פון די העלפאנדן הארט באַ זייערע אויערן. דאן האָבן די פאָדערשטע
רייען פון די צעטומלעטע אינדן זיך א ריס געטאָגן פאָרויס און האָבן פארפלייצט די אקער-און פיי-
טער-פעלדער פון דאָרפ. מיט זיי זינגען אריין די שאַרפציניקע ווילד-כאזירימ און וואָס פון די
אינדן איז געבליבן, האָט דער כאַזער פארטיליקט.

פון צייט צו צייט האָט דער געהויל פון וועלט געשראָקן די סטאדעס, און זיי זינגען פאר-
צווייפלט ארומגעפאָפּן אהין און צוריק, צערעטנדיק די יונגע גערשטן און מאכנדיק א כורבן פון
די ברעגן פון די באוואסערונג-קאנאלן. אייער עס האָט אָנגעהויבן צו גרויען אפ טאָג, האָט דער דרויסן-
דיקער קרייז נאָכגעלאָזט אין איין פונקט. די פלייש-פרעסער זינגען אָפגעטראָטן און געלאָזט אן

אָפענעם דורכגאנג צו דאָרעם-זייט, און די גראָז-פרעסער זיינען סטאדע נאָכ סטאדע אנטלאָפּן דורכן דורכגאנג. די דרייטערע האָבן זיך נאהאלטן אין וואַלד, קעדיי צו פארענדיקן זייער מאָל-צייט אין דער צווייטער נאכט.

נאָר די ארבעט איז שוין געווען אָפּגעטאָן. צומאָרגנס האָבן די דאָרפסלייט דערזען, אז זייער ברויט איז פארלוירן און זיי האָבן פארשטאנען, אז זיי קאָנען זיך ריכטן אפּן טויט, אויב זיי וועלן

ניט אוועק פונדאנען, ווייל זיי האָבן געלעבט יאָר-איינ יאָר-אויס פונקט אזוי נאָענט צום הונ-גע-רטויט, ווי צום דזשאַנגל. ווען מ'האָט ארויסגעשיקט די בופלאָקסן אפּ פאשע, האָבן די הונגעריקע בעהיימעס ניט געפונען וואָס צו עסן און האָבן אוועקגעוואנדערט אין דזשאַנגל אריין צו זייערע ווילדע כאוויירימ. פארנאכט האָט מען געפונען די דריי-פיר פערדלעך, וואָס דאָס דאָרפ האָט פארמאָגט, מיט צעבראָכענע קעפּ. בלויו באגירא האָט געקאָנט געבן אזעלכע קלעפּ, און בלויו ער האָט גע-האט די כוצפּע ארויסצושלעפּן איינס פון די פערד אין סאמע מיט פון גאס.

די דאָרפסלייט האָבן ניט געוואגט צו צעלייגן פּייערן אין פעלד אין יענער נאכט, און האטי מיט זיינע זין זיינען ארויס פארענדיקן די ארבעט; אין דאָרט, ווו האטי טוט אן ארבעט, איז בע-סער זיך ניט צו ווייזן. די מענטשן האָבן באשלאָסן צו לעבן פון זייער אָנגעקליבענער טווע, ביז די רעגנס וועלן ארויספאלן, און דערנאָכ זיך פארדינגען צו אנדערע אפּ די פעלדער, ביז זיי וועלן אָניאָגן דאָס פארלוירענע יאָר. נאָר ביים דער ברויט-הענדלער האָט געטראכט וועגן זיין געפאקטן שפּיכלער און וואָס פארא פרייז ער וועט עס ארויפרייסן, האָבן האטיס שארפע האָרנציינ דורכגעלעכערט די ליי-מענע געבלידע און צעטראָגן אפּ פיצלעך די געפלאָכטענע קערב מיט די טייערע קערנער.

אז מ'האָט זיך דערוויסט וועגן דעם לעצטן שאָרן, איז ארויסגעטראַטן דער בראמינ. ער האָט גע-דאוונט צו זיינע געטער, נאָר זיי האָבן ניט געענטפערט. עס קאָן זיין, האָט ער געזאָגט, אז דאָס דאָרפ האָט, אליין ניט וויסנדיק, דערצאָרנט איינעם פון די געטער פון דזשאַנגל, ווייל — אָן שום סאָפעק — דער דזשאַנגל איז קעגן זיי. מ'האָט געשיקט נאָכן הויפטמאן פון די נאָענטסטע שטאמען פון די וואנדערנדיקע גאַנדן — קליינע, געשייטע און זייער טונקעלע יעגער, וואָס לעבן אין דער טיפּ פון דזשאַנגל און שטא-מען פון דער עלכסטער ראסע אין אינדיע — די ערשטע באלעבאטימ פונעם לאנד. זיי האָבן מעכאבער געווען דעם גאַנד מיט וואָס זיי האָבן געהאט.

ער איז געשטאנען אפּ איינ פוס, גענומען זיין בויגן אין האנט, האָט אריינגעשטעקט א צוויי-דריי פאר-גיפטעטע פּיילן אינעם קנויל האָר אפּ זיין קאָפּ, און האָט געוואָרפן האלב-דערשראָקענע, האלב-פאראכטנדיקע בליקן אפּ די צעטראַגענע זאָרפס-לייט און זייערע פארוויסטע פעלדער. זיי האָבן געוואָלט וויסן, צי זיינע געטער — די אלטע גע-סער — זיינען ניט אמאָל אין קאס אפּ זיי, און וואָס פארא קאָרבאַנעס זאָלן זיי ברענגען. דער גאַנד האָט גאַרנישט געזאָגט, ער האָט נאָר אפּ-

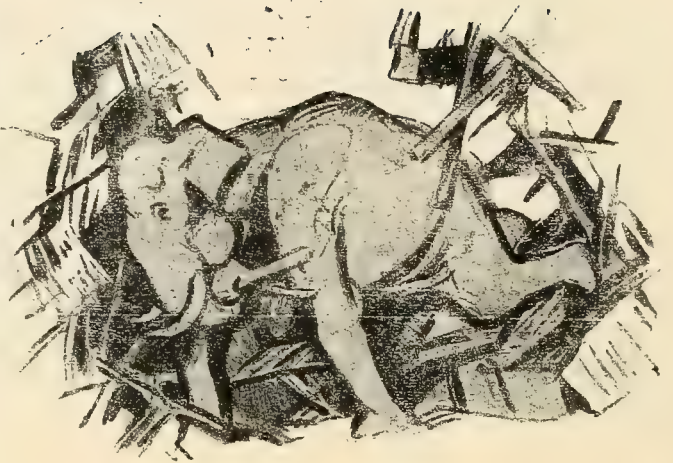

געהרבן א שטענגל פון דער קארעלא - א קלעטער-פלאנצ, אס וועלכער עס וואקסן ווילדע קירבעס, - און האָט מיט אים ארומגעפלאַכטן די סיר פון טעכטל פאר די אויגן פון דעם רויכנ פארגלאַצטן געצ, דערנאָכ האָט ער א ווייני געטאָן מיט זיין האנט אין דער לונט, צום וועג קיין האנהיווארא, און האָט זיך און- געקערט צוריק צו זיך אין דושאַנגל און זיך צוגעקוקט צו דער באוועגונג פון די דושאַנגל-שטאמען. ער האָט געוויסט, אז ווען דער דושאַנגל רירט זיך פון אָרט, קאָענע בלויז די ווייסע מענטשן האָבן צו פאר- צאמען אים דעם וועג.

ס'איז געווען איבעריק צו פרעגן וואָס ער ניינט, דער ווילדער קירבעס וועט וואקסן דאָרט, ווי די דאָרפסלייט דינען זייער גאָט, און וואָס פרייער זיי וועלן זיך אָפטרעגן, איז אלץ בעסער פאר זיי. ס'איז אָבער שווער פאר א דאָרפ זיך אָפרייסן פון זיין אייגענעוועסענעם אָרט, די דאָרפסלייט זיינען געבליבן אזוי לאנג, ווי מ'האָט נאָך געקאָנט געפיינען וואָס-ניט-איז צום עסן, זיי האָבן געפרוּווט קלייבן ניס אין דושאַנגל, נאָר שאָטנס מיט גלענדיקע אויגן האָבן זיי נאָכגעקוקט אין וואלד און זיך געוויזן פאר זיי אשילע אינמיטן העלן טאָג, און ווען זיי פלעגן אין שרעק אנטלויבן צו זייערע הייזער, האָבן זיי ניט איינ מאל געזען, אז די קאָרע אפ ביימער, וואָס זיינען מיט א פאָר מינוט פרייער געשטא- גען אומבאריט, איז צעשיידט און צעריסן פון לאפעס מיט ריזיקע נעגל, וואָס מער זיי האָבן זיך דער- געענטערט צום דאָרפ, אלץ דרייסטער זיינען געוואָרן די ווילדע באשעפענישן, וואָס האָבן געשטיפט און געפילדערט אפ די כייטער-פעלדער בא דער וויינגונג, די דאָרפסלייט האָבן פארלוירן דעם ווילן צו פא- ריכטן זייערע צעבראָכענע שטאלן און שטעללעכע, וואָס זיינען געשטאנען געענטער צום דושאַנגל; די ווילד-כאזירים האָבן זיי אינגאנצן צעטראָגן און צעטראָטן, די געקניפטע קלעטער-פלאנצן האָבן זיך צו-

געפילט צו פארווארפן זייערע עלנבויוגנס
איבערנניי-געווינענעם באָדן, און הארטע
גראָזן האָבן זיך אופגעשפיצט צווישן
די ליאנעס.

די ערשטע זינען אנטלאָפן מענער,
וואָס האָבן ניט געהאט קיין פרויען און
קינדער, און האָבן פארשפרייט ווייט
און ברייט די נייס, אז דעם דאָרפ איז
באשערט אומצוקומען. ווער קאָן זיך
שטעלן, האָבן זיי געזאָגט, קעגן דזשאָנגל
אַרער קעגן די געטער פון דזשאָנגל, אז
אפילע די הייליקע קאָברע פון דאָרפ
האָט פארלאָזט איר הייל? דער קליינער

פארקער צווישן דאָרפ און דער אויסערלעכער וועלט איז ביסלעכווייז אינגאנצן אינגעשרומפן געוואָרן
אין דער נאָס, וואָס די אויסגעטראָטענע שטעגלעך זינען געוואָרן פארוואקסן. דאָס טרומייטערן
פון האסינ און זינע זיך האָט אופגעהערט צו שטערן די דאָרפסלייט דעם שלאָס אין די נעכט: ניט
געווען נאָך וואָס ארויסצוגיין אין פעלד—דאָס ברויט אפ דער ערד און די זוימען פון דער ערד זינען שוין
סייווי נארשווונדן. די פעלדער האָבן שוין פארלוירן זייער פאָנעם, אין פאר די דאָרפסלייט איז געקו-
מען די צייט זיך פארלאָזן אפ דער גוטסקייט פון די ענגלענדער אין האנהיווארא.

צוליב זייער שטענדיקער זאָרגלאָזיקייט האָבן זיי אָפגעלייגט די צייט פון אוועקגאנג פֿון טאָג
אפ טאָג, ביז די ערשטע רעגנס האָבן זיי גע-אקט. די צעלעכערטע דעכער האָבן דורכגעלאָזט אין די
היזער גאנצע שטראָמען, דאָס וואסער אפ די פיטער-פעלדער איז געשטאנען ביז די קני, און דאָס גרינס,
נאָך די זוכערדיקע היצן, האָט א פלייצ געטאָן מיטאמאָל. בלויז דאן האָבן זיי זיך ארויסגעשלעפט—מענער,
וויבער און קינדער—פון דאָרפ, אונטערן ווארעמען, בלענדניקן פרימאָרגן-רעגן, נאָר אפ א מינוט.
האָבן זיי זיך אָפגעשטעלט און אויסגעדרייט זייערע קעפ— מיט א לעצטן בליק און זיי-געזונט צו זייער היים
ווען די לעצטע מיטפאָכע, באלאָדן מיט פעקלעך, איז ארויס גון טויער, האָט זי דערהערט א
קראכ פון פאלנדיקע באלקנס און ווענט. זיי האָבן געזען ווי א גלאנצנדיקער, שלאנג-אר-
טיקער, שווארצער שנייצ האָט זיך אופגעהויבן אפ איין אויגנבליק. דערנאָך איז ער פארשווונדן און
וידער האָט מען דערהערט א קראכ באגלייט מיט א לאנגן קוויטש: דאָס האָט האטי געפליקט די דע-
כער פון די היזלעך, ווי מיר פליקן וואסער-ליליען, און איינער פון די באלקנס האָט א זעצ גע-
נאָן. מער האָט מען ניט באדארפט, אז ער זאָל צעלאָזן זיין גאנצע קראפט, ווייל א צעווילדעוועטער
הנלאַנד איז דער מויערדיקסטער צעשטערער צווישן אלע באשעפענישן פון דזשאָנגל. ער האָט א
שטויס געטאָן מיטן הינטן א ליימענע וואנט, און פון דעם איינעם שטויס האָט זי זיך צעוואלגערט
און גלייך אפן אָרט איז זי צעקראַכן געוואָרן אין געלער בלאָטע אונטער דעם גוסרעגן. דערנאָך
האָט ער זיך גענומען דרייען, קוויטשען, רייסן זיך דורך די שמאָלע געסלעך, טרייסלען ווענט, שאַקלען
צעפולסע טירן און ברעכט דעכער, זינען דריי זיך האָבן געווילדעוועט הינטער אים, ווי זיי האָבן גע-
ווילדעוועט בייסן כורבן פון די וועלדער בא בוירטפאָר.

— דער דזשאָנגל וועט שוין אליין פארשלינגען די דאָזיקע שאַלעכצן, — האָט זיך דערהערט א רויקע
שטימ אין דעם כורבן, — דעריקער דארפ מען איינוואלגערן די אויסווייניקסטע ווענט.
און מאגלי, איבער וועמעס נאקעטע אקסלען און אָרעמס עס האָט זיך גענאָסן וואסער, איז
אראָפגעשפרונגען פון א וואנט, וואָס האָט זיך געשאַקלט, ווי א מידער בופלאָקס.

די דראָונג

מאוגלים ליד פאר די דארפסלייט

די קלעטער-טלאנצנ איכ שיק אָן אפּ אייכ,
כ'וועל הייסן דעם דושאַנג: פארפלייצ, ווי א טייכ,
געבנידעס — דערשיטער,
און באַקנס — צעשטער,
און ס'וועט די קארעלא מיט ביטערס פונ ביטער
בארעקן די ערד.

באמ אַנקומ אינ דערפער — א כייעס-געהויל,
און פלעדערמיז הענגענ באמ טיר אינ א קנול,
די שראנג — וועט זיין היטער —
אינ ווינקל פארוקט,
און ס'וועט די קארעלא מיט ביטערס פונ ביטער
באלאָדן איר פרוכט.

ניט זענ מיינ ארמיי, ניט זענ איר געווער:
דערשיטערט וועט ווערנ דאָס אויג, דער געהער,
דער וואָלפ — בא די פיטער,
קיינ גאַרטנ, קיינ בוים,
און ס'וועט די קארעלא מיט ביטערס פונ ביטער
דערנערנ איר זוים.

איר'ט זייענ — אונ איינקלייבנ וועט עס דער פלינט.
איר'ט קלייבנ דאָס שטרוי אונ וועט דאנקבאר נאָר זיינ
די אינדנ — די שניטער,
די אקערער — זיי,
אונ ס'וועט די קארעלא מיט ביטערס פונ ביטער
אריינ אינ פארזיי.

די קלעפיקע פראנצנ איכ שיק קעגנ אייכ,
ס'וועל הייסנ דעם דושאָנגל: פארפלייצ, ווי א טייכ.
דער וואלד — אינ געוויסער,
די שטיבער — צעזעצט,
אונ ס'וועט איבער כרוועס דאָס ביטערס פונ ביטער
פארשפרייסנ א נעצ.

דער קיניגלעכער אַנקום

די פיר זינען קיינמאָל נאָך זאט ניט געווען, זינט איבער דער ערד איז
דער הימל געבויגן: דאָס מויל פונעם שאקאל, דער גייערשערשלונג, די
מאלפישע הענט און די מענטשלעכע אויגן.

א דזשאַנגל־שפּריכוואָרט.

קאָא דער גרויסער פעלדו־פּיטאַן האָט איבערגעביטן זיין הויט. דאָס איז געווען עפשער צום
צווייהונדערטסטן מאָל, זינט ער איז געבוירן געוואָרן, און מאַגליך, וואָס האָט קיינמאָל ניט פאָרגעסן,
אז ער האָט צו פאָרדאנקען זיין לעבן קאָאס הילף איז די „קאַרטע הייליג“ — וועגן דעם געדענקט
איר מיסטאמע אויך — איז געקומען אימ באַגריסן דערמיט.

בייסן בייטן די הויט איז א שלאַנג אלעמאָל איז א שלעכטער שטימונג, ביז די נייע
הויט ווערט שיינ און גלאַנציק. קאָא האָט שוין פון מאַגליך ניט געשפּאַט; ער האָט אימ אנער־
קענט, ווי די אנדערע דזשאַנגל־לייט האָבן עס געטאַן, פאַרן האַר פון דזשאַנגל, און פלעגט אימ

איבערגעבן אלע ניסן, וואָס א פּיטאַנ פּונ זיינ גרייס און עלטער האָט געקאָנט הערן. אלץ, וואָס קאא האָט ניט געוואָסט וועגן דעם אויגערוסענעם „מיטלסטן“ דושאַנגל -- וועגן די באשעפענישן, וואָס לעבן הארט בא דער ערד אָדער אין איר, צווישן די קיזשטיינער אָדער אין די לעכער און גרי- בער, -- דאָס וואָלט מען געקאָנט אומשרייבן אפּ דער קלענסטער פּונ זיינע שופּן.

יענעם נאַכמיטיק איז מאַגלי געזעסן אין דער מיט צווישן קאאס גרויסע רינגען און האָט געטאַפּט מיט די פינגער די געפלאצטע אלטע הויט, וואָס איז געלעגן א צעקנייטשטע און צעלע- כערטע צווישן די שטיינער, וווּ קאא האָט זי איבערגעלאָזט. קאא האָט זיכ פּאַרויכטיק צונויפגע- דרייט ארום מאַגליס ברייטע נאַקטע אקסלען, אזוי אז דאָס יינגל איז געזעסן פונקט ווי אין א לעבעדיקן פּאַטערשטול.

-- זי איז גאַנץ אפּילע בא די אויגן-שופּן -- האָט מאַגלי שטיל געזאָגט, שפּילנדיק זיכ מיט דער אלטער הויט, -- עס מוז זיינ זייער מאַדנע צו זען, ווי די אייגענע הויט ליגט בא דינע פּיס. קיינ פּיס האָב איכ ניט, -- האָט קאא געענטפערט, איז אזויווי בא מיין שטאַם איז עס א גאַנץ געוויינלעכע זאַך, איז עס מיר גאָר ניט מאַדנע. און דו פּילסט דען קיינ מאָל ניט, אז דיין הויט ווערט אלס און ברודיק?

דאַן גיי איכ זיכ באַדן, פּלאַכקאַפּ; נאָר וואָס עמעס איז עמעס, איז די גרויסע היצן וואָלט איכ אויכ גערן אראָפּגעוואָרפּן פּונ זיכ מיין הויט, אבי נאָר אָן ווייטעק, און ארומגע- לאָסן אָן איר.

איכ באַד זיכ אויכ און ווארפּ נאָך אראָפּ מיין הויט דערצו! ווי געפּעלט דיר מיין נייער מאַנטל? מאַגלי האָט א פּיר געטאַנ מיט דער האַנט איבער די ראַמבן אפּן ריזיקן רוקן.

-- דער שילדקעט האָט א הארטערן רוקן, ער איז אָבער ניט אזוי העל, -- האָט ער געזאָגט, -- מיין נאָמענברודער, דער פּראָש, איז העלער, אָבער ווייכער. אפּ דיין הויט איז גוט צו קוקן -- זי איז ווי דאָס געפּעקטע קרוינדל פּונ א פּילע.

-- מע דאַרף זי ארומוואשן, א נייע הויט האָט קיינמאָל ניט איר עכטן קאָליר איידער מע וואשט זי אָפּ. קומ זיכ באַדן.

-- כּוועל דיכ סראָגן אפּ מינע פּרייצעס. -- האָט מאַגלי געזאָגט.

און לאַכנדיק האָט ער זיכ אָנגעבויגן אופּצוהייבן דעם מיטלסטן טייל פּונ קאאס קערפּער, פונקט אינעם דיקסטן אָרט. דאָס איז אקוראַט ווי פרווון אופּהייבן א צוויי-פּוסיקע וואסער-רער, -- און קאא איז זיכ געלעגן שטיל און רויק, און געקוואָלן פּונ נאַכעס. דערנאָך האָבן זיי אָנגעהויבן זייער געוויינלעכע אָוונט-שפּיל. דאָס יינגל, אינעם פּוילן בלי פּונ זיינע יונגע קינדעס, און דער פּיטאַנ אין זיינ הערלעכער הויט האָבן זיכ גענומען ראַנגלען איינער מיטן צווייטן -- צו פרווון זייער אויג און קראפּט. ווען קאא וואָלט זיכ צעלאָזט, וואָלט ער אוואדע געקאָס דערקוועטשן א טוצ אזעלכע מאַגליס. ער האָט אָבער געשפּילט פּאַרויכטיק און ניט געלאָזט אין גאַנג אפּילע קיינ צענטל פּונ זיינ קראפּט. ווי נאָר מאַגלי איז געוואָרן גענוג שטאַרק אפּ איבערצוטראָגן א פּאַר גוטע קלעפּ, האָט אים דער פּיטאַנ אויסגעלעצט די דאָזיקע שפּיל, וואָס האָט א סאַך געהאַלפּן דער אנטוויקלונג פונעם יינגלס גלידער. צייטנווייז איז מאַגלי געשטאַנען קימאַט ביזן האַלדן אין קאאס רירעוודיקע רינגען און זיכ באמיט צו באפּרייען א האַנט און כאפּן אים פאַרן האַלדן. קאא פלעגט זיכ לאָזן, און מאַגלי האָט געפרוּווט פאַרקלעמען מיט ביידע פּיס דעם שפיץ פּונ לאַנגן עק, וואָס האָט ארומ- געזוכט א שטיין אָדער א שטאַם פּונ א בוימ אפּ אַנצושפאַרן זיכ. קאָפּ צו קאָפּ האָבן זיי זיכ געוויגט אהער און אהין, ביידע אויסקוקנדיק אפּ א גינסטיקער געלעגנהייט, ביו די שיינע גרופּע, ענלעכ צו א סקולפּטור. סלעגט זיכ פּלוצלינג פאַרוואנדלען אין א ווירבּל פּונ געל-שוואַרצע רינגען און פּונ הענט און פּיס, וואָס האָבן זיכ געראַנגלט, געוואָרפּן און זיכ אופּגעהויבן נאַכאַמאָל און ווידעראַמאָל.

— נא דיר! נא דיר! נא דיר! — האָט קאא גערעדט, געבנדיק אזעלכע פלינקע קלעפ מיטן קאָפּ, אז אפילע מאַנגליס לייכטע האנט האָט זיי ניט געקאָנט אָפּווענדן. — זע, אָט באַריר איך דיך דאָ, קליינ ברור-דערל! און דאָ! און דאָ! וואָס איז מיט דיר? ס'האָט דיר אָפּגענומען די הענט? און נאָכאמאָל, און ווידעראמאָל!

די שפּיל פלעגט זיך שטענדיק ענדיקן אפּ איינ און דעם ועלבן אויפן — מיט א גראַדן, מעכטיקן זעצ פונ קאאס קאָפּ, פונ וועלכן מאַנגלי פלעגט זיך איבעררירענע עטלעכע מאָל נאָכאנאנד. מאַנגלי האָט זיך בעשומיטן ניט געקאָנט איינהיטן פונ אָט דעם בליז-שנעלן קלאַפּ, און, ווי קאא האָט געזאָגט, ס'איז גאָר איבעריק געווען צו פרוווגן עס טאָג.

— גוט-יאַנד! — האָט קאא צולעצט ארויסגעברומט, און מאַנגלי איז אויך דאָס מאָל, ווי אלעמאָל, אָפּגעפלייגן ווייט אָג א זייט, לאכנדיק און קוימ כאַפּנדיק דעם אָטעם.

ער האָט אָנגענומען פולע הענט מיט גראַז, זיך אופּעהויבן און איז נאָכגעגאנגען דעם קלונג פּיר טאָג צו זיין באַליבט באַד-אָרט, — צו א טיפּער אָזערע, שוואַרצ ווי די נאכט, וואָס איז געווען אַרומגע-רינגלט מיט פּעלרונ און פּאַרטריקנטע שטאַמען פונ ביימער. דאָס ייַנגל איז אַרייַן אין וואַסער, ווי אלע דושאַנגל-לייט, אָג דעם מינדסטן גערויש, האָט זיך אונטערגעטונקט און איז אַרופּגעשווומען, אויך אוי שטיל, באַ דער צווייטער זייט פונ אָזערע; דאָרט האָט ער זיך איבערגעקערט אפּן רוקן, די הענט אונטערן קאָפּ, און גענומען קוקן, ווי די פּעוואָנע גייט אפּ איבער די פּעלרונ, און גענומען ברעכן מיט די פּיס-סינגער איר אָפּשייַן אפּן וואַסער. קאאס קאָפּ, איז דער פּאַרם פונ א געשליפענעם דימענט, האָט דורכגעשיטן דאָס וואַסער ווי א גאָלמעסער, איז צוגעשווומען צו מאַנגלי און זיך אוועקגעלייגט אַפּווען אפּ זייַן אַקסל. זיי האָבן ביידע געשוויגן און מיט דער גויעסטער האַנאַע זיך געווייקט אין קילן וואַסער.

— ס'איז זייער גוט, — האָט מאַנגלי צום סאָפּ שלעפּעריק געזאָגט, — באַמ מענטשן-שטאַם, געדענק איך לייגט מען זיך אַזינד אוועק אפּ האַרטע שטיקער האַלצ אין זייערע ליימענע פּאַסטקעס, מ'שליסט זיך אָפּ פונ אלע ריינע, פּרישע ווינטן, מ'שלעפט אַרופּ אפּ זיך פּאַרשיידענערליי טראַנטעס און מע זינגט עקלהאַפּטע לידער דורכ די נעזער. איז דושאַנגל איז בעסער!

א קאָברע איז אין אַילעניש אַרפּאַנעקראַכן פונ א פּעלרונ, האָט זיך אָנגעטרונקען, געזאָגט זיי: „גוט-יאַנד!“ און איז פּאַרשווינדן.

— ססס-ש! — האָט קאא געזאָגט, ווי ער וואָלט זיך פּלוצלינג עפעס דערמאָנט, — הייסט עס, דער דושאַנגל גיט דיר אלץ, וואָס דו דאַרפסט, קליינ ברודערל?

— ניט אלץ, — האָט מאַנגלי לאַכנדיק געענטפּערט, — איך וואָלט נאָך וועלן טויטן יעדן מאַנאַש א נייַעם מעכטיקן שיר-כאַנ. אי ציט וואָלט איך אים שוין געהאַרגעט מיט מייַנע אייגענע הענט, ניט געדאַרפט אָנקומען צו די בופּלאַקסן. כיצ דעם וואָלט איך נאָך געוואָלט, אז די זון זאָל שייַנען אין דער צייט פונ די רעגנס, און די רעגנס זאָלן פּאַרשטעלן די זון אינמיטן זומער. וועג דער מאַנג און באַ מיר ליי-דיק, גלוסט זיך מיר פּאַקן א ציג; פּאַק איך א ציג, גלוסט זיך מיר א באַק; טויט איך א באַק, פּאַר-גלוסט זיך מיר א נילגאַיא. אָבער אזוי זייַנען מיר דאָך אלע.

— און קיינ אַנדערע פּאַרלאַנגען האָסטו ניט? — האָט די גרויסע שלאַנג געפּרעגט.
— וואָס נאָך זאָל איך פּאַרלאַנגען? איך האָב דעם דושאַנגל און די ליבע פונ דושאַנגל! פּאַראַן נאָך עפעס צווישן זון-אופּגאַנג און זון-אונטערגאַנג?

— אבי די קאָברע האָט געזאָגט... — האָט קאא אָנגעהויבן.
— וואָסער קאָברע? אָט די, וואָס איז נאָרוואָס אוועק פּונדאַנען? זי האָט גאָרניט געזאָגט. זי איז געגאַנגען אפּ יאַנד.

— דאָס איז געווען אַן אַנדערע.
— האָסטו דען עפעס געשעפּטן מיטן גיכטיקן שטאַם? איך לאָז זיי צו רן, זיי טראַגן דעם טויט

איז זייערע פאָדערשטע ציינ, און דאָס איז ניט גוט... זיי זינען דאָך אזוי קליין, אָבער מיט וואָס פאר א קירע האָסטו דאָס גערערט?

קאא האָט זיך שווער א וויג געטאָן אפן וואסער, ווי א דאמפער אפן יאמ.

— מיט דריי אָדער פיר לעוואָנעס צוריק בינ איך געווען אפ יאנד אינ די „קאלטע היילנ“ דאָס אָרט, וואָס דו האָסט נאָך עפּשער ניט פארגעסן. זי באשעפעניש, נאָך וועלכער איך האָב זיך גע'קאָנט, איז אוועק מיט א געשריי אפ יענער זייט רעזערוואַר, צום הויז, וואָס איך האָב אמאָל דורכגעבראָכן פונדמינטוועגן — און איז אריין אינ דער ערד.

— אָבער די לייט סונ די „קאלטע היילנ“ לעבן ניט אינ גריבער, — האָט מאַגלי באמערקט, וויסנדיק, אז קאא רעדט וועגן א מאלפע.

— די באשעפעניש האָט דאָס ניט געלעבט, נאָר געפרוּווט צו לעבן. — האָט קאא געענטפערט און א קרייזל געטאָן מיט דער צונג. — זי איז פארלאָפן אינ א לאַך, וואָס האָט געפירט זייער ווייט. איך בינ נאָכגעקראַכט, אינ אז איך האָב זי געטויט, האָב איך זיך געלייגט שלאָפן. ווען איך האָב דערוואכט, בינ איך אוועק ווייטער.

— אונטער דער ערד?

— אונטער דער ערד, צום סאָס האָב איך זיך אָנגעשטויסן אפ א ווייטער קאָבער, זי האָט מיר דערציילט זאכן, וואָס איך האָב קיינמאָל ניט געוויסט, און געוויזן זאכן, וואָס איך האָב קיינמאָל פריער ניט געווען.

— ניי געוויילד? געווען א גוטע יאנד? — מאַגלי האָט זיך פלינק אומגעקערט צו קאא.

— ניט קיין געוויילד, אפ אזא געוויילד וואָלט איך אלע מיינע ציינ איבערגעבראָכן. די ווייטע קאָבער האָט געוואָנט, אז א מענטש. — און גערערט האָט זי ווי איינע, וואָס קען דעם סינ זייער גוט — אז א מענטש וואָלט זיך לעבן אוועקגעגעבן בלויז פאר א קוק אפ די דאָזיקע זאכן.

— מיר וועלן שוין זען. — האָט מאַגלי געוואָנט. — איך גערענק, אז איך בינ אויך אמאָל געווען א מענטש.

— ניט געכאפט, נאָר ניט געכאפט! כאפעניש האָט אוועקגעהארגעט די געלע שלאנג, וואָס האָט געעסן די זונג. מיר האָבן פארפירט א לאנגע שמועס אונטער דער ערד, און איך האָב זיך דער-מאָנט וועגן דיר, א ס וועגן א מענטש. מאכט אזוי צו מיר די ווייטע קאָבער (און אלס א זוי, ווי דער דושאָנגל אליינ): „איך האָב שוין לאנג קיין מענטשן ניט געזען, זאָל ער קומען אהער, וועט ער זען אָט די אלע זאכענישן, פאר וועלכע פיר מענטשן וואָלטן אוועקגעגעבן זייער לעבן, אפילו פאר די קלענסטע צווישן זיי.“

— דאָס איז זיכער עפעס א נייער סינ געוויילד. און די גיפטיקע לייט זאָגן אונדו קיינמאָל ניט אויס, ווען ס'איז פאראן געוויילד בא דער האנט. זייער ניט קיין פריינטלעכ פאָלק.

— ס'איז ניט קיין געוויילד. דאָס איז... דאָס איז... ניי, איך קאָן ניט אויסמאָגן, וואָס דאָס איז. מירן גיינ אהין. כ'האָב נאָך קיינמאָל קיין ווייטע קאָבערע ניט געזען, און די אנדערע זאכן וויל איך אויך זען. וואָס זשע, זי האָט זיי געטויט?

— ניי, זיי זינען אלע טויטע זאכן. זי זאָגט, אז זי וואכט איבער זיי.

— אהא! ווי א וואָלפ שטייט איבער פלייש, וואָס ער האָט געבראכט צו זיך אינ הייל. לאַך מיר גיינ.

מאגלי איז צוגעשווומען צום ברעג, האָט זיך דורכגעקמקלט אפן גראָז, קעדיי זיך אָפצוטריי-קענען, און זיי האָבן ביידע אוועקגעשפאנט צו די „קאלטע היילנ“ — צו דער פארלאָזענער שטאָט, וועגן וועלכער איר האָט שוין עפּשער געהערט; כאַגלי האָט איצט אפ א האָר ניט מוירע געהאט פאר די מאלפעס, די מאלפעס אָבער האָבן פאר אימ געציטערט פונ דעמלט אָן. איבעריקנס, האָבן

זיי זיך איצט ארומגעשלעפט אין דזשענגל, און די „קאלטע היילן“ זיינען געשטאנען ליידיק און שטום אין דער שניי פון דער לעוואָנע.

קאא האָט אים אוועקגעפירט צו די כורוועס פון דעם פאוויילינג פון די קיניג, וואָס איז געשטאנען אפּ דער טעראַסע, האָט אריבערגעפויזעט איבערן מיסט און זיך אראָפּגענליטשט איבער צעבראָכענע טרעפּ, וואָס האָבן געפירט פון צענטער פאוויילינג אראָפּ אין דער ערד. מאַגלי האָט ארויסגעלאָזט דעם שלאַנגענ־רופּ: „מיר זיינען פון איינ בלוט— איר און איך“— און איז נאָכגעקראַכט אפּ אלע פיר. לאַנג האָבן זיי געפויזעט דורכ א שמאָלן דורכגאנג אלץ אראָפּ און אראָפּ און האָבן זיך עטלעכע מאָל פארקערעוועט אין פארשיידענע זייטן, ביז זיי זיינען געקומען צו אן אָרט, וווּ די וואָרצלען פון די ביימער, וואָס זיינען געוואקסן אויבן, דרייסיק פוס איבער זייערע קעפּ, האָבן ארויסגעדרייט און ארויסגעשטויסן א מאַסיוון שטיין פון דער וואנט. זיי זיינען דורכגעקראַכט דורכ דאָס און האָבן זיך געפונען אין א גרויסן קעלער, וואָס זיינען געוועלבערער באלקן איז אויך געווען דורכגעבראָכט דורכ וואָרצלען פון ביימער, אזוי אז עטלעכע שוואַכע שטראַלן פון דרויסן זיינען אריינגעדורנט גען אין דער ארומיקער פינצטערניש.

— א גוט באַשיצטע נאָרע, — האָט מאַגלי געזאָגט און זיך אופגעשטעלט אפּ די פיס, — נאָר א ביסל צו ווייט צו באַזוכן זי יעדן טאָג. נו, וואָס זעט מען עפעס גאָרניט ?

— בינ איך דען גאָרנישט? — האָט א שטימ זיך גאַנגערופן פון דער מיט קעלער, און מאַגלי האָט דערזען, ווי עס רודערט זיך עפעס א ווייסע זאך, ביז פאר זיינע אויגן האָט זיך באַוויזן א ריויקע קאָברע, אזא, ווי ער האָט נאָך קיינמאָל ניט געזען — א באַשעפעניש קימאט אכט פוס לאַנג אָפּגעבליאקירט פונעם לעבן אין דער פינצטער און ווייס, ווי אלטער העלפאנד-ביינ. אפילו די רינגלעך אפּ איר אויסגעשפרייטן קאפּוואַן, ענלעכע צו בריינג, זיינען געוואָרן געלבלעך-ווייס; אירע אויגן זיינען געווען רויט ווי רובינען און זי האָט ביכלאר געהאט אן אויסטערלישן אויסזען.

— גוט-יאַגד! — האָט מאַגלי געזאָגט. זיינע העפלעכקייט האָט ער ארומגעטראָגן מיט זיך פונקט ווי זיינ מעסער, וועלכער האָט אים קיינמאָל ניט פארלאָזט.

— וואָס הערט זיך אין שטאָט? — האָט די ווייסע קאָברע געפרעגט, ניט ענטפערנדיק אפּ דער באַגריסונג, — וואָס הערט זיך אין דער גרויסער ארומגעמויערטער שטאָט — דער שטאָט פון הונדערט העלפאנדן און צוואנציק טויזנט פערד און בעהיימעס אָן א צאָל — אין דער שטאָט פונעם קיניג איבער צוואנציק קיניגן? איך ווער דאָ טויב, און שוין לאַנג האָב איך ניט געהערט דאָ גאַנגען פון מילכאָמע.

— דער דזשענגל איז איבער אונדזען קעפּ, — האָט מאַגלי געזאָגט, — פון העלפאנדן קען איך נאָר האַטיג און זיינע זינ. באַגירא האָט אויסגעקוילעט אלע פערד אין דאָרפּ און — וואָס איז אזוינס א קיניג ?

— איך האָב דאָך דיר געזאָגט, — האָט קאא מילד געזאָגט, — מיט פיר לעוואָנעס צוריק האָב איך דיר געזאָגט, אז דיינ שטאָט איז ניטאָ.

— די שטאָט — די גרויסע שטאָט אין וואַלד, מיט אירע טויערן, וואָס ווערן באַוואכט פונעם קיניגס טורעם — קאָן ניט פארשווינדן, מ'האָט זי אויסגעבויט, ווען מיינ פאָטערס פאָטער איז ארויס פון איי, און זי וועט נאָך שטיין דאן, ווען מיינ זונס זיג וועלן ווערן אזוי ווייס ווי איך. זא-לאַמד הי, דער זון פון קאַנדראַ ביזשא, דער זון פון ווייעהיא, דער זון פון יעגאזורה? האָט זי אויסגעבויט אין די טעג פון באַפא-ראוואל, און וועמעס פי זייט איר ?

— א פארלירענער שפור, — האָט מאַגלי געזאָגט צו קאא. — איך פארשטיי ניט וואָס זי רעדט. — איך אויך ניט, זי איז זייער אלט. פאָטער פון די קאָברעס, דאָ איז פאראן בלוז דער דזשענגל, ווי ס'איז געווען פון אַנהייב אָן.

— ווער זשע איז דער? — האָט די ווייסע קאַברע געפרעגט, — דער, וואָס זיצט דאָ אָן שרעק פאר מיר, וואָס ווייסט ניט דעם נאָמען „קיניג“ און רעדט אפּ אונדזער דאָשן מיט מענטשלעכע דיפּן? ווער איז אָס דער מיט א מעסער און מיט א צונג פון א שלאנג?

— מיכ רופט מען מאַגלי, — איז געווען דער ענטפער, — איכ בין פון דזשאַנגל. די וועלט זיינען מיין שטאם. און אָס דער קאא איז מיין ברודער. און ווער ביסטו, פּאָטער פון די קאַברעס?
— איכ בין דער היטער פונעם קיניגס אויצרעס. קורנראדווא האָט געבויט דעם שטיין, וואָס איבער מיר, נאָך איז יענע צייט, ווען מיין הויט איז געווען סונקל, קעדיי איכ זאָל טויטן יעדן, וואָס קומט אהער גאנווענען. דערנאָך האָט מען אהער אראָפּגעלאָזט די אויצרעס, און איכ האָב געהערט דאָס גע- זאגן פון די בראַסינען, מיין הארן.

— המ! — האָט מאַגלי צו זיך געזאָגט. — איכ האָב שוין געהאט צו טאָן מיט איין בראַמינ בא דער מענטשן-שארע, און-איכ ווייס שוין, אז קיין גוטס קאָן דאָ ניט ארויסקומען.

— סינס מאָל, זינט איכ בין היטער, האָט מען אופגעהויבן דעם שטיין: מ'האָט אהער געבראכט נאָך אויצרעס, אָבער קיינמאָל צוריק ניט גענומען. ניטאָ איז ערגעץ אוא רייכטומ ווי דאָ—דאָס זיינען די אויצרעס פון הונדערט קיניגן. ס'איז אָבער פארבייגעגאנגען זייער א לאנגע צייט זינט מע האָט דעם שטיין געהויבן דאָס לעצטע מאָל. און איכ דענק, אז מיין שטאָט האָט מיכ פארגעסן.

— ניטאָ קיין שטאָט, טו א קוק ארום. אָט שטעקן וואָרצלען פון קאָלאַסאלע ביימער און צערייסן די שטיינער, ביימער און מענטשן וואקסן ניט באַנאנד—האָט קאא געטיינעט.

— צוויי דריי מאָל האָבן מענטשן געפונען דעם וועג אהער, — האָט די ווייסע קאַברע פארביסן געענט- מערט, — נאָר זיי האָבן ניט גערעדט, ביז איכ האָב זיי דערטאפט איז דער פינצטער, און דאן האָבן זיי האָנג געשרייען: נאָר איר לייגט ביידע, מענטש און שלאנג צוגלייך, און ווילט מיר איינ- ריידן, אז מיין שטאָט איז ניטאָ און מיין וואכ איז געענדיקט. מענטשן בייטן זיך ווייניק מיט דער צייט, איכ אָבער בייט זיך גאָר ניט! קאָלומאן מע הייבט ניט אופ דעם שטיין, און די בראַמינען קומען ניט אראָפּ, זינגענדיק די לידער, וואָס זיינען מיר אזוי באַקאנט, און גיבן מיר ניט קיין ווארעמע מילך און געמען מיכ ניט ארום צו דער שטיין, ביז איכ—איכ און ניט קיין אנ- דערער — דער היטער פונעם קיניגס אויצרעס! די שטאָט, זאָגט איר, איז טויט, און אָס זיינען די וואָרצלען פון ביימער? גוט, בייגט זיך אָן און נעמט וואָס איר ווילט, די ערר פארמאָגט ניט אזא רייכטומ, ווי דאָ איז פאראן. דו מענטש מיט דער שלאנגענצונג, אויב דו וועסט באווייזן א קונצ אדעקצוגיין פונדאנען מיטן זעלבן וועג, מיט וועלכן דו ביסט געקומען, וועלן די קלענערע קי- ניגן ווערן דינע דינער!

— ווידער א פארלוירענער שפור, — האָט מאַגלי קאלטברוטיק געזאָגט, — איז מעגלעך, אז א שאקאל האָט זיך דערגראָבן אהער און א בים געטאָן די גרויסע ווייסע קאַברע? זי איז זיכער מע- שוגע! ס'פּאָטער פון די קאַברעס, איכ זע גאָרניט, וואָס דאָ איז פאראן צו נעמען.

— איכ שווער בא די געסער פון דער זון און דער לעוואָנע — דאָס יינגל איז מעשוגע צום טויט! — האָט די ווייסע קאַברע ארויסגעצישעט. — איידער דינע אויגן פארגליסן זיך אפ אייביק, וועל איכ דיר טאָן א גרויסן כעסער. קוק און זע דאָס, וואָס קיין מענטש האָט נאָך קיינמאָל ניט געזען! — איז דזשאַנגל וואָלט יעדערער, וואָס רעדט פון טאָן א כעסער מאַגליי, ניט גוט אָפּ- געשניסן, — האָט דאָס יינגל געזאָגט צווישן די צייטן. — נאָר די פינצטערניש בייט אלצדינג, ווי איכ זע. איכ וועל א קוק טאָן, אויב דו ווילסט. — ער האָט זיך ארוםגעקוקט מיט טארשמעלערטע אויגן איבערן קלער און אופגעהויבן פון דער ערד א הויפן פון עפעס, וואָס האָט א גלאנצ געטאָן.

— אָהאָ! — האָט ער געזאָגט. — דאָס איז ענדלעך צו די צאצקעלעך, מיט וועלכע עס שפילט זיך דער מענטשן-שטאם. ניט מער, דאָס איז געל און יענע זיינען ברויגן.

ער האָט די גאָלדשטיקער געזאָזן פאלן און איז געגאנגען ווייטער. דער גרונט איז געווען בא-
דעקט פינף — זעקס פוס דיק מיט גאָלדענע און זילבערנע מאטבייעס, וואָס האָבן ארויסגעפלאצט
פון די זעק, אינ וועלכע זיי זינען אמאָל געווען געפאקט. אין מעשעכ פון א סאכ, א סאכ יאָרן
האָט דער מעטאל זיך אָפגעזעצט און צונויפגעשלאָגן, ווי זאמד זעצט זיך אָפ באמ ברעג נאָכן
אָפפלוס. ווי רעשטן פון א צעבראָכענער שיפ שטארצן ארויס פון זאמד, שטארצן ארויס פון צווישן
די מאטבייעס העלפאנד-געזעצטן פון פלאטיד זילבער, באשלאָגן מיט בלעטלעך פון געשמידט
גאָלד און באפוצט מיט גאָרפונקלעך און טערקיסן. געווען דאָרטן פאלאנקינען — טראָגעטלעך
פאר די קיניגן, גערעמטע אינ זילבער און עמאל, מיט נעפריטענע הענטלעך בא די שטאנגען
און בורשטינענע פאָרהאנגרינגען; געווען גאָלדענע לייכטער, באהאנגענע מיט געלעכערטע
סמאראגדן, וואָס האָבן זיך געוויגט אפ די רערן; געווען פיגורן פון לאנג-פארגעסענע געטער,
פינף פוס הייך, אינגאנצן פון זילבער, מיט אויגן פון אייר'שטיינער, געווען שטאָלענע פאנצער-העמדער
אינגעלייגטע מיט גאָלד, באזוימט מיט קליינע, שווארצ-געוואָרענע פערדעך; געווען קיווערס, באקנעפּלעך
מיט בלוט-רויטע רובינען; געווען לאקירטע פאנצערשילדן פון שילדקרעט-ביינ און נאָוהאָרנפעל,
געשטרייפט מיט רויטן גאָלד און באזעצט מיט סמאראגדן בא די ראנדן; געווען גאנצע הויפנס
שווערדן, קינזשאלן און יאגד-מעסערס מיט הענטלעך, באפוצטע מיט דימענטן; געווען גאָלדענע קיי-
לימ צו מאקרווען זיין קאָרבאָנעס און מיזבייכעס פון מאָדנעם, אויסערגעוויינלעכע אויסזען; געווען
בעכערס און בראסלעטן פון נעפריט; געווען פאנען צו רייכערן און טעפ פאר שמעקנדיקן בוימל —
אלץ פון פלאטיד גאָלד; געווען נאָזרינגען, אָרעמבענדער, שלייערס, כינגערלעך און שנור-גארטלעך
אָן א צאָל און אָן א שיר; געווען גארטלעך זיבן פינגער ברייט מיט קוואדראטע דימענטן
און רובינען, און הילצערנע שאכטלעך, באשלאָגן מיט א דרייפאכיקער מעטאלענער נעץ. דאָס צעפּוילטע
האָלץ איז זיך צעפאלן אינ שטויב און אנטפּלעקט אינווייניק הויפנס פון געשליפענע סאפירן, אָפאלן,
טאָפאזן, רובינען, ברייליאנטן, סמאראגדן און גראנאטן.

די ווייסע קאָברע האָט געזאָגט דעם עמעס. ס'איז אומעגלעך געווען אָפצושאצן אינ געלט דעם
ווערט פון אָט די אויצערס, וואָס האָבן זיך אינ מעשעכ פון הונדערטער יאָרן אָנגעקליבן דורכ
מילכאָמעס, רויבערייען, האנדל און באשטייערונגען. די מאטבייעס אליין זינען געווען א גרויסער
אויצער, שוין ניט ריינדניק פון די טייערע שטיינער; און פאָשעט אפ בראַך האָט דאָס גאָלד און
זילבער געווייגן צוויי אָדער דריי הונדערט טאָן. ביזן היינטיקן טאָג פארמאָגט יעדער אינדישער
הערשער, אפילע דער אָרעמסטער, א גאנצן אויצער, וואָס האלט אינ איין וואקסן; און אויב עס
טרעפט אפילע אמאָל, — איין מאָל אינ א יוול, — אז עמעצער פון די אפגעקלערטע פירשטן שיקט
ארויס א פערציק-פופציק פורן מיט זילבער, קעדיי אויסצובייטן זיי אפ מעלזכע-פאפירן. בלייבט
אָבער דער גרעסטער טייל פון זייערע רייכטימער אינ זייערע הענט.

מאגלי האָט, נאטירלעך, ניט פארשטאנען די באדייטונג פון אָט די אלע זאכן. די מעסערס
האָבן אימ פון אָנפאנג א ביסל פארניטעוועסירט, ער האָט אָבער באשלאָסן, אז זיי זינען ניט אזוי
גוט, ווי זייער, האָט ער זיי אוועקגעוואָרפן. צולעצט האָט ער, אפ א העלפאנד-געזעלט צווישן מאט-
בייעס, געפונען עפעס אזוינס, וואָס איז טאקע געווען באצויבערנד. דאָס איז געווען אן אָנקוס, צוויי פוס
לאנג, א טעקען צו טרייבן העלפאנד — א מינ קליינער שיפס-האקן. דאָס קעפל איז באשטאנען פון איין
קנילעכדיקן פינקלדיקן רובין, און נידעריקער אראָפ איז דאָס הענטל, אפ א לענג פון אכט צאָל, געווען
אויסגעפלאסטערט מיט אומגעשליפענע טערקיסן. נאָך נידעריקער איז געגאנגען א ברייטער רינג פון
נעפריט מיט א בלומענקרענצל ארום און ארום — די בלעטער זינען געווען פון סמאראגדן,
און די בליטן — פון רובינען, אריינגעזעצט אינ דעם גרינעם קילן שטיין. דער איבעריקער טייל פון
הענטל איז געווען פון ריינעם העלפאנד-ביינ, און דער עק — שפיץ און האקן — פון שטאָל, איינגעלייגט מיט

גאלד, באצייכנט מיט בילדער פון א העלפאנד-פאנג. אָט די צייכענונגען האָבן עס צוגעצויגן מאַגליכס אַרומערקומקייט, ווײַל ער האָט פאַרשטאַנען, אַז זײ האָבן עפּעס אַ שײַכעס צו זײַן כּרײַנט האַטי.

די ווײַסע קאַברע איז אים נאָכגעגאַנגען טראָט נאָך טראָט.
— איז וען ניט קערני צו שטאַרבן בלויז פאַר אײַן קוק אפּ דעם? — האָט זי געפּרעגט. —
איז עס ניט אַ גרויסער כּעסער פּונ מײַן זײַט צו ווײַזן דיר אָט די אלע זאַכען?
— איך פאַרשטיי עס נײַ, — האָט מאַגלי געזאָגט. — די זאַכען זײַנען האַרט און קאַלט און צימ עסן טױגן זײ קלאַר נײַט. נאָך דאָס אָ, — ער האָט אַפּגעהױבן דעם אָנקוס, — ווײַל איך גע-
נען מיט זיך, צו באַקוקן עס באַ דער שײַט פּונ זונ. דו זאָנסט, דאָ איז אַלצדינג דייןס? גיב עס מיר, וועל איך דיר ברענגען כּרעש צום עסן.

די ווײַסע קאַברע האָט זיך געטוייט פּונ בײַזווייַקער פּרייד.
— געזײס וועל איך עס דיר געבן. וואָס דע? — האָט זי געזאָגט. — אַלץ, וואָס דאָ איז פאַראַן, וועל איך דיר געבן... ביז דו וועסט זיך קלײַבן אַוועקגיין.
— אָבער איך גײ שױן. דאָ איז פּינצטער און קאַרט; און מיר ווײַל זיך ווײַזן עמעצן אײַן דוּשאַנגל די דאָזיקע שפּיציקע זאַכ.

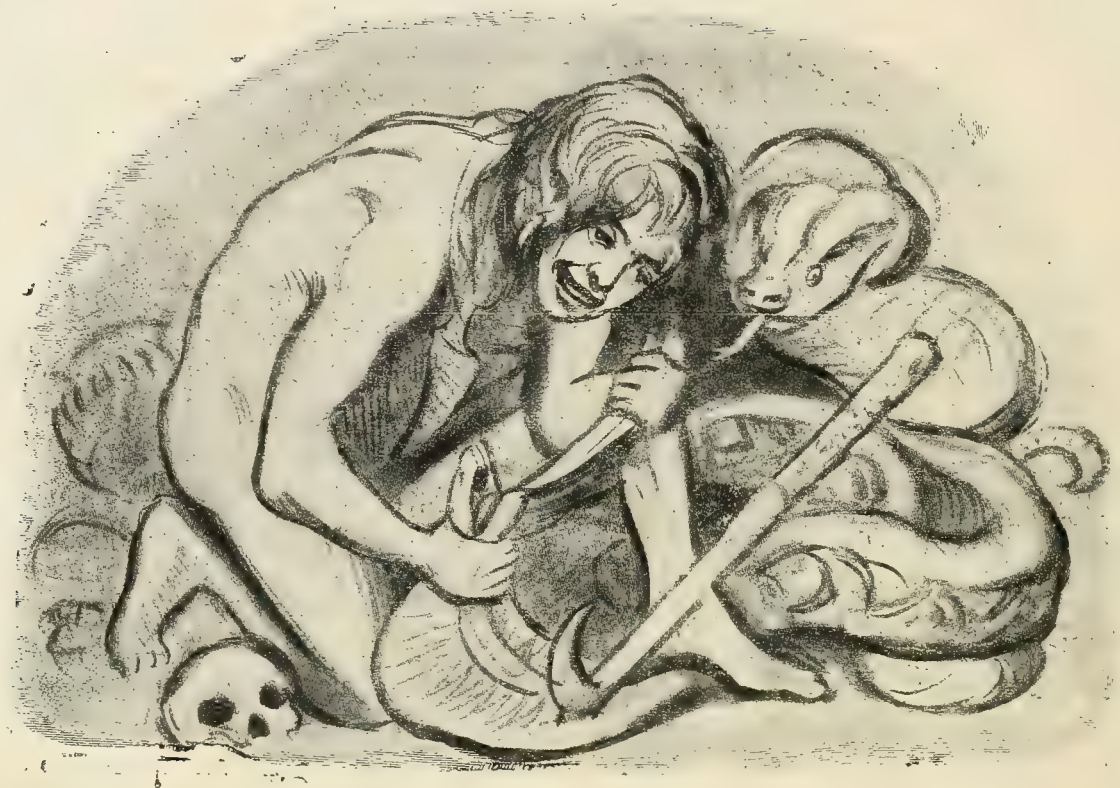
— טו אַ קוק לעבן דיין פּוס! וואָס ליגט עס דאָרט?
מאַגלי האָט אַפּגעהױבן עפּעס אַ ווײַסע גלאַטע זאַכ.
— דער שאַרבן פּונ אַ מענטשנס קאַפּ. — האָט ער רויק געזאָגט. — און אָט זײַנען נאָך צוויי.
— זײ זײַנען געקומען אַהער מיט אַ סאַך יאָרן צוריק צו נעמען דעם אַויצער. איך האָב זיך מיט זײ דורכגעשמועסט אײַן דער פּינצטער, זײַנען זײ אַנטוויגן געוואָרן.
— אָבער צו וואָס טױג מיר אָט דאָס, וואָס דו רופּסט אַויצער? גיסט מיר דעם אָנקוס — איז גוט-יאַגד, גיסט מיר נײַט — איז אױכ גוט-יאַגד. איך שטרייט נײַט מיטן גיפּטיקן געשפּעכט, און דעם שפּרוכ, וואָס גילט קעגן דיין שטאַם, ווײַס איך אױכ.

— דאָ גילט בלויז אײַן שפּרוכ — מײַנער!
קאַא האָט זיך אַ שלײַדער געטאַן פּאַרויס מיט גליַענדיקע אױגן.
— ווער האָט מיר געהײסן ברענגען דעם מענטשן אַהער, האַ? — האָט ער אַרויסגעצישעט.
— איך, פאַרשטייט זיך, — האָט די ווײַסע קאַברע געזאָגט אונטער דער צונג. — איך האָב שױן לאַנג קײַן מענטשן נײַט געזען, און דער רעדט נאָך דערצו אפּ אונדזער לאַשן.
— יאָ, אָבער וועגן האַרגענען איז נאָך קײַן רײד נײַט געווען. ווי קאַן איך זיך אומקערן אײַן דוּשאַנגל און זאָגן, אַז איך אליין האָב אים צום טױט געפּירט?

— וועגן האַרגענען רײד איך קײַנמאַל נײַט פאַר דער צײַט, און וואָס דו זאָנסט וועגן אומ-
קערן זיך, איז אָט דאָרט זעסטו אַ לאַך אײַן דער וואַנט! גײ, אױב דו ווײַלסט, ווײַלסט נײַט — איז נײַט, אָבער אַיצטער שוויג, דו פעטער מאַלפּערעסער: איך וועל דיך בלויז אָנרירן באַם האַרדז, וועט דיך דוּשאַנגל קײַנמאַל אײַן די אױגן נײַט זען. קײַן מענטש איז פּונדאַנען נאָך קײַנמאַל לעבעדיק נײַט אַרויס. איך בין דער היטער אַיבער די אַויצערעס פּונ קײַניגס שטאַט!

— איך זאָג דאָך דיר אָבער, דו ווײַסער וואָרעם פּונ דער פּינצטערניש, אַז ס'איז נײַטאָ נײַט קײַן קײַניג נײַט קײַן שטאַט! אַרום און אַרום איז נאָך דוּשאַנגל און דוּשאַנגל! — האָט קאַא אױס-
געשריַען.

— אָבער דער אַויצער איז נאָך פאַראַן. וואַרט צו אַ ווײַלע, קאַא פּונ פעלדז, וועסטו זען ווי

דאָס ייִנגל וועט אַ לױפֿ טאָג. פֿלאַצ אױז דאָ פֿאַראַ: גענוג, דאָס לעבן אױז נױט קײַן שלעכטע זאַכ, אױז לױפֿ זױך דורכ אױן שפּײַל זױך אַ בײַסל, יײַנגל!

מאַגלײַ האָט רוֹק אױועקגעלײַגט זײַן האַנט אפֿ קאַאס קאַפּ.

— אָט די ווײַסע ברעֿע האָט בײַז אױצט געהאַט צו טאָג מײַט מענטשן פֿון דער מענטשן-שאַרע. מײַך קען זױ נױט. — האָט ער אַרױסגעמורמלט. — זױ פֿאַרפֿאַנגט אַ שטרייט — זױ וועט אױמ האָבן.

מאַגלײַ אױז געשטאַנען און געהאַלטן דעם אָנקוס מײַטן שפּײַצ אַראָפּ. ער האָט אױמ פֿלײַנק אַ שלײַדער געטאַגן, און דער אָנקוס אױז געפֿאַלן פֿונקט הײַנטער דער שלאַנגס קאַפּױשאַן און האָט זױ צוגענעגלט צו דער ערד. אױן אױן אױגנבליק אױז קאַאס גאַנצע מאַסע געווען אפֿן קראַמפֿנדיקן קערפֿער פֿון דער קאַברע און האָט זױ פֿאַראַלזירט פֿונעם קאַפּױשאַן בײַזן עק. אױרע רױטע אױגן האָבן געברענט, און דער קאַפּ. אַ זעקס צאָל די לענג, האָט זױך מײַט ווײַלדן צאָרן געוואָרפֿן רעכטס און לײַנס.

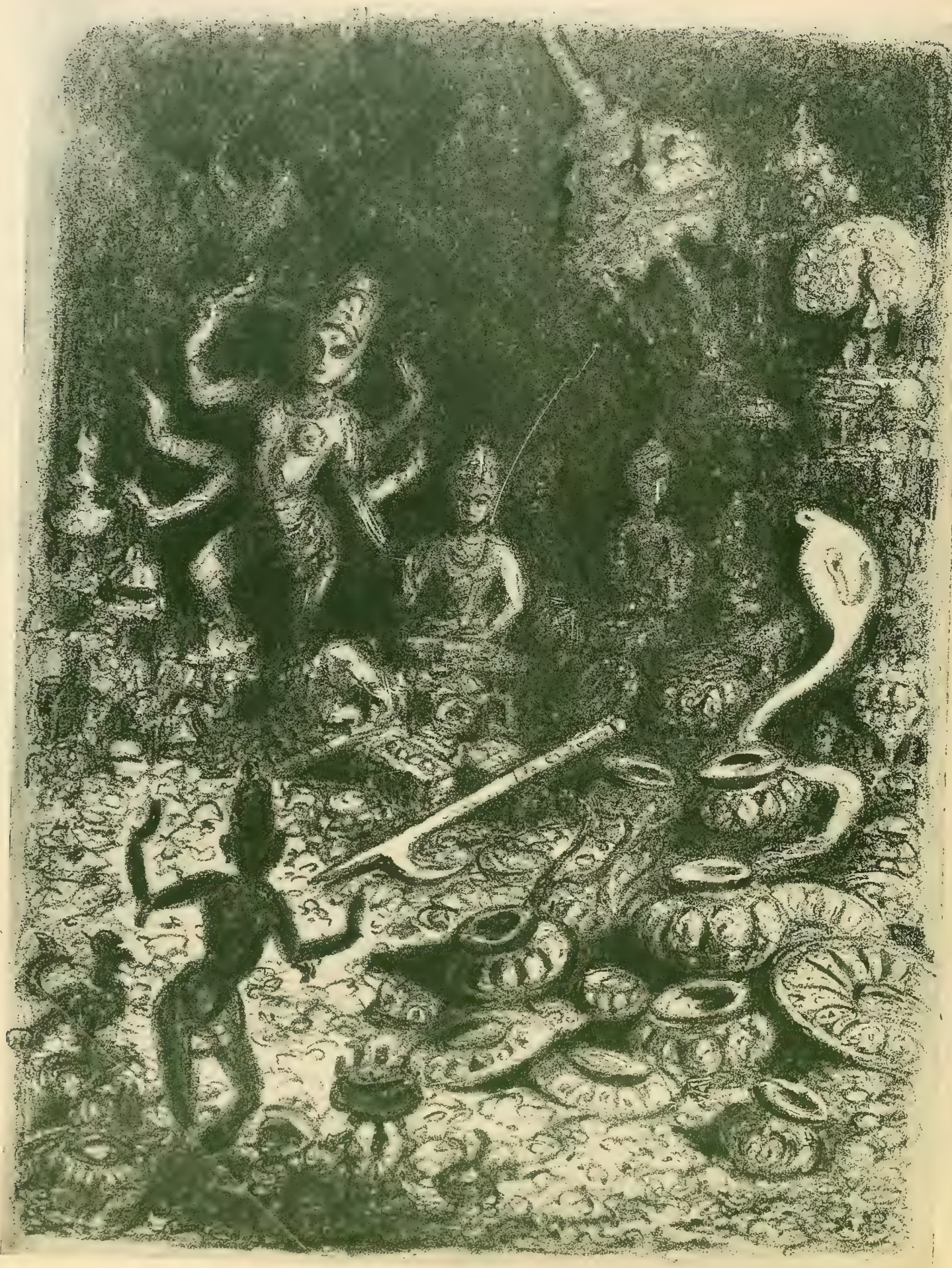
— טױט זױ! — האָט קאַא געזאָגט, ווען מאַגלײַס האַנט האָט זױך גענומען פֿאַרן מעסער.

— נײַן, — האָט דאָס ייִנגל געענטפֿערט און אַרױסגעצױגן די קלײַנג פֿון שײַד. — אױך טױט קײַנמאַל נױט, סײַרן צױם עסן. נאָר טוֹ אַ קוק, קאַא!

ער האָט אָנגעכאַפּט די קאַברע פֿאַר דעם קאַפּױשאַן, האָט אױר געעפֿנט דאָס מױל מײַטן מעסער און געוויזן, אַז די שרעקלעכע גײַפֿט-צײַן אױן דער אױבערשטער יאַסלע זײַנען שוואַרץ און פֿאַר-פֿױלט. די ווײַסע קאַברע האָט אױבערגעלעבט אױר גײַפֿט, ווײַ עס טרעפט מײַט שלאַנגען.

— טהוּאוּ!.. אױסגעטריקנט!.. — האָט מאַגלײַ געזאָגט.

ער האָט געגעבן קאאן א צייכן אָפצולאָזן די קאָברע און האָט אופגעהויבן דעם אָנקוס.
 — דעם קייניגס אויצער נייטיקט זיך אין א נייעם היטער, — האָט דאָס יינגל ערנסט געזאָגט. —
 ט הוואו, האָסט ניט גוט געטאָן דיין זאך. לויפ זיך דורכ און שפיל זיך א ביסל, ט הוואו!
 — האָסט מיך געמאכט צו שאנד. טויט מיך! — האָט די ווייסע קאָברע געצישעט.
 — מע פלוידערט דאָ צופיל וועגן טויט. נו, מיר וועלן גיין. איך נעם די שפיציקע זאך, ט הוואו,
 ווייל איך האָב מיט דיר געקעמפט און דיך בייגעקומען.
 — זע זשע, אז די זאך זאָל דיך אליין סאָפּקאָלסאָם ניט טויטן. דאָס איז דער טויט! גע-
 דענק, ס'איז דער טויט! די צאצקע וועט קלעקן אפ אויסצומאָרדן אלע מענטשן פון מיין שטאָט.
 וועסט זי לאנג ניט האלטן, דזשאָנגל-מענטש, און דער, וואָס וועט זי בא דיר אוועקנעמען — אויך
 ניט; צוליב איר וועט מען מאָרדן, מאָרדן און מאָרדן! מיין קראפט איז אויסגעשעפט, אָבער דער
 אָנקוס וועט טאָן מיין ארבעט. דאָס איז דער טויט! דער טויט! דער טויט!
 מאוילי איז ארויסגעקראַכן דורכן לאַך צוריק אין דורכגאנג. דאָס לעצטע, וואָס ער האָט
 געזען, איז געווען, ווי די ווייסע קאָברע האקט אין גרימצאָרן מיט אירע אומשעדלעכע ציינ איבער
 די הארטע גאָלדענע פענעמער פון די געטער, וואָס זיינען געלעגן אפ דער ערד, און צישעט: „טויט!
 ס'איז דער טויט!“
 קאא און דאָס יינגל האָבן זיך דערפרייט, ווען זיי האָבן ווידער דערזען די ליכטיקע שיינ.
 אז זיי זיינען צוריק געקומען אין דזשאָנגל, און מאוילי האָט דערזען, ווי דער אָנקוס פינקלט אין
 דער מאָרגנליכט, האָט ער זיך מיט אים געפרייט, גלייך ווי ער וואָלט געפונען עפעס א נייע
 שיינע בלום אפ אריינצושטעקן אין זיינע האָר.
 — דאָס בליצט העלער כּוּן באגיראס אויגן, — האָט ער צופרידן געזאָגט, דרייענדיק דעם
 רובין. — איך וועל עס אים ווייזן. אָבער וואָס האָט די ט הוואו געמיינט מיט איר שרייען וועגן
 דעם טויט?
 — איך ווייס ניט, אָבער עס קרענקט מיך ביזן עק פון מיין עק, וואָס זי האָט ניט פאר
 זוכט דיין מעסער. אין די „קאלטע היילן“ איז שטענדיק פאראן עפעס אן אָנשיקעניש — אפ
 דער ערד אָדער אונטער איר. נאָר איצט בין איך הונגעריק. וועסט עפּשער גיין מיט מיר
 אפ יאגד?
 — גיין, — האָט מאוילי געענטפערט. — באגירא מוז זען אָס די זאך. גוט-יאגד!
 און מאוילי האָט אוועקגעטאנצט, פאָכנדיק מיטן אָנקוס איבער זיין קאָפּ. פון צייט צו צייט
 האָט ער זיך אָפגעשטעלט און אים באווינדערט. ווען ער איז געקומען צו יענעם טייל פון דזשאָנגל,
 ווו באגירא פלעגט זיך געפינען אמערסטנס, האָט ער אים געפונען טרינקענדיק נאָך א שווערער יאגד.
 מאוילי האָט אים דערציילט, וואָס מיט אים האָט פאסירט, און באגירא האָט פון צייט צו צייט
 ארוםגעשמעקט דעם אָנקוס. אז מאוילי איז געקומען צו די לעצטע ווערטער פון דער ווייסער
 קאָברע, האָט דער פאנטער צופרידן א מרוקע געטאָן.
 — הא! די ווייסע קאָברע האָט, הייסט עס, געזאָגט דעם עמעס? — האָט מאוילי האסטיק
 געפרעגט.
 — איך בין געבוירן געוואָרן אין דעם קייניגס שטייגן אין אודיפאָר, און מיר דאכט, אז איך
 קען די מענטשן מער אָדער ווייניקער. זייער פיל מענטשן וואָלטן געמאָרדעט דריי מאָל א נאכט
 בלויז צוליב אָס דעם רויטן שטיין אליין.
 — אָבער דער שטיין מאכט בלויז די זאך שווערער פאר דער האנט! מיין קליין העל מע-
 סערל איז בעסער. און — זאָג נאָר דו אליין: דער רויטער שטיין טויג דאָך גאָר ניט צום עסן!
 פארוואָס זשע וואָלטן זיי געמאָרדעט צוליב אים?

— מאוגלי, גיי שלאָפּ זיכ אויס. האָסט געלעבט צווישן מענטשן, און...
 — איכ געדענק. מענטשן מאָרדן ניט ווילן זיי זינען אפּ יאגד — זיי מאָרדן סטאמ אזוי, פון
 ליידיקייט און פאר ווילטיק, גיי דו, און שלאָפּ זיכ אויס, באגירא! צו וואָס איז אָט די זאכ
 געמאכט געוואָרן?
 באגירא האָט האלב געעפנט די אויגן — ער איז געווען זייער שלעפּעריק — און אינ זיי האָט
 א פינקל געטאָן א ביזן פייערל.
 — מענטשן האָבן די זאכ געמאכט אפּ צו האקן האטיס זינ אינ די קעפּ אריין, אז בלוט
 זאָל גיין. דאָס האָב איכ פיל מאָל געזען אפּ די גאסן פון אודיפּאָר לעבן אונדזערע שטריגן. די
 צאצקע האָט פארוזכט ס'בלוט פון א טאכ האטיס זינ.
 — אָבער צו וואָס האקן זיי די העלפּאנדן אינ די קעפּ?
 — קעדיי זיי אויסצולערנען דעם מענטשן-געזעצ. ניט האָבנדיק ניט קיין נעגל, ניט
 קיין ציין, מאכט די מענטשן אָט די זאכ און נאָכ ערגערע.
 — אָפּצ בלוט און בלוט, אפילע ווען איכ דערנענטער זיכ בלוזן צו די זאכ, וואָס מענטשן
 מאכט! — האָט מאוגלי מיט עקל געזאָגט. ער איז געווען א ביסל מיד פון דער שוועריקייט פונעם
 אָנקוס. — איכ זאָל געווען וויסן, וואָלט איכ עס ניט גענומען. פריער מעסואס בלוט אפּ די שטריק
 און איצט — האטיס. איכ דארפּ עס ניט, אויב אזוי. זע!
 דער אָנקוס איז פינקלענדיק אוועקגעפלוין און זיכ איינגעראָבן אינ דער ערד צווישן די ביימער.
 — איצט זינען מינע הענט ריין פונעם טויט, — האָט מאוגלי געזאָגט און אָפּגעריבן די
 הענט אָן דער פרישער, פייכטער ערד. — די טהראו האָט געזאָגט, דער טויט וועט מיר נאָכגיין.
 זי איז אַרט און ווייס און אַרפּ פון זינען.
 — ווייס אָדער, שוואַרצ, לעבן אָדער טויט — איכ גיי שלאָפּן, קליין ברודערל, איכ קאָן
 ניט זיין אופּ א גאנצע נאכט און נאָכדעם פלידערן א גאנצן טאָג, ווי אנדערע טוען עס.
 באגירא איז אוועק צו זיין הייל מיט א צוויי מייל ווייטער. מאוגלי האָט לייכט ארופגעקלעטערט
 אפּ א בוימ, האָט צונויפגעבונדן עטלעכע ליאנעס צוזאמען, און אינ איין אויגנבליק האָט ער זיכ שוין
 געוויגט אינ א מינ האמאק פופציק פוס איבער דער ערד. האנאם די שנין פון טאָג איז אימ ניט גע-
 ווען דערווידער, פלעגט ער פונדעסטוועגן זיכ האלטן אָן די געווינהייט פון זינע פריינט און זיכ בא-
 נוצן מיטן טאָגליכט וואָס ווייניקער.
 ווען ער האָט זיכ אופגעכאַפּט אינ דער סאמע מיט פון די רוישיקע שטאמען, וואָס וווינען אפּ
 די ביימער, איז שוין געווען טונקל. אינ כאַלעם האָט ער געזען די שיינע שטיינדלעך, וואָס ער האָט
 איבערגעלאָזט אינ הייל.
 — מיט אַרפּ כאָטש נאָכ איין מאָל א קוק טאָן אפּ דער זאכ, — האָט ער געזאָגט און זיכ אַרפּגע-
 גליטשט איבער א ליאנע צו דער ערד.
 נאָך באגירא איז שוין געווען אונטערן בוימ. מאוגלי האָט דערהערט, ווי יענער שמעקט און שנאָרעכט
 אינ דער האלב-פינצטערניש.
 — ווו איז די שפיציקע צאצקע? — האָט מאוגלי אויסגערופּן.
 — א מענטש האָט זי צוגענומען. אָט איז זיין שפור.
 — איצט וועלן מיר זען, אויב די טהראו האָט געזאָגט דעם עמעס. אויב די צאצקע איז דער
 טויט, וועט דער מענטש שטארבן, לאָמיר אימ נאָכגיין.
 — פריער גייען מיר אפּ יאגד, — האָט באגירא געזאָגט. — אז דער מאָגן איז ליידיק, איז דאָס אויג
 נאכלעסיק. מענטשן באוועגן זיכ זייער פאוואָליע, און דער דושאָנגל איז גענוג פייכט און וועט נאָכ
 לאנג אופהאלטן דעם מינדסטן צייכן.

זיי האָבן עס געמאכט אזוי געשווינד, ווי זיי האָבן נאָר געקאָנט, נאָר ביז זיי האָבן אָפּגעגעסן, אָפּגעטרונקען און זיך געקאָזט אין וועג אריין, איז אוועק א שאָך דריי. די איינזוויינער פון דושאָנגל ווייסן, אז מ'דארף זיך איך קיינע אומשטאנדן ניט איינל באַם עסן.

— ווי קלערסטו, די שפיציקע צאצקע וועט זיך אומדרייען באַם מענטשן אין האנט און וועט אים טויטן? — האָט מאַגלי געפרעגט. — ס'האָר און האָט געזאָגט, ס'איז דער טויט.

— כיר וועלן שוין זען. — האָט באַגראָ געענטפערט, האַלטנדיק דעם קאָפּ באַ דער עיד. — דער פּוס איז איינער (ער האָט געמיינט צו זאָגן: דער מענטש איז איינער). די וואָג פון דער צאצקע האָט איינ- געדריקט זיין טראַט טיפּ אין גרונט.

— איי! דער שפור איז אזוי קלאָר, ווי אַ בליץ אין זומער! — האָט מאַגלי געזאָגט.

און זיי זיינען אוועק מיט אַ פלינקן טראַט, ווי מ'גייט געוויינלעך אפּ אַ שפור איבער די פּלעקן פון לעוואָנע-שיין, נאָך די צוויי באַרוועסע טריט.

— דאָ איז ער געלאָפּן גיך, — האָט מאַגלי געזאָגט, — די פינגער זיינען צעשפּרייט.

זיי האָבן געמאכט עטלעכע שפּאַן איבערן נאָסן באַדן.

— און פּאַרוואָס האָט ער זיך דאָ גענומען אָן אַ זייט?

— וואָרט! — האָט באַגראָ געענטפערט און געמאכט אַ פּראַקטישן שפּרונג פּאַרויס, אזוי ווייט ווי ער האָט נאָר געקאָנט.

ווען אַ שפור ווערט אומפּאַרשטענדלעך, דאַרף מען קיידעם זאָל זיך אַריבערוואַרפּן איבער אַ גע- וויסער שטרעקע, קעדיי ניט צו פּאַרפּלאַנטערן אים מיט די אייגענע טריט.

נאָכן שפּרונג האָט באַגראָ זיך אויסגעדרייט צו מאַגלין און אַ געשריי געטאָן:

— דאָ קומט אַן אַנדער שפור אַנטקעגן, דער פּוס באַם צווייטן איז קלענער, און די פינגער זיי- נען פּאַרקרימט אריין-צו.

מאַגלי איז צוגעלאָפּן און האָט באַקוקט.

— דאָס איז דער פּוס פון אַ גאַנדישן יעגער. — האָט ער באַמערקט. — זע: אָט דאָ האָט ער גע- שלעפּט זיין בויגן איבער דער ערד. דערפּאַר האָט דער ערשטער טראַט זיך גענומען אזוי שאַרף אָן אַ זייט: גרויס פּוס האָט זיך באַהאַלטן פּאַרן קליינפּוס.

— ריכטיק, — האָט באַגראָ געזאָגט. — הער זיך איינ, קעדיי מיר זאָלן ניט פּאַרפּלאַנטערן די שפורן

מיט אונדזערע טריט, נעמ דו איינ שפור און איך וועל נעמען דעם צווייטן. איך בין גרויס פוס, קליין ברודערל, און דו ביסט קליין פוס — דער גאָנד.

באגירא איז אוועקגעשפרונגען צום ערשטן שפיר, און מאגלי האָט זיך אָנגעבויגן איבערן מאָד-נעם ארַנגעבויגענעם טראָט כונעם ווילדן וואלדמענטש.

— נו, — האָט באגירא געזאָגט, גייענדיק טראָט נאָך טראָט. — איך, גרויס פוס, פארקערעווע זיך אָט דאָ. איצט באהאלט איך זיך הינטער א פעלדז און שטיי שטיל, ניט דערוועגנדיק זיך א ריר צו טאָן מיט א פוס. שריי אויס וואָס איז מיט דיין שפור, קליין ברודערל!

— איצט קומ איך צום פעלדז, — האָט מאגלי געענטפערט, גאָכגייענדיק די טריט פון קליין-פוס. — איצט זעצ איך זיך אוועק אונטערן פעלדז, אָנגעלייגט אפ מײַן רעכטער האנט, דעם בויגן צווישן די פיס, איך ווארט לאנג, ווייל דער אַפּדרוק פון מײַן פוס איז דאָ טיפ.

— איך אויך, — האָט באגירא פון הינטערן פעלדז געזאָגט, — איך ווארט אויך און שפאר אָן די שפיצקע זאך אָן א שטייב. זי טוט זיך א גלייטש — פאראן א קריצ אפן שטייב, רופ אויס דיין שפור, קליין ברודערל.

— איינ אָדער צוויי קליינע צווייגן און איינ גרויסער זײַנען דאָ אָפּגעבראָכען. וואָס זאָל איך איצט אויסרופן? — האָט מאגלי צו זיך געזאָגט. — אהא! ס'איז גאנץ פאָשעט! איך, קליין פוס, גיי אוועק, און דערביי טומל איך און טופע מיט די פיס, גרויס פוס זאָל הערן. — ער האָט אוועקגעשפאנט פון פעלדז אלץ ווייטער צווישן די ביימער, רופנדיק העכער און העכער, ביים ער האָט זיך דערנענטערט צו א קליינעם וואסערפאל.

— איך... גיי... אוועק... ווייט... אהיין... ווו... דער... גערויש... פינ... וואסערפאל... פארהילכט... מײַנע... טריט. דאָ... ווארט איך. רופ אויס דיין שפור, גרויס פוס באגירא!

דער פאנטער האָט זיך געוואָרפן אין אלע זײַטן, צו זען ווהיג דער אַפּדרוק פון גרויסן פוס פירט פון הינטערן פעלדז. דערנאָך האָט ער געענטפערט:

— איך קום ארויס כונ הינטערן פעלדז אפ די קני, שלעפנדיק די שפיצקע זאך. איך זע קיינעם ניט און נעם לויפן, איך, גרויס פוס, לויפ געשווינד. דער שפור איז דײַטלעך. זאָל יעדער פון אונדז גיין אפ זײַנעם. איך לויפ!

באגירא איז אוועקגעלאָפן, און מאגלי איז נאָכגעגאנגען די טריט פונעם גאָנד. א שטיקל צײַט האָט א שטילשוויגעניש געהערשט אין דזשאַנגל.

— ווו ביסטו, קליין פוס? — האָט באגירא אויסגעשרייען. מאגליס שטימ האָט אים געענטפערט פון רעכטס, קוים פופציק טריט ווייט.

— המ! — האָט דער פאנטער געזאָגט מיט א פארדומפענעם ברומ. — ביידע לויפן זײַט בא זײַט און קומען אלץ נענטער איינער צום צווייטן.

זיי זײַנען אָפּגעלאָפן נאָך א האלבע מײַל, אפן זעלבן שעטעך איינער פונעם צווייטן. פלוצלינג האָט מאגלי אויסגעשרייען:

— זיי האָבן זיך באגעגנט, גוט-יאגד! זע: דאָ איז געשטאנען קליין פוס אָנגעשפארט מיט איינ קני אפ א שטייב — און דאָרט איז גרויס פוס.

מיט קנאפע צען טריט ווייטער, אפ א הויפן צעבראָכענע שטיינער, איז געלעגן דער קערפער פון א דאָרפסמאן פון יענער געגנט, דורכגעשטאָכט פון ברוסט צום רוקן פון א דינער גאָנדישער פײַל מיט א פערער אפן הענטל.

— נו, איז די טהואו טאקע אזוי אלט און מעשווע, קליין ברודערל? — האָט באגירא שטיי געזאָגט. — איינ טריט איז שוין דערווייל פאראן.

— קום ווייטער. אָבער ווו איז דער טרינקער פון העלמאנד-בלוט — דער דאָרן מיטן רויטן אויג?

— מיסטאמע באם קליינסום. גיצט זעט מען ווידער נאָר איינ פוס.
 דער שפור פונ א ליכטע מענטשן, וואָס איז געשווינד געלאָפֿן מיט א מאסע אפ זיין לינקן אקסל
 ה ס זיך געצויגן איבערן פארטריקטן גראָז, וווּ יעדער טראָט איז געשטאנען אווי דייטלעך, אז פאר די
 שארפע אויגן פונ די נאָכשפירער האָט ער גרויסגעזען, ווי געשטעמלט איז געגליטן איינ.
 קיינער פונ זיי האָט ניט געעפנט קיינ מויל, ביז דער שפור האָט זיי געבראכט צום
 אש פונ א פארלאָשענעם שייטער-הויפן, וואָס איז געווען פארבאָרגן איז שמאָלן היילוועג.
 — ווידעראמאָל! — האָט באגירא געזאָגט און זיך פלוצלינג אָפגעשטעלט ווי א פארשטיינערטער.
 דער גיפ פונ א קליינעם מאָגערן גאָנד איז געלעגן מיט די פיס איז אש. באגירא האָט מיט
 פרעגנדיקע אויגן א קוק געטאָן אפ מאַגליינ.
 — דאָס האָט מען געטאָן מיט א באמבוק-שטעקן, — האָט דאָס יינגל געזאָגט, ווארפנדיק א
 בליק אפן טויטן. — איך פלעג זיך באנוצן מיט אזא זאך קעגן די בופלאָקסן איז דער צייט, וואָס איך
 האָב געדינט בא דער מענטשן-שארע. דער פאָסער פונ די קאָברעס-איצט באווייער איך, וואָס
 איך האָב פונ אימ אָפגעלאכט — קען דעם מענטשן-שטאם גוט. און איך וואָלט אימ אויך געמעגט
 קענען. האָב איך דען ניט געזאָגט, אז מענטשן מאָרדן בלויז פאר פארגעניגן?
 — ניינ, זיי האָבן אימ געטויט צוליב די רויטע און בלויזע שטיינער, — האָט באגירא געענט-
 פערט. — פארגעס ניט, אז איך האָב געלעבט אינעם קייניגס שטייגן איז אודיפאָר.
 — איינער, צוויי, דריי, פיר שפורן, — האָט מאַגליי געזאָגט, אָנבייגנדיק זיך איבערן אש. —
 פיר שפורן פונ מענטשן מיט באשוכטע פיס. זיי גייען ניט אזוי געשווינד ווי גאָרדן. נו, וואָס פאר
 א בייז, אשטייגער, האָט זיי דער קליינער וואלדמענטש געטאָן? זע: זיי האָבן געשמועסט צווישן זיך
 אדע פינפ, איידער זיי האָבן אימ דערמאָרדעט. לאָמיר צוריקגיין, באגירא. מיין הארץ איז שווער
 און מיד, און איך דער זעלבער צייט טאנצט עס ארום און אראָפ, ווי א שוואַלבן-נעכט אפן שפיץ
 פונ א צווייג.
 — לאָזן א שפור אינמיטן — דאָס איז קיינ יאָנד ניט. קומ ווייטער! — האָט באגירא גע-
 זאָגט, — יענע אכט באשוכטע פיס זיינען ווייט ניט פארגאנגען.

זיי האָבן געשוויגן א גאנצע שאַ, גייענדיק מיט דעם ברייטן שפור פון פיר מענטשן אין שיכ.
ס'איז געווען א לויטערער, הייסער טאָג.
— איך שפיר רויכ, — האָט באגירא געזאָגט.

— מענטשן זיינען שטענדיק מער גערן צו עסן, אידער צו לויפן, — האָט מאוגלי געענטפערט,
שפאנענדיק צווישן די ריטער-ביימלעך פון יונגן דזשאַנגל, וועלכע זיי האָבן איצט געפאָרשט. באג-
רא, גייענדיק אפ זיינ לינקער זייט, האָט ארויסגעראָזט עפעס אן אומבאשרייבלעכע קלאנג פון
האלדן.

— אָט איז איינער, וואָס איז שוין אפ שטענדיק פארטיק מיטן עסן, — האָט ער געזאָגט.
עפעס א פעקל גרויע קליידער איז געלעגן אונטער א בוים, און ארום איז געווען צעשטאָטן
א ביסל מער.

— און ווידער מיט א באמבוק-שטעקן, — האָט מאוגלי דערקלערט. — זעסט? — אָט יענעם ווייסן
שטויב געברויכט די מענטשן צום עסן. זיי האָבן צוגענומען בא אימ דעם רויב און אימ האָבן זיי
אוועקגעגעבן צו טשיל דעם גייער.

— דאָס איז דער דריטער, — האָט באגירא געזאָגט.

— דעם פאָטער פון די קאַברעס וועל איך פעט מאכט מיט פרישע, גרויסע פרעש, — האָט
מאוגלי צו זיך געזאָגט. — אָט דער טרינקער פון העלפאנד-בלוט איז זיכער דער טויט אריין — פונדעסט-
וועגן פארשטיי איך ניט ...

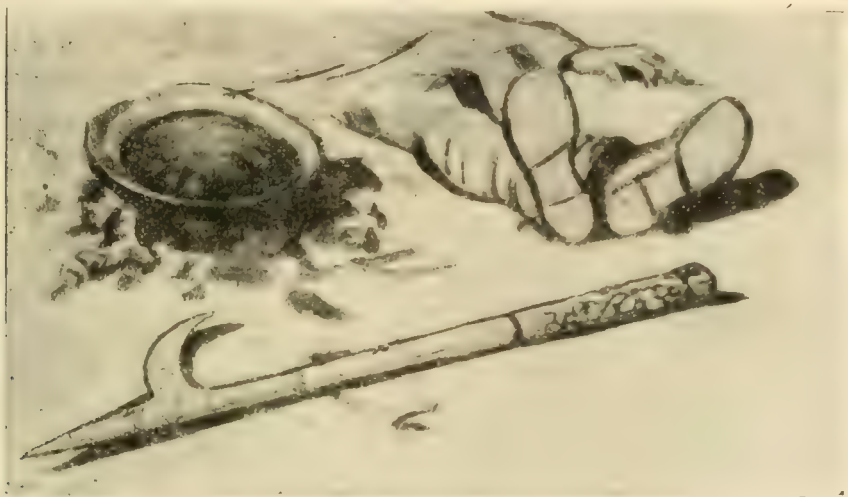

— קום ווייטער! — האָט באגירא געזאָגט.

זיי האָבן נאָך קיין האַרבע מייל ניט געמאכט, ווען זיי האָבן דערהערט, ווי קאָ, דער האָב, זינגט א טרויער-ליד אַזן שפיצ פֿונ א טאמאריסק, אינ שאַטן פֿונ וועלכע עס זיינען געזעגן דריי מענטשן. א האַלב-כארלאָשן פֿיער האָט זיך נאָך גערייכערט אונטער אן אייזערנעם פענדל, און אַז אימ האָט זיך געסמאלעט א פֿלעצל פֿונ ניכגעזייערע טייג. הארט באַם פֿיער, בלישטשענדיק אנטקעגן דער זון, איז געזעגן דער אָנקוס, א באצירטער מיט רובינען און טערקיסן.

— די צאצקע ארבעט שנעל. דאָ איז דער סאַפּ. — האָט באגירא געזאָגט. — וויאזוי זיינען די לייט געשטאַרבן, מאַגלי? אפֿ קיינעם פֿונ זיי איז אפֿיע קיין קראצ ניס פֿאראַן.

אן איינוויינער פֿונ דוּשאָנגל איז פֿונ דער פֿראקטיק געניט אינ אלערליי גיפטיקע פֿלאנצן און יאנעדעס, ניט ערגער פֿונ א סאך דאָקטוירים. מאַגלי האָט א שמעק געטאַן דעם רויך פֿונעם פֿיער, האָט אָפֿגעבראַכן א שטיקל פֿונעם פֿארברענטן פֿלעצל, האָט עס פֿארוכט און צוריק אויסגעשפיגן.

— דער עפֿ פֿונ טויט, — האָט ער ארויסגעהוסט. — די ערשטע האָבן עס געמוזט אָנגרייטן פֿאַר אָט די, האָבנדיק פֿריער געטויט דעם גאַנז.

עפל פֿונ טויט רופֿט מען אינ דוּשאָנגל דעם שטעכער-עפל אָדער דאָרן-עפל, וואָס ווירקט ניקער פֿונ אלע גיפֿטן אינ אינדיע.

— אָט דאָס הייסט א גוטע יאנד! די מאָרדן קומען אינ איינ אַטעם, — האָט באגירא געזאָגט. — נו, וואָס גייט ווייטער? עפֿשער וועלג מיר ביידע הארגענען איינער דעם צווייטן צוליב דעם רויט-אויגיקן מערדער?

— קאָן ער ריירן? — האָט מאַגלי שטיל געפרעגט. — עפֿשער האָב איך אימ באַליידיקט, וואָס איך האָב אימ א וואָרפֿ געטאַן? צווישן מיר און דיר וועט ער קיין צאָרעס ניט אָנמאכן, ווייל מיר באַגערן ניט, וואָס מענטשן באַגערן. לאָזן עס דאָ — וועט ער זיכער ווייטער טויטן איינ מענטשן נאָכן צווייטן אזוי געשווינד, ווי ניס פֿאלן פֿונ בוים אינ א שטארקן ווינט. איך האָב ניט באַזונדערס ליב מענטשן, נאָר אפֿיע איך וואָלט ניט ווערן, אז זיי זאָלן אויסשטארבן צו זעקס אינ איינ נאכט. — איז וואָס פֿאַר אן אומגליק? ס'איז דאָך ניט מער ווי מענטשן. זיי האָבן אוועקגעהארגעס איי-

נער דעם אנדערן זון זיינען העכסט צופרידן. אָט דאָס ערשטע וואלדמענטשן האָט גוט געפירט זיין יאָגד.

— זיי זיינען ניט מער ווי הינטלעך; א הינטל איז גרייט צו דערטרינקען זיך, אבי א ביס צו טאָן זיין שאַטן בא דער שיין פון דער לעוואָנע אפן וואסער. שולדיק בין איך! — האָט מאַגלי געענט-פערט, גלייך ווי ער וואָלט ערשט באגריפן, וואָס האָט פאסירט. — מער וועל איך קיינמאָל ניט ברענגען אינ דזשאַנגל קיין אומפארשטענדלעכע זאכן — מעגן זיי זיין אפילע שענער פון בלומען. אָט דאָס-אָ, — ער האָט אָנגענומען דעם אָנקוס מיט דערעכערעצ, — גייט צוריק צום פאָטער פון די קאָברעס. נאָר פריער דארפן מיר זיך אויסשלאָפן, און שלאָפן דאָ טויג ניט. און דאָס דארפן מען דערווייף באהאלטן, אַניט קאָן עס אוועקליפן און האַרגענען נאָך א זעקט שטיק. גראָב מיר אויס א גרוב אונטער יענעם בוים.

— איך זאָג דיר אָכער, קליין ברודערל, — האָט באגירא געזאָגט, גייענדיק צום בוים, — אז דער דאָזיקער בלוטצאפער איז ניט שולדיק, שולדיק זיינען די מענטשן.
— אלציינס, גראָב טיפ. אז מירן אופשטיין, וועל איך אים אָפּטראָגן אהין, פונוואנען איך האָב אים גענומען.

מיט צוויי נעכט שפעטער, בעשאס די וויסע קאָברע איז טרויעריק געזעסן אינ פינצטערן קער-לער, א פארשעמטע, א באַרויבטע און אַן עלנטע, איז דער אָנקוס דורכגעפלוין דורך דעם לאַך אינ דער וואנט און אַראָפּגעפאלן מיט א קלאַפ אפ די קופעס גאַלדענע מאַטבייעס.
— פאָטער פון די קאָברעס, — האָט מאַגלי געזאָגט. ער האָט זיך פאַרויכטיק געהאלטן אפ יענער זייט וואנט, — קריג ערגעץ א יונגע, געשיקטע קאָברע פון דיין אייגענעם שטאם, און זאָל זי דיר העלפן היטן דעם קיניגס אויצער אזוי, אז קיין איינציקער מענטש זאָל מער קיינמאָל פונדאנען רעבעדיק ניט ארויס.
— איהא! ער איז דאָ, הייסט עס, צוריק! איך האָב דאָך געזאָגט, אז דאָס איז דער טויט.

ווי קומט עס, וואָס דו ביסט לעבנ געבליבנ? – האָט די ווייסע קאַברע ארויסגעמורמלט אונ האָט זיך מיט ליבשאכט ארומגעוויקלט ארומ הענטך פונ אַנקוס.
– איך שווער באַמ אַקס, וואָס האָט מיך אויסגעלייזט – איך ווייס אַזיינ ניט... די זאך האָט אוועקגעהארגעט זעקס מענטשן אין איינ נאכט. לאָז זי מער קיינמאָל ניט ארויס פונדאנען.

דאָס ליד פֿון יונגן יעגער

זעסט? עס ליארעמען די מאלפעס, און די פאוועס זיך צעפליען,
טשיל דער גייער קרייזט און דרייט זיך, קאָן פֿון נעסט אלץ ניט אוועק,
אינ געדיכטעניש פֿון דשאַנגל שטילע, טונקלע שאַטנס ציען...
ס'איז די שרעק, אָ, יונגער יעגער, ס'איז די שרעק!

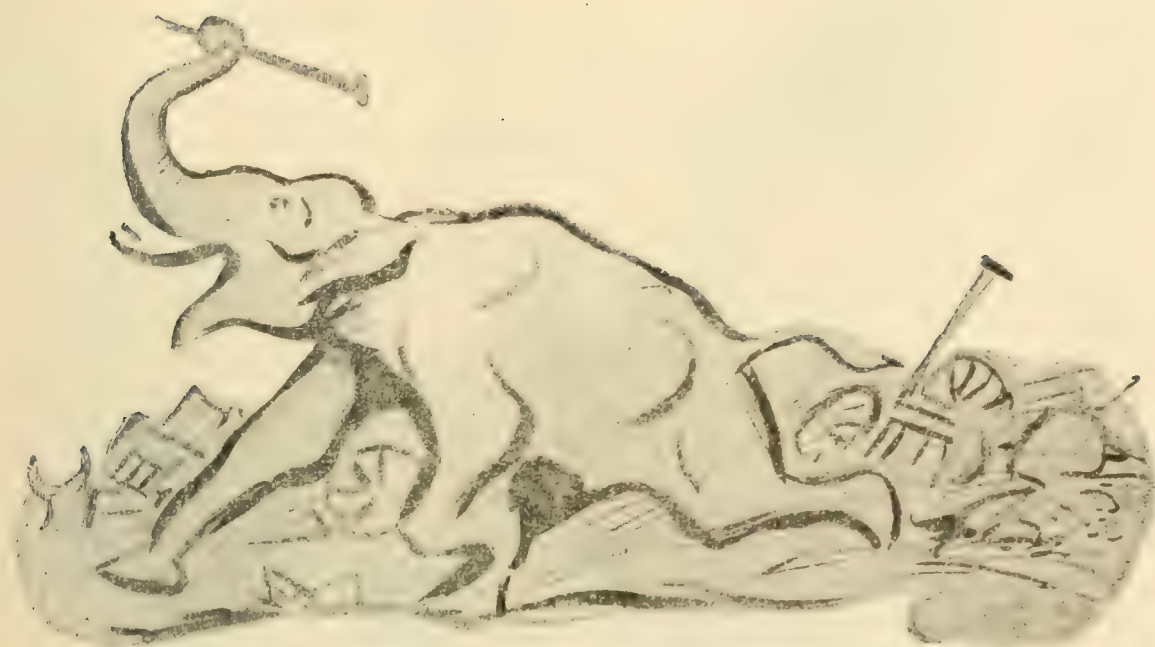
אפֿן פֿראַצ צעווישן בייער א געשפענסט שליכט דורכ באהאלטן,
גיט א פליסטער צווישן בלעטער דורכ וואָד פֿון עק ביו עק,
און עס ציטערן די קני דיר, און א שווייס באשלאַגט א קאלטער...
ס'איז די שרעק, אָ, יונגער יעגער, ס'איז די שרעק!

די לעוואַנע איבער בערג שווימט, דעקט מיט זילבער פֿעלדזן וויסטע,
און איז גריבער זיך באהאלטן גייען כּייעס שטיל אוועק;
עמעצ אַטעמט דיר אינ רוקן, ברעכט א צווינג זיך אָפֿ אומיסטן.
ס'איז די שרעק, אָ יונגער יעגער, ס'איז די שרעק!

אפֿ א קני פֿאלסט מיטן בויגן — צילסט, דיין פֿייל זאָל טרעפֿן, טויטן,
וויילסט דעם שפּיז דינעם באווייזן דורכ ווילדן וואָלד א וועג,
נאָך דיין האנט ווערט אַפּגענומען, און א קעלט גיט אונטער הויט דיר...
ס'איז די שרעק, אָ, יונגער יעגער, ס'איז די שרעק!

ווען דער בליצ באַלויכט דעם שטורעם, און דער שטורעם לאָזט צו רונט —
רייסט אויס בייער, און די שלאַקסן אלץ פֿארטרינקען וועג און שטעג,
דאן דערהערסט אינ וואָלד א וויען, וואָס קאָן שטומ מאַכן דעם דונער...
ס'איז די שרעק, אָ, יונגער יעגער, ס'איז די שרעק!

קילשטיינער, ווי די שפענדלעך, אפֿ די כּוואליעס שפּרינגען איבער,
דינסטע אַדערלעך אפֿ בלעטער האָט די בליצנ-שיין אנטפלעקט...
נאָך פֿארשמאכט זינען די ליפֿן און דאָס האַרץ, ווי אינ א פיבער...
ס'איז די שרעק, אָ, יונגער יעגער, ס'איז די שרעק!

די רויטע הינט

פאר אונדזערע וויסע און הערלעכע נעכט — פאר די נעכט פון געהימע געיענע,
 ס. ר. אוינג, וואָס צינדט זיך אָן אינ דער נאכט, פאר דער פראכט
 פון פארצוקונג-געשלענג,
 פאר דושיקע רייכעס — פארטאָנ און פאר טויקע פערל — אינ ראָז באגינענ,
 פאר יאָנ, פאר לאָז זיך לויפן נאָך רויב, ווען דער נעפל הייבט אָן ערשט
 צערינגענ,
 פאר שריט נייצבאנ-געשריי, ווען דעם כאווער, דער וואָלפ, האָט דעם באַק
 שוין צעריסן,
 פאר שרעק און פאר סומל אינ דוּס, נגל באנאכט, און באטאָנ פארן שלאָט
 פארן זיסן —

די וועלמישע שארע אָן רייד
 דאָס לעבן אוועקגעבן גרייט.

נאָך דעם, ווי דער דושאָנגל האָט פארפלייצט דאָס דאָרפ, האָט זיך פאר מאגלין אָנגעהויבן די אָנ-
 גענעמסטע צייט פון זיין לעבן. זיין געוויסן איז געווען רויק, ווי בא איינעם, וואָס האָט אויסגעפילט זיין
 כוין, און אלע אינ דושאָנגל זינען געווען זינע פרענט, ווייל יעדערער האָט פאר אימ מוירע געהאט. וועגן
 די אלע זאכע, וואָס ער האָט געטאָן, געזען און געהערט אינ זינע וואנדערונגען צווישן די פארשיידענע
 וואלד-שטאמען, — צוזאמען מיט די פיר וועלפ, זינע ברידער, און אָן זיי — וואָלט מען געקאָנט אָנשרייבן
 א סאך, א סאך ממשעס. יעדע איינע פון זיי אויז לאנג, ווי די דעריבער וועל איך אייך טאקע ניט דערציילן,
 וויאוי ער איז ניצל געוואָרן פונעם מעשוגענעם העלפאנד פון מאנדלא, וועלכער האָט דערהארעט צוויי און
 צוואנציק עקסלעכ, וואָס האָבן געפירט עלש פורן מיט זילבערנע מאטבייעס צו דער ענגלישער רעגירונג, און
 האָט די גלאנציקע רופיעס צעזיט איבערן עטויב; וויאזוי ער האָט געשכריטן א גאנצע נאכט מיט דזשא-
 קאלא דעם קראָקאָדיל, אינ די זומפן פון צאָפן און האָט צעבראָכן זיין שינדמעסער אפ די רוקנביינער

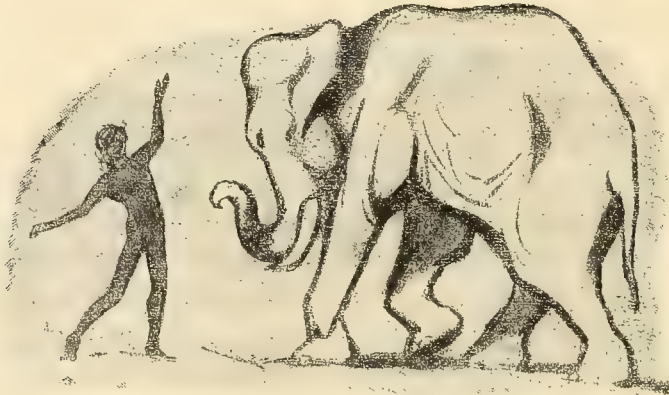
פונ דער בעסטע; וויאזוי ער האָט געפונען אַן אנדער מעסער אפּן האַלדז באַ אַ מענטשן, וואָס איז געהארגעט געוואָרן פּונ אַ ווילדן כאַזער, און וויאזוי ער האָט אויסגעשפּירט דעם דאָזיקן כאַזער און אימ געטויט, אַלס געצאָלט פאַר דעם מעסער; וויאזוי מאַגלי איז בעשאַס דעם גרויסן הינגער אַרייַן-געפאלן איז דער סאַמע מיט פּונ אַ סטאַדע אינדן, אפּ זייער איבערוואַנדערונג צו אַן אנדער אָרט, און איז שיר ניט צעטראַטן געוואָרן אַז טיט צווישן די צעהיטע לויפּנדיקע כּייעס; וויאזוי ער האָט פאַרהיט האַסיג דעם שוויינער פּו אַ נעצ-גרוב מיט אַ שפּיצשטאַק אפּן גרונט, און וויאזוי אפּ מאַרגן איז ער אליי אַרייַנגעפאלן איז אַ קונציקער לעאַפּאַרד-נעצ, און ווי האַסיג האָט צעבראַכן אפּ שטיקלעך די דיקע הילצערנע שטאַנגען אַרום אימ; וויאזוי ער האָט געמאַלקן די בופּלאַקסן איז זומפּ, און וויאזוי...

אַבער פאַר אייזן מאַל קאָנ מען דער ציילן נאָר אייזן מייסע, טאַטע-וואָלפּ און מאמע-וועלפּן זיינען געשטאַרבן, און מאַגלי האָט פאַרלייגט די עפענונג פּונ דער הייל מיט אַ גרויסן שטייג און אָפּגעשרייען איבער זיי דאָס טרויער-ליד, באלו איז געוואָרן זייער אַלט און שטייפּ, און אפּילע באַגרא, מיט זיינע שטאַלענע גערוון און אייזערנע מוסקולן, האָט שוין ניט געהאַט אַזויפיל גליק אפּ דער יאָג, ווי פּריער. אַקעלא איז שוין גרוי געוואָרן, ווייס, ווי מילך, פּונ

אַלטקייט; זיינע ריפּן האָבן אַרויסגעשטאַרצט, און געאַנגען איז ער אַזוי, ווי ער וואָלט געווען פּונ האַלצ, און כאַנגלי פּלעגט גיין אפּ יאָג פּונזיינטוועגן. דערפאַר אָבער האָבן די יונגע וועלפּ פּונ דער צעזייט און צעשפּרייטער סיאַנישער שאַרע געבליט און זיך געפּרוכפּערט. און אַז עס האָט זיך אָנגעקליבן פּונ זיי אַ פּערציק שטיק ריינפּיסיקע פינפּ-יערלינגען, האָט זיי אַקעלא געראַטן, זיי זאָלן זיך צונויפקומען אַרע צוזאַמען, זיך אונטערדוואַרפּן דעם געזעצ און אַרומלויפּן אונטערן אָנפירער פּונ איינעם פּונ זיי, ווי עס פאַסט פאַרן פּרייען שטאַמ.

מאַגלי האָט זיך אָפּגעהאַלטן פּונ געבן אייזעס איז דעם איינעם, ווייל ער, ווי ער האָט זיך אויס-געדריקט, האָט פאַרוכט פּונ דער ביטערער פּרוכט און ווייסט שוין, אפּ וואָסער בוימ זי הענגט. נאָר אַז פּאַך, דער זון פּונ פּאַנאַ (זיינ פּאַטער איז געווען שפּורפּאַרשער באַ דער שאַרע איז די צייטן כּונ אַקעלאס אָנפירערשאַכט), האָט איז שטרייט געווען דאָס רעכט פּונ פּירערשאַפט איבער דער שאַרע, לויטן געזעצ פּונ דושאַנגל, און די אַלטע אויסרופּן און לידער האָבן ווידער אָנגעהויבן צו קלינגען אונטער זי שטערן גאָר ווי אַמאַל, - האָט מאַגלי גענומען קומען אפּ די פאַרזאַמלונגען באַמ ראַט-פּעלדז צום אָנ-

דענק פון אמאליקע יאָרן; אז ער פלעגט נעמען דאָס וואָרט, האָט די שארע שווינגנדיק אַז אויסגע-
הערט ביזן ספּץ, און געזעסן איז ער אפן פּעלדן מיט אקעלאן זיט באַ זיט, העכער פון פּאָנן, דאָס
זינען געווען צייטן פון גוטער יאָנד און רוֹקן שלאָפּ, קיין פרעמדער האָט זיך ניט דערוועגט אריין-
צורייכט זיך אין דעם טיילפון דזשאָנגל, וואָס האָט געהערט צו „מאָגליס שטאַב“, ווי מע זאָגט די
שארע גערופן, און די יונגע וועלפּ זינען געוואָרן פּעס און שטאַרק, און אַ סאַך קליינע וועלפּעלעך פּלעגט
מען דעמלט ברענגען צום ראַט-פּעלדן צום „באַקונג“. מאָגלי איז אלעמאַל געווען דערביי באַ די דאָ-
זיקע באַקונגען, ווייל ער האָט גוט געדענקט די נאַכט, ווען אַ שוואַרצער פּאַטער האָט אריינגעפירט
איך דער שאַרע אַ נאַקט טונקל ברויך קינד, און באַ דעם לאַנגן, צעצויגענעם רופּ: „קוקט, קוקט גוט,
אַ, וועלפּ!“ האָט זיין האַרץ זיך געצאפּלט פון עפּעס מאָדנע, מאָדנע געפילן. די איבעריקע צייט פּלעגט
ער פאַרברענגען ווייט אין דזשאָנגל, האָט געקוקט, געטאַפּט, פאַרווכט און זיך באַקענט מיט אלץ נייַז און
נייע זאַכן.

איינמאַל פאַרנאַכט, בעשאַס מאַיגלי האָט ניט געפילט געפּאַנט איבער די בערג מיט אַ העלפּט
פון אַ גענויטן באַק אפּ די אַקסלען פון אַקעלאַס וועג און די פיר וועלפּ זינען געגאַנגען נאַך אים, זיך
געשפּילט און געשטיפט פון סימכע, וואָס זיי לעבן אפּ דער וועלט — האָט ער פּלוצלינג דערהערט אַן
אויסגעשריי, וואָס אַזעלכער האָט אין דער געגנט ניט געקלונגען זינט שיר-כאַנס בייזע צייטן. עס איז
געווען דאָס, וואָס בע רופּט אין דזשאָנגל „פּילי“ — אַ מיך לאַנגער קוויטש, וואָס דער שאַקאַל לאָזט
ארויס, בעשאַס ער גייט אפּ יאָנד מיטן טיגער, אָדער ווען עס האַנדלט זיך וועגן אַ גרויסער יאָנד, שטעלט
זיך פאַר אַ מיך געמישט פון סינע, טרויפּ, שרעק און פאַרצווייפלונג, מיט אַ טאָן פון וויסן כּוויזעק
דורכ-און-דורכ — זעט איר האָבן אַ שטיקל באַגריפּ פון דעם „פּילי“, וואָס האָט זיך געהויבן און גע-
זונקען, געצאפּלט און געקרייזלט ווייט אוועק, אפּ יענער זיט וויינגונגאַ, די פיר האָבן אָנגעהויבן שוואַר-
כען און די האָר האָבן זיך באַ זיי געשטעלט קאַפּויר. מאָגליס האַנט האָט אָנגעכאַפּט זיין מעסער,
און ער איז געבליבן שטיין, ווי פאַרשטיינערט.

— קיין געשטרייפּער וואָלט זיך ניט דערוועגט דאָ צו יאָנג, — האָט ער ענדלעך געזאָגט.
— דאָס איז ניט דעם שאַקאַלס געשריי, — האָט דער גרויער ברודער געענטפּערט, —
ס'איז עפּעס אַ שרעקלעכער קאַמפּ. הערט זיך איינ!

עס האָט ווידעראַמאַל אויסגעבראַכן: אַ האַלבער לאַך — אַ האַלבער שלוכצ, ווי דאָס וואָלט גע-
ווען אַ שאַקאַל מיט הייכע מענטשלעכע ליפּן. דאַן האָט מאָגלי טיפּ אָפּגעאַטעמט און איז אוועק-
געלאָפּן צום ראַט-פּעלדן, אריבעריאָגנדיק אפּן וועג די וועלפּ פון דער שאַרע, וואָס האָבן זיך אויך געפילט
אחי. פאַך און אַקעלאַ זינען שוין געווען אפּן פּעלדן; נידעריקער פון זיי, געשפּאַנט ביזן לעצטן
נערו, זינען געזעסן די איבעריקע. די בוטערט מיט די קינדער זינען זיך צעלאָפּט אין די היילן,
ווייל ווען עס שרייט דער „פּילי“, איז דאַן ניט קיין צייט פאַר שוואַכע באַשעפּענישן צו געפינען זיך
אין דרויסן.

מע האָט מער גאַרנישט געהערט, כּווצן גאַרגלען פון דער וויינגונגאַ אין דער פּינצטער און
דעם גאַנג פון די נאַכט-וווינטן איבער די קעפּ פון די ביימער. און פּלוצלינג האָט אַ וועלפּישע
שטימ זיך דערטוואָנג פון יענער זייט טייך. דער וואָלפּ איז ניט געווען קיין מיטגליד פון דער
שאַרע. אלע זינען זיי געזעסן דאָ ארום. דער אויסרופּ איז איבערגעגאַנגען אין אַ לאַנגן יאָמער.
— דאָל! — האָט געקלאָנגט די שטימ, — דאָל! דאָל!

איך עטלעכע מינוט ארום האָבן זיי דערהערט מידע טריט איבער די פּעלדן, און אַן אָפּגע-
צערטער, נאַסער וואָלפּ, מיט פאַרבלוטיקטע זייטן, מיט אַ צעקריפּלטן רעכטן פוס און ווייטן שווימ
ארום מויל איז אריינגעשפּרונגען אין דער מיט פון רינג און געפאַלן קימאַט אָן אָטעם צו מאָגליס פּיס.

— גוט-יאגד! — האָט פּאָן ערנסט געזאָגט. — אונטער וועמעס פירערשאַפּט?
 — גוט-יאגד! — איז געווען דער ענטפּער. — וואָן-טאָלאַ בינ איכ.
 ער האָט געמיינט צו זאָגן, אז ער לעבט אָפּגעזונדערט פּונד אַנדערע וועלפּ, ערגעץ אינ אַ פּאר-
 וואָרפענער הייל מיט זײַן פּאַמיליע צוזאַמען. וואָן-טאָלאַ באַזײט: איינער, וואָס איז אָפּגעזונדערט,
 וואָס לעבט איינער אליינ. בעשאַס ער האָט געאַטעמט, האָט מען געזען, ווי זײַן האַרץ וואַרפט זיך
 אהינ און צוריק.
 — ווער גרייפּט אָן? — האָט פּאָן געפּרעגט. די דאָזיקע פּראַגע שטעלט מען אינ דזשאָנגל שטענ-
 דיק, ווען דער „פּיל“ לאָזט זיך הערן.
 — דער דאָל! דער דאָל פּונד דעקאַן — דער רויטהונט, דער מערדער! זיי גייען פּונד דאָרעם צו צאָפּן,
 זאָגנדיק, אז דעקאַן האָבן זיי שוין פּאַרוויסט, און האַרגענען אלעמען אפּ זייער וועג. ווען אָס די לעוואָנע
 איז נאָך יונג געווען, האָבן איך געהאַט פיר — מיין צויג און דריי פּיצעלעך. זי פּלעגט זיי לערנען צו
 טויטן אפּ לאָנקעס, זיך באַהאַלטן און טרייבן די אינדן, ווי מיר אלע, וואָס לעבן אפּן פּליינ, טוען. אַרומ
 האַלבער נאַכט האָבן איך זיי נאָך געהערט הוילן מיטן פּולן מויל אלע צוזאַמען אפּ אַ שפּור. באַגיי-
 נען האָבן איך זיי געפונען פּאַרגליווערטע אין גראַז... פיר, פּרייער שטאַם, פיר האָבן איך געצייילט,
 ווען די לעוואָנע איז געווען יונג! דאַן האָבן איך זיך אוועקגעלאָזט זוכן מיין בלוט-רעכט — און
 האָבן געפונען די דאָלן.
 — וויפּל? — האָט מאַגלי געפּרעגט. די שאַרע האָט אַרויסגעלאָזט אַ טיפּן ברומ.
 — איך ווייס ניט. דריי פּונד זיי וועלן שוין מער ניט טויטן, נאָר צוּלעצט האָבן זיי מיך
 געטריבן, ווי אַ באַק; אפּ דריי פּיס האָבן זיי מיך געטריבן. זעט, פּרייער שטאַם!
 ער האָט אויסגעשטרעקט אַ פּאָדערשטע לאַפּע, אַ צעביסענע און שוואַרצע פּונד פּאַרגליווערט בלוט.
 שוידערלעכע ווונדן זײַנען געשטאַנען אפּ זײַנע זײַטן. דער האַלדז איז געווען צעפּליקט און צעביסן.
 — עס! — האָט אַקעלאַ געזאָגט, אָפּטרעטנדיק פּונעם פּלייש, וואָס מאַגלי האָט געבראַכט. דער איינ-
 זאַמער איז גיריק אַרופּגעפּאַלן אפּ דער שפּייז.
 — איר וועט צו דעם ניט דערלייגן, — האָט ער געזאָגט, ווען ער האָט אַ ביסל געשטילט דעם

הונגער. — קאָזט מיך א ביסל קומענ צו די קויכעס, פרייער שטאמ, וועל איך אײך העלפן שטרייטן!
מיין הייל, וואָס איז געווען פול, בעשאַס די לעוואָנע איז געוועזן יונג, איז איצטער לייריק, און
דער כויוו פון בלוט איז נאָך ניט אינגאנצן באַצאָלט.

פאָך האָט געהערט ווי דעם גאסטס צייט האָבן צעקנאקט איינ ביין נאָכן צווייטן, און ער האָט
צופרידן געברומט.

— אָט די קינבאקן וועלן אונדז צוניצ קימען, — האָט ער געזאָגט. — האָבן די דאָלן זייערע
קינדער מיט זיך?

— ניין, ניין. אלע זיינען רויטע יעגער: די דערוואקסענע הינט פון זייער שארע, שווערע
און קרעפטיקע.

דאָס האָט געהייסן, אז דער דאָל, דער רויטער יאנד-הונט פון דעקאן גייט שטרייטן. און די
וועלפ האָבן געוויסט, אז אפילע דער טיגער מוז אָפטרעטן דעם דאָל דעם וועג. די דאָלן לויפן גלייך
דורכן דזשאַנגל און אלץ, וואָס זיי באגעגענען, צערייסן זיי אפ שטיקער. זיי זיינען ניט אזוי
גרויס און ווייט ניט אזוי געשטייט, ווי די וועלפ, דערפאר אָבער זיינען זיי זייער שטארק און צאָלרייך.
זיי רופן זיך ניט שארע, קאָלומאן זיי ציילן ניט ווייניקסטנס א הונדערט שטיק, ביים א
שארע פון פערציק וועלפ איז שוין איינע פון די שטארקסטע. אפ זיינע וואנדערונגען איז מאגלי
ניט איין מאָל דערגאנגען ביז צו דער גרענעצ כוונ די הויכע, באדעקטע מיט גראָז פליינען פונעם דעקאן,
און ער האָט פיר מאָל געזען די אומדערשראָקענע דאָלן, ווי זיי שלאָפן אָדער שפילן זיך אין די קליי-
נע טאָלן און שפאלטן, ווי זיי ווינען. ער האָט זיי פֿינט געהאט און פאראכטעט, דערפאר וואָס
זייער רייעכ איז ניט אזעלכער, ווי בא זיינ שטאם, דערפאר וואָס זיי ווינען ניט אין היילן,
און דעריקער דערפאר, וואָס בא זיי צווישן די פינגער וואקסן האָר — ביים ער און זיינע פריינט
זיינען ריינפטיק. נאָר געוויסט האָט ער — האטי האָט עס אימ געזאָגט — ווי שרעקלעך א שארע דאָלן איז
אפ דער יאנד. האטי אליין טרעט זיי אויך אָפ דעם וועג, און קאָלומאן זיי זיינען ניט טויט ביזן
לעצטן, אָדער ביז דאָס געוויילד איז קנאפ איז זייערע מעקוימעס, גייען זיי אלץ פאָרויס
און פאָרויס און הארגענען אלץ און אלעמען.

אויך אקלא האָט געהאט א באגריפ וועגן די דאָלן. ער האָט רוקן געזאָגט צו מאגליין:

— ס'איז בעסער צו שטארבן מיט דער גאנצער שארע, איידער אליין אָן אפירער. דאָס וועט
זיין א גוטע יאגר און — מיין לעצטע. נאָר מענטשן לעבן לאנג, און דו, קליין ברודער, האָסט
נאָך א סאך טעג און נעכט פאר זיך. גיי אוועק צו צאָפן-זייט און ווארט. אויב עמעצער פון די
וועלפ יעט בלייבן לעבן נאָך דעם, ווי די דאָלן וועגן פארבייגיין, וועט ער קימען דיר דערציילן וועגן
דער שלאכט.

— אזוי! — האָט מאגלי פארוואָלקנט געזאָגט. — איך זאָל, הייסט עס, אוועקגיין צו די זומפן
כאפן פישלעך און שלאָפן אפ א בוים? אָדער עששער בעטן שוץ באמ מאלפן-שטאם און קנאקן ניס אין
דער צייט, וואָס די שארע אונטן וועט שטרייטן?

— דאָס וועט זיין א שטרייט אפ טויט, — האָט אקלא געענטפערט. — האָסט זיך נאָך קיינמאָל
ניט באגעגנט מיטן דאָל — דעם רויטן מערדער, אפילע דער געשטרייפטער...

— איי-איי-איי! — האָט מאגלי פארצויגן געזאָגט. — איך האָב שוין אליין אמאָל געטויט א גע-
שטרייכטע מאלפע. הער זיך איינ: א וואָלפ איז געווען מיין פאָטער, און א וועלפ: איז געווען מיין
מוטער, און אן אלטער גרויער — איצט שוין ווייסער און ניט קיין איבעריקס קלוגער — וואָלפ איז גע-
ווען פאר מיר א פאָטער און א מוטער צוזאמען. דעריבער... — ער האָט געהעכערט זיינ שטימ — דערי-
בער זאָג איך, אז ווען דער דאָל וועט קומען, און אויב דער דאָל וועט קומען, איז מאגלי פון איין
פעל מיטן פרייען שטאם פאר דער דאָזיקער יאגר; און איך שווער באמ אָקס, וואָס האָט מיך אויסגע-

לייזט, באמ אָקס, וואָס באַנירא האָט פאר מיר אַיינגעצאָלט אינ יענע טעג, וואָס די איצטיקע שאַרע געדענקט זיי ניט, — איכ שווער, און זאָלנ די ביימער און דער טייכ הערנ און געדענקען, אויב איכ וועל פארגעסן, — איכ שווער אייכ, אז אָט דער מעסער מיינער וועט זיינ א צאָנ פאר דער שאַרע — און איכ מיינ ניט, אז דער צאָנ איז אזוי טעמפ. איכ האָב אָפּגעזאָגט מיינס.

— קענסט ניט דעם דאָל, דו מענטש מיט א וועלפישער צונג! — האָט וואָנ-טאָלא אויסגע-שריען, — איכ זוכ גאָר ניט מער, ווי צו דעקן מיינ בלוטיקן כויוו צו זיי, איירער זיי צערייסן מיכ אפ פיצלעכ. זיי גייען פאמעלעכ, מאַרדנדיק אפן וועג — האָפ איכ, אז אינ צוויי טעג וועל איכ א ביסל קומען צו זיכ אינ גיין אָפּצאָלן מיינ כויוו. אייכ אָבער, כרייער שטאמ, אייכ ראט איכ: גייט אוועק קיינ צאָפן און באנוגנט זיכ מיט קארגער שפייז אפ דער וויילע, ביו די דאָלנ וועלן פארבייגיין. שלאָפּט ניט בא אזא צאָרע!

— הערט נאָר דעם איינזאמען! — האָט מאַגלי אויסגערופן מיט א לאַכ. — מיר מוונ גיין קיינ צאָפן און זיכ דערנערן מיט עקדעשן און שטשורעס, — ווייל מיר קאָנען זיכ, כאָלילע, באגעגענען מיטן דאָל... זאָל ער אויסהארגענען אלצדינג אינ אונדזער יאגד-אָרט. און מיר וועלן זיכ באהאלטן אינ צאָפן, ביז אימ וועט ווילגעפעלן אונדו צוריק געבן אונדזער אייגנטומ! ער איז א הונט — א הינטישער זויגלינג, רויט, געלבייכיק, אָג א הייל איבערן קאָפּ, און פארוואקסן מיט האָר צווישן די פינגער! ער געבאָרט מיט-אמאָל צו זעקס און צו אכט, פונקט ווי טשיקאני-שטשור. היינט וויאָזוי, פרייער שטאמ, זאָלן מיר פאר אימ ניט אנטלויפן צו די צאָפן-שטאמען בעטלען דעם אָפּפאל פונ געפייגערס פי? געדענקט אָבער דאָס גלייכווערטל: „דער צאָפן איז ווערעמודיק, דער דאָרעם איז לויזיק“. מיר אָבער זינגען דער דושאָנגל! קלייבט אויס! דאָס איז א גוטע יאגד; פאר דער שאַרע — פאר דער גאנצער שאַרע — פאר הייל און געלעגער! פאר פריי געיעג אינ דזעאָנגל און אפן אָפענעם פליין! פאר דער צויג, וואָס טרייבט די אינדן, און פאר דעם פיצעלע אינ הייל. נעמט אופ, נעמט אופ, נעמט אופ די שלאכט! די שאַרע האָט געענטפערט מיט א טיפן קראכנדיקן ביל, וואָס האָט אָפּגעקלונגען אינ דער נאכט, ווי א פאל פון א בוימ צו דער ערד:

— מיר נעמען אופ!

— בלייבט דאָ, — האָט מאַגלי געזאָגט צו זיינע פיר ברידער, — מיר וועלן זיכ נייטיקן אינ יעדן איינ-ציקן צאָנ. פאָ און אקעלא דארפן צוגרייטן אלצ צו דער שלאכט. איכ גיי איבערזיילן די הינט. — דאָס מיינט טויט! — האָט וואָנ-טאָלא אויסגעשריען, האלב אופשטייענדיק פונ אָרט. — וואָס קאָנ אזא נעפעש אָג האָר אופטאָנ קעגן די רויטהינט? געדענק, אפילע דער געשטרייפטער... — ביסט טאקע ווירקלעך אן איינזאמער, — האָט מאַגלי זיכ אָפּגערופן. — נאָר מיר וועלן שוין ריידן וועגן דעם, ווען די דאָלנ וועלן זיינ טויט. גוט-יאגד אייכ אלעמען!

ער האָט זיכ געזיילט אינ דער פינצטערניש וייער אופגערעגט, ניט קוקנדיק ווו ער טעלעט זיינ פוס, און האָט זיכ איבערגעקערט מיטן קאָפּ אראָפּ איבער קאאס גרויסע רינגען: דער פיסטאָג האָט באוואכט אן אינדן-שטענל לעבן טייכ.

— קש — שא! — האָט קאא זיכ א ביי זער געטאָגן. — טוט מען אריי אינ דושאָנגל — טרעטן לימט אפ די קעפ און פאטערן זיי יאגד פון א גאנצער נאכט, דערצו נאָכ, בעשאס געווילד גייט אזוי גוט?..

— אנטשולדיק, — האָט מאַגלי אופשטייענדיק געזאָגט, — דיכ טאקע זוכ איכ, פלאכקאָפּ, פונ מאָל צו מאָל ווערסטו אלצ לענגער און ד קער. קיינער אינ דושאָנגל קאָנ זיכ צו דיר ניט פארגלויבן, דו קלוגער, אלטער, שטארקער, און הכנסט שיינער קאא.

— נא-נא, ווהינ פירט אָט דער נייער שפור? — קאאס שטימ איז ווייכער געוואָרן. — נאָכ ניט פארביי קיינ כוידעש, זינט עפעס א מענשנקינד מיט א מעסער האָט מיר געוואָרפן שטיינער אינ קאָפּ אריין

אויב מיך געוידלט מיט די ערגסטע ווערטער, האָסטו איז? - טאָמער האָב איך זיך צוגעלייגט א ביסל אָפּ-
רוען אפּ א לאַנקע.

— יאָ, און פארטריבן די אינדן איך עק וועלט, ביים מאַגלי איז געגאנגען אפּ יאָגד. און דער
זעלבער פלאַקאָפּ איז נאָך געווען אזוי טויב, אז ער האָט ניט געהערט מאַגליס פּייפּ און איז ניט
אָפּגעטראַטן פון אינדן-שטעג, — האָט מאַגלי געמילכעכ געענטפערט און זיך אוועקגעזעצט צווישן קאָס
קאַלירטע בייגל.

— און איצט קומט דאָס זעלבע מענטשניקנד מיט זיסע גלאטע ריידעלעך צו דעם זעלבן פלאַך-
קאָפּ און דערציילט אימ א מיסע, או ער איז קלוג און שטאַרק און שיינ, — און דער אלטער פלאַך-
קאָפּ גלייבט אימ און דרייט זיך צונויפּ-אָט אזוי-אָ, און מאַכט א פלאַצ פאַרן מענטשניקנד, דעם שטיינ-
וואַרפער, און... ס'איז דיר גוט אזוי צו זיצן? קאָן באַגראַ דיר מאַכן אזא באַקוועמען פלאַצ זיך אָפּצורוען?
קאָ האָט, ווי געוויינלעך, געמאַכט סוב זיך א מינ ווייכע האַלב-האַמאַק אונטער מאַגליס קער-
פער. דאָס יינגל האָט אויסגעשטרעקט זיינ האַנט איך דער פינצטער, האָט אַרומגענומען קאָס בייגיגן
האַלדן, ענלעך צו א קאַבעל, און אוועקגעלייגט זיינ קאָפּ צו זיך אפּן אַקסל; דערנאָך האָט ער אימ
דערציילט, וואָס איך דוּשאַנגל האָט פאַסירט די נאַכט.

— צי איך בין קלוג צי ניט, — האָט קאָ צולעצט געזאָגט, — נאָר טויב בין איך זיכער, אַניט
וואָלט איך געדאַרפט הערן דעם פּילי. קיינ ווינדער ניט, וואָס די גראָו-כרעסער זיינען היינט אזוי
אָפּגערענט. ווי גרויס איז די צאָל פון די דאָלן?

— איך האָב זיי נאָך ניט געזען, איך בין טייקע אַוועקגעלאָפּן צו דיר. ביסט עלטער פון האַטי.
נאָר קאָ! — מאַגלי איז אונטערגעשפּרונגען פאַר סימכע, — וועט דאָס זיינ א ביסל א יאָגד! וויי-
ניק ווער פון אונדז וועט זען די נייע לעוואָנע.

— ביסטו דען אויך איך דער כּיט? דערמאַן זיך, או דו ביסט א מענטש; און דערמאַן זיך, אז
די שאַרע האָט דיך פאַרשטויבן. זאָלן די וועלפּ אליינ האָבן צו טאָן מיט די הינט, דו ביסט דאָך א
מענטש.

— די פאַראַיאָריקע ניט זיינען איצטער מיסט, — האָט מאַגלי געזאָגט. — עמעס, איך בין א מענטש,
נאָר היינט באַנאַכט האָב איך זיך דערקלערט פאַר א וואָלפּ. איך האָב גערופּן דעם טייך און די ביימער
פאַר איידעם, איך געהער צום פּרייען שטאַם, קאָ, ביז די דאָלן וועלן פאַרבייגיין.

— פּרייער שטאַם! — האָט קאָ געברוכט. — פּרייע גאַנצווייט זיינען זיי! און דו ביסט א באַלן
געזען זיך פאַרקניפּן מיטן כּויס-קניפּ צוליב דעם אָנדענק פון טויטע וועלפּ! דאָס איז קלאַל ניט קיינ
גוטע יאָגד.

— איך האָב געזען דאָס וואָרט. די ביימער ווייסן, דער טייך ווייסט. ביז די דאָלן פאַרשווינדן
ניט, קאָן איך מיין וואָרט צוריק ניט געמען.

— נס-ס-ס! דאָס בייט איבער אַלע שפּורן, איך האָב געקלערט דיך אַוועקפירן צו די צאָפּט-
זומפּן, נאָר א וואָרט — אפּילע א וואָרט פון א קליין נאַקעט מענטשניקנד — איז א וואָרט, און איצט
זאָג איך, קאָ...

— באַקלער זיך פּרייער, פלאַקאָפּ, אַניט וועסטו זיך אויך פאַרקניפּן איך טויט-קניפּ. איך דאַרפ
ניט דיינ וואָרט, ווייל איך וויל אזוי אויך. אז...

— זאָל זיינ אזוי, — האָט קאָ געזאָגט, — וועל איך מיין וואָרט ניט געבן. אָבער וואָס קלערסטו
צו טאָן קעגן די דאָלן?

— זיי פּוזן אריבערשווימען די וויינגונג, איך קלער זיי באַגעגענען ניט ביינ מיסער אפּ די
זאַמבדענק, די שאַרע הינטער מיר; אזוי אַרום וועט זיך אונדז עפּשער איינגעבן זיי אָפּצוהווענדן אַראָפּ
וואַסער אָדער אָפּקלייבן זיי א ביסל די שלונגען.

— דאָלן לאָזן זיך ניט אָפּווענדן, און זייערע שלונגען זיינען הייס, — האָט קאָ אָפּגעענט-
פערט. — נאָך דער דאָזיקער יאָד וועט ניט כאַרבליבן ניט קיינ מענטשניקנד, ניט קיינ וועלפלינג —
ניט מער ווי טרוקענע ביינער.

— א-לא-לא! נו מיילע, שטארבן איז שטארבן, ס'וועט פונדעסטוועגן, זיין אן אויסגעצייכנטע
יאָד. נאָר מיין מאָגן איז יונג און קיינ סאך דעגנס האָב איך ניט געזען. איך בין ניט געשייט און
ניט שטארק. האָסט א בעסערן פלאן, קאָ?

— איך האָב געזען הונדערטער דעגנס, איידער זאָך בא האטנין זיינען ארויסגעפאלן זיינע מילך-
שטויסציינער, איז שוין מיין שוור אפן שטריב געווען גרויס. איך שווער באמ ערשטן איי — זיך בין
עלטער אפילע פון א סאך בייכער און האָב געזען אלצדינג, וואָס דער דזשאַנגל האָט געטאָן.

— דאָס איז אָכער א נייע יאָד, — האָט מאַגלי באַמערקט, — די דאָלן האָבן נאָך קיינמאָל און-
דוער וועג ניט איבערגעטרעטן.

— אלץ, וואָס קומט פאָר, איז שוין אַמאָל געווען אלץ, וואָס וועט זיין, איז ניט מער, ווי א
פאָרגעסן יאָר, וואָס איז צוריק עקומען. שווינג א ביסל, און איך וועל זיך דערמאָנען אַמאָליקע
יאָרבן.

א לאַנגע צייט איז מאַגלי בעלעגן צווישן די בייגל און זיך געשפילט מיט זיין מעסער, בייס
קאָ, האַלטנדיק זיין קאָפּ אומבאוועגלעך אפּ דער ערד, האָט געטראַכט וועגן אלץ, וואָס ער האָט גע-
זען און געלערנט, זינט ער איז ארויס פון איי. זיינע אויגן האָבן זיך אויסגעלאָשט און זיינען געוואָרן
ענלעך צו מאַט-שטאַדענע אָפּאלן, און פון צייט צו צייט האָט זיך זיין קאָפּ געשטאַלט אהער און אהינ, ווי
ער וואָלט זיך געזען אין אַלעמ אפּ געיעג. מאַגלי האָט רויק געדערעמלט: ער האָט געוויסט, אז
ס'איז ניטאָ קיינ בעסערע זאך, ווי שלאָפּ פאַר א יאָד, איז ער איז געווינט געווען אַינצושלאָפּן צו
יעדער צייט באַטאָן אָדער באַנאכט.

דערנאָך האָט ער דערשפירט, ווי קאָ ווערט ברייטער און דיקער אונטער אימ. דער פּיטאַן האָט
זיך אָנגעבלאָזן מיט אזא גערויש, ווי מע ציט א שווער פון אַ שטאַלענער שיד.

— איך האָב געזען אלע פאַרשטאַרבענע צייטן, — האָט קאָ צולעצט געזאָגט, — און די גרויסע
ביימער, און די אַמאָליקע העלפּאָדן, און די פּעלדזן, וואָס זיינען געווען הויך און שפּיציק, איידער
דער מאַך האָט זיי באַדעקט. לעבסטו נאָך, מענטשניקנד?

— די לעוואָנע איז נאָרוואָס אופּגעאַנגען, — האָט מאַגלי געענטפּערט. — איך פאַרשטיי ניט...

— ס-ס-ס! איך בין ווידער דער פּרעדיקער קאָ. איך האָב געוויסט, אז ס'איז אוועק א קורצע
צייט, איצט וועלן מיר גיין צום טייך, און איך וועל דיר ווייזן, וואָס מע קאָן טאָן קעגן די דאָלן.

ער האָט זיך אויסגעצויגן, גלייך ווי א פּייל, צום הויפט-פּלוס פון דער וויינגונג. און איז אריין
אין וואסער פון דער אָזערע, וואָס האָט פאַרדעקט דעם פּרידנ-פּעלדזן. מאַגלי — לעבן אימ.

— גייני, ניט שווימ, איך שווימ געשווינדער. ארום צו מיר אפן רוקן, קלייבן ברודערל.

מאַגלי האָט אַרומגענומען קאָאס האַלדז מיט זיין לינקער האַנט, האָט אַראָפּגעלאָזט די רעכטע
און אויסגעצויגן די פּיס. דאָן האָט קאָ זיך אַרײַנגעשניטן מיט דער ברוסט אין וואַסער, ווי בלוין ער
האָט געקאָנט, און די צעשפּאַלטענע כוואליעס האָבן זיך אָפּגעשטעלט אַרומ מאַגליס האַלדז, בייס זיינע
פּיס האָבן זיך געוויגט אהינ און צוריק אינעם שטראַם, וואָס דער פּיטאַן האָט נאָך זיך געלאָזט. און ערעכ
א מייל העכער פון דעם פּרידנ-פּעלדזן. פאַרשמעלערט זיך די וויינגונג אינ אַ קלעם פּונ מאַרמאַר-
פּעלדזן פון אכציק ביז הונדערט פוס די הייך, און דאָס וואַסער טראַגט זיך מיטן גערויש פון אַ פּייל
ראָד. צווישן און איבער אלערליי צעהאַקטע, צעברעקלטע שטיינער, גאָר מאַגלי האָט דאָס וואַסער ניט
געאַרט: קיינ וואַסער איז דער וועלט איז ניט איכטשאַנד געווען אָנצוואַרפּן אפּ אימ. אַ שרעק אפּילע
אפּ אן איינציגן אויגנבליק. ער האָט געקוקט אפּ די ווענט פון דער קלעם און געשמעקט מיט דער

נאָן: אינ דער לופט האָט זיך געשפּירט עפעס א זיס-ווייערלעכער רייע, ענלעך צום רייעכ פון א גרויסער מילכן-נעסט אין א הייכן טאָג. ער האָט זיך אינסטינקטיוו אונטערגעטוקט אונטערן וואסער און געלאָזט אויבן בלוין דעם קאָפּ. צו אָטעמען. צולעצט האָט קאא זיך פאראנקערט מיט זיין עק ארום אן אונטער-וואסער-פעלדן, האלטנדיק מאגלין צווישן זיינע רינגען, ביים דאָס וואסער האָט געשטראָמט פארביי. — דאָס איז דאָס אָרט פון טויט, — האָט דאָס יינגל געזאָגט. — צו וואָס זיינען מיר אהער גע-

קומען?

— זיי שלאָפן. — האָט קאא געענטפערט. — האט טרעט נישט אָפּ דעם וועג דעם געשטרייטן. אָבער האט און דער געשטרייפער טרעטן ביי דעם אָפּ דעם וועג די דאָלן, און די דאָלן, זאָגט מען. טרעטן קיינעם און קיינמאָל נישט אָפּ. און פאר וועמען שרעקט זיך דאָס קליינע פּאָלק פון די פעלדן? נאָן מיר, דו הערשער פון דושאָנגל, ווער איז דער הערשער פון דושאָנגל?

— זיי. — האָט מאגלי ארויסגעפליסטערט. — ס'איז דאָס אָרט פון טויט. קימ אוועק פונדאנען. — גיין, קוק זיך אפּן. — זיי שלאָפן. דאָ איז נאָך אלץ פונקט אין דעם זעלבן צושאָנד, ווי בע-שאס איך בין געווען נישט לעגער פון דיין אָרעם.

זינט דער דושאָנגל אין א דושאָנגל האָט אפּ די צעשפּאלטענע, פון וועטער צעגראָבענע שטיי-נער פון דער וויינגונא-קלעם געוויינט דאָס קליינע פעלדן-פּאָלק — די מעכטיקע, בייזע, שוואַרצע, ווילדע בינען פון אינדיע; און מאגלי האָט געוויינט, אז אלע כניעס האָבן אויסגעמיטן דעם פלאץ א האלבע מיל ארום זייער גענוט. הינדערטער יאָרן נאָכאנאנד האָט דאָס קליינע פּאָלק געשטאַקט און גע-שוואַרט פון שפיץ צו שפיץ. האָט פארסלעקט דעם ווייסן מירמלשטיין מיט פארטריקטן האָניק, האָט אָנגעבוים הויכע, שוואַרצע וואַקס-קעמערלעך אין די אינווייניקסטע היילן, — און נישט קיין מענטש, נישט קיין כניע, נישט שנייער אין נישט וואסער האָבן עס קיינמאָל נישט אָנגערירט. די קלעם איז אפּ דער נאנצער לענג און אפּ ביי דעם זייטן געווען פארצויגן, ווי מיט שוואַרצע שימערירנדיקע סאמעסענע סאָרהאנגען, און מאגלי האָט נישט ווילנדיק זיך איינגעטיקט אין וואסער באמ ערשטן קוק אפּ זיי, ווייל דאָס זיינען געווען צונויפנעריקטע מיליאָנען שלאָפנדיקע בינען, איבער די פעלדן איז געהאנגען נאָך עפעס. אזוי ווי אָפּגעריסענע טראנטעס, זיך קרענצן, און פארפולטע בוימ-שטאמען — דאָס זיינען געווען אלטע שטאַקן פון אמאָליקע יאָרן אָדער גייע קאָלאָניעס, געבוים אין דער קלעם צוליב שוץ פון ווינט, אומגעהייערע מאסן פון פוילן, שוואַם-ארטיקן שמוץ האָבן זיך אראָפּגעקניקלט און זיך פאר-האקט צווישן ביימער און ליאנעס צופוסנס פון די פעלדן. אין דער שטיילקייט פון דער נאכט האָט מאגלי געהערט פון צייט צו צייט דעם שאַרב פון א האָניקפולן שטיק וואַקס, וואָס האָט זיך איבערגעקערט אָדער איז אראָפּגעפאלן ערנעץ אין די פינצטערע גאלערייעס, דערנאָך א בייזן ושר-מען פון פליגלען אין דעם איינסאָניקן קאפּ-קאפּ פון פארגאָסענעם האָניק, וואָס האָט געטריפט אראָפּ דורך די צווינגן.

אפּ דער צווייטער זייט פון טייך איז געווען א קליין זאמרבענקר, קנאפע פינף פוס ברייט, און דאָרט איז געלעגן הויכ אָנגעהויפט דער אָפּפאל פון יאָרן. דאָרט זיינען געלעגן טויטע בינען, בינען-הענער, מיסט, אלטער וואַקס, פליגעלעך פון אינזעקטן, וואָס זיינען געקומען נאשן האָניק, דאָס אלץ צונויפגעמישט אינזינעם און אָנגעלייגט אין גלאטע הויפנס אפּן פיינסטן שוואַרצן שטויב. דער שארפער רייעכ שוין דערפון אליין איז אימשטאנד געווען צו פארטרייבן פון דאָרטן יעדע באשעפעניש, וואָס האָט נישט קיין פליגלען און וואָס ווייסט, וואָס דאָס קליינע פּאָלק שטעלט מיט זיך פאַר.

קאא האָט זיך ווידער אוועקגעלאָזט ארום-וואסער אין האָט זיך אָפּגעשטעלט בא א זאמרבאנק דעכטן אייבערשטן עק פון דער קלעם.

— דאָס זיינען די קאַרבאָנעס פון הימניקן יאָר, — האָט ער געזאָגט. — זע!

אפן זאמד זײנען געלעגן די סקעלעטן פון א פאָר יונגע הינט און איינ בופלאָקס. מאַגלי האָט
 גרייכ דערקענט, אז ניט קיינ וואָלס, ניט קיינ שאַקאַל האָבן די ביינער ניט אָנגערירט, ווייל זיי
 זײנען געלעגן אין זייער נאַטירלעכער פּאָזע, ווי לוי זײנען געווען אין די לעבעדיקע קערפּערס.
 — זיי זײנען אריבער די גרענעצ, זיי האָבן ניט געוואָסט, — האָט מאַגלי אַרויסגעמומקט. —

האָט זיי דאָס קליינע פּאָלק געטויט. לאַמיר אוועקגיין, איידער זיי דערוואַכנ.
 — זיי דערוואַכן ניט ביז באַגינען, — האָט קאַא געענטפּערט. — איצט וועל איך דיר עפּעס דאָר-
 ציילן. מיט פּיל, פּיל רעגנס צוריק אין א באַק פּאַרלאַפּן אהער פון דאָרעם, ניט זײענדיק באַקאַנט
 מיטן דושאַנגל, פּאַרפּאַלגט פון א גאַנצער שאַרע וועלפּ. פּאַרבלענדט פון שרעק, אין ער אַראָפּנע-
 שפּרונגען פון אויבן אין טײַכ אַרײַן, און די שאַרע אין אָנגעקומען נאָכ אים, צעהיצט פון געיען.
 די זון איז געשטאַנען הויכ, און דאָס קליינע פּאָלק אין דאָ געווען אין אַן אומגעײערער מאַסע און
 זייער צערייצט. פּיל פון דער שאַרע זײנען אַרײַנגעשפּרונגען אין דער וויינגונגא. נאָר זיי זײנען
 געשטאַרבן נאָכ איידער זיי האָבן דאָס וואַסער באַרירט. ווער ס'איז ניט אַראָפּגעשפּרונגען, איז
 געשטאַרבן אויבן, אפּ די שטיינער. נאָר דער באַק איז לעבן געבליבן.

— פּאַרוואָס?

— ווייל ער איז געקומען דער ערשטער און איז אַראָפּגעשפּרונגען אין טײַכ אַרײַן איידער
 דאָס קליינע פּאָלק האָט זיך געכאַפּט, און אז זיי זײנען אָנגעפּאַלן, איז ער שוין געווען אין וואַ-
 סער. די שאַרע, וואָס איז אָנגעקומען נאָכדעם, איז מאַמעש פּאַרפּלייצט געוואָרן פון דער מאַסע
 פון קליינעם פּאָלק, וואָס איז אַפּגערווערט געוואָרן פון דעם באַקס פּיס.

— איז דער באַק, הייסט עס, געבליבן לעבן? — האָט מאַגלי פּאַמעלעכ איבערגעפּרעגט.
 — יעדנפּאַלס, דעמלט איז ער ניט געשטאַרבן, כאַטש קיינער האָט ניט אָפּגעוואַרט אין טײַכ

אפ זײַן שפרונג מיט א שטארקן קערפער אפ צו שיצן אימ פונעם שטראָם, ווי א געוויסער ארטער, פעטער, טויבער און געלער פלאַכקאַפּ וועט אָפּווארטן א מענטשניקנד, — יאָיאָ, און זאָלן זיך יאָגן נאָך אימ אפילע אלע דאָלן פונ גאנצ דעקאנ. וואָס וועסטו זאָגן אפ דעם?
קאאס קאַפּ האָט זיך אוועקגעלייגט אפ מאגליס אקסל, און זײַן צונג האָט זיך געקרייזלט ארום יינגלס אויער. א היבשע ווייזע איז געווען שטיל. צולעצט האָט מאגלי ארויסגעפליסטערט:
— דאָס הייסט, נעמען דעם טויט אליין פאר די וואָנצעס. נאָר — קאא, דו ביסט בעזעמעס קליגער פונ אלע אין גאנצן דושאָנגל.

— פיל האָבן אוי געזאָגט. הער זשע, אויב די דאָלן וועלן דיר נאָכרױפן...
— זיי וועלן שוין נאָכרױפן! אָהאָ! איך האָב, נישקאַשע, גענוג שטעכלקעס אונטער דער צונג, מיט וואָס זיי צו שטעכן די פעל.
— אויב זיי וועלן זיך ראָונ נאָך דיר מיט היצ, וועלן די, וואָס וועלן ניט שטארבן אויבן, — ווייל דאָס קליינע פאָלק וועט זיי זיכער באפאלן — אראָפּשפרינגען אָט דאָ אָדער א ביסל ווייטער אראָפּ. נו, די וויינגונגא איז א הונגערליך וואסער; אין אזוי ווי זיי וועלן ניט האָבן קיין קאא, וואָס זאָל זיי אינטערהאלטן, וועט עס יענע, וואָס וועלן לעבן בלייבן, אראָפּטראָגן צו די זאמרבענק לעבן די היילן פונ די סאָניוועלס, און דיין שארע וועט זיי דאָרטן קאָנען כאפן באמ גאַרבל.

— איי-איי-איי! בעסער קאָן גאָר ניט געמאָלט זײַן, סײַדן ווען די רעגנס וועלן נעמען גיין אין דער סרוקענער צייט. עס בלייבט ניט מער ווי איין קלייניקייט: דער לויפ און דער שפרונג. איך וועל זיך באווייזן פאר די דאָלן, און זיי וועלן נאָכלויפן הארט הינטער מיר.
— האָסטו באקוקט די פעלרונ איבער דיין קאַפּ, פונ דער זייט פונ דער יאכאַשע?
— גיין... דאָס האָב איך גאָר פארגעסן.

— גיי און טו א קוק. דער באָדן דאָרט ארום איז זייער ניט גלייך און באדעקט מיט גריי בער און לעכער. א טראָט מיט איינעם פונ דינע אומגעשיקטע פיס, ניט זעענדיק ווו — און א סאָפּ צו דער יאגד. נו, איך לאָז דיך דאָ איבער, און, דיר צוליב, וועל איך איבערגעבן דער שארע, ווו זיי זאָלן אָפּווארטן די דאָלן. איך אליין בין מיט וועלס א קנאפער גוטערפריינט.

קיינער אין דושאָנגל — אויסער, עפּשער, באגיראן — האָט ניט געקענט זײַן אזוי גראָב מיט די כניעס, וואָס זײַנען אימ ניט געפעלן, ווי קאא. ער איז אראָפּגעשוומען אראָפּ טיכ און באמ ברעג, לעבן פירונפעלרן, האָט ער באמערקט פאָאן און אקעלאן, וואָס זײַנען געשטאנען און זיך צוגעהערט צו די קלאנגען פונ דער נאכט.

— ס-ס-ס, הינט! — האָט ער לעכציריק אויסגערופן. — די דאָלן וועלן קומען פונ ארום-ווא-סער. אויב איר האָט ניט קיין מוירע, וועט איר קאָנען אָנפאָרן אפ זיי אפ די זאמרבענק.
— ווען קומען זיי? — האָט פאָא געפרעגט.

— איר ווו איז מיין מענטשניקנד? — האָט אקעלא צוגעגעבן.
— זיי וועלן קומען, ווען זיי וועלן קומען, — האָט קאא געענטפערט. — ווארט, וועט איר זען און וואָס אָנבאלאנגט דיין מענטשניקנד, וואָס בא אימ האָסטו גענומען דאָס וואָרט און דערמיט גע-שטעלט זײַן לעבן. איך סאקאָנע — דיין מענטשניקנד איז מיט מיר, אין אויב ער איז בין איצט נאָך ניט טויט, איז עס ניט דיין שולד, דו אָפּגעקראָכענער הונט! ווארט דאָ אפ די דאָלן און פרייט זיך, וואָס דאָס מענטשניקנד און איך זײַנען אפ אייער זייט.
און קאא איז ווידער אוועק ארום-וואסער, אינמיטן דער קלעם איז ער געבליבן ליגן אין וואסער און האָט ארוםגעקוקט. צו דער ריי פונ די פעלרונ שפיצן, אינמיטן האָט ער זערווען, און מאגליס קאַפּ באוועגט זיך אנטקעגן די שטערן; באָר דערנאָך האָט ער דעהערט א שארפן פייפ

אינ דער קופט און א קורצן פאטש אָן וואסער פון א קערפער, וואָס פאלט מיט די פיס ארצפ. מיט אן אויגנבליק שפעטער האָט דער קערפער שוין גערוט אין קאאס בייגל.

— ניט דאָ איז אן אָרט צו שפרינגען באנאכט, — האָט מאוגלי רוקן געזאָגט, — מיר איז שוין אויסגעקומען צו שפרינגען א סאכ ווייטער, בלויז פאר פארגעניגן, נאָר דאָרט אויבן איז א ביטער אָרט — גידעריקע ריטלעך, טיפע אָפגרונטן און געפאקט מיטן קליינעם סאָל. איך האָב אָנגעלייגט גרויסע שטיינער איינע אפ די אנדערע בא די ראנדן פון דריי אזעלכע אָפגרונטן. לויפנדיק, וועל איך זיי אראָפּווארפן מיט די פיס און צענייזערן זאָס קליינע סאָלן הינטער זיך.

— דאָס איז א מענטשישער אופטו, — האָט קאא געזאָגט, — ביסט געשניט, נאָר דאָס קליינע סאָלן איז אזוי אויך שטענדיק בייז.

— ניינ, צווישן טאָג און נאכט רוען אלע פליגלען, ווייט און נאָענט. די שפיל מיט די דאָלן וועל איך פירן פארנאכט, ווייל באטאָג יאָגן זיי אמבעסטן. זיי גייען איצט אפ וואָנט-טאָלאס בלויז טיקן שפור.

— טשיל פארלאָזט ניט קיינ טויטן אָקס, און דער דאָל — קיינ בלוטיקן שפור.

— נו, וועל איך זיי געבן א ניעם שפור — פון זייער אייגענעם בלוט, אויב בעגלעך; זיי וועלן בא מיר קייען די ערד, און דו, קאא, וועסט ווארטן דאָ, ביז איך וועל קומען מיט מייע דאָלן?

— יאָ... אָבער טאָמער דערהארגענען זיי דיך איך דושאָנגל, דער דאָס קליינע סאָלן קע-
בייסט דיך, איידער דו האָסט צייט אריינצושפרינגען אין טייך אריין?

— פאר מאָרגן זאָל גאָט זאָרגן, — האָט מאוגלי געענטפערט און צוגעגעבן: — וועסט צייט האָבן צו זינגען דאָס טרויערליד נאָך מיין טויט. גוט-יאגד, קאא.

ער האָט אָפגעלאָזט דעם פייטאָנס האלדו, און ווי א קלאַץ איך א שטרעם איז ער אוועקגעשווי-
מען קלעם-ארצפ. רודערנדיק צום אנדערן ברעג, ווו דאָס וואסער איז געגאנגען שטילער, און לאכנדיק

כונ גליק און פרייד, פון קיינ זאך האָט מאוגלי ניט געהאט אזא האנאָע, ווי פוי, ווי ער האָט אליין געזאָגט, נעמען דעם טויט פאר די וואָנצעס און געבן דעם דושאָנגל צו פילן, אז ער איז האר. ער

האָט ניט איינ-מאָל, מיט באלוט הילף, בארובט איינצלע בישטאָקן אין אויכג-הוילטע ביימער, און האָט געוויסט, אז דאָס קליינע פאָלק לייזט ניט דעם רייעכ פון קנאָבל. דעריבער האָט ער אָנגעקליבן א בינטל

פון דעם געוויקס, האָט עס איבערגעבונדן מיט א שטיקל ווייכער קאָרע און זיך אוועקגעלאָזט מיט וואָנ-
טאָלאס בלוטיקן שפור, ווי ער איז געגאנגען צו דאָרעם פון די וועלפישע היילן אפ א מיל פונם איך

דער לענג. ער האָט געהאָלט דעם קאָפ אפ א זייט, האָט געקוקט אפ די ביימער און געראכט צו זיך אליין.

— מאוגלי-פראַש בין איך געווען, מאוגלי-וואָלף, האָב איך געזאָגט, איך בין, און איצט דירפ איך נאָך זיין מאוגלי-מאלע, איידער איך ווער מאוגלי-באָק. צורעצט וועל איך ווערן מאוגלי-מענטש —

האָ-האָ!
און ער האָט א פיר געטאָן מיט א פינגער איבער דער קליין פון זיין מעסער אכצן צאָל

די לענג.
וואָנט-טאָלאס שפור, טונקל פון בלוט-פלעקן, איז געלאָפן דורכ א וואלד געדיכנע ביימער,

וואָס זינען געשטאנען נאָענט איינער צום צווייטן און האָבן זיך גענויגן צו צאָפן-מיזרעך, ווו זיי זינען געוואקסן אלץ שיטערער. צולעצט זינען זיי פארשווונדן אינגאנצן און האָבן געלאָזן א שטרעקע פון

צוויי מיל אינגאנצן אָפן ביז צו די סאמע בינען-פעלדזן, אזוי אז אפילע א וואָלף האָט דאָ ניט געהאט ווו זיך צו פארבאָרגן. מאוגלי איז געלאָפן דורכ וואלד, האָט געמאָסטן מיטן אויג די עטערקע

צווישן די צווייגן, וועג-גייט-ווען ארום אפ א בוים און געמאכט א פרוו-שפונג אפ א שכינישן בוים. אז ער איז געקומען צום אָפגענעם-פלאץ, האָט ער אימ אופמערקזאם שטודירט און געפאָרשט א שאַ גאָכאנאנד

דערנאָך האָט ער זיך אוועקעקערט צו וואָנט-טאָלאס שפור, האָט זיך אוועקגעוועצט אפ א צווייג, וואָס

הָאָס אַרויסגעשטעקט ווײַט פֿון זײַן בוים, אַן אַכט פֿוס הויכ איבער דער ערד, הָאָט אופֿגעהאַנגען לעבן זיך דאָס בינטל קנאָבל און איז געבליבן שטיל, שאַרפֿנדיק דעם מעסער אָן דעם זוויל פֿון זײַן פֿוס. אַ קירצע ווײַלע פֿאַר האַלגן טאָג, בעטאָס די זון הָאָט שטאַרק געבאַקן, הָאָט ער דערהערט אַ פּאַכשערייַ פֿון פֿיס און דערשפּירט דעם עקלהאַפֿטן רײַעכ פֿון די דאָלן, וואָס זײַנען זיכער און אומ-דערבאַרעמעלעך געלאָפֿן אַפֿ וואָן-טאַלאַס שפּור. דער דאָל, ווען מ'באַקוקט אים פֿון אויבן, זעט ניט אַרס אפּילע האַלב אויז די גרייס ווי דער וואָלפֿ, נאָר מאַוגלי הָאָט געוואָסט, ווי קרעפּטיק זײַנע פֿיס און קינבאַקן זײַנען. ער הָאָט אַ קוק געטאָן אַט דעם געל-רויטן שאַרפֿן קאַפֿ פֿונעם פּירער, וואָס הָאָט גע-שמעקט דעם שפּור, און הָאָט אים באַגריסט:

— גוט-יאָגד!

די בעסטע הָאָט זיך פֿאַרקוקט אַרום. די כאַוויירימ הינטער איר זײַנען געבליבן שטיין — צענדיקער רויטהינט מיט אַראָפֿהענגענד קע וויידלעך, ברייטע אַקסלען, שמאַלע הינטנס און פֿאַרבלוי-טיקטע מײַלעך. די דאָלן זײַנען ביכלאַל גרויסע שווינגער און וויסן ניט פֿון איידלקייט אפּילע באַ זיך אינ דעקאַן. גוטע צוויי הינדערט שטיק האָבן זיך צונויפֿגעקליבן דאָרט אונטערן בוים, נאָר געזען הָאָט ער, אַז די פּירער שמעקן דאָרשטיק וואָן-טאַלאַס שפּור און פֿלייסן זיך אוועקצושלעפֿן די שאַרע ווײַ-טער. דאָס הָאָט ניט געטויגט, און מאַוגלי הָאָט באַשלאָסן צו האַלטן זיי אַרום בוים ביז פֿאַרנאַכט.

— ווער הָאָט אַמײַך דערלויבט צו קומען אַהער? — הָאָט ער געפֿרעגט.

— אַלע דוּשאַנגלס זײַנען: אונדזער דוּשאַנגל, — איז געווען דער ענטפֿער, און דער דאָל, וואָס

הָאָט געזאָגט דאָס, הָאָט אויסגעשטשירעט זײַנע ווײַסע צײַן.

מאַוגלי הָאָט אַראָפֿגעקוקט מיט אַ שמײַכל און הָאָט זייער געלונגען נאָכגעמאַכט דעם פּיפֿט פֿון טשיקאַיבן. דעם שפּרינגענדיקן שטשור פֿון דעקאַן, געבנדיק מיט דעם די דאָלן צו פֿאַרשטיין, אַז באַ אים זײַנען זיי ניט בעסער פֿון טשיקאַיבן. די שאַרע הָאָט אַרומגערינגלט דעם בוים, און דער פּירער

הָאָט מיט א צערייצטן ביל אָנגערופן מאַגליך „בוים-מאַלפּעי“. אלס ענטפער האָט מאַגלי אויסגעשטרעקט א פוט און א דריי געטאָן מיט די פינגער גאָר נאָענט איבערן פירערס קאָפּ. דאָס איז געווען גענוג, און נאָך מער ווי גענוג, אפּ צו דערוועקן אין דער שאַרע א שרעקלעכן גרימצאָרן. די, וואָס האָבן האָר צווישן די פינגער, האָבן ניט ליב, מ'וואָל זיי וועגן דעם דערמאָנען. מאַגלי האָט אוועקגעכאַפּט זיין פוט פונקט אין דעם אויגנבליק, ווען דער פירער איז אונטערגעשפרונגען, און האָט זיס געזאָגט:

— הונט, רייטער קעצעוו! מאַרש צוריק צו דיין דעקאן און פרעס עקדעשן! גיי צו דיין ברודער טשיקאָי, הונט, הונט! רייטער הונט, האָסט דאָך האָר צווישן אַפּע פינגער דייןע!
און ער האָט נאָכאַמאָל א פאָכ געטאָן מיטן פוט.

— קומ אראָפּ, אניט וועלן מיר דיך דאָ פאַרהווגערן אפּ טויט, דו האָרלאָזע מאַלפּעי! —
הָאָט די שאַרע ארויסגעהוילט.

דאָס טאַקע האָט מאַגלי געוואָלט. ער האָט זיך אויסגעצויגן אפּ דעם צווייג, מיט דער באַק צו דער קאַרע, די רעכטע האַנט פּרין — און א מינוט פינפּ נאָכאַנאנד האָט ער דערציילט די דאָלן אלץ, וואָס ער טראַכט וועגן זיי, וועגן זייערע גענג און זייערע מינהאַגים, זייערע ווייבער און זייערע קינדער. ניטאָ אזא גיפטיקער און בייסיקער לאָשן אין דער גאַנצער וועלט, ווי די שפּראַך, וואָס די דזשאָנגל-לייט באַנוצן, ווען זיי ווילן אויסדריקן פאַראַכטונג און שפּאַט. באַקלערט זיך א ביסל, וועט איר זען, אז עס מוז אויך זיין. מאַגלי האָט טאַקע געהאַט, ווי ער האָט געזאָגט קאַאן, א סאַכ שטעכלקעס אונטער דער צונג און האָט ביכלעכווייז געטריבן די דאָלן פון שטילשווייג צו געברום, פּיג געברום צו געהויל און פון געהויל צו הייזעריקע געשרייען און שפּרינגען פון דער הויט. זיי האָבן געפרוווט ענטפערן אפּ זיינע שטענווערטלעך, נאָר זיי זיינען געווען געגליכן צו א קינד, וואָס פּרוווט ענטפערן א צעיושעטן פּיטאָן. די גאַנצע צייט איז מאַגליס רעכטע האַנט געלעגן גרייט צו אַרבעטן, און זיינע פּיס האָבן אַרומגעשלאָסן די צווייגן. פּיל מאָל איז דער רייטער פירער און-טערגעשפרונגען אין דער זופּט, נאָר מאַגלי האָט נאָך דערווייל געוואַרט. ענדלעך איז דער פירער אינגאַנצן ארויס פון די קיילימ און געמאַכט א שפּרונג אפּ זיבן אָדער אַכט פוט אין דער הייט. דאַן האָט מאַגליס האַנט א שאַס געטאָן פאַרויס, ווי דער קאַפּ פון א בוים-שלאַנג, און האָט אים געפאַקט כאַרן נאַקן. דער צווייג דאָס זיך א שנאַקן וויג געכאַנג, און מאַגלי איז שיר ניט אַראָפּ-געריסן געוואָרן צו דער ערד, נאָר אָפּגעלאָזט האָט ער ניט און האָט ביסלעכווייז, ביסלעכווייז צו-געצויגן צו זיך די לייט, וואָס איז געהאַנגען ווי א דערטרונקענער שאַקאַל. דערנאָך האָט ער גע-נומען דעם מעסער מיט זיין ליינקער האַנט, האָט אָפּגעשניטן דעם רויטן האַריקן וויידל און צוריק

ארפגעשלינדערט דעם דאָל צו דער ערד. מער האָט ער נישט געדארפט. איצט וועלן שוין די דאָלן נישט גיין אפּ וואָנטאָראַס שפור, ביז זיי וועלן נישט דערהארגענען מאַגלייך, אָרער ביז מאַגלייך וועט זיי נישט אויסהארגענען. ער האָט געזען, ווי זיי האָבן זיך אויסגעזעצט אין קרייזן אַרום בוים. זיי-ערע הינסערשטע פּיס האָבן געציטערט, און דאָס האָט באַטייט בלוטיקע נעקאָמע און א קאמפּ אפּ טויט. מאַגלייך האָט אַרופגעקלעטערט א ביסל העכער אפּן בוים, האָט זיך אוועקגעזעצט ווי מעגלעך באַקומער און איז איינגעשלאָפּן.

איז א דריי-פּיר שאַ אַרום האָט ער זיך אַפּגעכאַפּט און איבערגעצייגט די שאַרע. זיי זיי-נען געווען דאָ אַלע, שטומע, טראַקענע און פּינצטערע, מיט אויגן ווי שטאַל. די זון האָט אָנגע-הויבן זינקען. איז א האַלבער שאַ אַרום וועט דאָס קליינע פּאַל ק פּונ די פּעלדזן ענדיקן די אַר-בעט פּונ טאַג, און די דאָלן, ווי איר ווייסט שוין, קאָנען אין דער פּינצטער נישט שטרייטן ווי געהעריק.

— איך האָב אפּילע נישט געדארפט אַזעלכע געטרעיע וועכטער, — האָט מאַגלייך געזאָגט, אַפּ-שטעלנדיק זיך אפּ דעם צווייג, — פּונדעסטוועגן וועל איך עס אייך נישט פאַרגעסן. איר זייט טאַקע געטרעיע לייט, נאָר לויט מיינ מיינונג צו ענלעך איינער צום צווייטן. דעריבער ווער איך דעם גרויסן עקדעש-פרעסער זיין ווייזל נישט צוויקגעבן. ביסט עפּשער נישט צופרידן, וויטער קעלעוו? — מיט מיינע אייגענע ציינ וועל איך דיר די געדערימ ארויסרייסן! — האָט דער פּירער גע-בילט און זעביסן דעם שטאַם פּונעם בוים.

— ניי, באַטראַכט זיך נאָר, דו קרוגער שטשור פּונ דעקאַן: פּונ היינט אָן און ווייטער וועלן זיך פּרוכפערן און מערן קליינע רויטע הינטלעך אָן ווייזלען, יאָ, מיט קורצע רויטע און רויטע פּלעקן אפּן הינטן. וואָס וועלן שמאַרצן יעדעס מאָל, ווען דאָס זאַמד ווערט הייס. גיי אהיים, רויטהינט, און דערצייג, אז א מאַלפּע האָט עס דיר געטאַן. וויילסט נישט? קומ זשע מיט מיר, וועל איך דיר לערנען סייכז, ער איז איבערגעשפּרונגען ווי א מאַלפּע אפּן צווייטן בוים, פּונ דאָרט אפּן דרייטן, פּערטן און ווייטער, און די שאַרע איז נאָכגעלאָפּן מיט הונגעריקע פאַריסענע קעפּ. צייטנווייז האָט ער זיך געמאַכט. אז אַטאַט פּאַלט ער אַראָפּ, און דאַן זיינען די דאָלן געזאַלן איינער איבערן צווייטן אין זינר אימפּעש צו זיין דערביי, ווען ער וועט שטאַרבן. דאָס איז געווען אן אויסטערלישער ספּעק-טאַל: דאָס יינגל מיטן מעסער, וואָס האָט געפּינקלט קעגן דער אונטערגייענדיקער זון, בעשאַס ער האָט געשוועבט פּונ בוים צו בוים, און די שווייגנדיקע שאַרע דאָלן איז די פּייער-רויטע מאַנט-לען, נאָכשפּרינגענדיק אונטן.

אז ער איז געקומען צום לעצטן בוים, האָט ער גענומען דעם קנאָבל און זיך אָגעריבן מיט אים איבערן גאַנצן קערפּער. די דאָלן האָבן שפּאַטיש ארויסגעבליט:

— ע, דו, מאַלפּע מיט דער וועלפּישער צונג, מיינסט, וועסט פּאַרטויבן דיין רייכע? מיר וועלן דיר נאָכיאָגן ביזן טויט.

— נא דיר דיין ווייזל, — האָט מאַגלייך געזאָגט און אים א שלינדער געטאַן אהינטער, צו דער זייט, פּונוואַנען ער איז געקומען. די שאַרע, דערשפּירנדיק בלוט, האָט זיך נאַטירלעך א וואָרפּ גע-טאַן צוריק אפּ אן אויגנבליק. — און איצט יאָגט נאָכ... צום טויט!

ער האָט זיך אַראָפּגעגליטשט פּונ שטאַם און איז אוועק ווי א ווינט צו די בינענ-פּעלדזן, איידער די דאָלן האָבן זיך געכאַפּט, וואָס ער וויל טאַן.

דאַן האָבן זיי אַלע ארויסגעלאָזט איינציניקן טיפּן ביז און זיך אוועקגעלאָזט נאָך אים איז זייער לאַנג, שווערן גאַלאָפּ, וואָס מוז סאָפּקאַלאָפּ פאַרמאַטערן יעדן געיאָגט. מאַגלייך האָט געוויסט, אז זיי לויפּן אין דער שאַרע פּיל לאַנגזאַמע ווי וועפּ; אַנדערש וואָרט ער נישט ריוויקירט אפּ א לויפּ פּונ גאַנצע צוויי מייל פאַר זיי אין די אויגן. זיי זיינען געווען זיכער, אז דאָס

יינגל וועט זיך פון זיי ניט ארויסדרייען, און ער איז געווען זיכער, אז ער האָט זיי אריינגע-
 גענארט און וועט זיי אָפּטאָגן דאָס שפיצל, וואָס ער האָט געוואָלט. ער האָט זיך בלויז גע-
 פּרײַסט צו האַלטן זיי האַרט הינטער זיך, קעדיי זיי זאָלן זיך ניט כאַפּן צו פּרי און זיך ניט גע-
 מעגן אָן א זײַט. ער איז געלאָפּן מיט געמאָסטענע טריט, גלאַט און עלאַסטיש, דער פּירער אָן דײַם
 ווידײַל קנאַפּע פּינפּ טראָט הינטער אים, און די גאַנצע שאַרע דערנאָכ, אויסגעצויגן אפּ א גוט
 פּערטל מײַל און אויסער זיך פון קאַס און רעציקע. אפּ דער דאָזיקער ווייטקײט פון זיי האָט ער
 זיך געהאַלטן בלויז מיטן געהער, און געהיט זײַנע קרעפטן פאַרן קעצטן יאָג איבער די בינענפּעלדונ.
 דאָס קלײַנע פּאָל ק איז היינט געגאַנגען שלאַפּן פּרי, ווײַל די צײַט פון די שפּעט-
 בלײַענדיקע בלומען איז שוין אריבער; נאָר אז דער ערשטער טופּטופּ פון מאַגליס פּיס
 האָט אָפּגעקלונגען פּוסט און הילכיק איבערן אויסגעהילטן גרונט, האָט ער דערהערט הינטער
 זיך אזא ראש, ווי די גאַנצע ערד וואָלט אופּגעזשומעט. דאן האָט ער זיך געלאָזט לויפּן
 אזוי, ווי ער איז נאָך קײַנמאָל אין זײַנ לעבן ניט געלאָפּן; האָט א שלײַדער געטאָגן
 אײַנעם, א צווייטן, א דריטן פון די אָנגעגרייטע הויפּנס שטיינער ארונטער אין די פּינצטערע,
 זײַט-שמעקנדיקע היילשפּאַלטן; האָט דערהערט א גערויש פּונעם יאַמ אין א הייל, האָט געזען
 מיט א ווינקל פון אויג, ווי די לופּט איז געוואָרן פּינצטער הינטער אים, האָט געכאַפּט מיטן
 בליק דעם שטראָם פון דער וויינגוגאַ ווייט אונטן און א פּלאַכ, דימענט-פּאַרמיקן קאַפּ דאָרט אין
 וואסער, האָט געטאָגן א שפּרונג אראָפּ מיט אַזע זײַנע קרעפטן, בײַס די צײַט פּונעם דאָס אָן דעם
 ווידײַל האָבן זיך צונויפּגעהאַקט אין דער לופּט פּונקט לעבן זײַנ אקסל, — און אין א סעקונדע
 ארומ, אראָפּגעפּלויגן מיט די פּיס פּאַרויס. ער איז שוין געווען אין טײַכ אויסער סאַקאַנע, אָן
 אָטעם און פּול מיט פּרייד פון זיג. ער האָט קײַן אײַנציקן שטאַכ ניט געקראָגן, ווײַל דער רײַעכ
 פון דעם קנאַבל האָט אָפּגעהאַלטן דאָס קלײַנע פּאָל ק אפּ די געצײלטע סעקונדן, וואָס ער האָט
 נײַטיק געהאַט אפּ אריבערצולויפּן די פּעלדונ. אז ער איז ארופּגעשווומען נאָכן שפּרונג, האָט אים
 קאַא געהאַלטן אין זײַנע רינגען, און עפּעס מאָדנע זאַכן זײַנען געשפּרונגען פון די פּעלדונ: גרוי-
 סע מאַסן צונויפּגעקלעפּטע בינען, וואָס זײַנען געפאַלן ווי בלײַ, און יעדעס מאָל, ווען א מאַסע
 האָט באַרירט דאָס וואסער, זײַנען די בינען אופּגעפּלויגן, און א דאָל האָט זיך איבערגערויט און
 איז אראָפּגעטראָגן געוואָרן פון שטראָם. פון דער הײַכ האָט זיך געטראָגן אהער אן אָפּגעריסענער גע-
 הויל, דערטרונקען אין א דונערנדיקן ראש — דער ראש פון בינען-פּליגלען. אײַניקע פון די דאָלן
 זײַנען אריינגעפאַלן אין די גריבער, וואָס זײַנען געווען פּאַרייניקט מיט די אונטערערדישע היילן,
 און דאָרט האָבן זיי זיך געשטיקט, און געוואָרפּן, און געקנאַקט מיט די צײַט צווישן די איבער-
 געקערטע שטאַקן, און צולעצט, זיך געטראָגן שוין טײַטערהײַט אפּ די באוועגלעכע כוואליעס פון
 בינען, ביז זיי זײַנען ארויסגעשלידערט געוואָרן דורכ א לאַך אין טײַכ אריין אָדער זיך אראָפּגעקליקט
 אפּ שוואַרצע הויפּנס שמוץ. אנדערע זײַנען ארופּגעשפּרונגען אפּ בײַמער און האָבן פּאַרפּאַרן יעדע
 געשטאַלט אונטער דער אטאַקע פון די בינען; נאָר דער גרעסטער טײַל, מעשוּגע פון די גיפּטיקע
 שטעכ, האָט זיך אריינגעוואָרפּן אין טײַכ אריין, — און די וויינגוגאַ, ווי קאַא האָט געזאָגט, איז
 געווען א הונגעריק וואסער.

קאַא האָט געהאַלטן מאַגלין פּעסט, ביז דאָס יינגל האָט אָפּגעצויגן דעם אָטעם.
 — מיר טאָרן דאָ ניט בלייבן, — האָט דער פּיטאַגן געזאָגט. — דאָס קלײַנע פּאָל ק איז מײַ-
 רעדיק צערייבט. קומ אוועק!
 מאַגלי האָט זיך אוועקגעלאָזט אראָפּ-וואסער מיטן מעסער אין האנט, שווימענדיק ווי מעגלעכ
 נידעריקער און טוקנדיק זיך אָפּט אונטער אינגאַנצן.
 — אײַל זיך ניט, — האָט קאַא געזאָגט, — אײַן צאָן, אויב ער געהערט ניט א קאַברע, קאָן

טײַווי ניט טױטן קײַן הונדערט, און זײער פיל פון די דאָסן האָבן זיך ארײַנגעוואָרפֿן אין וואַ-
סער, ווי נאָר זײ האָבן באַמערקט דאָס אופגערודערטע קלײַנע פּאָלק. זײ זײַנען ניט גע-
שעדיקט.

— אײַז מער ארבעט פאר מײַן מעסער... אײַ! ווי דאָס קלײַנע פּאָלק קאָן נאָכיאָגן א סױנע!
און מאַגלי האָט זיך ווידער אונטערגעטוקט. די אויבערפלאַך פון וואסער האָט געשוויבלט און
געריבלט פון ווילדע בינען, וואָס האָבן בײַז געזשומעט און געשטאָכט אלץ, וואָס זײ האָבן באַגענוט.
צו שווינגן האָט נאָך קײַנער ניט דערלײַגט, — האָט קאָא געזאָגט. דורך זײַנע שופּן האָט
קײַן שטעכל ניט געקאָנט דורכדרינגען. — האָסט נאָך א גאַנצע נאכט פון יאָג פאר זיך. הער, ווי
זײ פילדערן!

אנערעכ א העלפט פון דער שאַרע האָט באַמערקט די נעץ, אין וועלכער זײערע כאַווירימ
זײַנען ארײַנגעפאלן, און האָט זיך באַצײטנס א נעם געטאָן שאַרפֿ אָן א זײַט און זיך ארײַנגע-
וואָרפֿן אין וואסער דאָרט, ווי די קלעם האָט זיך אראָפּגעלאָזט מיט הויכע ברעגן. זײערע געשרײַ-
ען פון צאָרן און סטראַשוניקעס קעגן דער „בוים־מאַלפּע“, וואָס האָט זײ געמאַכט צו שאַנד, האָבן זיך
גלמישט מיטן פארצווייפלטן געהויל פון יענע, מיט וועלכע דאָס קלײַנע פּאָלק האָט זיך גערעכנט.
דאָס בלייבן אפּן ברעג האָט געשמעקט מיט טױט, און דאָס האָט געווסט יעדער דאָל. דער שטראָם
דאָס געטראַגן די שאַרע אלץ ווײַטער אראָפּ און אראָפּ צו די פעלדזן פון סרײַד־אַזערע,
נאָר אפילע אהינ האָט זײ דאָס צעווייצטע קלײַנע פּאָלק גאָכגעיאָגט און זײ געטריבן צוריק אין
וואסער. מאַגלי האָט געהערט, ווי דער פירער אָן דעם ווידער הײַט זײַנע לײַט זיך אָפּשטעלן און
אויכהאַרגענען אלע וועלפּ אין סאָני בײַז לעצטן. נאָר דאָס יונגל האָט ניט פארלאָרן זײַן צײַט אין
בלויז הערן.

— עמעצער מאָרדעט אין דער פינצטער הינטער אונדז, — האָט אײַנער פון די דאָסן אויסגע-
שרײַען. — דאָס וואסער איז דױט!

מאַגלי האָט זיך א טוק געטאָן, ווי אַן אָטער, האָט ארונטערגעצויגן א דאָל אונטערן
וואסער, אײַדער יענער האָט באַוויזן צו עפענען דאָס מױף — און טונקעלע, אײַל־פעטע רינגען האָבן
זיך באַוויזן אפּ דער פריד־אַזערע, בײַס דער קערקער פון טױטן דאָל איז צוריק ארופגעש-
ווינען אין האָט זיך איבערגעקערט אפּ א זײַט. די דאָסן האָבן זיך געפלייסט צו נעמען זיך צום
ברעג. נאָר דער שטראָם האָט זײ געשלעפט ווײַטער, און דאָס קלײַנע פּאָלק האָט זײ געשטאָכט
אין די העפּ און אין די אויערן, און אינדערווייטנס האָבן זײ געהערט דעם שלאכט־רופּ פון דער
סײַד־שער שאַרע, וואָס האָט געקלונגען אלץ העכער און טיפּער פון דער וואַסנדיקער פינצטערניש
זײ אנטײַען. נאָכאַמאָל האָט מאַגלי זיך אונטערגעטונקען, און נאָכאַמאָל איז א דאָל אראָפּ און
צוריק ארום א טױסער. און דער ליאַרעם האָט ווידער
אויסגעבראַכט אין די הינטערשטע רײַען; ווער ס'האָט
געשרײַען, אז ס'איז גלייכער ארויסצוגײן אפּן ברעג, ווער
ס'האָט געפאָדערט פונעם פירער, ער זאָל זײ פירן צוריק
קײַן דעקאן, און ווער ס'האָט גערופּן מאַגלי צו אן
אָפענעם שטרייט.

— זײ קומען צו דער שלאכט מיט טאַפּלע מאַגנס
און פילסאַכע שטימען, — האָט קאָא געזאָגט. — נו, דאָס איי-
בעריקע בלייבט פאר דײַנע ברידער דאָרט אונטן. דאָס
קלײַנע פּאָלק גײט שפּאַפּן, און איך גײ מיר אויך
אוועק. איך העלפּ ניט קײַן וועלפּ.

א וואָלף האָט זיך באוויזן, לויפנדיק איבערן ברעג טייך. געלאָפּן איז ער אפּ דריי פיס, איז אונטערגעשפרונגען, זיך געלייגט און ווידער אופגעשפרונגען, און דערביי צייטנווייז געהויבן צוויי לאפעס אין דער לופט, ווי ער וואָלט זיך געשפּילט מיט זיינע קינדער. דאָס איז געווען וואָן-טאַלאַ, דער איינזאמער. ער האָט קיין איינציקן קלאנג ניט ארויסגעראָזט, נאָר שווינגנדיק געפירט זיין שווי דערלעכע שפּיל לעבן די דאָלן. זיי זיינען שוין לאנג געווען אין וואסער, און זיינען געשוומען מיט גרויסער מיי. זייערע פעלצן זיינען געווען אָנגעווייקט און שווער, די האַריקע וויידלעך האָבן זיך נאָכגעבאַמבלט, ווי אָנגעזאפטע שוואַמען, און אינגאנצן זיינען זיי געווען אזוי מיד און צער רודערט, אז זיי האָבן אויך געשווינגן און געקוקט אפּ די צוויי גליענדיקע אויגן, וואָס האָבן זיך באוועגט זייט בא זייט מיט זיי.

— דאָס איז ניט קיין גוטע יאגד, — האָט איינער ענדלעך געזאָגט.
 — גוט-יאגד! — האָט מאַגלי אויסגערופּן, ארוםשווימענדיק דרייסט לעבן דעם דאָלס זייט, האָט אימ א שטאַך געטאַן מיט זיין מעסער אונטערן אקסל מיט אלע קויכעס און געשיקט זיך ארויסגעדרייט פונעם דאָלס גויסעסדיקן קנאק מיט די צייג.

— דו ביסט עס דאָרטן, מענטשנקינד? — האָט וואָן-טאַלאַ געפרעגט פונעם ברעג.
 — פּרעג בא די טויטע דאָלן, איינזאמער, — האָט מאַגלי געענטפערט. — זיינען קיינע פונ זיי ניט געקומען אראָפּ-וואסער? די הינט קיינען בא מיר די ערד; איך האָב זיי אָפּגענארט אינמיטן העלן טאָג, און זייער פידער האָט פארלאָרן זיין וויידל. נאָר פאר דיר איז נאָך אויך געבליבן א ביסל. ווהיגן זאל איך זיי טרייבן?

— איך וועל צווארטן, — האָט וואָן-טאַלאַ געזאָגט. — איך האָב א לאנגע נאכט פאר זיך און זען וועל איך גוט.

נעענטער און נעענטער האָט זיך גערוקט דער געביל פונ די סיאָנישע וועלפּ: „פאר דער שארע, פאר דער גאנצער שארע נעמען מיר אָן דעם שטרייט“. און א בייג פונ טייך האָט מיט אַמאָל געבראכט די דאָלן צו די זאמדן און פלאכט וואסער פונקט אנטקעגן די סיאָנישע היילן. דאן האָבן זיי דערוען, וואָס פאר א פעדער זיי האָבן געמאכט. זיי האָבן געדארפט ארויס

פון טיכ א האלבע מייל העכער און אָנפאַרן אפ די וועלס פון דער יאבאַשע. איצט איז אָבער געווען צו שפעט. דער ברעג איז געווען באזוימט מיט ברענענדיקע אויגן, און כוצ דעם שרעקלעכן „פיל“ געשריי, וואָס האָט ניט אופגעהערט אפ קיין איין מינוט פון זון-אונטערגאנג אָן, איז אינ דוּשאַנגל קיין שאַרע ניט געווען צו הערן.

עס האָט זיך געדאַכט, אז וואָן-טאַלא האָט זיי צוגעוואונקען: „קומט אהער!“ ..

— פארקערעוועט און שלאָגט! — האָט דער פירער פון די דאָלן באפוילן.

די גאַנצע שארע האָט זיך א וואָרם געטאָן צום ברעג. דאָס פלאַכע וואסער האָט אופגע-ברויזט, די אויבערפלאַכ פון דער ווינגונגא איז געוואָרן צעפליקט און ווייס ווי שניי, און גרויסע שוימ-כוואליעס האָבן א שלאָג געטאָן אינ אלע זייטן, ווי ארום דער נאָז פון א שיפ. מאַוילי איז ארויס גאָך זיי און האָט געשטאַכן און געשניטן רעכט און לינקס צווישן די צונויפגעריקטע דאָלן, וואָס האָבן א פלייצ געטאָן ארום אפן נידעריקן ברעג פון טיכ.

דאן האָט זיך אָנגעהויבן א לאנגער פארביסענער שטרייט. ער האָט געברויזט און געשטראָמט, זיך געקייטלט און צעשטאַטן, זיך געשמעלערט און געשפרייט איבער די רויטע נאסע זאמדן, אריבער און צווישן די פארפאַנגערטע בוימוואַרצלען, דורכ און אונטער די ריטער, אריין און ארויס כּוּן די געדיכטע גראַזן; דאן אפילו זיינען די דאָלן געווען צוויי קעגן איינעם. זיי האָבן זיך אָבער אָנגעשטויסן אפ וועלס, וואָס האָבן געקעמפּט נאר אלץ, פון וואָס די שארע באשטייט. און ניט בלויז אפ די קורצע, ברייט-ברוסטיקע און ווייס-ציינעריקע יענער פון דער שארע האָבן זיך די דאָלן אָנגעשטויסן, נאָר אויך אפ די ווילד-אויגיקע „לאהיניס“ — די וועלפנס, — וואָס זיינען געגאנגען אינ קאמפ פאר זייערע קינדער; און וויניט-וווּ האָבן אפילו יונגע אייניעריקע וועלס, נאָך גאָר מיט וויי-ניק האָר אין די פעלצן, געריסן און געביסן לעבן זייערע מוטערס. גיר דארפט וויסן, אז א וואָלפס כאפט זיין קעגנער הויפטאכלעך פארן האלדז אָדער פאר א זייט, ביים א דאָר בייסט דעם הינטער-כײלעך. דעריבער, בעשאס די דאָלן האָבן געקלעטערט פון וואסער ארויס און האָבן געמווט הייבן די קעפ, איז די לאגע געווען גינסטיקער פאר זייערע פיינט. אפ דער יאבאַשע, ווידער, האָבן די וועלס געליטן. נאָר מאַויליס מעסער -- איז וואסער צי אפ דער יאבאַשע — האָט געארבעט מיט איין און דעם זעלבן דערפאַלג. די פיר ברידער האָבן זיך דורכגעשלאָגן אימ צו הילפ. דער גרויער ברודער האָט זיך אוועקגעלייגט באם יינגל צווישן די פיס אינ געשיצט זיין בויך, ביים די אנדערע האָבן אימ געהיט פון הינטן און בא די זייטן אָדער זיינען געשטאנען איבער אימ, ווען דער שטויס פון א דאָר, וואָס איז ארום אפ זיין מעסער, האָט אימ געוואָרפן צו דער ערד. אנדערש-וווּ איז אלץ געווען איין מיטמאש און פלאַנטער — א באוועגלעכער קנויל, וואָס האָט זיך געוואָרפן פון רעכטס צו לינקס, פון לינקס צו רעכטס איבערן ברעג, אָדער זיך פאמעלעך געדרייט און געדרייט ארום זיין אייגענעם צענטער. דאָ האָט זיך געהויבן עפעס א בערג, ווי א וואסערבלאָז אינ א ווירבלשטראָם, האָט געפלאצט און ארויסגעשאָסן פיר אָדער פינף צעקוילטע הינט, וואָס האָבן זיך געריסן צוריק אינ דער מיט אריין; דאָרט איז א וואָלפ געפאלן אונטער דריי דאָלן און זיי מיטגעשלעפט מיט זיך אינ טיכ אריין; אינ א דריטן פונקט האָט דער געדראנג אופגעהויבן אינ דער הייך א יערלינג, וואָס איז געהארגעט געוואָרן נאָך אינ אָנהייב פון דער שלאכט, ביים זיין בוטער, מעשוגע פון שטומען צאָרן, האָט געביסן אלץ ארום, און זיך געריסן ווייטער און ווייטער, און אינמיטן פון געדיכטסן קנויל האָבן ארומגעטאנצט איינער קעגן צווייטן א וואָלפ און א דאָל, פארגעסנדיק אלץ אינ דער וועלט, און יעדערער פון זיי האָט נאָר געזוכט א גינסטיקן טאפ באם קעגנער — ביז דער שטראָם פון שטרייט האָט זיי ביידע אהעקגעשווענקט אָן א זייט.

איינסאַף איז מאַוילי פארבייגעלאָפן לעבן אקעלאן; צוויי דאָלן זיינען געהאנגען אפ זיינע זייטן, און ער אריין, מיט זיין צאָנגלאָזן פיסק, האָט זיך אָנגעקלאמערט אָן הינטן פון א דריטן; דאָס

ינגל האָט אויך באַמערקט פּאָאָן, וועלכער האָט אַרײַנגעשטעקט זײַנע צײַן א דאָל אין האַלדז און
 אײַם אױף לאַנג אַרומגעטרייסלט, ביז די יעדלײַנגען האָבן אײַם געקאָנט דערענדיקן. נאָך דער גרעסטער
 טײל פֿון דער שלאַכט איז געווען אײַן גרויסער בלינדער טומל און געדראַנג אין דער פּינצטער
 אַרומ מאַגלייך: געקלאַפּט, געביסן, געשטרײַכט, געפאלן, געהױלט, געקרעכצט און זיך געדרייט,
 געדרייט, גערײט אַרומ, הינטער און אײַבער מאַגלייך.

וואָס טיפּער איז דער נאָכט אַרײַן, איז די ווירבליקע באַוועגונג געוואָרן אלץ שטאַרקער
 און שטאַרקער. די דאָרן זײַנען געוואָרן אױסגעמאַטערט און האָבן מוירע געהאַט צו אַטאַקירן די
 שטאַרקער צווישן די וועלפּ, כאָטש אַנטלױפֿן האָבן זײ נאָך בא זיך ניט געקאָנט פּויעלן. נאָך
 מאַגלי האָט געפּילט, אז די ענדע איז נאָענט, און ער האָט זיך באַנונגט בלױז מיט פּאַרווידנדן די כּאָ-
 נים. די יעדלײַנגען זײַנען געוואָרן דריסטער. מ'האַט שוין געקאָנט אָפּכאַפּן דעם אָטעם, און טײַל-
 מאַך האָט דער בלױזער בלאַנק פֿון מאַגליס מעסער געקלעקט אַפּ אָפּצוטרייבן א דאָל.

— דאָס פּלייש איז דורכגעביסן ביזן סאַמע בײַן, — האָט דער גרויער ברודער געזאָגט. ער
 האָט געבלוטמיקט פֿון צענדליקער ווונדן.

— אָבער דער בײַן איז נאָך ניט צעקאַקט, — האָט מאַגלי געענטפּערט. — נאָר דיר! אָט אױף
 טוען מיר דאָ אין דוּשאַנגל.

און די רויטע קלינג איז דורכגעפלינגן, ווי א פּלאַם, אײַבער דער זײַט פֿון א דאָל, וואָס
 איז זײַן הױבן האָט זיך טיפּ אײַנגעקלאַמערט און אָנפאַנדליקער וואָלפּ.

— מײַן רױב! — האָט דער וואָלפּ אַרױסגעשנאַרעט דורכ זײַנע פּאַרקאַמפּטע נאָזלעכער. — לאָז
 אײַם פאַר מיר!

— דײַן מאַגן איז, הייסט עס, נאָך אלץ לײַדיק, אײַנזאַמער? — האָט מאַגלי געזאָגט.

וואָנטאַלאַ איז שרעקלעך צעשעדיקט געווען, נאָך דעם דאָל האָט ער געהאַלטן שטאַקן און
 יענער האָט זיך ניט געקאָנט אומקערן און אײַם דערלאַנגען.

— איך שווער באַם אָקס, וואָס האָט מיך אױסגעלייזט, — האָט מאַגלי אױסגעשרעקט מיט א
 לאַך. — דאָס איז דאָך דער באַכער אָן דעם ווײַדל!

און טאַקע, דאָס איז געווען דער גרויסער, געלרויטער פירער.

— ס'איז גיט קרוג צו האַרגענען קינדער און לאַהנים און דערביי לאָזן דעם הײַל-פּאַטער
 א לעבעדיקן, — האָט מאַגלי פּילאָסאָפּיש באַמערקט און אָפּגעווישט דאָס בלוט פֿון זײַנע אַנגן. —
 און דאָס האַרצ זאָגט מיר, אז דער דאָזיקער הײַל-פּאַטער וועט זיך דערהאַרגענען.

א דאָל איז צוגעשפּרונגען זײַן פירער צו הילפּ, נאָך אײַדער זײַנע צײַן האָבן געפונען וואָן-
 טאַלאַס זײַט, איז מאַגליס מעסער געווען אין זײַן ברוסט, און דער גרויער ברודער האָט דערטאָן
 דאָס אײַבערוקע.

— אָט אױף טוען מיר בא אונדז אין דוּשאַנגל, — האָט מאַגלי געזאָגט.

וואָנטאַלאַ האָט קײן וואָרט ניט אױסגערעדט, נאָך זײַנע קינבאַקן האָבן זיך געשלאָסן אלץ
 ענגער און ענגער צום הינטערביין, פּונוואַנען דאָס לעבן האָט געפּלאַסן. צולעצט האָט דער דאָל
 אופּגעשוידערט, זײַן קאָפּ האָט זיך אַראָפּגעלאָזט, און ער איז געבליבן לײַגן שטיל, וואָנטאַלאַ איז
 געפאלן אײַבער אײַם.

— דער פּוירן כּוונ בלוט איז באַצאָסט, — האָט מאַגלי געזאָגט. — זײַן דאָס ליד, וואָנטאַלאַ,

— זײַן פּאַנד האָט זיך געענדיקט! — האָט דער גרויער ברודער זיך אָפּגערופֿן. — און אַקעלאַ איז
 שוין אױך לאַנג אַנשוויגן געוואָרן.

— דער בײַן איז צעקאַקט! — האָט פּאַץ אַרױסגעדונערט. — זײ לױפֿן! האַרגעט, האַרגעט אַלער-
 מען, אָ, יעגער פֿון פּרײַען שטאַם!

א דאָל נאָכ א דאָל האָבנ זיך גערוקט אוועק פון די טונקל־געוואָרענע, פארבזטיקטע זאמדן —
ווער צום טײַך און ווער צום געדיכטן דושאָנגל, ארום־וואסער אָדער אראָפֿ־וואסער — וווּ ווער עס האָט
געפונען פאר זיך דעם וועג אומפארצאמט.

— דעם כויוו! דעם כויוו! — האָט מאַגלי אויסגעשרייען. — צאָלט דעם כויוו! זיי האָבן דער-
האַרעט דעם „איינזאמענ“ וואָלפּ! זאָל קיינ איינציקער הונט נישט אנטרונען דערנ!..

ער האָט זיך געהאַט אַ לאָז געטאָן צום טײַך, מיטן מעסער אין האנט, צו סארהאַטן יעדן
דאָל, וואָס ראָלט וועלן ארייַן אין וואסער — ווען אַקעלאַס קאָפּ און ברוסט האָבן זיך אופגעוויבן
פון אינטער אַ הויפּט פֿון נײַן טויטע דאָלן. מאַגלי איז געפאלן אפּ די קני לעבן דעם „איינזאמענ“.
— האָב איך דען נישט געזאָגט, אז דאָס וועט זײַן מײַן לעצטער שטרײַט? — האָט אַקעלאַ
ארויסגעשעפטשעט. — ס'איז געווען „גוט־יאַגד“... און דו, קליינ ברודערל?

— איך לעב. איך האָב געטויט אַ סאַך.

— וווּיל. איך שטאַרב און וואָלט ווערן... וואָלט וועלן שטאַרבן לעבן דיר, קליינ ברודערל.
מאַגלי האָט גענומען דעם שרעקלעך צעיינדרעטן קאָפּ צו זיך אפּ די קני און ארויסגענומען דעם
צעפליקטן האַלדז.

— ווייט זײַנען די צײַטן פֿון שיר־כאַנען און פֿון אַ קליינ מענטשנקינד, וואָס האָט זיך
געוואַלבערט אַ נאַקעטער אינ שטויב, — האָט אַקעלאַ אַ כריס געטאָן.

— נײַן, נײַן, איך בין אַ וואָלפּ. איך בין פֿון איינ פעל מיטן שרײַען שטאַם, — האָט מאַגלי אויס-
געשרייען. — נישט מיט מײַן אייגענעם ווילן בין איך אַ מענטש.

— ביסט פּאָרט אַ מענטש קליינ ברודערל, מײַן וועלפעלע, וואָס איך האָב דערצויגן. ביסט דורכ
און דורכ מענטש — ווען נישט, וואָלט די שאַרע אנטלאָפּן פֿאַר די דאָלן. מײַן לעבן האָב איך דיר צו
סאַרדאַנקען, און הײַנט האָסטו געראַטעוועט די שאַרע, ווי איך האָב דיר אַמאָל געראַטעוועט פֿון טויט.
האַסטו פֿאַרגעסן? אַלע כויוועס זײַנען איצט באַצאָלט, גיי צו דײַן אייגענעם שטאַם. איך זאָג דיר נאָך-
אַמאָל, שוואַרצאַפּל כּוּן מײַן אויג — די יאַנד האָט זיך געענדיקט. גיי צו דײַן שטאַם.

— כויוועל קיינמאָל נישט גײַן, איך וועל לעבן אליין אין דושאָנגל. איך האָב עס שוין איינ מאָל
געזאָגט.

— נאָכן זומער קומען די רעגנס, נאָך די רעגנס קומט דער פֿרילינג. גיי אוועק, איידער מע
טרײַבט דיר.

— ווער וועט מיך טרײַבן?

— מאַגלי וועט טרײַבן מאַגליינ, גיי צו דײַן שטאַם. גיי צו די מענטשן.

— און מאַגלי וועט נעמען טרײַבן מאַגליינ, וועל איך אוועקגיין — האָט מאַגלי געענטפערט.

— דיר האָב איך מער נישט וואָס צו זאָגן, — האָט אַקעלאַ געזאָגט, — איצט וואָלט איך וועלן ריידן
צו מײַן שטאַם. קליינ ברודערל, קאַנסטו מיך אופשטעלן אפּ מײַנע פֿיס? איך בין אויך אַ פֿירער באַם
שרײַען שטאַם.

פּאָרזיכטיק און צערטלעך האָט מאַגלי געשטערט אַקעלאַ אפּ די פֿיס און אים ארומגענומען נישט
ביידע הענט. דער „איינזאמער“ האָט טיפּ אָפּגעקאָסעט און אָנגעהויבן דאָס טויט־ליד, וואָס אַ פֿירער פֿון
דער שאַרע דאַרף זײַנען פֿאַרן שטאַרבן. וואָס ווייטער איז זײַן שטימ געוואָרן אַלץ שטאַרקער און
שטאַרקער; העכער און העכער האָט דאָס ליד געקלונגען ווייט אריבער דעם טײַך, בײַן עס איז געקומען
צום לעצטן „גוט־יאַגד“, דאַן האָט אַקעלאַ אפּ אַ רעגע זיך באַפֿרײַט פֿון מאַגליס אָרעמס, איז אונטער-
געשפּרונען אינדערליכטן — און צוריקגעפֿאַרן אַ טויטער אפּ די קאַרבאַנעס פֿון זײַן לעצטן און שרעק-
לעכסטן געשלעך.

לאנג איז מאַגלי געזעסן מיט אַקעלאַס קאָפּ אפּ די קני. נישט כאַמערקנדיק, וואָס טיט זיך ארום.

ווי די לאהניס האָבן זיך געיאָגט נאָך די לעצטע פֿונ די דאָלן און אָן ראַכמאַנעס זיי געהאָרגעט.
זייערע געשרייען זינען ביסלעך זיין אָפּגעשטאַרבן, און די פֿאַרווונדעטע וועלן האָבן זיך הינקענדיק
אומגעקערט צוריק צו ציילן זייערע געפֿאלענע. פֿופּצן פֿונ דער שאַרע, ווי אויך אַ האַלב טוצ
לאַהניס, זינען געדעגן טויטע לעבן טיך, און פֿונ די איבעריקע איז קיין איינציקער ניט געווען אָן
וונדן. די גאַנצע צייט איז מאַגלי געווען אומבאוועגלעך ביזן קאַלטן באַגינען, ווען פֿאַס פֿיכטער
רויטער פֿיסק האָט אָנגערירט זיין האַנט, מאַגלי האָט זיך אָפּגערוקט און געוויזן אַקעלאַס מַאָגערן גוש
— גוט-יאַגד! — האָט פֿאַך באַגריסט אַקעלאַן ווי אַ לעבעדיקן, און אַריבער זיין פֿאַרווונדעטן אַקסל.
האַט ער אויסגעשרייען צו די אנדערע:

— קלאָנט, איר הינט: אַ וואָלף איז געשטאַרבן היינטיקע נאַכט!
נאָר פֿונ דער גאַנצער דאָלן-שאַרע, פֿונ די צוויי הונדערט רויטע הינט, פֿונ דעקאַן, וואָס האָבן
זיך באַרימט, און קיין לעבעדיקע באַשעפֿעניש איז דוּשאַנגל קאָן קעגן זיי ניט ביישטיין — האָט זיך קיין
איינציקער ניט אומגעקערט קיין דעקאַן צו דערציילן וועגן דער שרעקלעכער שלאַכט.

טשילס ליד

דאָס איז דאָס ליד, דאָס טשיל האָט געוונגען, הען די זייערע זינגען זיך צונויפגעטלויבן נאָכן סאָם פונ דער גיר סער שלאכט צווישן די וועלט און די האַלג. טשיל איז א גוטערברודער מיט יעדן איינעם, נאָר אינדערעמעסן איז ער א קאלט-בלוטיקע באשעפעניש, הייל ער ווייסט, און יעדערער איז דושאָנגל פון סאָקאלטאָס ארוממאלן צו אים.

כאווער זינגען מיר געווען — אוועק זייט איר אינ נאכט.

(טשיל! זעט נאָר טשילנ!)

וועל איך דורכפייפן דורך דשאַנגלס, אז ס'איז אויס די שלאכט.

(טשיל! הערט נאָר טשילנ!)

פונ דער הייך זיי אָנגעוויזן אהינצו אפן פליין,

פלעגן זיי פונ טאָל מיר ווייזן, טויט דער פיינט, דאָס סעלר איז ריין.

און איצט — אראָפּ צו יעדן שפור — זיי ריידן מער ניט, ניין.

ווער עך האָט געבילט, און ווער געקומען איז דערופ.

(טשיל! זעט נאָר טשילנ!)

ווער געיאָגט דעם באַק און אים געפאקט, אינמיטן לויפ.

(טשיל! הערט נאָר טשילנ!)

ווער געלאָפן אפּ דעם שפור, און ווער געשלעפט זיך שווער,

ווער געוויכט פון האַרן, און פאר וועכען ער איז ניט קיינ שטער, —

און איצט א סאָפּ צו יעדן שפור — זיי שפירן שוין ניט מער.

כאווער זינגען מיר געווען — זיי זינגען טויט, א שאַד!

(טשיל! זעט נאָר טשילנ!)

קום איך אָפּטאָן זייער רעכט,

שענקען זיי דעם לעצטן גנאָד.

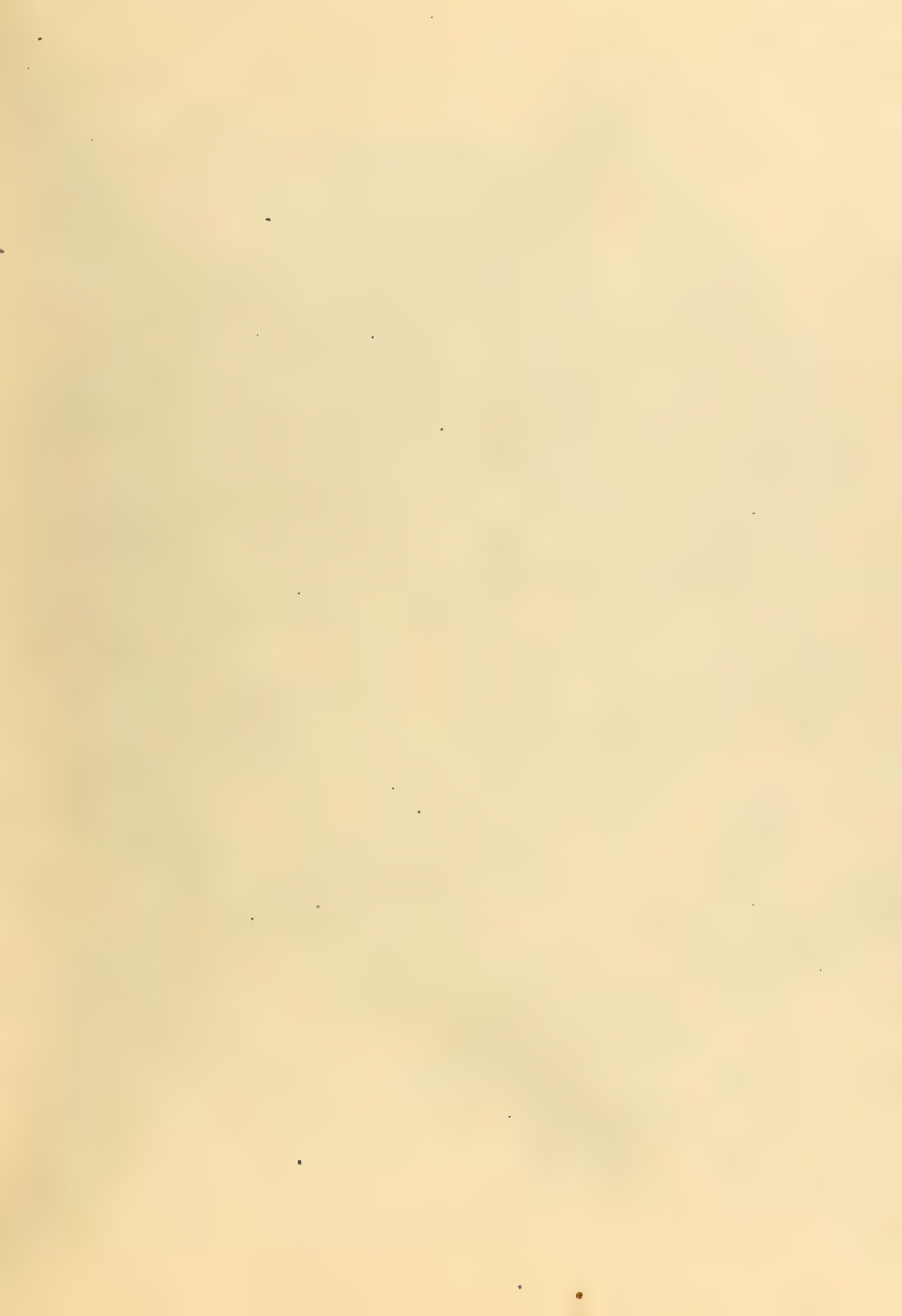
(טשיל! הערט נאָר טשילנ!)

בלוי, אינ בלוט דאָס מויל, דאָס אויג געשלאָסן פעסט,

לינג זיי דאָ קאלט און טויט, אפּ מעס געפרעסט.

(טשיל! הערט נאָר טשילנ!)

דער פרילינג־פיבער

סיגייט א מענטש אוועק צו מענטשן — לאָזט עס הערן צווישן דושאָנגל!
ווי א ברודער אונדז געוועזן, און אפ שטענדיק גייט אוועק;
הערט אויס, שוואַטימ, אינ די וועלדער, הערט אויס פעלקער פונעם דושאָנגל,
ס'וועט אימ קיינער ניט פארהאפטן? ניט פארלופן אימ דעם וועג?

סיגייט א מענטש אוועק צו מענטשן. זיבן געווייב הערט זיך אינ דושאָנגל,
ווער געווען איז אונדז א ברודער, פאר אוועקנייב יאָמערט שווער;
סיגייט א מענטש אוועק צו מענטשן (שטארק געליבט האָט אימ דער דושאָנגל),
פונ הינט אָן מיר וועלן קיינמאָל, קיינמאָל נאָכניין אימ שוין מער.

ס'איז געגאנגען דאָס צווייטע יאָר נאָך דער גרויסער שלאכט מיט די רויט הינט און נאָך אקע-
לאס טייט, און מאגלי האָט דאן געמוזט אלט זיין באלד זיבעצן יאָר. אויסגעווען האָט ער ערטער,
ווייל שטענדיקע באוועגונג, די בעסטע שפייז און דאָס באָדן זיך בא דער קלענסטער היצ אָדער
פארשטויבטקייט האָבן אימ געמאכט קרעפטיק און וווקסיק ניט לויט די יאָרן. ער האָט געקאָנט
הענגען אפ איין האנט אפ א צווייג א האלבע שאַ נאָכאנאנד, אויב ער האָט געדארפט באקוקן די
היכוועגן צווישן די ביימער. ער האָט געקאָנט אָפּשטעלן א יונגן באָק אינמיטן גאלאָפּ און אימ א

שלידער טאָן פארן קאָפּ אָן א זייט. ער האָט געקאָנט אפילע בייקומענ די גרויסע בלויע ווילדע כאזירימ, וואָס האָבן געלעבט אין די זומפן פון צאָפּן. די דזשאָנגל-שטאמען, וואָס האָבן פריער מוירע געהאט פאר זיינ כאָכמע, האָבן זיך איצט געשראָקן פאר זיין קראפט, און אז ער האָט זיך וועג געלאָזט אין וועג אריין צוליב זיינע געשעפטן, האָט דער פליסכער וועג זיין אָנקומען פריי געמאכט פאר אים די וואלד-שטענע. און דאָך איז דער בליק זיינער שטענדיק געווען מילד. אפילע אין שטרייט האָבן זיינע אריגן קיינמאָל ניט געפינקלט, אזוי ווי באגיראס. זיי פלעגן נאָר קוקן מיט אינטערעס און געשפאנט-קייט. דאָס איז געווען איינע פון די זאכן, וואָס באגירא האָט ניט געקאָנט באנעמען.

ער האָט איינמאָל געפרעגט מאויליין וועגן דעם. דאָס ינגל האָט זיך צעלאכט און געזאָגט:

— אז איך לאָז דורך מיין רויב, בין איך בייז. אז איך מוז ארומגיין מיט א ליידיקן מאָגן צוויי

טעג נאָכאנאנד, בין איך זייער בייז. ברענען דען דאן מינע אויגן ניט?

— דאָס מויל איז הונגעריק, — האָט באגירא געענטפערט, — נאָר די אויגן זאָגן גאָרניט. אפ גע-

יעג, באם עסן אָדער באם שווימען — אלציינס. זיי בייטן זיך אזוי ווייניק, ווי א שטיין אין טרוקע-נעם אָדער נאסן וועטער.

מארגלי האָט פויל געוואָרפן אפ אים א בליק פון אונטער זיינע לאנגע וויעס, און דער פאן-טער האָט, ווי געוויינלעך, אראָפגעלאָזט דעם קאָפּ. באגירא האָט דערפילט, ווער ס'איז אויבערהאר. זיי זיינען דעמלט געלעגן אפ דער זייט כון א בארג, וואָס האָט ארויכגעקוקט אפ דער ווייני-גונגא, און די מאָרגן-נעפלען אונטער זיי האָבן זיך געוויקלט אין ווייכע און גרינע בענדער. בייסן זי-אויפאנג האָבן זיי זיך פארוואנדלט אין געברעזלטע רויט-גאלדענע אָוערעס, האָבן זיך אופגעשפאלטן און דורכגעלאָזט די נידעריקע שטראלן, וואָס האָבן זיך צעשפרייט איבער דעם טרו-קענעם גראָז ביז צום אָרט, ווו מאויליין און באגירא האָבן גערוט. ס'איז געווען צום סאָס פון דעם קאלטן סעזאָן. די בלעטער, ווי אויך די ביימער גופע, האָבן אויסגעזען אָפגעצערט און פארוועלקט, און די ווינטן האָבן געוועקט צווישן זיי א טרוקענעם גערויש. אן איינזאמער בלאט האָט ערגעץ פארצווייפלט געפאטשט איבער זיינ צווייג, מיטגעשלעפט פונעם ווינט-שטראָם. דאָס האָט, קענטיק, באגיראן אופגערגעט. ער האָט א שמעק געטאָן די מאָרגןלופט מיט א טיפן שנאָרק, האָט זיך א וואָרפ געטאָן אפן רוקן און זיך פארמאָסטן מיט די פאָדערשטע לאפעס צום בלאט, וואָס האָט זיך געשאַקלט איבער-זיין קאָפּ.

— דאָס יאָר פארקערעוועט זיך, — האָט ער געזאָגט. — דער דזשאָנגל רירט זיך פון אָרט. ס'איז

נאָענט די צייט פונעם נייעם לאָשן. דאָס ברעטל ווייסט עס. ס'איז גוט, זייער גוט.

— דאָס גראָז איז טרוקן, — האָט מאויליין באמערקט, ארויסרייסנדיק א בייטל, — אפילע דאָס

„פריילינג-אויג“ (א קליין רויט בוימל, ווי געמאכט פון וואקס אין דער פאָרם פון א טרומייט, וואָס וואקסט צווישן גראָז) איז געשאַטן, און... באגירא, פאסט עס פאר דעם שווארצן פאנטער אוועק-צילייגן זיך אזוי מיט די פיס ארום און פאָכען מיט זיי אין דער לופט, ווי עפעס א בוימקאצ?

— א'אוו! — האָט באגירא געזאָגט. ער האָט קענטיק געקלערט וועגן עפעס אנדערש.

— איך פרעג, צי פאסט עס פאר דעם שווארצן פאנטער זיך אזוי ארומצוקוקלען און

שנאָרכן און פילדערן? פארגעס ניט, אז מיר ביידע זיינען די הערשער פון דזשאָנגל, דו און איך!

— יאָ, ריכטיק; איך הער, מענטשןקינד.

באגירא האָט זיך האסטיק איבערגעקוליעט, זיך אוועקגעזעצט, און אראָפגעטרייסלט דעם

שטויב פון זיינע צעשויעברטע שווארצע זייטן — ער האָט איצט געביטן זיינ ווינטער-מאנטל.

— געוויס זיינען מיר די הערשער פון דזשאָנגל! אָבער ווער איז נאָך אזוי שטארק, ווי מאויליין?

ווער איז נאָך אזוי קרוג?

דער סאָן, מיט וועלכן די ווערטער זיינען געזאָגט געוואָרן, איז געווען עפעס א מאָדנער,

און מאגלי האָט זיך אומגעקוקט אפּ דעם שוואַרצן פּאַנטער: צי לאַכט ער ניט, אַמאָל, כּוונ אימ?
פּאַראַן אַ סאַך ווערטער אינ דזשאַנגל, וואָס זייער טייַטש איז איינער, און דער מייַן-גאַר אַן אנדערער.
עס ווענדט זיך, וויאזוי זיי ווערן ארויסגערעדט.

— איך האָב געזאָגט — מיר זיינען אָן צווייפל די הערשער פּונ דזשאַנגל. — האָט באַגירא איבער-
געכאַזערט. — וואָס האָב איך דען געזאָגט אזוינס? איך האָב ניט געוואוסט, און דאָס מענטשןקינד
ליגט שוין ניט אפּ דער ערד. ער קלייבט זיך פּליינע, וואָס?

מאגלי איז געזעסן מיט די עלנבייגנס אפּ די קני און האָט געקוקט אריבערן טאָל אינ טאָג
אריין. ערגעץ אונטן אינ וואַלד האָט אַ פּויגל געפרוּווט, מיט אַ הייזעריקער, גרייזנדער שטימ, נע-
מען די ערשטע טענער פּונ זייַן פּרייַנגליד. דאָס איז געווען ניט מער ווי אַ שאַטן פּונעם היל-
כיקן שאַל, וואָס ער וועט לאַזן הערן שפּעטער צו, נאָר באַגירא האָט עס דערהערט.

— כּוּ האָב געזאָגט, די צייַט פּונ אַ נייַעם לאַשן איז נאָענט, — האָט דער פּאַנטער ארויסגע-
ברומט און אַ דריי געטאָגן מיטן וויידל.

— איך הער, — האָט מאגלי זיך אָפּגערוּפּן. — באַגירא, וואָס ציטערסטו אזוי? די זון וואַרעמט
דאָך אזוי שטאַרק.

— דאָס איז פּעראַאָ, דער רויטער פּיקהאַלצ, — האָט באַגירא געזאָגט. — ער האָט ניט פּאַרגעסן.
נינא, איך מוז זיך אויך דערמאָנען מייַן ליד.

און ער האָט גענומען מרוקען און ברומען צו זיך אליין, זיך צוגעהערט נאָכאַמאָל און נאָכ-
אַמאָל און, קענטיק, געבליבן אומצופרידן מיט זיך.

— ניטאָ דאָך קיין געוויילד דאָ ארום, — האָט מאגלי פּויל באַמערקט.

— קיינ ברודערל, ביסט טויב געוואָרן, צי וואָס? דאָס זיינען ניט קיינ יאָד-ווערטער, ס'איז
מייַן ליד, וואָס איך וויל צוגרייטן באַצייַטנס.

— איך האָב גאַר פּאַרגעסן. נו, כּוועל שוין וויסן, ווען די צייַט פּונ נייַעם לאַשן וועט קו-
מען: דו און די אנדערע צעלויפּן זיך דעמלט און לאַזן מיך אליין. — האָט מאגלי בייז געענטפּערט.

— כּוועבן, קליין ברודערל, — האָט באַגירא אָנגעהויבן, — ניט אלעמאָל...

— און איך זאָג אלעמאָל, — האָט מאגלי איבערגעריסן, טייטלענדיק בייז מיט אַ פינגער, —
אלעמאָל צעלויפּט איר זיך, און איך, דער הערשער פּונ דזשאַנגל, בלייב איבער איינער אליין. ווי
איז געווען פּאַראַיאָרן, ווען מיר האָט זיך פּאַרוואַלט אַ ביסל צוקער-ראָר פּונ די מענטשנס פעלדער?
איך האָב געשיקט אַ שאַפּעך — דיך האָב איך געשיקט! — צו האַטינ, ער זאָל קומען באַנאַכט מיר
אָוריין מיטן שנויצ דאָס זיכע גראָז.

— ער איז געקומען בלויז מיט צוויי נעכט שפּעטער, — האָט באַגירא געזאָגט און זיך אַ ביסל
אינגעהויקערט, — און דאָס זיסע גראָז, וואָס האָט דיר אזוי געשמעקט, האָט ער פּאַר איין מאָל
אָנגעריסן מער, ווי אַ מענטשןקינד קאָן אופּעסן אינ אלע נעכט פּונ די רעגנס.

— אָבער געקומען איז ער ניט זאָן, ווען איך האָב אימ גערופּן ניין, ער איז בעסער ארוםגע-
לאַפּן איבער די טאָלן און געטרומייטערט און געפילדערט אונטער דער שיין פּונ דער לעוואָנע. אַ
שפור האָט ער געלאָזט נאָך זיך ווי דריי העלפּאַנדן, ווייל ער האָט ניט געוואָלט זיך באַהאַלטן
צווישן די ביימער. פּאַר די הייזער פּונ די מענטשן האָט ער געטאַנצט אנטקעגן דער לעוואָנע. איך האָב
אימ געזען און פּונדעסטוועגן קומען האָט ער ניט געוואָלט. און איך בין דער הערשער פּונ דזשאַנגל!
— ס'איז געווען די צייַט פּונ נייַעם לאַשן, — האָט דער פּאַנטער רויק געזאָגט. — קליין ברודערל,

עפּשער האָסטו זיך דעמלט ניט באַנוצט מיטן נייטיקן שפּרוכ? הער נאָר, ווי פּעראַאָ זינגט!
מאגליס בייזער געמיט איז דערווייל פּאַרביי. ער האָט אוועקגעלייגט דעם קאָפּ אפּ די הענט
און פּאַרמאַכט די אויגן.

— איך הער ניט און וויל ניט הערן, לאָמיר שפּאַפּן, באגירא. מײַן מאָגן איז שווער און מיר.
לאָז מיך נאָר אָנשפּאַרן דעם קאַפּ אפּ דיר.

דער פּאַנטער האָט זיך אוועקגעלייגט מיט א זיפּ: ער האָט ניט געקאַנט גלייכגילטיק הערן,
ווי פּעראַאָ שטודירט אײַן זײַנע לידער צום פּרילינג — צו דער צײַט פּונעם נייעם לאָשן, ווי מירופּט
אימ אין דזשאַנגל.

אינאיינאנדר דזשאַנגל גייען אריבער די צײַטן פּונעם יאָר אײַנע אין דער צווייטער קיזאַט אומבא-
מערקט. אויסזען זעט עס אויס, ווי דאָס יאָר וואָלט געהאַט בלוין צוויי צײַטן, — די נאַסע און די
טרוקענע. פּאַרקוט איר אָבער שארפּער אונטער די שטרעמקע פּונעם רעגנס און די וואָלקנס פּונעם שטויב,
זעט איר, אז אלע כּיר קומען און פּאַרשווידן מיט זייער רעגלמעסיקן גאַנג, און פּרילינג איז די
ווונדערבאַרסטע פּונעם אלע צײַטן פּונעם יאָר: ער האָט ניט פּאַר זיך קײַן היילע און נאַעטע פעל-
דער צו באדעקן מיט בלעבער און בלומען, — זײַן ארבעט באשטייט אין פּאַרטרייבן די
האַלב-גרינע באשעפענישן, וואָס דער דאָרטיקער מילדער ווינטער האָט זעבן געלאָזט, און אין מאכען
די פּאַרכווישעכטע האַלב-באַקליידעטע ערד ווידער פּריש און יונג. און דאָס טוט ער אזוי גוט, אז
קײַן פּרילינג איז דער וועלט קאַן זיך מיטן דזשאַנגל-פּרילינג ניט פּאַרגלייכען.

סיקומט א נאָג, ווען אַלצדינג דערפּיט זיך מיר, און אַזילע די רייכעס, וואָס צײַען זיך דורך
דער לופּט, ווערן עפעס ווי אַלט און אָפּגענוצט. דאָס קאַן מען ניט דערקלערן. נאָר פּילן פּילט
זיך עס. דערנאָך קומט אַן אנדער טאָג — כאָטש מיטן אויג קאַן מען קײַן ענדערונג ניט בא-
מערקן — ווען די רייכעס זײַנען ווידער נײַ און פּול מיט זעבן, און בא די דזשאַנגל-לײַט ציטערן
די וואַנצעס ביז די סאַמע וואַרצלען, און די האָר פּונעם זייערע זײַטן נעמען פּאַלן לאַקנווייז. דערנאָך
פּאַלט אַמאָל אויס א רעגנער, און ביימער, און ריטער, און באמבוקן, און גראָזן, און אַלערליי זאַפּ-
טיקע פּלאַנצן דערוואכען מיט אַזא גערויש פּונעם וואַקסן און שפּראַצן, אז איר קאַנט אימ קימאַט
הערן — און הינטער דעם דאָזיקן גערויש פּליסט אַן אופּהער, באַטאָג און באנאַכט, א טיפּער זשומ-
זשום. אַט דאָס איז דער עמעכער רויש פּונעם פּרילינג — א וויברירנדער קלאַנג, ניט בינענ-
פּליגלען, ניט פּאַלנדיק וואסער, ניט דער ווינט צווישן די ביימער — נאָר דער שטילער געזאַנג פּונעם
דער צעווארעמטער, גליקלעכער וועלט.

ביז דעמלעט האָט מאַגלי שטענדיק געהאַט גרויס פּאַרגעניגן פּונעם אומבלייט אין די צײַטן פּונעם יאָר.
ער פּלעגט דער ערשטער דערזען דאָס ערשטע „פּרילינג-אויג“ טיפּ אין גראָז און די ערשטע מאכענע
פּרילינג-וואַלקנס, וואָס קײַן זאך איז דזשאַנגל איז צו זיי ניט גלייך. זײַן שטימ האָט געקלונגען
אין אַלערליי פּיכטע, שטערן-באַרויכטענע, בלומען-באַרהיילע ערטער, האָט אונטערגעהאַלטן דעם כּאָר
פּונעם די גרויסע פרעש אָדער נאָכגעמאַכט די קליינע איילעס, וואָס הוקען דורך די ווייסע נעכט. ווי
אלע זײַנע כאַוירימ פּונעם דזשאַנגל, פּלעגט ער מאכען פּרילינג-צײַט זײַנע גרעסטע שפּאַציר-גענג —
צווייב דעם בלוין פּאַרגעניגן פּונעם יאָגן דורך דער ווארעמער לופּט דרייסיק, פּערציק אָדער
פּופּציק מײַל פּונעם זינאָנונטערגאַנג ביז דעם מאָרגנשטערן, און קומען צוריק פּאַרסאַפעס, לאַכנדיק
און ארומגעפּלאַכטן מיט אַלערליי זעלטענע בלומען. די פיר פּלעגן אימ ניט באַגלייטן אין די דאָ-
זיקע ווילדע וואנדערונגען דורכן דזשאַנגל זיי פּלעגן אוועק זינגען לידער מיט די אנדערע וועלען.
פּרילינג-צײַט זײַנען די דזשאַנגל-שטאַמען שטאַרק פּאַרטאַראַמט און מאַגלי פּלעגט פּונעם דזשאַנגל הערן
זייער שנאָרעכען, קוויטשען אָדער פּייפּן — יעדערער לויט זײַן מיין און טעווען. זייערע שטימען קלייב-
גען דאַן אנדערש, ווי א גאַנצ יאָר, און דאָס איז פּאַרוואָס מירופּט דעם פּרילינג „די צײַט פּונעם נייעם
לאָשן“.

נאָר דעם פּרילינג איז, ווי ער האָט געזאָגט באגיראַ, זײַן „מאַגל“ געווען נײַ אין אימ.
זײַנט דער שפּראַצ פּונעם די באמבוקן איז געוואָרן פּלעק-ברוינ, האָט ער ארויסגעקוקט אַזן פּרימאַרגן,

וועג די רייכעס ביטן זיך. נאָר, אז דער דאָזיקער פרימאַרג און געקומענ, און מאָר די פּאַווע, טינקלענדיק מיט בראָנז, גאָלד און בלו, האָט עס אויסגעשרייען אפּן קאָל דורכ דעם גאַנצן פּאַר-נעפּלען וואָרד, און מאַוילי האָט געעפּנט דאָס מויל צו שיקן דעם אויסרוף ווייטער — זיינען אימ די ווערטער געבליבן שטעקן אין האַלדז, און א געפיל האָט א שטראָם געטאָן דורכ זיין קערפּער, פון די פּיספּינגער ביז צו די האַר אפּן קאָפּ — א געפיל פון אַנגסט און ווייטעק, אזוי, אז ער האָט גענומען אַרומקוקן זיין קערפּער, צי האָט ער זיך ערגעץ ניט פּאַרטאַכטן מיט עפעס. מאָר האָט גע-מאַרדן וועגן די נייע רייכעס, אַנדערע פּייגל האָבן אונטערגעכאַפט און מאַוילי האָט דערהאַרט, ווי באַגיי-ראס שטימ גייט כּונן בעלדן צו פעלדן בא דער וויינגונג — א הייזעריקער אויסגעשריי, עפעס אזוינס צווישן דעם קוויטש פון אַן אַלדער און דעם הירושען פון א פּערד; איבער זיין קאָפּ, צווישן די קנאָספּן-באַדעקטע צווייגן, האָבן געטומלט און געפילדערט די מאַלפעס, — און נאָר מאַוילי אַליין איז געשטאַנען שטום. זיין ברוסט, וואָס האָט זיך אפּגעבלאָזן צו ענטפּערן מאָרן, איז ביסלעכווייז אַינ-געפאַלן צוריק, ביים דער אַטעם איז אַרויסגעיאָגט געוואָרן דורכ דעם דאָזיקן געפיל פון אַנגסט. ער האָט אויסגעלאָצט די אויגן, נאָר געזען האָט ער פּאַרט ניט מער ווי די לייצימ, די מאַלפעס, שפּרינגענדיק דורכ די ביימער, און מאָרן אַרומטאַנצנדיק אונטן, דעם וויידל צעשפּרייט אין זיין גאַנצער פּראַכט.

— די רייכעס האָבן זיך געביטן! — האָט מאָר אויסגעשרייען. — גוט-יאַגד, קליין ברודער! וווּ איז דיינ ענטפּער?

— גוט-יאַגד, קליין ברודער! — האָבן טשיל דער גייער און זיין ווייב אַרויסגעשפּיט, זיין-קענדיק אַרפּאָפּ. דאָס פּאַרפּאַלק איז פּאַרבייגעפּלויגן אזוי נאָענט באַ מאַויליס נאָז, אז א פּאַר ווייסע ווייכע פעדערלעך האָבן זיך אָפּגעטיילט פון זייערע קערפּערס.

א פּרילינג-רעגנדל — א העלפּאַנד-רעגן רופט מען עס — איז איבערגעלאָפּן איבערן דזשאָנגל אין א פּאַס פון א האַלבער מיל ברייט, האָט געלאָזט די פּרישע בלעטער הינטער זיך נאס און צע-וויגט — און איז אויסגעגאַנגען אין א טאָפּלען רעגנבויגן און א לייכטן דונער-שאַל. דער פּרילינג-שום האָט אויסגעבראַכן אפּ אַינ מינוט און איז ווידער אַנשווינגן געוואָרן, נאָר די דזשאָנגל-לייט האָבן זיך געלאָזט הערן, דאַכט זיך, אַלע ביון לעצטן. אַלע, כּוצ מאַוילי.

— „געגעסן האָבן איך גוטע שפּייז, — האָט ער צו זיך געזאָגט, — געטרונקען גוט וואַסער. מיין גאָרל ברענט ניט און ווערט ניט ענג, ווי מיט מיר איז געווען בעשאַס איך האָב פּאַר-זוכט דעם בלו-געפּלעקטן וואַרצל, וואָס דער שידקעט האָט אזוי געלויבט, נאָר אין מאָגן איז מיר שווער, און אומזיסט-אומנישט האָבן איך גערעדט בייז מיט באַגיראן און אַנדערע לייט פון דזשאָנגל-פּאַלק — ביין אייגענעם פּאַלק. אַט איז מיר הייס, און אַט איז מיר קאַלט, איך ווער סטאַמ אין קאַס, ניט וויסנדיק אפּ וואָס און פּאַרוואָס. הו-הו! ס'איז צייט זיך א ביסל דורכלויפן! היינט באַנאַכט שפּרייז איך אַריבער די בערג; יא, איך וועל מאַכן א פּרילינג-דורכלויפן צו די צאָפּן-וואַפּן און צוריק. שוין לאַנג בין איך אפּ צו לייכט געיעג. די פיר וועלן מיך באַגלייטן, ווייל זיי ווערן אזוי פּעט, ווי ווייסע ווערעם“.

ער האָט הויך אויסגערופּן, נאָר קיינער פון די פיר האָט ניט געענטפּערט. זיי האָבן ניט גע-קאַנט הערן, ווייל זיי זיינען געווען ווייט און האָבן איבערגעזונגען, צוזאַמען מיט די אַנדערע וועלן פון דער שאַרע, די לידער פון פּרילינג — די לעוואָנע-לידער און סאַמבור-לידער. פּרילינג-צייט איז באַ די דזשאָנגל-לייט א קליינער אונטערשייד צווישן טאָג און נאַכט. ער האָט אַרויסגעלאָזט דעם שאַרפּן ביל-רום, נאָר געענטפּערט האָט אים בלוז דער שפּאַטישער „מיאו“ פון דער קליינער גע-פּלעקטער-בוימקאַץ, וואָס האָט אַרומגעקלעטערט צווישן די צווייגן נאָך די נעסטן פון די ערשטע שוילען. מאַוילי האָט זיך א טרייכל געטאָן פון קאַס און זיך אָנגעכאַפט פאַר זיין מעסער. דער-

נאָכ האָט ער אָנגענומען א זייער שטאַלצע מינע, כאָטש קיינער האָט אַ אים ניט געקוקט, און האָט מיט רוזע אראָפּגעשפּאַנט פונעם באַרג, די נאָז פאַריסן און די ברעמע פאַרוואַלקנט. און דאָכ האָט זיך קיינ איינציקער כּוּן זיינע לייט צו אים ניט געווענדט אפּילע מיט קיינ וואָרט: יעדערער איז געווען פאַרנומען מיט זיינע אייגענע געשעפטן.

„יאָ, — האָט מאַגלי צו זיך געזאָגט, כאָטש אינ האַרצן האָט ער געוואוסט, אז ער איז אומ- גערעכט, — זאָל נאָר דער רויטהונט אָנרויפן אהער פון דעקאַן, אָדער די רויטע בלוּם זאָל נעמען טאַנצן צווישן די באַמבוקן, וועט, נישקאַשע, דער גאַנצער דזשאַנגל קומען צו לויפן צו מאַגלי מיט א געווייג און אים אָנרופן מיט די שענסטע און בעסטע נעמען. איצט אָבער, אז דאָס „פרי- ליינג-אויג“ איז רויט, און מאָר, פאַרשטייט איר מיך, דאַרפ ארויסווייזן זיינע נאַקעטע פיס אינ א פּריליינג-טאַנצ, ווערט דער גאַנצער דזשאַנגל מעשוּגע, ווי טאַבאַקי... איך שווער באַמ אָקס, וואָס האָט מיך אויסגעלייזט — בינ איך דער האַר פון דזשאַנגל, אָדער בינ איך עס ניט? שטיי זאָל זיינ! וואָס טוט איר עס דאָ?“

צוויי יונגע ווערפן פון דער שאַרע זיינען געלאָפן באַרג-אַראָפּ, זוכנדיק אן אָפּענע לאָנקע, וווּ צו פאַרפירן א געשלעג (דער דזשאַנגל-געוועזע פאַרווערט צו שלאָגן זיך אינ אַזעלכע ערטער, וווּ די שאַרע קאָנ עס זען). די האָר אפּ זייערע העלדזער זיינען געשטאַנען ווי דראַט, און זיי האָבן גע- בילט און ווילד אַרומגעפּרונגען, אויסקוקנדיק, וויאזוי בעסער אָנצוכאַפן איינער דעם אַנדערן. מאַגלי איז צוגעשפּרונגען צו זיי, האָט זיי אָנגעכאַפּט פאַר די העלדזער און געוואָלט זיי א שלינג- דער טאָנ אָן א זיס, ווי ער האָט ניט איינ מאָל געטאָנן אינ דער שאַרע, בעשאַס א שפּיל אינ יאַגד, נאָר אינ א פּריליינג-געשלעג האָט ער זיך נאָכ קיינמאָל ניט געהאַט אַרײַנגעמישט. ביידע וועלפּ האָבן זיך א ריס געטאָנן פאַרויס, האָבן אים אומגעוואָרפן צו דער ערד און ניט ריידנדיק קיינ וואָרט, האָבן זיי זיך אָנגעקלאַמערט איינער אָן צווייטן און זיך איבערגעקיקלט אינ איינ אוינבליק עטלעכע מאָל א בערן גרונט.

מאַגלי איז געווען צוריק אפּ זיינע פיס, קימאַט נאָכ איידער ער איז געפאַנגן, דער מעסער אינ האַנט, די ווייסע ציינ אויסגעשטשירעט — און אינ יענער מינוט וואָלט ער זיי ביידע געווען דער- האַרעט בלוּז דערפאַר, וואָס זיי האָבן זיך געשלאָגן, ווען ער האָט ניט געוואָלט, כאָטש יעדער וואָלפּ האָט געוועזעלעך דאָס רעכט צו שטרײַטן. ער האָט אַרומגעטאַנצט אַרומ זיי מיט אַראָפּגעלאָזטע אַקסעס, מיטן מעסער אינ האַנט, גרייט צו דעראַנגען זיי ביידע, ווען דער ערשטער צוואַמענשטויס צווישן זיי וועט זיך ענדיקן. נאָר אזויווי ער האָט געוואַרט, האָבן אים די קרעפטן פאַרלאָזן, און דער מעסער האָט זיך אַראָפּגעלאָזט פון זיך אַזיי און איז אַרויסגעפאַנגן פון זיינע הענט.

„ניט אַנדערש, אז איך האָב אַפּגעגעסן עפעס א גיפטיקע זאַך, — האָט ער געטראַכט. — זינט איך האָב איבערגעריסן די באַראַטונג מיט דער הילפּ פון דער רויטער בלוּם, זינט איך האָב גע- האַרעט שיר-כאַנען, האָט קיינער פון דער שאַרע ניט געקאָנט מיך אַוועקשלידערן אָן א זייט. און דיאָ זיינען ניט מער ווי נאָכלויפער, שנעקעס. מיין קראַפט איז פאַרשווונדן, איך ווער אינגיכט שטאַרבן, אָ, מאַגלי, פאַרוואָס טויטסטו זיי ניט ביידע מיטאַמאָל?..“

דער שטרײַט האָט זיך געצויגן, ביז איינער פון די וועלפּ איז אַנטלאָפן. מאַגלי איז געבליבן זיצן איינער אליינ אפּ דער צעגראָבענער, כאַרבלוטיקטער ערד און האָט געקוקט אַמאָל אפּ זיינ מעסער, אַמאָל אפּ זיינע הענט און פיס, ביים דער אומבאַקאַנטער געפּיל פון אַנגסט האָט אים פאַר- בלייצט, ווי א כּוואליע, כּוּן אויבן ביז אַראָפּ.

ער האָט זיך פרי אָפּגעפאַרטיקט מיט זיינ יאַגד יענעם אָוונט און געגעסן ווייניק, קעדיי ניט צו זיין שווער צום לויפן. געגעסן האָט ער דאָס כּאָל איינער אליינ, ווילל אלע דזשאַנגל-לייט זיי- נען געווען אַרײַנגעטאָנן אינ זייערע לידער און געשלענגן. ס'איז געווען א פּראַכטפולע „ווייסע“

נאכט, ווי די דזשאנגל-לייט רופן זי. אפע פלאנצן האבן פון פרימאָרגן ביז איצט א וואקס געטאָן, ווי פאר א גאנצן כוידעש. פון א צווייטן, וואָס איז מיט א טאָג פריער געווען באזעצט מיט געדע בלעטער, האָט איצט געטריפט זאפט, ווען מאגלי האָט אים איבערגעבראַכט. דער מאַכ האָט זיך ווייך און ווארעם געקרייזלט אונטער זיינע פיס, די שפיצן פון דעם יונגן גראָו האָבן ניט גע- שטאַכט, און אלע דזשאנגל-שטימען האָבן געברומט, ווי א הארפע-סטרווע, אונטער די שטראלן פון דער לעוואָנע — דער פולער לעוואָנע פון „נייעם לאַשני“, וואָס האָט פארשפייצט מיט איר ליכט פעלדזן און אָזערעס, האָט זיך אריינגעגלייטשט צווישן שטאם און ליאנע און געציטערט אפ מיליאָנען בלעטער. ווי אומגליקלעך מאגלי האָט זיך ניט געפירט, האָט ער פאָרט גענומען הויך זינגען, בעשאס ער האָט זיך געלאָזט גיין אינ וועג אריין. דאָס איז געווען גיכער געפלוין, איידער געגאנגען. ער האָט זיך גענומען מיטן לאנגן בארג-אראַפ, וואָס פירט צו די צאָפן-זומפן דורכטן סאמע הארץ פון געדיכטן דזשאנגל, ווו דער פייכטער, בייגיקער באָדן האָט פארשטיקט דעם גערויש פון זיינע טריט. א מענטש, אופגעהאָדעוועט צווישן מענטשן, וואָלט פיל מאַך געשטרויכלט געוואָרן אפ דעם דאָזיקן וועג, אונטער דער שווינדלדיקער שיין פון דער לעוואָנע. — מאגליס מוסקלען אָבער, אדאנק זיינע לאנגיעריקע איבונגען, האָבן אים דורכגעטראָגן לייכט ווי א פעדער. טאָמער האָט זיך אמאָל איבערגעדרייט אונטער זיינ פוס א פוילער שטאם אָדער א פארבאָרגענער שטיין, האָט ער זיך בא- צייטנס אויסגעהיט פון פאלן און איז געלאָפן ווייטער אָן אָנשטרענגונג און אָן אייניינציקן געדאנק וועגן דעם. האָט זיך אים צוגעגעסן צו לויפן איבער דער ערד, — איז פארוואָרפן די הענט, ווי א מאלפע, צו א ליאנע און א שווימ ארום צו די צווייטן, פונוואנען ער האָט אוועקגעשוועבט מיטן ביימער- וועג, ביז זיינ שטימונג האָט זיך געביטן, און ער האָט זיך ווידער אראָפגעלאָזט צום באָדן מיט א לאנגן, געדרייטן שוונג, ווי א בלאט פאלט צו דער ערד.

ער האָט זיך געטראָגן דורכ שטילע, ווארעמע טאָלן, ארומגעדינגלט מיט נאסע פעלדזן, ווו ער האָט קוים געקאָנט אָטעמען פונעם שווערן רייעך פון אָפערריי נאכט-בלומען און ליאנע-בלייטן; דורכ פינצטערע אליינע, ווו די לעוואָנע-שיין איז געלעגן פאסנווייזן אזוי רעגלמעסיק, ווי די גע- קעסטלטע מארמאָר-ארבעט אין א קירך; דורכ ווילדענישן, ווו דאָס פייכטע יונגע גראָו איז אים געשטאנען הויך ביז דער ברוסט און האָט אים ארומגענומען, ווי מיט הענט; איבער בערגלעך, געקרוינטע מיט גע- בראַכענע פעלדזן, ווו ער איז געשפרונגען פון שטיין אפ שטיין איבער די היילן פון דערשראָקענע קליינע פיקסעלעך. אמאָל האָט ער געהערט, זייער שוואך און פון גאנצ ווייט, דעם „טשאַנדראָג“ פון א ווילדן באוער, וואָס האָט געשאַרפט זיינע ציינ אָן א שטאם פון א בוים, און שפעטער-צו האָט ער זיך אָנגעשטויסן אפ דער כייע גופע, וואָס האָט געקראצט און געריסן די רויטע קאָדע פון די ביימער, ביים פון איר מויל האָט געשלאָגן א ווייסע שוים, און אירע אויגן האָבן געברענט, ווי פריער. א ביסל ווייטער האָט זיך דאָס יינגל גענומען אָן א זייט, צוהערנדיק דעם קלאנג פון צוזאמענגעשטוי- סענע הערנער און א צישענדן געברום, און איז פארבייגעלאָפן פארביי א פאָר צעהיצטע סאמבורן, וואָס האָבן זיך געשאַקלט איינער קעגן צווייטן מיט אָנגעבויענע קעפ, אפ וועלכע דאָס בלוט פון די וונדן האָט אויסגעזען שווארץ אינ דער ליכט פון דער לעוואָנע. ניט איינ מאָל, ערגעצ לעבן א שטורמישן שטראָם, האָט ער געהערט דזשאקאלא-קראַקאָדיל בלעקן ווי אַן אָקס, אָדער ער איז אריין מיט א פוס אין א קנול פון גיפטיקע שלאנגען; נאָר איידער זיי האָבן זיך געריט אָנצו- פאלן אפ אים, איז ער שוין געווען ווייט און האָט זיך געשניטן ווי א פייך טיפ אין דזשאנגל אריין.

אזוי איז ער געלאָפן, מיט געשריי און געזאנג, אלץ ווייטער און ווייטער, ביז דער רייעך פון די בלומען האָט אים געגעבן צו וויסן, אז די זומפן זיינען נאָענט — און די דאָזיקע זומפן זיינען געלעגן ווייט אריבער די גרענעצן פון זיינע ווייטסטע יאגד-פלעצער.

און דאָ וואָלט -- ווידער טאקע דאָס זעלבע - א בענטש, אונגעקאָדעוועט צווישן מענטשן, געזונקען ביו איבערן קאָפּ באַם דריטן שפּאַן; נאָר מאַגליכ פּיס האָבן געהאַט אויגן, און זיי האָבן אים געטראָגן פּונ הרוּדקע צו הרוּדקע, ניט בעטנדיק קיינ הילף בא די אויגן, וואָס שטעקן אין קאָפּ. ער איז פּאַרלאָפּן ביו אין דער סאַמע מיט פּונ זומפּ, איבערשרעקנדיק ווילדע ענטלעכ אפּן וועג, און האָט זיך אוועקגעזעצט אפּ א שימל-באדעקטן בוימ-שטאַם, וואָס איז געלעגן אין שוואַרצן וואסער. דאָס לעבן האָט געקאָכט ארום און ארום אפּן זומפּ, וויל פּרילינג-צייט שלאָפּט דאָס פּייגל-פּאַלק זייער ווייניק, און גאַנצע שאַרעס זיינען אָן אופּהער פּונ ערגעץ געקומען און ערגעץ אוועקגעפּלויגן אין מעשעכ פּונ דער נאַכט. נאָר קיינער האָט זיך ניט אומגעקוקט אכּן יינגל, וואָס איז געזעסן צווישן דעם הויכּן איר און האָט געברומט לידער אָן ווערטער, אָדער געזוכט שטעכלקעס אין די זיילן פּונ זיינע האַרנע בריווע פּיס. עס האָט אויסגעזען, ווי זיינ גאַנצער אומעס וואָלט פּאַרבליבן הינטער אים אין זיינ אייגענעם דושאַנגל. נאָר פּונקט, ווען ער האָט גע-וואָלט אָנהייבן א נייעם ניגן, איז דער אומעס אים ווידער באפּאַלן - און צען מאָל שטאַר-קער, ווי פּרילער. א צולייג צו זיינ טרויעריק געמיט, האָט נאָך די לעוואָנע גענומען אונ-טערגיינ.

דאָס מאָל האָט זיך מאַגלי ערנסט דערשראָקן.

— איך האָב זיכער איינגעשלונגען סאַם, — האָט ער מיט א ציטערנדיקער שטימ געזאָגט. —

איך האָב געמוזט פון נאכלעסיקייט אַמנשלינגען עפעס גיפטיקעס, און איצט פארלאָזן מיך מינע קויכעס. איך האָב מוירע געהאט, איך, מאַגלי, האָב מוירע געהאט — ווען די צוויי וועלפּ האָבן זיך געשלאָגן. אַקעלא, אָרער פּאַץ אפּילע, וואָרטן זיי איינגעשטילט אינאיינאיינבליק — און מאַגלי האָט זיך דערשראָקן. דאָס איז א זיכערער סימען, אז איך בין פּאַרסאַמט... נאָר וועמען ארט עס דאָרט אינ דזשאָנגל? זיי זינגען, פּילדערן, שלאָגן זיך און לויפן ארום באַנדעסווייז אונטער דער לעוואָנע, און איך — האָ! מאָ! — שטאַרב אוועק דאָ אינ זומפּ פונעם סאַם, וואָס איך האָב אופגעגעסן.

ער האָט אזוי ראַכמאַנעס געקראָגן אפּ זיך אליין, אז ער האָט זיך שיר ניט צעוויינט. — און דערנאָכ, — האָט ער ווייטער גערעדט, — וועלן זיי מיך געפינען ליגנדיק אינעם שוואַרצן וואַסער. ניין, איך וועל בעסער גיין צוריק צו מיין אייגענעם דזשאָנגל און שטאַרבן אפּן ראַט־פעלדן, און באַגיאָר, וועמען איך האָב ליב, ווען ער קוויטשעט ניט ארום אינ די טאָלן, וועט עפּשער וואַכן איבער מיין קערפּער, קעדיי טשיר זאָל זיך ניט באַגיין מיט מיר אזוי, ווי ער איז זיך באַ- גאַנגען מיט אַקעלא.

א גרויסע, הייזע טרער איז אַראָפּגעפאלן אפּ זיין קני, און ווי אומגליקלעך מאַגלי האָט זיך ניט געפילט, האָט ער זיך געפילט גליקלעך, וואָס ער איז אזוי אומגליקלעך, — אויב איר זינט אימ- שטאַנד צו באַנעמען אזא מינ גליק מיטן קאַפּ אַראָפּ.

— ...ווי טשיר דער גייער איז זיך באַגאַנגען מיט אַקעלאַ, — האָט ער איבערגעכאַזערט, — אינ יענער נאַכט, ווען איך האָב געראַטעוועט די שאַרע פון די רויטהינט. ער האָט געשוויגן א ווילע, טראַכטנדיק וועגן דעם „איינזאַמענע“ וואָלפּס לעצטע ווערטער, וועלכע איר געדענקט געוויס.

— א סאַך נאַרישקייטן האָט אַקעלא מיר אָנגערעדט פאַרן טויט, ווייץ באַם שטאַרבן ווערט אונדזער מאַנגן גאָר אנדערש. ער האָט געזאָגט... אָבער וואָס ער זאָל ניט געווען זאָגן, איך בין פאַרט פון דזשאָנגל!

אופגערעגט פון זינע זיכרוינעס וועגן דער שלאַכט באַ דער וויינגונגא, האָט ער די לעצטע ווערטער אויסגעשרייען אפּן קאַל. אינ דעם מאַמענט איז א ווילדע בופּל־קו אופגעשפרונגען צווישן דעם איר און האָט ארויסגעשנאָררט: — א מענטש!

— או! — האָט מאַזאַ, דער ווידער בופּלאַקס, געזאָגט, און מאַגלי האָט געהערט, ווי ער האָט זיך איבערגעדרייט אינ דער בלאַטע. — ס'איז גאָר ניט קיין מענטש. ס'איז דער האַרלאָזער וואָלפּ פון דער סאַני-שאַרע. אינ אַזעלכע נעכט לויפט ער אַלעמאַל ארום אהער און אהינ איבערן דזשאָנגל.

— או! — האָט די בופּל־קו געזאָגט און זיך ווידער גענומען קייען. — כ'האַב געמיינט, ס'א מענטש!

— איך זאָג דאָך דיר, אז ניין. אָ, מאַגלי, פאַראַן עפעס א סאַקאַנע? — האָט מאַזאַ ארויס- געברייט.

— אָ, מאַגלי, פאַראַן עפעס א סאַקאַנע? — האָט דאָס יינגל איבערגעקרימט. — מאַזאַס איין- ציקע זיגע איז, צי איז ער ניט כאַלידע אינ סאַקאַנע. און פאַר מאַגלי, וואָס לויפט ארום גאַנ- צענע נעכט איבערן דזשאָנגל און וואַכט — וואָס ארט אייך, אשטייגער, פאַר אימ? — וואָס שרייט ער אזוי הויכ? — האָט די קו געזאָגט.

— אָט אזוי שרייען אלע די, וואָס האָבן אָנגערירטן גראָז און ווייסן אפּילע ניט ווי מעסט עס, — האָט מאַזאַ מיט פאַראַכטונג געענטפערט.

— פאר א קלענערער באליידיקונג, — האָט מאַגלי געזאָגט צו זיך מיט א קרעכץ, — האָב איך ערשט, בעשאַס די לעצטע רעגנס, ארויסגעטריבן מאַיאָנ פֿון זײַן בלאָטע און אימ אַרומגעיאָגט איבערן זומפ ווי א שטורעם.

ער האָט געהאַט אַויסגעשטרעקט זײַן האַנט אַפּ אַפּצורײַסן אײַנעם פֿון די פּעדערדיקע אײַר־שטעקלעך, נאָר ער האָט זי מיט א זיפּז גענומען צוריק. מאַיאָ האָט זיך רויק ווײַטער געקײַט, און דאָס לאַנגע גראַז האָט זיך געוויגט און געשאַרעט אַרומ אײַם.

— איך וויל ניט שטאַרבן דאָ, — האָט מאַגלי בײַז געזאָגט. — מאַיאָ, וואָס איז ניט בעסער פֿון דוּשאַקלאַנ און דעם ווילדן כאַזער, וועט לאַכטן פֿון מיר. איך וועל אַריבערגײַן דעם זומפּ און זען, וואָס ווײַטער וועט זײַן. כ״האַב נאָך קײַנמאַל ניט געמאַכט אזא פּרילינג־לויפֿ— מיר איז הייס און קאַלט אײַן דער זעלבער צײַט. שנעלער, מאַגלי!

ער האָט ניט געקאַנט באַשטיין דעם ניסויען— האָט זיך צוגעגאַנוועט צווישן די גראַזן צו מאַיאָנ און אײַם א שטאַך געטאַן מיטן שפּיצ מעסער. דער רײַזיקער נאַסער אָקס איז אַרויסגע־פּלויגט פֿון דער בלאָטע, ווי א באַמבע, און מאַגלי האָט זיך אזוי צעלאַכט, אז ער האָט זיך גע־מוזט אוועקזעצן.

— אײַצט קאַנטטו זיך באַרײַמען, מאַיאָ, אז דער האַרלאַזער וואָלפּ פֿון דער סײַנ־שאַרע האָט דיך אַמאָל געטריבן אײַן שטערעדע ארײַן, — האָט דאָס ייִנגל געזאָגט.

— א וואָלפּ! דו א וואָלפּ? — האָט דער אָקס געברומט, טופּענדיק אײַן דער בלאָטע. — דער גאַנצער דוּשאַנגל ווײַכט, אז דו ביסט געווען א פּאַסטעך פֿון בעהײַמעס— אַקראַט אזא מענטשלע־כער שנעק, ווי יענע, וואָס פּיידערן דאָרט צווישן די טוועס. דו— פֿון דוּשאַנגל! וואָסער לײַט־שער יעגער וואָלט זיך עס דורכגעגאַנוועט, ווי א שלאַנג צווישן פּיאַווקעס, און צוליב א פּוילן שפּאַס— א שאַקאַס שפּאַס— מיך פּאַרשעמט פּאַר מײַן קו אײַן די אויגן? קומ אַרויס מיט מיר אַפּ דער האַרטער ערד, וועל איך... וועל איך...

בא מאַיאָנ האָט אַרויסגעזעצט דער שוײַם פֿון מויל פֿון קאַס. דער בופּלאַקס האָט עפּשער דעם ערגסטן כאַראַקטער אײַן דוּשאַנגל.

מאַגלי האָט גלײַכגילטיק צוגעקוקט, ווי ער בלאָזט זיך און קרײַמט זיך, און אז ער האָט צולעצט געקראַנג די מעגלעכקײַט ארײַנצושטעלן א וואָרט, האָט ער געמרעגט:

— וואָס פּאַר א מענטשן־שאַרע ווײַנט עס דאָ, לעבן די זומפּן, מאַיאָ? דער דאָזיקער טײַל פֿון דוּשאַנגל איז מיר אומבאַקאַנט.

— גײַ זיך טאַקע קײַן צאַפּן! — האָט דער צעבײַזערטער בופּלאַקס אַרויסגעברילט, ווײַל מאַגלי האָט אײַם געגעבן א נישקאַשעדיקן שטאַך. — דאָס איז געווען א שפּיצל פֿון א נאַקעטן קײַטרײַבער. גײַ באַרײַם זיך דערמיט דאָרט אונטן אײַן דאָרפֿ, באַם פּוס פֿון די זומפּן.

— די מענטשן האָבן ניט לײַב קײַן מײַסעס פֿון דוּשאַנגל; און איך קלער, מאַיאָ, אז א קראַצ מער אָדער ווײַניקער אַפּ דײַן פעל האָט פּאַר דיר גאָר ניט אזא גרויסע באַדײַטונג. נאָר איך גײַ אַנקוקן דאָס דאָרפֿ. יאָ, איך גײַ נו־נו, רויקער! ניט יעדע נאַכט האָסטו דעם קאָוועד, אז דער הערשער פֿון דוּשאַנגל זאָל זײַן דײַן פּאַסטעך.

ער האָט אוועקגעשפּאַנט איבערן זומפּיקן גרונט, וויסנדיק זײַער גוט, אז מאַיאָ וועט באַ זיך ניט פּויעלן אײַם נאָכצולויפֿן אהײַן, און געלאַכט פֿונעם בופּלאַקס גרײַמצאָרן.

— מײַן קראַכט האָט מיך נאָך ניט אײַנגאַנצן פּאַרלאָזט, — האָט ער גערעדט צו זיך, — מעגלעך, אז דער סאַם האָט ניט דערגרײַכט בײַזן בײַזן. עפעס א שטערן הענגט דאָרט גאַנצ נידע־רײַק. — ער האָט אײַם שאַרפּ באַקוקט דורך זײַנע פּינגער. — איך שווער באַם אָקס, וואָס האָט מיך אײַס־

געלייזט, דאָס איז די רויטע בלום — פונקט אזא רויטע בלום ווי יענע, לעבן וועלכער איך בין גע-
לעבן, איידער... איך בין נאָכ צום ערשטן מאָל געקומען צו דער סיאַני-שארע! נ-נא, דאָ ענדיק איך
מיין דורכלויפן."

דער זומפּ האָט זיך געגרענעצט מיט אַ ברייטן פליין, וווּ עס האָט געפינקלט אַ פּייער.
מאָגלי האָט זיך שוין לאַנג נישט אינטערעסירט מיט מענטשן און זייער לעבן, נאָר יענע נאכט האָט
אימ דער שימער פונעם פּייער געצויגן צו זיך אזוי, ווי דאָס וואָלט געווען ניי געוילד.
— מ'דארף אַ קוק טאָן, — האָט ער געזאָגט. — איך בין אַ באלן זען, אַפּ וויפּל די מענטשן
האַבן זיך געביטן.

ער האָט פאָרגעסן, אַז ער געפינט זיך איצט נישט אין זײַן אייגענעם דזשאַנגל, וווּ ער קאָן
טאָן אלץ, וואָס ער וויל, און האָט זאָרגלאָז געשפּאַנט דורך די טויבאדעקע גראָזן, ביז ער איז
געקומען צו אַ שטיבל, פּונדאָנען די לייכט האָט געפּלאָסן. אַ דריי-פיר הינט האָבן געמאַכט אַ
געפילדער: דאָ האָט זיך אָנגעהויבן דאָס דערפּל.

— הא! — האָט מאָגלי געזאָגט און זיך אַוועקגעזעצט אָן גערויש, נאָכ דעם, ווי זײַנער אַ טי-
פּער ברומ האָט איינגעשטילט די דערשאַקענע הינט. — וואָס ס'וועט זײַן, וועט זײַן. אָבער, מאָגלי,
וואָס געהערסטו זיך אָן מיט די ווינונגען פונעם מענטשן?

ער האָט אַ פיר געטאָן מיט דער האנט איבערן מויל, וווּ אַ שטייג האָט אימ געטראָפּן, בע-
שאס אַ מענטשן-שארע האָט אימ פּאַרטריבן.

די טיר פונעם שטיבל האָט זיך געעפנט, און אַ פרוי האָט זיך באוויזן אַפּ דער שוועל און
גענומען זיך איינקוקן אין דער פינצטערניש. אַ קינד האָט געשרייען אינווייניק, און די פרוי
האָט אַ זאָג געטאָן אריבער איר אַקסל:

— שלאָפּ. דאָס האָט בלוין אַ שאקאַל אופּגערגט די הינט. באַד וועט אָנהייבן טאָגן.
מאָגלי האָט אָנגעהויבן ציטערן, ווי אין פיבער. די שטימ האָט ער גוט געקענט, נאָר קעדיי
זיך איבערצײגן אַפּ זיכער, האָט ער שטיל אויסגערופּן, איבעראשט, וואָס ער געדענקט נאָכ דעם
מענטשלעכען לאַשן:

— מעסוא! אָ, מעסוא!

— ווער רופּט? — האָט די פרוי געפרעגט מיט אַ ציטערנדיקער שטימ.

— האָסט מיך פאָרגעסן? — האָט מאָגלי געזאָגט. אימ איז מיטאַמאָל טרוקן געוואָרן אין

האלדן.

— אויב ס'איז דו, זאָג וואָס פאַר אַ נאָמען איך האָב דיר געגעבן?

זי האָט האַלב צוגעמאַכט די טיר און זיך אָנגעכאַפּט פאַר איר ברוסט.

— נאטו! היי, נאטו! — האָט מאָגלי געענטפּערט.

ווי איר ווייסט, איז דאָס דער נאָמען, וועלכען מעסוא האָט אימ געגעבן, בעשאס ער איז צום
ערשטן מאָל געקומען צו מענטשן.

— קום אהער, מיין זון! — האָט זי אויסגערופּן, און מאָגלי איז ארויסגעטראָטן פונעם דער פינצ-
טערניש.

איצט האָט ער דײַטלעך געזען מעסואס פּאַנעם. מעסוא איז די פרוי, וואָס איז געווען גוט צו
אימ, און וועמען ער האָט געראטעוועט פונעם אַ שרעקלעכען טויט מיט אַ לאַנגער צײַט צוריק. זי האָט
זיך געעלטערט און איז גרוי געוואָרן, נאָר איר שטימ און די אויגן זײַנען געווען די זעלביקע.

זי, אפּן ווייבערשן שטייגער, האָט זיך געריכט צו זען אימ פונקט אזעלכען, ווי ער איז גע-
ווען אַמאָל, און אירע אויגן האָבן צעטומלט געוואנדערט איבער אימ פונעם זײַן ברוסט צו זײַן קאַפּ,
וואָס האָט דערלאנגט ביז ער איבערשוועל פונעם טיר.

— מיין זון, — האָט זי ארויסגעשטאַמלט, נאָר באַד איז זי געפאלן אימ צו די פיס: — ניין, ס'איז שוין ניט מיין זון... ס'איז שוין ניט מיין זון! ס'איז דער גאָט פון די וועלדער! האָ! ווי ער איז געשטאַנען אזוי אינ דער רויטער שיין פון דעם אייל-לאַמפּ, שטאַרק הויכ, שיין, זינע לאַנגע שוואַרצע האָר צעפלאָסן איבער די אַקסלען, מיטן מעסער, וואָס האָט זיך געוויגט אפּ זיין האַלדן, און אַ קרענצל וויסער זשאַסמין אפּ זיין שטערן — האָט מען אימ טאַקע געקאָנט אָנעמען פאַר עפעס אַ ווילדן גאָט פון אַ דושאַנגל-לעגענדע. דאָס ייִנגלע, וואָס האָט געדערעמלט אפּן בעטל, איז אויפגעשפרונגען און האָט אויסגעשרייען פון שרעק.

מעסואַ האָט גענומען איינשטילן דאָס קינד, ביים מאַגלי איז שווייגנדיק געשטאַנען און האָט געקוקט אפּ די וואַסער-קרוגן, אפּ די קאָכ-טעפּ, אפּן קאַסטן פאַר קערנער און די אנדערע מענטשלע-כע זאַכן — אפּ אלץ, וואָס ער האָט אזוי גוט געדענקט.

— ווילסט עפעס עכּן אָדער טרינקען? — האָט מעסואַ ארויסגעמורמלט, — דאָס אלץ איז דייַנס. מיר האָבן דיר אונדזער לעבן צו פאַרדאַנקען. אָבער — ביסטו טאַקע דער, וועמען איך האָב גערופּן נאַטו, אָדער בעעמעס אַ גאָט?

— איך בין נאַטו, — האָט מאַגלי געזאָגט. — איך בין פאַרגאַנגען ווייט פון מיין היים. איך האָב דערזען די שיין און בין געקומען אהער. כ'האָב גאָר ניט געוויסט, אז דו ביסט דאָ.

— אז מיר זיינען געקומען קיין האַנהיוואַראַ, — האָט מעסואַ אומדרייַסט געזאָגט, — האָבן די ענג-לענדער אונדז געוואָלט העלפּן קעגן די דאַרפסלייט, וואָס האָבן אונדז געוואָלט פאַרברענען. — גע-דענקסט?

— יאָ, כ'האָב ניט פארגעסן.

— נאָר ווען דער ענדלישער געזעצ איז פארטיק געוואָרן, און מיר זיינען אוועק צום דאָרפ פון יענע שלעכטע מענטשן, האָבן מיר עס ניט געפונען.

— דאָס געדענק איך אויך, — האָט מאַרגלי געזאָגט, און זיינע נאָזלעכער האָבן א ציטער געטאָן.

— מיינ מאַן האָט זיך דאן פאָרדונגען אַז פּעד-אַרבעט, אינ שפּעטער — אראַנק זיינ מי און קראַפט — האָבן מיר זיך דערשלאָנגן צו אַן אייגן שטיקל ערד דאָ אינ דער געגנט. ס'איז אונדז ניט אזוי גוט, ווי אינ יענעם דאָרפ, נאָר מיר דארפן ניט פיל, — צוויי נעפאשעס.

— און ווי איז יענער... דער, וואָס האָט זיך געגראָבן אינ מיסט אינ יענער נאכט, ווען ער האָט אזוי מוירע געהאט?

— געשטאָרבן... שוין א יאָר צייט.

— און דער? — מאַרגלי האָט אָנגעוויזן אפּן יינגל.

— דאָס איז מיינ זון, געבאָרן מיט צוויי רעגנצייטן צוריק. אויב דו ביסט א גאָט, שענק אימ דעם כעסער פון דזשאַנגל, זאָל ער זיינ אויסער געפאר צווישן דיינ... דיינ פאָלק, ווי מיר זיי-נען עס געווען אינ יענער נאכט.

זי האָט אופגעוהיבן דאָס קינד, וואָס האָט פארגעסן זיינ שרעק און האָט אויסגעשטרעקט א הענטל צו שפילן זיך מיט מאַרגליס מעסער. מאַרגלי האָט זייער פאָרויכטיק אָפגעפירט די קליינע פינגערלעך אָן א זייט.

— און אויב דו ביסט נאטור, וועמען דער טיגער האָט אויסגעכאפט, — האָט מעסוא ווייטער געזאָגט מיט א פארשטיקטער שטימ, — איז ער דיינ יינגערער ברודער. גיב אימ די בראַכע פון אַן עלטערן ברודער.

— האָ, מאָ! וואָס ווייס איך, וואָס א בראַכע איז אוינס? קיינ גאָט בין איך ניט און זיינ ברודער אויך ניט, און — אָ, מאמע, מאמע, ווי שווער מיר איז אפּן האַרצן!

ער האָט געציטערט, אראַפּלאָזנדיק דאָס קינד אַז דער ערד.

— גאָר קיינ כידעש ניט, — האָט מעסוא געזאָגט, פאָרענדיק זיך לעבן אירע טעפ. — דאָס נעמט זיך פון אַרומלויפן באַנאכט איבער די זומפן. האָסט געמוזט כאַפן א רעכטן פיבער. — מאַרגלי האָט א שמייכל געטאָן באַם געדאַנק, אַז דער דזשאַנגל קאָן אימ שלעכטס טאָן. — איך וועז צעפירן א פייער און דיר אָנוואַרעמען א ביסל מילך. וואַרפ אראָפּ דיינ קרענצל זשאַסמין פון קאָפּ, דער רייעך דער-פון איז צו שטאַרק פאַר אזא קליין שטיבל.

מאַרגלי האָט עפעס אַרויסגעמורמלט און זיך אוועקגעזעצט, פאַרדעקנדיק דאָס פאַנעם מיט די הענט. אַלערליי מאַזיע געפילן האָבן אימ באַוועגט, ער האָט זיך געפילט שלעכט, פינקט ווי ער וואָלט טאַקע געווען פאַרסאַמט. ער האָט פאַוואָליע געשלאָנגען די הייסע מילך. פון צייט צו צייט האָט אימ מעסוא געגלעט איבער די אַקסלען, אַליין ניט וויסנדיק אפּ זיכער, צי איז ער טאַקע איר נאטור, אָדער עפעס א ווונדערלעכע באַשעפּעניש פון דזשאַנגל, נאָר יעדנפאַלס א צופרידענע, וואָס ער איז פון בלוט און פלייש.

— זונעניו, — האָט זי צולעצט געזאָגט, און אירע אויגן האָבן געלויכטן פון שטאַרצע, — האָט דיר ווער געזאָגט, אַז דו ביסט שענער כּוּן אלע מענטשן אפּ דער וועלט?

— האָ? — האָט מאַרגלי זיך אָפּגערופּן.

ער האָט, פאַרשטייט זיך, נאָך קיינמאַל אוינס ניט געהערט. מעסוא האָט זיך צעלאַכט מיט א צערטלעכע, גליקלעכע געלעכטער. זיינ קוק האָט איר גענעבן א קלאָרן ענטפער.

— בין איך, הייסט עס, די ערשטע? ס'איז ניט מער ווי רעכט, כאָטש עס טרעפט זעלטן, אַז א מוטער זאָל לאָזן הערן איר זון אַזעלכע גוטע זאַכען. ביסט זייער שיינ. איך האָב נאָך אינ מיינ קעבן אזא שיינעם מאַן ניט געזען.

מאוגלי האָט אומגעדרייט דעם קאָפּ און זיך געפלייסט צו באקוקן זײַן אייגענעם קערפער, און מעסוא האָט זיך ווידער צעלאכט און געלאכט אזוי לאנג, אז מאוגלי, אלייני ניט וויסנדיק פארוואָס, האָט זיך אויך געמוזט צעלאכט, און דאָס קינד איז ארומגעלאָפּן פון איינעם צום צווייטן און האָט אויך געלאכט.

— ניין, דו דארפסט פון דיין ברודער ניט לאכט, — האָט זי געזאָגט, כאפנדיק דאָס קינד צו איר ברוסט. — אויב דו וועסט זײַן כאָטש האַרב אזוי שיינ ווי ער, וועלן מיר דיך כאסענע מאכט פאר א קיניגס ינגסטער טאכטער, און דו וועסט דינטן אפ גרויסע העלפאנדן.

מאוגלי האָט ניט פארשטאנען אפילו איינ וואָרט פון יעדע דריי, וואָס זי האָט ארויסגערעדט. די הייסע מילך האָט אָנגעהויבן צו ווירקן אפ אים נאָכן דורכלויפן פון פערציק מײל, — האָט ער זיך צונויפגעדרייט אינא א ווינקל, און אינא מינוט ארום איז ער געווען פארוונקען אינא א טיפן שלאַפּ. מעסוא האָט אים אַפּגעשארט די האַר פון די אויגן, האָט אפ אים ארוםגעוואָרפּן א קאָלדע — און איז געווען גליקלעך.

ער איז אָפּגעשלאָפּן, אפן דושאַנגל-שטייגער, דעם רעשט פון דער נאכט און דעם גאנצן טאָג דערנאָך, ווייל זײַנע אינסטינקטן — קיינמאָל ניט אינגאנצן אײַנגעשלאָפּן — האָבן אים געזאָגט, אז דאָ איז ער אויסער יעדער סאקאָנע. ענדלעך האָט ער זיך אופגעכאַפּט מיט א שפרונג, וואָס האָט אופ-געטרייסלט דאָס גאנצע הייזל, ווייל די קאָלדע בא אים אפן פאָנעם האָט אים געבראכט כא-לוימעס וועגן נעצן. איז ער איצט געשטאנען, מיט דער האנט אפן מעסער, מיט ארומלויפנדיקע, נאָך אלץ פארשלאָפּען אויגן, גרייט צום שטרײַט, מיט וועמען עס זאָל ניט זײַן.

מעסוא האָט זיך צעלאכט און האָט אוועקגעשטעלט פאר אים אָונטברויט. עס איז באשטאנען פון א פאָר גראָבע פלעצלעך, געבאקן אפ א רויכיק פּײַער, און א ביסל רײַז — גענוג פאר אים ניט מער ווי אפ איבערצוכאַפּן דעם הונגער, ביז ער וועט פארטיק ווערן מיט זײַן אָונט-געיעג. דער רייכע פונעם טוי אפ די זומפן האָט געוועקט אינא אים הונגער און אופרעגונג. ער האָט זיך געקליבן ענדיקן זײַן שפאציר; נאָר דאָס קינד האָט ניט געוואָלט אראָפּ פון זײַנע הענט, און מעסוא האָט געפונען פאר נייטיק דורכצוקעמען זײַנע לאנגע בלוילעך-שווארצע האַר, — האָט זי זיי גע-קעמט, זינגענדיק דערביי נארישע קינדער-לידער, און אָט האָט זי גערופן מאוגליני זון, און באלד האָט זי געבעטן בא אים א ביסל פון זײַן דושאַנגל-מאַכט פאר איר קינד.

די טיר פון שטיבל איז געווען געשלאָסן, נאָר מאוגלי האָט דערהערט א גוט-באַקאַנטן קלאנג אינא דערען, ווי מעסואס קינד האָט זיך אראָפּגעלאָזט פון שרעק, ביים א גרויסע גרויע לאפע האָט זיך דורכגעשטעקט אונטער דער טיר, און דער גרויער ברודער האָט אינא דרויסן ארויסגעלאָזט א פאר-שטיקטן געוויינ פון כאראָטע און מוירע.

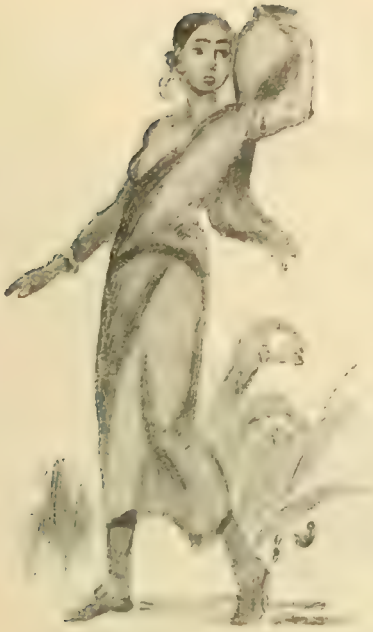
— אוועק פונדאנען און ווארט! האָסט געזאָלט קומען, ווען איך האָב דיך גערופן, — האָט מאוגלי געזאָגט אפ דער דושאַנגל-שפראך, ניט אומווענדנדיק דעם קאָפּ. די גרויע לאפע איז פארשוונדן.

— ניט... ניט ברענג אהער מיט זיך דינע... דינע דינער, — האָט מעסוא ארויסגערעדט. — איכ... מיר האָבן שטענדיק געלעבט מיטן דושאַנגל אינא שאָלעם.

— ס'איז איצט אויך שאָלעם, — האָט מאוגלי אופשטייענדיק געזאָגט. — דערמאָן זיך אָן יענער נאכט, אפן וועג קיינא האנהיווארא. צענדליקער אועלכע כעוורעלייט זײַנען דאן געגאנגען פאר און הינטער דיר. נאָר ווי איך זע, פארגעסן מיך ניט די דושאַנגל-לייט אפילו אום פירלינג. מוטער, איך גיי אוועק! מעסוא האָט זיך האכנאָעדיק אָפּגערוקט אָן א זײַט. ער איז טאקע א וואלד-גאַט, האָט זי א טראכט געטאָן. נאָר ווען זײַן האנט האָט בארירט די טיר, האָט איר מוטערהארצ פארגעסן אָן אלץ; און זי איז אים געפאלן אפן האלדז.

— זאָלסט קומען צוריק! — האָט זי ארויסגעפליסטערט. — מיין זון אָדער ניט מיין זון, קום צוריק, ווייל איך האָב דיך לײַב — און זע: ער קלאָנגט אויך.
 דאָס קינד האָט זיך צעוויינט, וואָס דער מענטש מיטן בלאַנקענדיקן מעסער גייט אוועק.
 — קום ווידער צוריק, — האָט מעסוא ווידער געזאָגט. — באַטאָג אָדער באַנאכט — אָט די טיר איז שטענדיק אָפּן פאר דיר.
 מאַגלייך האָט זיך געפילט אזוי, ווי מ'וואָלט אים פארצויגן דעם האַרדן מיט שטריק, און האָט קוים ארויסגערעדט:
 — איך וועל זיכער קומען.
 — און איצט, — האָט ער געזאָגט, אַפּווענדנדיק דעם קאָפּ פונעם וואָלף, וואָס האָט זיך צו אים געטויליעט אפּ דער שוועל, — האָב איך צו דיר א שטיקל טײַנע, גרויער ברודער. פארוואָס איז קיינער פונ אײַך פיר ניט געקומען, ווען איך האָב אײַך גערופּן מיט א צײַט צוריק?
 — מיט א צײַט צוריק? דאָס איז געווען ערשט לעצטע נאכט. איך... מיר... האָבן געזונגען אינ דזשאַנגל די נייע לידער, ס'איז דאָך די צײַט פונ נייעם לאָשן. האָסט פארגעסן?
 — ריכטיק, ריכטיק.
 — און ווי נאָר מיר האָבן אַפּגעזונגען, — האָט דער גרויער ברודער ערנסט ווייטער געזאָגט, — בין איך אוועק אז דײַן שפור. איך האָב זיך אַפּגעטיילט פונ די איבעריקע און בין געראַפּן אָן אָפּרו. אָבער, אַ קליין ברודער, וואָס האָסטו געטאָן — געגעסן, געטרונקען און געשלאָפּן מיטן מענטשן-שטאם?
 — איר זאָרט געווען קומען, ווען איך האָב גערופּן, וואָלט דאָס ניט געשען, — האָט מאַגלייך גע-ענטפערט און שטארק פארשנעלערט זײַן לויפּ.

— און וואָס וועט איצטער זײַן? — האָט דער גרויער ברודער געפרעגט.

מאָגלי האָט זיך געקליבן ענטפערן, נאָר איז דער מינוט וואָס האָט געפירט פון עק דאָרט. דער גרויער ברודער איז איינאָיג אויגנבלויק פארשוונדן אין גראָז, און מאָגלי איז שטיל אָפּגעטראָסן אין די הויכע טוועס ארײַן. ער האָט זי קימאט געקאָנט באַרירן מיט דער האַנט, ווען די וואַרעמע גרינע שטענ-גלעך האָבן זיך פאַרמאכט לעבן זײַן פאַנעם, און ער איז פאַרשוונדן ווי אַ גײסט. דאָס מירל האָט אויסגעשרייען — זי האָט געמײנט, זי האָט טאַקע געזען אַ גײסט, דערנאָך האָט זי אַרויסגעלאָזט אַ טיפּן זיפּ. מאָגלי האָט פאַנאַ: דערגענומען די שטענלעך מיט די הענט און איר נאָכגעקוקט, ביז זי איז פאַרשוונדן פון אויג.

— און איצט ווייט איך ארײַן ניט, וואָס ס'וועט זײַן, — האָט ער געזאָגט און אויך אַ זיפּ געטאָן. — אַך, פאַרוואָס זײַט איר ניט געקומען, ווען איך האָב גערופּן!

— מיר גײען דיר נאָך, מיר גײען דיר נאָך, — האָט דער גרויער ברודער געמורמלט און גע-לעקט מאָגליס פיס. — מיר גײען דיר שטענדיק נאָך, אויסער איז דער צײַט פון נײַעם לאָשן.

— און וואָלט איר מיר נאָכגעגאַנגען צום מענטשן-שטאַם? — האָט מאָגלי שטיל געפרעגט.

— ביזן איך דיר ניט נאָכגעגאַנגען איז יענער נאכט, ווען אונדזער אמאָליקע שאַרע האָט דיך אַרויסגעטריבן? ווער האָט דיך אָפּגעוועקט צווישן די זאַנגען?

— יאָ, אָבער נאָכאַמאָל?

— ביזן איך ניט געקומען היינט באַנאַכט?

— יאָ, אָבער נאָכאַמאָל און נאָכאַמאָל, און עפּשער נאָך ווידעראַמאָל, גרויער ברודער? דער גרויער ברודער האָט געשוויגן אַ ווײַלע.

— דער שוואַרצער האָט געזאָגט ריכטיק! — האָט ער צולעצט אַרויסגעברומט.

— וואָס האָט ער געזאָגט? ..

— אז אַ מענטש גײט צו מענטשן, סאָפּקאַלסאַפּ. און אונדזער מוטער ראַקשאַ האָט עס געזאָגט..

— אזוי האָט געזאָגט אַקעלאַ, איז דער נאַכט פון די רויטהינט, — האָט מאָגלי אַרויסגע-מורמלט.

— און קאַא, דער קליגסטער צווישן אונדז אַלעמען, האָט אויך אזוי געזאָגט. — און וואָס זאָגסטו, גרויער ברודער?

— זיי האָבן דיך שוין אײַנמאָל פאַרשטויסן מיט זינדערײַען; זיי האָבן דיר צעהאַקט דאָס מויל מיט שטיינער; זיי האָבן געשיקט בולדעאָן דיך צו האַרענען; זיי וואָלטן דיך גערן געווען אַרײַנגעוואָרפּן אין דער רויטער בלוט. דו, ניט איך — האָסט געזאָגט, אז זיי זײַנען שלעכט און נאַריש. דו, ניט איך — (איך האָב צו טאָן בלויז מיט מײַן אײַגענעם שטאַם!) — האָסט אַרופּגעלאָזט אפּ זיי דעם דושאַנגל. דו, ניט איך — האָסט געוואָגען קעגן זיי אַ ליד, וואָס איז געווען נאָך ביטערער פון אונדזער ליד קעגן די רויטהינט.

— איך פרעגן דאָך דיך, אָבער, וואָס זאָגסטו?

— ריינדנדיק, האָבן זיי ניט אַפּגעהערט צו לויפּן. דער גרויער ברודער האָט געשוויגן אַ ביסל, דערנאָך האָט ער געזאָגט, צווישן שפּרונג און שפּרונג:

— מענטשן קינד — הערשער פון דזשאנגל — ראקשאס זונ — און מיין היילברודער — כאָטש איך פארגעס זיך אז א ווילדע איך פריילינג, איז דיין שפור מיין שפור, דיין הייל איז מיין הייל, דיין יאגד איז מיין יאגד, און דיין טויט-שלאכט איז מיין טויט-שלאכט. איך רייך פאר די דריי אויך. אָבער וואָס וועסטו דעם דזשאנגל זאָגן?

— דאָס איז א גוטער געדאנק. אָפציען טויג ניט, לויפ אוועק פאָרויס און רופ זיי אלעמען צונויפ צום ראט-פעלדז, וועל איך זיי ארויסזאָגן אלץ, וואָס בא מיר אפן הארץ. און עפשער וועלן זיי גאָר ניט קומען — ס'איז דאָך די צייט פון נייעם לאָשן, זיי האָבן עפשער אָן מיר פארגעסן... — און דו פארגעסט ניט? .. — האָט דער גרויער ברודער אָפגעענטפערט איבערן אקסל, אוועקלאָזן — זיך זיך איך גאלאָפּ.

מאוגלי איז נאָכגעלאָפּן, פארוואָקען איך געדאנקען. צו יעדער אנדער צייט וואָלט די פסורע צונויפגעקליבן אלע דזשאנגל-לייט צום ראט-פעלדז, מיט די האָר אופגעשטעלט אפ זייערע העלדזער. איצט אָבער זינען זיי געווען ארינגעטאָן איך לויפן און שטיפן, איך יאגד און געזאנג. פון איינעם צום אנדערן איז דער גרויער ברודער ארומגעלאָפּן און געשרייען: „קומט צום ראט-פעלדז: דער הערשער פון דזשאנגל גייט אוועק צו די מענטשן!“ — אפ דעם האָט דער אופגעלייגער, גליקלעכער אוילעם געענטפערט: „ער וועט צוריקומען איך די זון-מעדיקע היצן. די רעגנס וועלן איך צו זיין הייל טרייבן. קומ, זינג מיט אונדז, גרויער ברודער!“ — אָבער דער הערשער פון דזשאנגל גייט דאָך אוועק צו די מענטשן! — האָט דער גרויער ברודער געטיינעט נאָכאמאָל און ווידעראמאָל. — אזוי? או-ווא! איז דעם דעריבער די צייט פון נייעם לאָשן ווייניקער פריילעך? — איז גע-ווען דער ענטפער.

און ווען מאוגלי איז מיט א שווערן געמיט געקומען צו די אימפארגעסלעכע פעלדז, ווו ער איז צום ערשטן מאל ארינגעטראָטן איך דער שארע, האָט ער דאָרט געטראָפּן ניט מער ווי די פיר ברידער, דעם קימאט בלינדן פון עלטער באלונ און דעם שווערן, קאלטבלוטיקן קאאן, ארומגע-וויקלט ארומ שטיין, ווו אקעלא פלעגט זיצן אמאָליקע יאָרן.

— הייסט עס, דאָ ענדיקט זיך דיין שפור, מענטשן קינד? — האָט קאא געזאָגט, בעשאס מאוגלי האָט זיך אראָפגעלאָזט אפ דער ערד און פארדעקט דאָס פאָנעם מיט די הענט. — שריי אויס דיין רופ: „מיר זינען פון אייך בלוט, דו און איך — מענטש און שלאנג.“

— פארוואָס האָבן די רויטהינט מיך ניט צעריסן אפצווייען! .. — האָט דאָס יינגל ארויסגע-קרעכצט. — מיין קראפט איז פארשווונדן, און ניט סאמ איז די סיבע דערפון. באנאכט און באטאָג הער איך עמעצנס טריט הינטער זיך. קוק איך זיך אומ, דאכט זיך מיר — עמעצער האָט זיך אוינגבליקלעך באהאלטן פון מיר. זוכ איך צווישן די ביימער — ניטאָ קיינער. שריי איך אויס — רופט זיך קיינער ניט אָפּ, אָבער עס פיגט זיך אזוי, ווי עמעצער האָט געהערט און ניט געוואָלט ענטפערן. לייג איך זיך — געפינ איך קיין רו ניט. איך האָב געמאכט מיין פריינד-דורכלויפ, אָבער איינגעשטילט האָט ער מיך ניט. דאָס באָדן זיך דערפרישט מיך ניט. די יאגד איז מיר דערווידער געוואָרן און צום שטרייט האָב איך קיין כוט ניט. די רויטע בלום בלייב איך מיין קערפער, מייןע ביינער זינען ווי וואסער געוואָרן — און — איך ווייס אליין ניט, וואָס מיט מיר איז!

— צו וואָס זינען די אלע רייד? — האָט באלו געזאָגט און פאמעלעך אומגעווענדט זיין קאָפּ צו מאוגלי. — אקעלא האָט נאָך דעמלט באמ טייך געזאָגט, אז מאוגלי וועט פארטרייבן מאוגלי צו-ריק צום מענטשן-שטאם. איך האָב עס אויך געזאָגט. נאָר ווער הערט דעם דעם אלטן באלונ היינ-טיקע צייטן? באגירא — ווו איז ער עס די גאנצע נאכט? — ווייסט עס אויך. אזוי איז דער געזעצ. — איך האָב עס געוויסט, מענטשן קינד, נאָך דאן, ווען מיר האָבן זיך צום ערשטן מאל באגעגנט איך

די „קאלטע הייליג“, האָט קאא באמערקט און א וויקל געטאָן זײַנע מעכטיקע רינגען, א מענטש
מױס סאָפּקאָלאָנאָפּ זיך אומקערן צו מענטשן, כאָטש דער דזשאָנגל פארשטויסט אימ ניט.
די פיר וועלפּ האָבן געקוקט. איינער. אַזש צווייטן און אפּ מאַגליך, צעטומלעט, נאָר גרייט
אויסצופילן יעדן באַפּעל.

— הייסט עס, דער דזשאָנגל פארשטויסט מיך ניט? — האָט מאַגלי געשטאַמלט.

דער גרויער ברודער און די איבעריקע דריי וועלפּ האָבן גענומען בילדן:

קאָלומאַן מיר לעבן, וועט קיינער זיך ניט דערוועגן...

נאָר באלו האָט זיי איבערגעשאַנגן אינמיטן:

איך האָב דיך געלערנט דעם געזעצ. דאָס וואָרט געהערט צו מיר, — האָט ער געזאָגט. —
און כאָטש איך זע איצט ניט די פעלדונ פאר מינע אויגן, זע איך סינדעסטוועגן ווייט. פרעשעלע,
נעם זיך אפּ דײַן אייגענעם שפּור; מאַכ זיך א הייל צווישן די פּונ דײַן בלוט, פּונ דײַן שטאַם,
פּונ דײַן פּאַלק; נאָר טאַמער וועסטו נייטיק האָבן א פּוס, א צאָן, אן אויג אָרער עמעצן שנעל צו
דערפילן א שליכטס באַנאַכט זאָלסטו זיך דערמאַנען, הערשער פּונ דזשאָנגל, אז דער דזשאָנגל
איז דײַנער באַם ערשטן רופּ.

— דער „סיטעלער דזשאָנגל“ איז אויך דײַנער, — האָט קאא געזאָגט. — און איך זאָן דאָס איך

נאָמען פּונ ניט קיין קליינעם שטאַם.

— האַי, מאַן, ברידער מינע, — האָט מאַגלי אויסגעשרייען מיט א שלוכצ. — איך ווייס ניט,

וואָס טוט זיך עס מיט מיר. איך וויל ניט אוועקגיין, נאָר עס שלעפט מיך פאר בירע פּיס. ווי
וועל איך פארלאָזן אזעלכע נעכט? ..

— נעם זיך אזוי ניט צום האַרצן, קליין ברודערל, — האָט אימ באלו באַרוקט. — ניטאָ מיט

וואָס זיך דאָ צו שעמען. אז דער האַניק ענדיקט זיך, פארלאָזן מיר דעם ליידיקן בינשטאַק.

— אראָפּגעוואָרפּן פּונ זיך די הויט, — האָט קאא באַשטעטיקט, — קויכט מעג איך איר ניט אריין

צום צווייטן מאָל. אזוי איז דער געזעצ.

— הער מיך אויס דו, וואָס דו ביסט מיר טייערער פּונ אלעמען, — האָט באלו געזאָגט. —

קיינער קאָן דיך דאָ ניט אָפהאַלטן. פאַר באַ זיך ניט איאָפּ. וועמען איז דער הערשער פּונ דזשאָנגל
מעכטיקער אָפּצוגעבן כעזשבן פאר זײַנע מייסימ? איך האָב דיך געזען אָן דאָרטן שפּילנדיק זיך מיט
שטיינדערעכ, ווען דו ביסט געווען א פּיצל פרעשל; באַגירא, וואָס האָט פאר דיר געגעבן א פּריש-
געטויטן אָקס. האָט דיך אייך געזען. און נאָר מיר ביידע זײַנען פארבליבן פּונ די אלע, וואָס זײַך
נעגן געווען באַם „באַקונג“ דיך: ראַקשא, דײַן היילמוטער, ווי אויך דײַן היילפּאַטער זײַנען טויט;
די אמאָליקע שאַרע איז שוין האַנג אויסגעשטאַרבן; ווהינ שיריכאַנ איז אוועק, ווייסטו אליין, און
אַקעלא איז געשטאַרבן צווישן די דאָלן, וועלכע, ווען ניט דײַן כאָכמע און גוורע — וואָלטן זיי
אויסגעהאַרגעט די צווייטע סקאַני-שאַרע ביזן לעצטן. פּונ אלעמען זײַנען געבליבן ניט מער ווי פאַר-
טריקטע ביינער. ניט א פּענטשניקונד בעט איצטער באַ דער שאַרע דערלויבעניש אוועקצוגיין —
דער הערשער פּונ דזשאָנגל בעט זײַן שפּור. וועמען דאַרפּ עס דער מענטש אָפּגעבן כעזשבן?

— אָבער באַגירא און דער אָקס, וואָס האָט מיך אויסגעלייזט, — האָט מאַגלי געזאָגט. — איך

וואָלט ניט וועלן...

א בריל און א קראַכ האָבן אימ איבערגעשאַנגן די רייד. און באַגירא, לײַכט, שטאַרק און

שרעקלעך, ווי אלעמאָל, איז ארויסגעשפרונגען אין קרייז.

— אָס פאַרוואָס איך בין ניט געקומען ביז אהער, — האָט ער געזאָגט, ווייזנדיק זײַן פאַרבליטיקטע

רעכטע לאַפּע. — ס'איז געווען א לאַנגער געיעג, נאָר איצט ליגט דער אָקס דאָרטן צווישן די רי-

טער — א צוויי-יאָריקער אָקס — וואָס באַפֿרײַט דיכ, קלײַנ ברודער. אלע כויוועס זײַנען איצט אויס-
געצאָלט. את אלץ, וואָס איז דאָ גערעדט געוואָרן, בין איכ אינגשטימיק מיט באלון.
ער האָט אַ לעק געטאָן מאַגליכ פֿיס.
— געדענק, אז באַגירא האָט דיכ לײַב געהאַט! — האָט ער אויסגעשריַען און איז אוועקגע-
שפּרונגען.

באמ פוט פונ בארג האָט ער נאָכאַמאָל אויסגערופֿן, הויכ און אויסגעצויגן:
— גוט-יאָגד אפ א נייעם שפור, הערשער פונ דושאָנגל! פארגעס ניט, אז באַגירא האָט דיכ
לײַב געהאַט! ..

— הערסט? — האָט באַו געזאָגט. — איצט איז ניטאָ מער וועגן וואָס צו ריידן, גיי
דיין וועג. נאָר פֿרײַער קומ אהער צו מיר. אָ, דו קלוג קלײַנ פרעשעצער, קומ אהער צו מיר!
— שווער אראָפֿצוואַרפֿן די הויט פונ זיכ, — האָט קאָא באַמערקט, ביים מאַגלי, צודריקנדיק
זײַנ פּאָנעם צו דער ברוסט פונ בלינדן בער און ארומנעמענדיק זײַנ האַלדז, האָט געכליפֿעט און
געכליפֿעט. דער אָפֿגעשוואַכטער באלו האָט זיכ געפֿלייסט אַ לעק צו טאָן מאַגליכ פֿיס.
— די שטערן ווערן שיטערער, — האָט דער גרויער ברודער געזאָגט, שמעקנדיק דעם באַגינענ-
ווינט. — ווי וועלן מיר שלאָפֿן הינט באַטאָג? ווייל מיר גייען איצט אוועק אפ גאנצ נייע שפורן.

און דאָס איז די לעצטע פונ די מאַגלייִגעשיכטעס.

א י נ ה א ל ט

ז יי ט	
5	מאגליס ברידער
27	דאָס יאגד-ליד פֿינ דער סיָאָנישער שאַרע
28	קאַאס יאגד
51	דאָס וועגליד פֿונ מאַלפֿני־שטאַמ
52	וויאָזוי די שרעק איז געקומען
68	געזעצן פֿונ דושאַנגל
70	„א טיגער! א טיגער!“
87	מאגליס ליד
90	פֿאַרפֿלייצט פֿונ דושאַנגל
117	די דראָונג (מאגליס ליד פֿאַר די דאָרפֿסלייט)
119	דער קיניגלעכער אָנקוס
137	דאָס ליר פֿונ יונג יעגער
138	די רויטע הינט
160	טשילס ליר
161	דער פֿרי־ינג-פֿיבער

Рисунки художника — *В. Ватагина*.
Редактор перевода — *Д. Магидов*.
Техредактор — *М. Погостер*.
Корректор — *М. Шпиллер*.

Сдано в набор 1. II 1936 г.
Подпис. к печ. 25/XI 1936 г.
Ф. б. 62X94¹/₈ 23 п. л.
Уполн. Главлита Б—31381
„Эмес“ №30, тираж 3000
Тип. „Эмес“, Москва,
Покровка, 9.
Зак. № 158.

Цена Р. 10 .т 1278
Перелот Р. 2 .т 1278

Р. КИПЛИНГ

ШАУГЛИ

Издательство „Эмас“, Москва

ISBN:0-657-10915-0

10915

